

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்

தேர்வு நூல்கள்

பன்னிரண்டு
தொகுதிகளில்

தொகுதி

7

மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்

தேர்வு நூல்கள் பன்னிரண்டு தொகுதிகளில்

தொகுதி

7

௭

முன்னேற்றப் பதிப்பகம்
மாஸ்கோ

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
சென்னை

பொருளடக்கம்

கா. மார்க்ஸ். பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்	7
1891ல் பி. எங்கெல்ஸ் எழுதிய அறிமுகம்	7
பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தத்தைப் பற்றி சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் குழுவின் முதல் அறிக்கை	29
பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தத்தைப் பற்றி சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் குழுவின் இரண்டாம் அறிக்கை	37
பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர். சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் குழுவின் அறிக்கை	50
I	50
II	66
III	79
IV	106
இணைப்புகள்	128
I	128
II	130
கா. மார்க்ஸ், பி. எங்கெல்ஸ். அகிலத்தில் சுற்பனையான பிளவுகள். சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் குழுவின் மூடிய சுற்றறிக்கை	134

I	135
II	140
III	156
IV	170
V	193
VI	196
VII	203

கா. மார்க்ஸ். ஹன்னோவரிலிருந்த லுட்விக் கூகல் மனுக்கு எழுதிய கடிதம். ஏப்ரல் 12, 1871	210
கா. மார்க்ஸ். ஹன்னோவரிலிருந்த லுட்விக் கூகல்மனுக்கு எழுதிய கடிதம். ஏப்ரல் 17, 1871	213
பதிப்பாளர் குறிப்புகள்	215
பெயர்க் குறிப்பகராதி	247
இலக்கிய மற்றும் புராணப் பெயரகராதி	267

கா. மார்க்ஸ்

பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்¹

1891ல் பி. எங்கெல்ஸ் எழுதிய அறிமுகம்²

பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர் என்ற அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் அறிக்கையின் புதிய பதிப்பைத் தயாரிக்கு மாறும் அதற்கு அறிமுகம் எழுதுமாறும் கேட்டுக் கொள்ளப் படுவேன் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. எனவே மிக முக்கியமான அம்சங்களைப் பற்றி சுருக்கமாக மட்டுமே என்னால் எழுத முடியும்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பெரிய புத்தகத்துக்கு முன்னுரையாக பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தத்தைப் பற்றிய இரண்டு சிறிய அறிக்கைகளை நான் சேர்த்திருக்கிறேன்.* அதற்கு முதல் காரணம் உள்நாட்டுப் போரில் இரண்டாவது அறிக்கை (முதல் அறிக்கை இல்லாமல் அதை முழுமையாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாது) குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதாகும். மேலும் மார்க்சினால் எழுதப்பட்ட இவ்விரண்டு அறிக்கைகளுமே— உள்நாட்டுப் போருக்குச் சிறிதும் குறையாத அளவில்— மாபெரும் வரலாற்றுச் சம்பவங்கள் நம் கண்களுக்கு முன்னால் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அல்லது அப்பொழுதே முடிவடைந்திருக்கும் பொழுது அவற்றின் தன்மை, முக்கியத்துவம் மற்றும் அவசியமான விளைவுகளைத் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வதில் ஆசிரியருக்கிருந்த அரிய திறமைக்கு (லுயீ போனம்பார்ட்டின் பதினெட்டாம் புருமேர் அதை நிரூபித்த முதல் புத்தகமாகும்) மிகச் சிறந்த உதாரணங்கள் என்பதும் காரணமாகும். கடைசியாக, இந்தச்

* இத்தொகுதி, பக்கங்கள் 29—36, 37—49 பார்க்க.—ப-ர்.

சம்பவங்களிலிருந்து என்ன விளைவுகள் ஏற்படப் போகின்றன என்று மார்க்ஸ் முன்னறிந்து கூறினாரோ அவற்றை இன்று ஜெர்மனியிலுள்ள நாம் இன்னும் தாங்கிக் கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம்.

முதல் அறிக்கையில் அறிவிக்கப்பட்டது நடைபெறா திருக்குமானால், லுயீ போனப்பார்ட்டுக்கு எதிராக ஜெர்மனியின் தற்காப்புப் போர் பிரெஞ்சு மக்களுக்கெதிரான நாடுபிடிக்கும் போராக மாறாதிருந்தால், விடுதலைப் போர் என்று கூறப்பட்ட போருக்குப் பிறகு³ ஜெர்மனிக்கு ஏற்பட்ட அனைத்துத் துன்பங்களும் புதிய கூர்மையோடு மறுபடியும் தோன்றியிருக்குமா? மறுபடியும் இருபது வருட பிஸ்மார்க் ஆட்சியையும் பேச்சாளர்கள்⁴ மீது வழக்குகளைத் தொடர்ந்ததற்குப் பதிலாக அசாதாரணச் சட்டத்தையும்⁵ போலீஸ்காரர்கள் அதே எதேச்சாதிகாரத்தோடும் உண்மையிலேயே நமக்கு மயக்கமேற்படுத்தக் கூடிய சட்ட விளக்கங்களோடும் சோஷலிஸ்டுகளைத் துன்புறுத்தியதையும் நாம் அனுபவிக்கவில்லையா?

அல்சாஸ், லோரைன் பகுதிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டால் “பிரான்ஸ் ருஷ்யாவின் கரங்களுக்குள் விரட்டப்படும்”, இப்பகுதிகளைத் சேர்த்துக் கொண்ட பிறகு ஜெர்மனி, ருஷ்யாவுக்கு நாடறிந்த ஊழியனாக மாற வேண்டும் அல்லது குறுகிய கால ஓய்வுக்குப் பிறகு புதிய போருக்காக, அதிலும் “மக்களினங்களின் யுத்தத்துக்கு, ஒன்றுசேர்ந்த ஸ்லாவ் மற்றும் ரோமானிய இனங்களோடு யுத்தத்துக்கு”^{*} ஆயுதந்தரிக்க வேண்டும் என்ற முன்னறிவிப்பும் சொல்லுக்குச் சொல் நிரூபிக்கப்படவில்லையா? பிரெஞ்சு மாகாணங்களைச் சேர்த்துக் கொண்டது பிரான்சை ருஷ்யாவின் கரங்களுக்குள் விரட்டவில்லையா? பிஸ்மார்க் இருபது வருடங்கள் முழுமையாக ஜாரின் தயவை வீணாகக் கெஞ்சவில்லையா, “ஐரோப்பாவின் முதல் வல்லரசாவதற்கு” முன்பிருந்த சிறிய பிரஷ்யா “புனித ருஷ்யாவுக்குச்” செய்த பாதபூணையைக் காட்டிலும் அதிகக் கேவலமான சேவைகளை அவருக்குச்

* இத்தொகுதி, பக்கம் 45 பார்க்க.—ப-ர்.

செய்யவில்லையா? ஒவ்வொரு நாளும் நம் தலைகளுக்கு மேல் போர் என்ற டமாக்களின் வாள் இன்னும் தொங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லையா? அந்தப் போர் தொடங்கிய முதல் நாளிலேயே அரசர்களின் சாசன ஒப்பந்தங்களெல்லாம் தூசியைப் போல சிதறிப் போகாதா? அந்தப் போரின் முடிவு முற்றிலும் நிச்சயமற்றது என்பதைத் தவிரவேறு எதுவுமே நிச்சயமல்ல. அந்த இனப் போரில் ஒன்றரை அல்லது இரண்டு கோடிப் படைவீரர்கள் ஐரோப்பா முழுவதையுமே நாசமாக்குவார்கள். மாபெரும் இராணுவ அரசுகளில் மிகவும் வலிமையானது கூட அந்தப் போரின் இறுதி முடிவை முற்றிலும் கணக்கிட முடியாத தன்மையைக் கண்டு அஞ்சுகின்ற காரணத்தால்தானே அது இன்னும் ஏற்படாமலிருக்கிறது.

1870ம் வருடத்தில் சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்கக் கொள்கையின் தொலைநோக்கைப் பற்றிய இந்த மேதா விலாசம் நிறைந்த சான்றுகள்—இன்று பாதி மறக்கப்பட்டிருந்தாலும்—ஜெர்மன் தொழிலாளர்களுக்கு மறுபடியும் கிடைக்கும்படி செய்வது நமது கடமையாகும்.

இரண்டு அறிக்கைகளைப் பொறுத்த மட்டில் இவை எந்த அளவுக்கு உண்மையோ அதே அளவுக்கு பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர் என்ற அறிக்கையைப் பொறுத்த மட்டிலும் உண்மையே. மே 28ந் தேதியன்று பெல்விலின் மலைச் சரிவுகளில் கம்ப்யூனின் கடைசிப் புரட்சியாளர்கள் தம்மைக் காட்டிலும் அதிகமான பலத்தைக் கொண்ட துருப்புகளோடு சண்டையிட்டு மடிந்தார்கள். இதற்கு இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, மே 30ந் தேதியன்று மார்க்ஸ் பொதுக் குழுவில் தன்னுடைய அறிக்கையை வாசித்தார். அதில் பாரிஸ் கம்ப்யூனின் வரலாற்று முக்கியத்துவம் சிறிய, வன்மையான வாக் கியங்களில்—ஆனால் ஆணித்தரமான முறையில், எல்லா வற்றுக்கும் மேலாக, இதைப் பற்றி எழுதப்பட்டிருக்கின்ற அனைத்து நூல்களிலும் ஒருக்காலும் இல்லாத அளவுக்கு மிகவும் உண்மையான முறையில்—எடுத்துக் கூறப்பட்டிருந்தது.

1789ம் வருடத்திலிருந்து பிரான்சில் ஏற்பட்டிருந்த பொருளாதார மற்றும் அரசியல் வளர்ச்சியின் காரணமாக

பாரிசில் எந்தப் புரட்சியும் பாட்டாளி வர்க்கத் தன்மையைப் பெறாமல், அதாவது இரத்தத்தைச் சிந்தி வெற்றியைப் பெற்று, வெற்றிக்குப் பிறகு தன்னுடைய சொந்தக் கோரிக்கைகளை முன்வைக்கின்ற பாட்டாளி வர்க்கம் இல்லாமல் ஏற்பட முடியாது என்ற நிலைமை கடந்த ஐம்பது வருடங்களாக அங்கே ஏற்பட்டிருந்தது. இந்தக் கோரிக்கைகள் அநேகமாகத் தெளிவில்லாமல் — குழப்பமானவையாகக் கூட—அந்தக் குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் பாரிஸ் தொழிலாளர்கள் அடைந்திருக்கும் வளர்ச்சியோடு பொருந்தியனவாக இருந்தன. ஆனால் கடைசியாகப் பார்க்கும் பொழுது அவை எல்லாமே முதலாளிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுக்குமிடையே இருந்த வர்க்க முரணியல்பை ஒழிக்க முனைபவையாக இருந்தன. இதை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்று ஒருவருக்குமே தெரியவில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால் அந்தக் கோரிக்கை—அது இன்னும் எவ்வளவு தெளிவில்லாத முறையில் சொல்லப்பட்டாலும்—அன்றைக்கிருந்த சமூக அமைப்புக்கு ஒரு அபாயத்தைக் கொண்டிருந்தது. அதை முன்வைத்த தொழிலாளர்கள் இன்னும் ஆயுதமேந்தியவர்களாக இருந்தார்கள். ஆகவே தொழிலாளர்களிடமிருந்து ஆயுதங்களைப் பறிப்பது ஆட்சியிலிருந்த முதலாளிகளுக்கு முதல் விதியாக இருந்தது. ஆகவே தொழிலாளர்கள் வெற்றியடைந்த ஒவ்வொரு புரட்சிக்குப் பிறகும் ஒரு புதிய போராட்டம் நடைபெற்று அது தொழிலாளர்களின் வீழ்ச்சியில் முடிவடைந்தது.

இது 1848ல் முதன்முறையாக நடைபெற்றது. நாடாளுமன்ற எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்த மிதவாத முதலாளிகள் தங்கள் கட்சியின் தலைமையை உறுதிப்படுத்தக் கூடிய வாக்குரிமைச் சீர்திருத்தத்தைப் பெறுவதற்காக விருந்துகள் நடத்தினார்கள். அரசாங்கத்துக்கு எதிராக அவர்கள் நடத்திய போராட்டத்தில் மக்களிடம் போகுமாறு மென்மேலும் அதிகமாக நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டு அவர்கள் முதலாளி வர்க்க மற்றும் குட்டி முதலாளி வர்க்கங்களின் தீவிரவாத மற்றும் குடியரசுப் பிரிவினருக்குப் படிப்படியாக முதலிடத்தைக் கொடுக்க வேண்டியவர்களானார்கள். ஆனால் குட்டி முதலாளி வர்க்கங்களுக்குப் பின்னால் புரட்சிகரமான

தொழிலாளர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் 1830க்குப் பிறகு முதலாளிகளைக் காட்டிலும்—குடியரசு வாதிகளைக் காட்டிலும் கூட—அதிகமான அரசியல் சுதந்திரத்தைப் பெற்றிருந்தார்கள். அரசாங்கத்துக்கும் எதிர்க்கட்சிக்குமிடையே நெருக்கடி ஏற்படும் தருணத்தில் தொழிலாளர்கள் தெருச் சண்டைகளைத் தொடங்கினார்கள். லுயீ ஃபிலீப் மறைந்து விட்டார், அவரோடு வாக்குரிமைச் சீர்திருத்தமும் போய்விட்டது. அதனிடத்தில் குடியரசு தோன்றியது. வெற்றியடைந்த தொழிலாளர்கள் அதற்கு ‘‘சமூகக்’’ குடியரசு என்று பெயரிட்டார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் இந்த சமூகக் குடியரசு எதைக் குறிக்கிறது என்பதைப் பற்றி யாருக்குமே—தொழிலாளர்களுக்குக் கூடத்—தெளிவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது அவர்களிடம் ஆயுதம் இருந்தது, அவர்கள் அரசில் ஒரு சக்தியாக இருந்தார்கள். ஆகவே ஆட்சியிலிருந்த முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகள் தங்களுடைய நிலையைப் பலப்படுத்திக் கொண்ட உடனே, தொழிலாளர்களிடமிருந்து ஆயுதங்களைப் பறிப்பதே அவர்களுடைய முதல் நோக்கமாக இருந்தது. நேரடியான நம்பிக்கை மோசடியாலும் பகிரங்கமான கேலிச் சிரிப்பினாலும் வேலையில்லாதவர்களைத் தொலைவிலுள்ள மாகாணத்துக்கு அனுப்பச் செய்த முயற்சியினாலும் தொழிலாளர்களை 1848 ஜூன் புரட்சிகர எழுச்சிக்கு⁷ விரட்டியதன் மூலம் இது நடைபெற்றது. தன்னுடைய துருப்புகள் மிக அதிகமான பலத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் கவனமாக ஏற்பாடு செய்திருந்தது. ஐந்து நாட்கள் வீரமாகப் போராடிய பிறகு தொழிலாளர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு ஆயுதமில்லாத கைதிகள் நர வேட்டையாடப்பட்டார்கள். ரோமானியக் குடியரசின் வீழ்ச்சியை ஏற்படுத்திய உள்நாட்டுப் போர்களின்⁸ காலத்துக்குப் பிறகு அத்தகைய நர வேட்டையை யாரும் கண்டதில்லை. பாட்டாளி வர்க்கம் ஒரு தனி வர்க்கம் என்ற முறையில் தன்னுடைய சொந்த நலன்களையும் கோரிக்கைகளையும் அடிப்படையாக வைத்து முதலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக நிலை எடுக்கத் துணிந்த வினாடியே முதலாளி

வர்க்கம் எத்தகைய பைத்தியக்காரத்தனமான பழிவாங்கும் கொடுமைகளுக்கு விரட்டப்படும் என்பதை அது முதல் தடவையாக எடுத்துக்காட்டியது. ஆனால் 1871ல் முதலாளி வர்க்கத்தின் வெறியோடு ஒப்பிடுகின்ற பொழுது 1848 ஒரு சிறு குழந்தையின் விளையாட்டு மட்டுமேயாகும்.

தண்டனை உடனே தொடர்ந்தது. பாட்டாளி வர்க்கம் இன்னும் பிரான்சை ஆட்சி செய்ய முடியாதென்றால் முதலாளி வர்க்கம் இனிமேல் ஆட்சி செய்ய முடியாது. குறைந்த பட்சம் அந்தக் காலகட்டத்தில்—அதன் பெரும் பகுதி இன்னும் முடியாட்சியை நோக்கிச் சாய்ந்திருந்த பொழுது, மூன்று அரசு பரம்பரைக் கட்சிகளாகவும்,⁹ நான்காவதாக ஒரு குடியரசுக் கட்சியாகவும் அது பிரிந்து நின்ற பொழுது—அது முடியாததாகும். வீரசாகசக்காரனான லுயீ போனப்பார்ட் இராணுவம், போலீஸ், நிர்வாக இயந்திரம் ஆகிய தலைமையான நிலைகளைக் கைப்பற்றி 1851 டிசம்பர் 2ந்தேதியன்று¹⁰ முதலாளி வர்க்கத்தின் கடைசிக் கோட்டையான தேசிய சபையை ஒழிப்பதற்கு அதன் உள் வேற்றுமைகள் அனுமதித்தன. அரசியல் மற்றும் நிதித்துறைச் சூதாட்டக்காரர்கள் பிரான்சை சுரண்டுகின்ற இரண்டாவது பேரரசு தொடங்கியது. ஆனால் அதே சமயத்தில் குறுகிய புத்தியும் எதற்கெடுத்தாலும் பயப்படுகின்ற, பெரிய முதலாளி வர்க்கத்தில் ஒரு சிறிய பகுதி மட்டும் மற்றவர்களை ஒதுக்கி ஆதிக்கம் செலுத்திய, லுயீ ஃபிலீப்பின் அமைப்பின் கீழ் ஒருக்காலும் நடைபெற்றிருக்க முடியாத தொழில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டது. லுயீ போனப்பார்ட் முதலாளிகளைத் தொழிலாளர்களிடமிருந்து—மறு பக்கத்தில் அவர்களிடமிருந்து தொழிலாளர்களையும்—காப்பாற்றுகின்ற சாக்கில் முதலாளிகளிடமிருந்து அரசியல் அதிகாரத்தை எடுத்துக்கொண்டார். இதற்குக் கைம்மாறாக அவருடைய ஆட்சி வர்த்தக சூதாட்டத்தையும் தொழில்துறை நடவடிக்கைகளையும் ஊக்குவித்தது; சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் இதுவரை அறிந்திராத அளவுக்கு பொருளாதார வளர்ச்சியும் முதலாளி வர்க்கம் முழுவதுமே வளப்பெருக்கமும் அடைந்தது. இதைக் காட்டிலும் அதிகமான அளவுக்கு லஞ்சமும்

மொத்தக் கொள்ளையும் அதிகரித்தன; இவை மன்னர் பரிவாரங்களைச் சுற்றி நடைபெற்றதும், இந்த வளப் பெருக்கத்திலிருந்து அதிகமான சதவிகித லாபங்களை அவர்கள் பெற்றதும் உண்மையே.

ஆனால் இரண்டாவது பேரரசு என்பது பிரெஞ்சு இன வெறிக்கு விடுக்கப்பட்ட அழைப்பாகும்; 1814ல் இழந்து விட்ட முதலாவது பேரரசின்—குறைந்த பட்சம் முதலாவது குடியரசின்¹¹—எல்லைகளை மறுபடியும் எட்ட வேண்டுமென்ற கோரிக்கையாகும். பழைய முடியாட்சியின் எல்லைகளுக்குள், உண்மையாகவே இன்னும் அதிகமாக வெட்டப்பட்ட 1815ம் வருட எல்லைகளுக்குள் ஒரு பிரெஞ்சுப் பேரரசு—அப்படிப்பட்ட ஒன்று எவ்விதமான கால அளவுக்கும் நடைபெற முடியாததாகும். ஆகவே அவ்வப்பொழுது போர் புரிவதும் எல்லைகளை விஸ்தரிப்பதும் அவசியமாயிற்று. ஆனால் பிரெஞ்சு இனவெறியர்களின் கற்பனையில் எந்த எல்லை விஸ்தரிப்பும் ஜெர்மனியில் ரைன் நதியின் இடது கரை வரை விஸ்தரிப்பதைப் போலக் கிளர்ச்சியூட்டவில்லை. ரைன் நதிப் பிரதேசத்தில் ஒரு சதுர மைல் அவர்களுக்கு ஆல்ப்சில் அல்லது வேறு எங்காவது பத்து சதுர மைல்களைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் தோன்றியது. இரண்டாவது பேரரசு ஏற்பட்ட பொழுது ரைன் நதியின் இடது கரையை—எல்லாவற்றையும் உடனடியாகவோ அல்லது தனித்தனியாகவோ—திரும்பப் பெற வேண்டுமென்னும் கோரிக்கை உரிய நேரத்தைப் பற்றிய பிரச்சினையாகவே இருந்தது. 1866ம் வருடத்தில் ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யப் போர்¹² வெடித்த பொழுது அந்த நேரம் வந்தது. போனப்பார்ட் எதிர்பார்த்த “பிரதேச நட்ட ஈடு” கிடைக்காதபடி பிஸ்மார்ட்டுக்கும் போனப்பார்ட்டினுடைய அதிக சூழ்ச்சியான, தயக்கமான கொள்கையும் செய்து விட்டன. இப்பொழுது போனப்பார்ட்டுக்குப் போரைத் தவிர வேறு ஒன்றும் எஞ்சியிருக்கவில்லை. 1870ல் போர் வெடித்து அவரை முதலில் ஸெடானுக்கும் பிறகு வில்ஹெல்ம்ஸ்ஹோயெவுக்கும்¹³ விரட்டியது.

1870 செப்டெம்பர் 4ந் தேதியன்று பாரிசில் ஏற்பட்ட

புரட்சி இதன் கட்டாயமான விளைவாகும். அட்டையினால் கட்டப்பட்ட வீட்டைப் போலப் பேரரசு விழுந்தது. குடியரசு மறுபடியும் பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் எதிரி கதவுகளுக்கு வெளியே நின்று காண்டிருந்தான். பேரரசின் படைகள் மெட்சில் நம்பிக்கைக்கு இடமில்லாதபடி வளைத்துக் கொள்ளப்பட்டிருந்தன அல்லது ஜெர்மனியில் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டிருந்தன. இந்த நெருக்கடியான நிலைமையில் முந்திய சட்ட மன்றத்தின் பாரிஸ் நகரப் பிரதிநிதிகள் தம்மை “தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கமாக” அமைத்துக் கொள்வதை மக்கள் அனுமதித்திருந்தார்கள். அந்த அனுமதி மிகவும் சுலபமாகவே கிடைத்தது. ஏனென்றால் ஆயுதமேந்தக் கூடிய பாரிஸ் மக்கள் அனைவரும் தேசியக் காவற்படையில் சேர்ந்திருந்தார்கள். அவர்களிடம் ஆயுதங்கள் இருந்தன. அதில் இப்பொழுது தொழிலாளர்கள் அதிகப் பெரும்பான்மையினராக இருந்தார்கள். ஆனால் அநேகமாக முற்றிலும் முதலாளி வர்க்க அரசாங்கத்துக்கும் ஆயுதமேந்திய பாட்டாளி வர்க்கத்துக்குமிடையே இருந்த பகைமை பகிரங்க மோதலாக வெடித்தது. அக்டோபர் 31ந் தேதியன்று தொழிலாளர்களின் படைப்பிரிவுகள் நகர மண்டபத்துக்குள் புயல் போல நுழைந்து அரசாங்க உறுப்பினர்களில் ஒரு பகுதியினரைக் கைது செய்தன. மோசடி, தான் ஒத்துக் கொண்டதை அரசாங்கம் நேரடியாக மீறியது, சில குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கப் படைப்பிரிவுகள் தலையிட்டது ஆகியவற்றால் அவர்கள் பிறகு விடுதலையடைந்தார்கள். அந்நிய அரசின் இராணுவத்தினால் முற்றுகையிடப்பட்டிருக்கும் நகரத்துக்குள் உள்நாட்டுப் போர் ஏற்பட இடமளிக்கக் கூடாது என்ற காரணத்தால் முந்திய அரசாங்கம் பதவியில் விட்டுவைக்கப்பட்டது.

கடைசியில், 1871 ஜனவரி 28ல் பட்டினித் துன்பத்துக்கு ஆளாகியிருந்த பாரிஸ் நகரம் சரணடைந்தது. ஆனால் போர்களின் வரலாற்றில் இதுவரை அறிந்திராத கௌரவம் அதற்குக் கிடைத்தது. கோட்டைகள் ஒப்படைக்கப்பட்டன, கோட்டைச் சுவரிலிருந்த பீரங்கிகள் அகற்றப்பட்டன, போர் முனைத் துருப்புகள் மற்றும் ரோந்துக் காவலர் படையின்

ஆயுதங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டன, அவர்கள் யுத்தக் கைதி களாகக் கருதப்பட்டனர். ஆனால் தேசியக் காவற்படை அதன் ஆயுதங்களையும் பீரங்கிகளையும் தன்னிடமே வைத்துக் கொண்டது. வெற்றியடைந்தவர்களோடு போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையில் மட்டுமே பங்கெடுத்தது. அவர்கள் வெற்றி வீரர்களாகப் பாரிசுக்குள் பவனி வருவதற்கு அஞ்சினார்கள். பாரிசில் ஒரு சிறு மூலையில்—அது பகுதியளவுக்குப் பொதுப் பூங்காக்களாக இருந்தது—மட்டுமே இருக்கத் துணிந்தார்கள். அங்கும் சில நாட்கள் மட்டுமே தங்கினார்கள். பாரிஸ் நகரத்தை 131 நாட்கள் முற்றுகையிட்டவர்கள் பாரிஸ் நகரத்தின் ஆயுதமேந்திய தொழிலாளர்களால் சூழ்ந்து கொள்ளப்பட்டார்கள். அந்நிய வெற்றியாளனுக்கு ஒதுக்கப் பட்ட மூலையின் குறுகிய எல்லைகளை எந்த “பிரஷ்ய னும்” தாண்டிவரக் கூடாதென்று அவர்கள் விழிப்புடன் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பேரரசின் எல்லா இராணுவங்களும் எந்த இராணுவத்துக்கு முன்னால் தங்களுடைய ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டனவோ அந்த இராணுவம் பாரிஸ் தொழிலாளர்களுக்கு இப்படி மரியாதை காட்டியது. புரட்சியின் தாய்விட்டுக்குப் பழிவாங்குவதற்காக வந்த பிரஷ்ய ஜன்கர்கள் அதே ஆயுதமேந்திய புரட்சியைப் பணிந்து நிற்கும்படி, வணங்கும்படி நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டனர்!

போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த பொழுது தீவிரமாகச் சண்டையை நடத்த வேண்டும் என்று கோருவதோடு பாரிஸ் தொழிலாளர்கள் நிறுத்திக் கொண்டார்கள். ஆனால் இப்பொழுது, பாரிசின் சரணாகதிக்குப் பிறகு சமாதானம் ஏற்பட்ட பொழுது¹⁴ புதிய அரசாங்கத்தின் தலைவரான தியேர் பாரிஸ் தொழிலாளர்களின் கரங்களில் ஆயுதங்கள் இருக்கின்ற வரையிலும் சொத்துடைமையுள்ள வர்க்கங்களின்—பெரிய நிலவுடைமையாளர்கள் மற்றும் முதலாளிகளின்—ஆட்சிக்கு நிரந்தரமான ஆபத்திருக்கிறது என்று உணரும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். அவர் தன் முதல் நடவடிக்கையாக அவர்களிடமிருந்து ஆயுதங்களைப் பறிக்க முயற்சி செய்தார். மார்ச் 18ந் தேதியன்று தேசியக்

காவற்படைக்குச் சொந்தமான பீரங்கிகளை அபகரிக்கும் படி போர்முனைத் துருப்புகளை அனுப்பினார். அந்தப் பீரங்கிகள் பாரிஸ் நகர முற்றுகையின் போது பொது மக்கள் கொடுத்த நன்கொடைகளைக் கொண்டு தயாரிக்கப் பட்டவை. அந்த முயற்சி தோல்வியடைந்தது. பாரிஸ் நகரம் தனியொரு மனிதனைப் போல எதிர்ப்பில் திரண்டது. பாரிசுக்கும் வெர்சேயிலிருக்கும் பிரெஞ்சு அரசாங்கத்துக்கும் போர் அறிவிக்கப்பட்டது. மார்ச் 26ல் பாரிஸ் கம்யூன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது, மார்ச் 28ல் பிரகடனம் வெளியிடப் பட்டது. அது வரையிலும் அரசாங்கப் பொறுப்பை வகித்து வந்த தேசியக் காவற்படையின் மத்தியக் கமிட்டி முதலில் கேவலமான பாரிஸ் “ஒழுக்கநெறி போலீஸ் படையைக்” கலைக்கின்ற ஆணையை வெளியிட்ட பிறகு ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கம்யூனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு விலகிக் கொண்டது. கம்யூன் மார்ச் 30ல் இராணுவத்துக்குக் கட்டாயமாக ஆளெடுப்பதையும் நிரந்தர இராணுவத்தையும் ஒழித்தது. தேசியக் காவற்படை ஒன்று மட்டுமே இராணுவம், ஆயுத மேந்தக் கூடிய குடிமக்கள் அனைவரும் அதில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவார்கள் என்று அறிவித்தது. வாடகை வீடுகளில் வசிப்பவர்களுக்கு 1870 அக்டோபர் முதல் 1871 ஏப்ரல் முடிய வாடகைகளை ரத்துச் செய்தது, ஏற்கெனவே கொடுக்கப்பட்ட வாடகைகளை எதிர்காலத்தில் தரப்பட வேண்டிய வாடகைக் கணக்கில் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி உத்தரவிட்டது. நகராட்சிக் கடன் அலுவலகத்தில் அடகு வைக்கப்பட்ட பொருட்கள் விற்பனை செய்யப்படுவதை நிறுத்தியது. அதே தினத்தன்று கம்யூனுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வெளிநாட்டுக்காரர்கள் அந்தப் பதவிகளில் உறுதிப்படுத்தப்பட்டார்கள். ஏனென்றால் “கம்யூனின் கொடி உலகக் குடியரசின் கொடியாகும்”. கம்யூனில் பணியாற்றுகின்ற எந்த ஊழியரும்—ஆகவே கம்யூன் உறுப்பினர்களும்—பெறக் கூடிய அதிக பட்ச ஊதியம் 6,000 பிராங்குகள் (4,800 மார்க்குகள்) என்று ஏப்ரல் 1ந் தேதியன்று முடிவு செய்யப்பட்டது. மறு நாள் அரசிலிருந்து திருச்சபையைப் பிரித்தும் மதக் காரியங்களுக்காக அரசு கொடுத்துவந்த

எல்லா வழங்கீடுகளையும் ஒழித்தும் திருச்சபையின் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் தேசிய உடைமையாக்கவும் ஆணையிட்டது. அதன் விளைவாக, ஏப்ரல் 8ந் தேதியன்று கல்வி நிலையங்களிலிருந்து எல்லா மதச் சின்னங்களையும் படங்களையும் வாசகங்களையும் தோத்திரப் பாடல்களையும்—சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், “தனி நபரின் மனச் சாட்சித் துறையைச் சேர்ந்த எல்லாவற்றையும்” —அகற்றும் படி வெளியிடப்பட்ட ஆணை படிப்படியாக அமுலாக்கப்பட்டது. வெர்சேய் துருப்புகள் பிடிபட்ட கம்யூன் வீரர்களைத் தினந்தோறும் சுட்டுக்கொண்டு கொண்டிருந்தன. அதற்குப் பழிக்குப் பழியாக பணயக்கைதிகளை சிறை வைக்கும்படி 5ந் தேதியன்று ஆணையிடப்பட்டது. ஆனால் இது ஒருபோதும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. 6ந் தேதியன்று தேசியக் காவற்படையின் 137வது படைப்பிரிவு கில்லட்டின்* இயந்திரத்தை வெளியே கொண்டுவந்து மக்களின் ஆரவார முழக்கத்துக்கு நடுவே அதை பகிரங்கமாகத் தீயிட்டுக் கொளுத்தியது. 1809ம் வருடப் போருக்குப் பிறகு நெப்போலியன் கைப்பற்றிய பீரங்கிகளை உருக்கித் தயாரிக்கப்பட்ட வெற்றி ஸ்தூபி வெண்டோம் சதுக்கத்தில் நிறுவப்பட்டிருந்தது. இந்த ஸ்தூபி இனவெறியின் சின்னமாக, தேசிய இனப் பகைமையைத் தூண்டிவிடுவதாக இருப்பதால் அதை உடைக்க வேண்டுமென்று ஏப்ரல் 12ந் தேதியன்று கம்யூன் முடிவு செய்தது. இது மே 16ந் தேதியன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. ஏப்ரல் 16ந் தேதியன்று, பட்டறைத் தொழிலதிபர்களால் மூடப்பட்ட பட்டறைகளைக் கணக்கெடுக்குமாறும் இந்தப் பட்டறைகளில் முன்னர் வேலை செய்த தொழிலாளர்களைக் கொண்டு அவற்றை நடத்துவதற்குத் திட்டங்கள் தயாரிக்குமாறும் அந்தத் தொழிலாளர்களைக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களில் திரட்டுமாறும் இந்தக் கூட்டுறவுச் சங்கங்

* கில்லட்டின் (guillotine)—மரணத் தண்டனை விதிக்கப் பட்டவர்களைச் சிரச்சேதம் செய்வதற்கு பிரான்சில் மாபெரும் பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது உபயோகிக்கப்பட்ட இயந்திரம். டாக்டர் கில்லட்டேன் என்பவரால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது.—ப-ர்.

களைக் கொண்டு ஒரு மாபெரும் ஸ்தாபனத்தை அமைக்கு மாறும் கம்யூன் உத்தரவிட்டது. 20ந் தேதியன்று ரொட்டித் தொழிலாளர்களுக்கு இரவு வேலையை ரத்துச் செய்தது. இரண்டாவது பேரரசுக் காலத்திலிருந்து வேலை வாய்ப்பு அலுவலகங்களை போலீசாரால் நியமிக்கப்பட்ட நபர்கள்— உழைப்பைச் சுரண்டுவதில் திறமைசாலிகள்—ஏகபோகமாக நடத்திவந்தார்கள். கம்யூன் இந்த முறையை ஒழித்து பாரிசின் இருபது வட்டங்களின் மேயர்களுக்கு இந்த அலுவலகங்களை மாற்றியது. அடகுக் கடைகள் தொழிலாளர்களைத் தனிப் பட்ட முறையில் சுரண்டிவருவதாலும் உழைப்புக் கருவி களுக்கும் கடன் வசதிக்கும் தொழிலாளர்களுக்குள்ள உரிமையோடு அவை முரண்படுவதாலும் அவற்றை மூடுமாறு ஏப்ரல் 30ந் தேதியன்று ஆணையிட்டது. பதினாறாம் லுயீ மன்னரைக் கொலை செய்த குற்றத்தை மன்னிக்கக் கோரிக் கட்டப்பட்ட பாவ மன்னிப்புத் தேவாலயத்தை இடிக்கு மாறு மே 5ந் தேதியன்று உத்தரவிட்டது.

அந்நியப் படையெடுப்பாளர்களுக்கு எதிரான சண்டையில் முன்பு பின்னணிக்குத் தள்ளப்பட்ட பாரிஸ் எழுச்சியின் வர்க்க குணாம்சம் மார்ச் 18 முதல் கூர்மையாகவும் தெளிவாகவும் வெளிப்பட்டது. அநேகமாகத் தொழிலாளர்கள் அல்லது தொழிலாளர்களின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் மட்டுமே கம்யூனில் இடம்பெற்றிருந்த படியால் அதன் முடிவுகள் திட்டவட்டமான பாட்டாளி வர்க்கத் தன்மையைக் கொண்டிருந்தன. இந்த முடிவுகள் குடியரசுவாத முதலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய கோழைத்தனத்தினால் மட்டுமே நிறைவேற்றத் தவறிய, ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சுதந்திரமான நடவடிக்கைக்கு அவசியமான அடிப்படையைக் கொடுத்த சீர்திருத்தங்களை (உதாரணமாக, அரசைப் பொறுத்த வரை மதம் என்பது முற்றிலும் தனிப்பட்ட விவகாரமே என்ற கொள்கையை அமுலாக்குதல்) ஆணையிட்டன; அல்லது கம்யூன் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு நேரடியான பலனைக் கொண்டிருந்த, ஓரளவுக்குப் பழைய சமூக அமைப்பை ஆழமாகத் தகர்த்த ஆணைகளை வெளியிட்டது. ஆனால் முற்றுகையிடப்பட்டிருந்த ஒரு நகரத்தில் எவ்வளவு

அதிகமாகப் பாடுபட்டாலும் இவை அனைத்தையும் நிறைவேற்ற முதலடிகளை எடுத்து வைக்க மட்டுமே இயலும். மே மாதத் தொடக்கத்திலிருந்தே அவர்களுடைய சக்திகள் அனைத்தும் வெர்சேய் அரசாங்கம் மென்மேலும் அதிக எண்ணிக்கையில் அனுப்பிக் கொண்டிருந்த இராணுவங்களை எதிர்த்துச் சண்டை போடுவதற்கே சரியாக இருந்தன.

ஏப்ரல் 7ந் தேதியன்று வெர்சேய் துருப்புகள் பாரிஸ் நகரத்தின் மேற்குப் போர்முனையில் நெய்யீயில் ஸேன் நதியைக் கடக்குமிடத்தைக் கைப்பற்றின. ஆனால் 11ந் தேதியன்று தெற்குப் போர்முனையில் நடைபெற்ற தாக்குதலில் ஜெனரல் யோட் அவர்களுக்கு பலத்த சேதத்தை ஏற்படுத்தி விரட்டினார். பாரிஸ் மீது தொடர்ச்சியாக குண்டு வீசப்பட்டது. அந்த நகரத்தின் மீது பிரஷ்யர்கள் குண்டு வீசியதைப் பாவச் செயல் என்று குற்றஞ் சாட்டிய அதே நபர்கள்தான் இப்படி குண்டு வீசினார்கள். ஸெடானிலும் மெட்சிலும் கைது செய்யப்பட்ட பிரெஞ்சுப் போர்வீரர்களை அவசரமாகத் திருப்பி அனுப்பும்படி இதே நபர்கள் பிரஷ்ய அரசாங்கத்தைக் கெஞ்சினார்கள். அப்பொழுது தானே அவர்கள் பாரிசைத் திரும்பக் கைப்பற்றி இவர்களிடம் தர முடியும். மே மாத ஆரம்பத்திலிருந்து இந்தத் துருப்புகள் சிறிது சிறிதாக வந்து சேர்ந்தது வெர்சேய் படைகளுக்கு உறுதியான தலைமையை அளித்தது. இரண்டு தடவை கம்யூனுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிளாங்கி கிளெர்வோ சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் ஒருவருக்காக பாரிஸ் நகரத்தில் பணயக்கைதிகளாக வைக்கப்பட்டிருந்த பாரிஸ் ஆர்ச்சிஷ்ப்பையும்* மற்றும் ஏராளமான மதகுருக்களையும் பரிவர்த்தனை செய்யலாம் என்று கம்யூன் ஆரம்பித்த பேச்சுவார்த்தைகளை ஏப்ரல் 23ந் தேதியன்று தியேர் முறித்த பொழுது இந்தத் தலைமை வெளிப்படையாகத் தெரிந்தது. தியேரின் பேச்சில் ஏற்பட்ட மாற்றம் இதை இன்னும் அதிகமாகவே எடுத்துக் காட்டியது. முன்பு காலதாமதம் செய்து கொண்டும் உறுதியில்லாமலும் பேசிக்

*—டர்புவா.—ப-ர்.

கொண்டிருந்த தியேர் இப்பொழுது ஆணவத்தோடு, பயமுறுத்தலோடு, மூர்க்கத்தனமாகப் பேசினார். வெர்சேய் துருப்புகள் மே 3ந் தேதியன்று தெற்குப் போர்முனையில் முலேன்-ஸக்கே என்ற காப்பரணைக் கைப்பற்றின. 9ந் தேதியன்று குண்டுத் தாக்குதலில் முற்றிலும் இடிந்துவிட்ட இஸ்ஸீ கோட்டையைக் கைப்பற்றின. 14ந் தேதியன்று வான்வெகோட்டையைக் கைப்பற்றின. மேற்குப் போர்முனையில் பிரதான தற்காப்பு நிலையை அடைகின்ற வரை கோட்டைச் சுவர் வரையிலும் அமைந்திருந்த எண்ணற்ற கிராமங்களையும் கட்டிடங்களையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு அவர்கள் மெதுவாக முன்னேறினார்கள். 21ந் தேதியன்று காவல் காத்துக் கொண்டிருந்த தேசியக் காவற்படையின் துரோகத்தாலும் கவனமின்மையாலும் அவர்கள் நகரத்துக்குள் பல வந்தமாக நுழைவதில் வெற்றியடைந்தார்கள். வடக்கிலும் கிழக்கிலும் கோட்டைகளைப் பிடித்திருந்த பிரஷ்யர்கள் நகரத்துக்கு வடக்கே இருந்த பிரதேசத்துக்குக் குறுக்கே வெர்சேய் துருப்புகள் முன்னேறிச் செல்வதற்கும் பரந்த போர்முனையில் தாக்குவதற்கும் அனுமதித்தார்கள். போர் நிறுத்த ஒப்பந்தப்படி வெர்சேய் துருப்புகள் அந்தப் பிரதேசத்துக்குள் நுழையக் கூடாது. எனவே அது ஒப்பந்தத்தின் கீழ் வருகின்ற பிரதேசம் என்று கருதிய பாரிஸ்காரர்கள் அதை பலவீனமாகவே பாதுகாத்தார்கள். இதன் காரணமாக பாரிசின் மேற்குப் பாதியில், வளம் நிறைந்த பகுதியில் எதிர்ப்பு குறைவாகவே இருந்தது. உள்ளே வந்து கொண்டிருந்த துருப்புகள் தொழிலாளி வர்க்கம் வசித்த கிழக்குப் பாதியை நெருங்கிய பொழுது எதிர்ப்பு பலமடைந்து மேலும் தீவிரமாகியது. எட்டு நாட்கள் நடைபெற்ற சண்டைக்குப் பிறகே கம்யூனின் கடைசி வீரர்கள் பெல்வில் மற்றும் மெனில் மண்டான் உச்சியில் மடிந்தார்கள். அந்த வாரம் முழுவதும் பாதுகாப்பற்ற ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் மென்மேலும் அதிகமான அளவில் கொல்லப்பட்டு வந்தார்கள். அந்தப் படுகொலை இப்பொழுது உச்ச கட்டத்தை எட்டியது. இனிமேலும் துப்பாக்கிகளை உபயோகித்துப் போதுமான அளவுக்கு வேகமாகக் கொலை செய்ய முடியவில்லை.

முறியடிக்கப்பட்டவர்கள் நூற்றுக்கணக்கில் பல்குழல் துப்பாக்கிகளைக் கொண்டு கொல்லப்பட்டார்கள். பெர்லாஷேஸ் கல்லறைக்குப் பக்கத்தில் “கம்யூன் வீரர்களின் சுவருக்கு” அருகில் பெருந்திரளானவர்கள் கடைசியாகப் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய உரிமைகளுக்காகக் கிளர்ந்தெழுந்தவுடன் ஆளும் வர்க்கம் எத்தகைய வெறியாட்டத்தில் ஈடுபடும் என்பதற்கு அந்தச் சுவர் மௌனமான, ஆனால் வன்மையான சாட்சியமாக இன்றளவும் இருக்கிறது. எல்லோரையுமே படுகொலை செய்ய முடியாமற் போன பிறகு அவர்கள் பெருந்திரளாகக் கைது செய்யப்பட்டார்கள். பிறகு அந்தக் கைதிகளிலிருந்து விடுதலைப் போலப் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்டவர்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள். மற்றவர்கள் இராணுவ நீதிமன்றங்களில் விசாரணை செய்யப்படுவதற்காகப் பெரும் காவல் முகாம்களுக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். கைதிகள் தப்பிவிட அனுமதிக்கக் கூடாதென்று பாரிஸ் நகரத்தின் வடகிழக்குப் பகுதியைச் சூழ்ந்திருந்த பிரஷ்யத் துருப்புகளுக்கு உத்தரவிடப்பட்டது. போர்வீரர்கள் தமது இராணுவத் தலைமையின் உத்தரவைக் காட்டிலும் மனிதாபிமான உணர்ச்சிகளுக்குப் பணிந்து நடந்த பொழுது அதிகாரிகள் பெரும்பாலும் தமது கண்களை மூடிக் கொண்டார்கள். அதிகமான இரக்க உணர்ச்சியோடு நடந்து கொண்டு வெளிப்படையான கம்யூன் வீரர்கள் பலரைத் தப்பிச் செல்ல அனுமதித்த சாக்சன் படைப்பிரிவினர் குறிப்பிடத் தக்க பாராட்டுக்கு உரியவர்கள்.

* * *

1871ம் வருடத்திய பாரிஸ் கம்யூனின் நடவடிக்கை மற்றும் வரலாற்று முக்கியத்துவத்தை இருபது வருடங்களுக்குப் பிறகு, இன்று நாம் திரும்பிப் பார்த்தால் பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போரில் தரப்பட்டுள்ள வர்ணனையோடு கூடுதலாகச் சிலவற்றைச் சேர்ப்பது அவசியம் என்று காண்போம்.

கம்யூன் உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையினர் பிளாங்கி

வாதிகள்; இவர்கள் தேசியக் காவற்படையின் மத்தியக் கமிட்டியில் ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தார்கள். அதில் சிறுபான்மையினர் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள். இவர்கள் பிரதானமாக, சோஷலிசத்தில் புருதோன்மரபை ஆதரிப்பவர்கள். அந்த சமயத்தில் பிளாங்கிவாதிகளில் அதிகப் பெரும்பான்மையினர் புரட்சிகரமான, பாட்டாளி வர்க்க உணர்ச்சியினால் மட்டுமே சோஷலிஸ்டுகள்; ஜெர்மனியின் விஞ்ஞான சோஷலிசத்தைக் கற்றிருந்ததிரு. வையான் மூலம் சிலர் மட்டுமே கொள்கைப் பிரச்சினைகளில் அதிகமான தெளிவைக் கொண்டிருந்தார்கள். எனவே இன்று நம்முடைய கருத்தின்படி பொருளாதாரத் துறையில் கம்யூன் செய்திருக்க வேண்டிய பல நடவடிக்கைகளை அது செய்யவில்லை என்பது புரிந்து கொள்ளப்படக் கூடியதே. பிரான்ஸ் வங்கியின் (Bank of France) கதவுகளுக்கு வெளியே அவர்கள் பணியோடும் புனிதமான அச்சத்தோடும் நின்று கொண்டிருந்ததை நாம் புரிந்து கொள்வது நிச்சயமாக மிகக் கடினமே. இதுமோசமான அரசியல் தவறாகவும் இருந்தது. கம்யூன் வங்கியைக் கைப்பற்றியிருந்தால் அது பத்தாயிரம் பணயக்கைதிகளைக் காட்டிலும் அதிகமான மதிப்புடையதாக இருந்திருக்கும். அப்படி நடந்திருந்தால் பிரான்சின் மொத்த முதலாளி வர்க்கமும் கம்யூனோடு சமாதானம் செய்து கொள்ளுமாறு வெர்சேய் அரசாங்கத்தை நிர்ப்பந்தித்திருக்கும். எனினும் பிளாங்கிவாதிகளையும் புருதோன்வாதிகளையும் கொண்டிருந்த கம்யூன் எடுத்த பல நடவடிக்கைகள் சரியாக இருப்பதே இன்னும் அதிகமான வியப்பைத் தருகிறது. கம்யூனின் பொருளாதார ஆணைகளுக்கு—அவற்றின் பாராட்டத் தக்க அம்சங்களுக்கும் குறை சொல்லப்பட வேண்டிய அம்சங்களுக்கும்—முக்கியமான பொறுப்பு புருதோன்வாதிகள் என்பது இயற்கையே. அதன் அரசியல் தவறுகளுக்கும் குறைகளுக்கும் பிளாங்கிவாதிகள் பொறுப்பாகிறார்கள். இருவரும் தங்கள் மரபு வழிக் கோட்பாடுகள் விதிக்கின்றவைகளுக்கு எதிரானவற்றை நிறைவேற்றியது—கோட்பாட்டுவாதிகள் அதிகாரத்தை வகிக்கும் பொழுது இது வழக்கமானதே—வரலாற்றின் முரண்நகையே.

சிறு விவசாயிகள் மற்றும் திறமையான கைவினைஞர் களின் சோஷலிஸ்டான புரூதோன் சங்கம் என்றாலே வெறுப் படைவார். அதில் நன்மையைக் காட்டிலும் தீமையே அதிகம் என்று கூறுபவர். அது தொழிலாளியின் சுதந்திரத்துக்கு விலங்கு மாட்டுவதால் இயற்கையிலேயே மலட்டுத்தன மானது—தீமை நிறைந்தது என்று கூடச் சொல்லலாம். அது பலனில்லாத, தொல்லையான வெறும் கோட்பாடு தான். அது தொழிலாளியின் சுதந்திரத்துக்கு மட்டுமல்ல, உழைப்பின் சிக்கனத்துக்கும் எதிரானது. அதன் சாதகங் களைக் காட்டிலும் பாதகங்கள் மிக வேகமாகப் பெருகி விடும். அதோடு ஒப்பிடுகின்ற பொழுது போட்டி, உழைப்புப் பிரிவினை மற்றும் தனியுடைமை உபயோகமான பொருளா தாரச் சக்திகளே. பெரிய அளவுத் தொழில்துறை, பெரிய நிறுவனங்களைப் போன்று மிகவும் அசாதாரணமான உதார ணங்களில் (புரூதோன் அவற்றை இப்படி வர்ணித்தார்) மட்டுமே, உதாரணமாக, இரயில்வே அமைப்பில், தொழி லாளர்கள் சங்கம் பொருத்தமாக இருக்கும். (புரட்சியைப் பற்றிப் பொதுப்படையான கருத்து, 3வது உருவரை என்ற நூலைப் பார்க்க.)

பாரிஸ் நகரம் கலைத்திறன் மிக்க கைத்தொழில் கேந் திரம். ஆனால் அங்கேயும் கூடப் பெரிய அளவு தொழில் துறை அசாதாரணமானதாகக் கருதப்படுவது 1871க்குள் முடிந்து விட்டது. அது வரை கம்யூன் வெளியிட்ட ஆணை களில் மிக முக்கியமானது பெரிய அளவுத் தொழில்துறைக் கும் —தயாரிப்புத் தொழிலுக்கும் கூட—ஒரு ஸ்தாபனத்தை அமைப்பதற்கும் இது ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையிலுமுள்ள தொழிலாளர்களின் சங்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண் டிருப்பதோடு இந்தச் சங்கங்கள் அனைத்தையும் ஒரு மாபெரும் சம்மேளனமாக இணைப்பதற்கும் உத்தர விட்டது. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் உள்நாட்டுப் போரில் மார்க்ஸ் மிகவும் சரியாகக் கூறுவதைப் போல அந்த சம் மேளனம் கடைசியில் கம்யூனிசத்துக்கு, அதாவது புரூதோ னுடைய கோட்பாட்டின் நேரடியான எதிர்நிலைக்கு வழி வகுத்திருக்கும். ஆகவே கம்யூன் சோஷலிசத்தில் புரூதோன்

மரபுக்கு சவக்குழியாகும். இன்று பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி வர்க்க வட்டாரங்களிலிருந்து இந்த மரபு மறைந்து விட்டது. இங்கே “மார்க்சியவாதிகளுக்குச்” சிறிதும் குறையாத அளவில் “சாத்தியவாதிகளிடமும்”¹⁵ மார்க்சின் தத்துவம் ஆட்சி செலுத்துகிறது. “தீவிரவாத” முதலாளி வர்க்கத்தினர் மத்தியில் மட்டுமே இன்னும் புரூதோன்வாதிகள் இருக்கிறார்கள்.

பிளாங்கிவாதிகளுக்கும் இதே கதிதான் ஏற்பட்டது. அவர்கள் சதி என்ற பயிற்சி நிலையத்தில் உருவானவர்கள்; அதன் கண்டிப்பான கட்டுப்பாட்டினால் பிணைக்கப்பட்டவர்கள். ஒப்புநோக்கில் குறைவான எண்ணிக்கையைக் கொண்ட உறுதியான, நன்கு அமைக்கப்பட்ட நபர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதகமான தருணத்தில் அரசின் சுக்கானைக் கைப்பற்ற முடியும் என்பதோடு, பெருந்திரளான மக்களைப் புரட்சியில் இழுத்துச் சென்று தலைவர்கள் என்ற சிறு குழுவைச் சுற்றி அவர்களைத் திரட்டுவதில் வெற்றியடைகின்றவரை தங்களுடைய எல்லையற்ற, ஈவிரக்கமற்ற சக்தியைக் கொண்டு ஆட்சியதிகாரத்தை வகிக்க முடியும் என்பதும் அவர்களுடைய கண்ணோட்டம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, புதிய, புரட்சிகரமான அரசாங்கம் எல்லா அதிகாரத்தையும் மிகவும் கண்டிப்பான, சர்வாதிகாரமான முறையில் தன்னிடம் குவித்துக் கொள்வது இதற்கு மிகவும் அவசியம். இதே பிளாங்கிவாதிகளைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்டிருந்த கம்யூன் உண்மையில் என்ன செய்தது? மாநிலங்களிலிருந்த பிரெஞ்சு மக்களுக்கு அது வெளியிட்ட எல்லாப் பிரகடனங்களிலும் எல்லா பிரெஞ்சுக் கம்யூன்களும் பாரிசோடு ஒரு சுதந்திரமான சம்மேளனத்தை, முதன்முறையாக உண்மையிலேயே தேசத்தினாலேயே உருவாக்கப்படுகின்ற தேசிய ஸ்தாபனத்தை அமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டது. முந்திய மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசாங்கத்தின், இராணுவத்தின், அரசியல் போலீசின், அதிகார வர்க்கத்தின் ஒடுக்கும் சக்தி—இது 1798ல் நெப்போலியனால் ஏற்படுத்தப்பட்டு அதன் பிறகு வந்த ஒவ்வொரு புதிய அரசாங்கத்தினாலும் உபயோகமுள்ள கருவி என்று

எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டுத் தன் எதிரிகள் மீது பிரயோகிக்கப்பட்டது—துல்லியமாக இந்தச் சக்தியே எங்கும் வீழ்ச்சியடைய இருந்தது. அது பாரிசில் ஏற்கெனவே வீழ்ந்து விட்டது.

தொழிலாளி வர்க்கம் ஒரு தடவை அதிகாரத்துக்கு வந்துவிட்ட பிறகு பழைய அரசு இயந்திரத்தை வைத்துக் கொண்டு தொடர்ந்து செயலாற்ற முடியாது என்பதை அங்கீகரிக்குமாறு கம்யூன் தொடக்கத்திலிருந்தே நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருந்தது. சிறிது காலத்துக்கு முன்பு வென்றெடுத்திருக்கும் தலைமையை அது மறுபடியும் இழக்காமலிருக்க வேண்டுமென்றால் ஒரு பக்கத்தில் தொழிலாளி வர்க்கம் முன்பு தனக்கெதிராக உபயோகிக்கப்பட்ட பழைய ஒடுக்கு முறை இயந்திரத்தை ஒழிக்க வேண்டும், மறு பக்கத்தில், தன்னுடைய சட்டமன்றப் பிரதிநிதிகள், அதிகாரிகள் அனைவரும் விதிவிலக்கில்லாமல் எந்த நேரத்திலும் திருப்பியழைக்கப்படக் கூடியவர்களே என்று அறிவித்து அவர்களுக்கு எதிராகத் தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள வேண்டும். பழைய அரசின் தனிச்சிறப்பான குணாம்சம் என்ன? சமூகம் தன்னுடைய பொது நன்மைகளை கவனித்துக் கொள்வதற்கு சொந்த உறுப்புக்களைப் படைத்திருக்கிறது, தொடக்கத்தில் சாதாரணமான உழைப்புப் பிரிவினை மூலம் இதைச் செய்தது. ஆனால் இந்த உறுப்புக்கள்—அவற்றுக்குத் தலைமையாக அரசு அதிகாரம் இருந்தது—காலப்போக்கில் தங்களுடைய சொந்த விசேஷமான நலன்களைப் பின்பற்றிச் செல்லும் பொழுது சமூகத்தின் ஊழியர்கள் என்பதிலிருந்து சமூகத்தின் எசமானர்களாகத் தங்களை அமைத்துக் கொண்டன. இதை மரபு வழி முடியாட்சியில் மட்டுமல்ல, அதே அளவுக்கு ஜனநாயகக் குடியரசிலும் காண முடியும். “அரசியல்வாதிகள்” தேசத்திலிருந்து மிகவும் தனியான, வலிமைமிக்க பகுதியாக அமைந்திருப்பது வட அமெரிக்காவிலிருப்பதைப் போல வேறு எங்குமில்லை. அங்கே மாறி மாறிப் பதவிக்கு வருகின்ற இரண்டு பெருங் கட்சிகள் ஒவ்வொன்றுமே அரசியலை வியாபாரமாக வைத்திருக்கின்ற நபர்களால், மத்தியிலும் மாநிலங்களிலும் உள்ள சட்டசபை

களின் இடங்களுக்குச் சூதாடுபவர்களால் அல்லது தங்களுடைய கட்சியின் பெயரால் கிளர்ச்சி நடத்திப் பிழைப்பவர்கள், கட்சி வெற்றியடைந்ததும் பதவிகளை வெகுமதிகளாகப் பெறுபவர்களால் நிர்வகிக்கப்படுகின்றன. இந்த நுகத்தடி பொறுக்க முடியாததாகிவிட்டது. அதைத் தூக்கியெறிவதற்கு அமெரிக்கர்கள் முப்பது வருடங்களாக மிகவும் பாடுபட்ட போதிலும் ஊழல் என்ற சதுப்பு நிலத்தில் மென்மேலும் ஆழமாக அமுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். சமூகத்தின் கருவியாக இருக்குமென்று ஆரம்பத்தில் உத்தேசிக்கப்பட்ட அரசு அதிகாரம் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் தன்னை சுதந்திரமானதாகச் செய்கின்ற நிகழ்வுப் போக்கு எப்படி நடைபெறுகிறது என்பதைத் துல்லியமாக அமெரிக்காவிலேதான் நாம் மிகவும் சிறப்பாகக் காண்கிறோம். இங்கே பரம்பரை ஆட்சியோ, பிரபுக்களோ, கிடையாது. சிகப்பு இந்தியர்களைக் கண்காணிப்பதற்காக உள்ள சில நபர்களைத் தவிர நிரந்தரமான இராணுவம் என்பது கிடையாது. நிரந்தரமான பதவிகள் அல்லது ஓய்வூதிய உரிமைகள் உள்ள அதிகார வர்க்கம் கிடையாது. ஆனால் இங்கே அரசியல் சூதாடிகளைக் கொண்ட இரண்டு மாபெரும் கோஷ்டிகள் இருக்கின்றன. இவர்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை மாறி மாறிப் பெற்று மிகவும் ஊழலான நோக்கங்களுக்கு மிகவும் ஊழலான முறைகளில் அதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். பெயரளவுக்கு நாட்டின் ஊழியர்களாக இருந்து உண்மையில் அதன் மேல் ஆதிக்கம் செலுத்தி அதைக் கொள்ளையடிக்கின்ற அரசியல்வாதிகளின் இரண்டு மாபெரும் கார்த்தெல்களுக்கு எதிராக நாடு சக்தியில்லாதிருக்கிறது.

அரசும் அரசின் உறுப்புக்களும் சமூகத்தின் ஊழியர்கள் என்ற நிலையிலிருந்து சமூகத்தின் எசமானர்கள் என்ற நிலைக்கு மாற்றமடைவது முன்பிருந்த எல்லா அரசுகளிலும் தவிர்க்க முடியாதது. இந்த மாற்றம் ஏற்படாமல் செய்வதற்காகக் கம்யூன் இரண்டு உறுதியான வழிகளைக் கடைப்பிடித்தது. முதலாவதாக, நிர்வாகம், நீதி மற்றும் கல்வித் துறைப் பதவிகள் அனைத்தையும் சம்பந்தப்பட்ட அனைவருடைய பொது வாக்கெடுப்பின் மூலம் நியமனம் செய்தது. மேலும்

அதே வாக்காளர்களுக்கு எந்த சமயத்திலும் அவர்களைத் திரும்ப அழைக்கின்ற உரிமையையும் கொடுத்தது. இரண்டாவதாக, எல்லா அதிகாரிகளுக்கும் (உயர்ந்த பதவியோ, தாழ்ந்த பதவியோ) மற்ற தொழிலாளர்களுக்குத் தந்த ஊதியத்தை மட்டுமே கொடுத்தது. கம்யூன் ஒரு ஊழியருக்குக் கொடுத்த அதிகமான சம்பளம் 6,000 பிராங்குகளே. இவ்விதத்தில் பதவி வேட்டைக்கும் சுய முன்னேற்ற மோகத்துக்கும் உறுதியான தடை போடப்பட்டது. இதைத் தவிர பிரதிநிதித்துவ சபைகளுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களுக்குக் கறாரான ஆணைகள் தரப்பட்டன.

கம்யூன் முந்திய அரசு அதிகாரத்தை நொறுக்கி அதனிடத்தில் ஒரு புதிய, உண்மையான ஜனநாயக அதிகாரத்தை ஏற்படுத்தியது உள்நாட்டுப் போரின் மூன்றாவது பகுதியில் நுணுக்கமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. எனினும் அதன் கூறுகளில் சிலவற்றைப் பற்றி இங்கே மறுபடியும் சுருக்கமாக எழுத வேண்டும். ஏனென்றால் ஜெர்மனியில் குறிப்பாக, அரசைப் பற்றி முட்டாள்தனமான நம்பிக்கை தத்துவஞானத்திலிருந்து முதலாளி வர்க்கத்தினருடைய உணர்வில், பல தொழிலாளர்களின் உணர்வில் கூடப் பொதுவாகக் கலந்து விட்டது. தத்துவஞானக் கருதுகோளின்படி அரசு என்பது “பரமகருத்தின் ஈடேற்றம்” அல்லது பூமியில் கடவுளின் இராஜ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது நிரந்தரமான உண்மையும் நீதியும் வாழ்கின்ற அல்லது வாழப் போகின்ற துறை என்று தத்துவஞானச் சொற்களில் மாற்றிச் சொல்லலாம். இதிலிருந்து அரசு மற்றும் அதனோடு சம்பந்தமுள்ள எல்லாவற்றையும் பற்றி மூடநம்பிக்கையான பக்தி தொடர்கிறது. சமூக முழுமைக்கும் பொதுவான விவகாரங்களையும் நலன்களையும் அவை கடந்த காலத்தில் பார்க்கப்பட்ட முறையிலன்றி அதாவது அரசு மற்றும் அதில் கொழுத்த சம்பளம் வாங்குகின்ற அதிகாரிகளின் மூலமாக அன்றி வேறு விதமாகப் பார்க்கக் கூடாது என்று மக்கள் தம் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே கற்பனை செய்யப் பழகிவிட்டதால் இந்தக் கருத்து மிகச் சுவலமாக வேரூன்றி விடுகிறது. மக்கள் மரபு வழி முடியாட்சியில் தங்

களுடைய நம்பிக்கையைக் கைவிட்டு ஜனநாயகக் குடியரசின் பெயரால் சத்தியம் செய்யத் தொடங்கியவுடன் தாங்கள் மிகவும் துணிச்சலாக ஒரு காலடியை முன்னால் வைத்துவிட்டதாக நினைக்கிறார்கள். எனினும் யதார்த்தத்தில் அரசு என்பது ஒரு வர்க்கம் மற்றொரு வர்க்கத்தை ஒடுக்குகின்ற இயந்திரம் என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை, இது முடியாட்சியைப் போல ஜனநாயகக் குடியரசுக்கும் உண்மையானதே. எவ்வளவு தாராளமாகப் பார்த்தாலும் அரசு என்பது, வர்க்கத் தலைமைக்கான போராட்டத்தில் வெற்றியடைந்த பாட்டாளி வர்க்கம் மரபு வழியாகப் பெற்ற தீமையே. புதிய, சுதந்திரமான சமூக நிலைமைகளில் வளர்ச்சியடைந்த தலைமுறை அரசு என்ற மொத்த மரத்தையும் குப்பைக் கிடங்கில் தூக்கியெறிய முடியும் காலம் ஏற்படுகின்ற வரையில் வெற்றியடைந்த பாட்டாளி வர்க்கமும் கம்யூனைப் போலவே அதன் மோசமான பகுதிகளை இயன்ற அளவுக்கு வெட்டிப் போடாமலிருக்க முடியாது.

பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம்! சமீப காலத்தில் இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு சமூக-ஜனநாயக அற்பவாதி மீண்டும் பீதியடைந்து நடுங்குகிறார். நல்லது. சரி. கனவான்களே! இந்த சர்வாதிகாரம் எப்படி இருக்குமென்று அறிய நீங்கள் விரும்புகிறீர்களா? பாரிஸ் கம்யூனைப் பாருங்கள். அதுதான் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் சர்வாதிகாரம்.

பாரிஸ் கம்யூன் 20வது

ஆண்டு விழா—

லண்டன், மார்ச் 18, 1891

பி. எங்கெல்ஸ்

Die Neue Zeit,

தொகுதி 2, எண் 28,

1890—1891ஆம் மார்க்ஸ் எழுதிய

Der Bürgerkrieg in Frankreich,

பெர்லின், 1891ஆம்

வெளியிடப்பட்டது

புத்தகத்தின் வாசகப்

படி அச்சிடப்பட்டது

ஜெர்மன் மொழியில்

எழுதப்பட்டது

பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தத்தைப் பற்றி
சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின்
பொதுக் குழுவின் முதல் அறிக்கை¹⁶

ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலுமுள்ள
சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின்
உறுப்பினர்களுக்கு

1864 நவம்பரில் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் தொடக்க அறிக்கையில் நாம் பின்வருமாறு கூறினோம்: “தொழிலாளி வர்க்கத்தினரின் விடுதலைக்கு அவர்களுடைய சகோதர உடன்பாடு அவசியமானதென்றால் குற்ற நோக்கங்களைப் பின்பற்றுகின்ற, தேசிய வெறுப்புக்களை, தப்பெண்ணங்களைத் தூண்டி விடுகின்ற, மக்களுடைய இரத்தத்தையும் செல்வத்தையும் கொள்ளைக்காரத்தனமான யுத்தங்களில் விரயமாக்குகின்ற வெளிநாட்டுக் கொள்கையை வைத்துக்கொண்டு அந்த மகத்தான இலட்சியத்தை அவர்கள் எப்படிக் நிறைவேற்ற முடியும்?” அகிலம் எத்தகைய வெளிநாட்டுக் கொள்கைக்காகப் பாடுபடுகிறதென்பதை நாம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டோம்: “தனிப்பட்ட நபர்களின் உறவுகளை ஒழுங்கு செய்கின்ற அறவியல் மற்றும் நீதியின் சாதாரணமான விதிகளே நாடுகளுக்கிடையே உள்ள உறவுகளிலும் தலைமையான விதிகளாக இருக்க வேண்டும்.”*

பிரான்சில் வர்க்கங்களுக்கிடையே எழுந்த போரை உபயோகித்து அதிகாரத்தை மோசடியாக எடுத்துக் கொண்டு, முறைப்படியான வெளிநாட்டுப் போர்களில் அதை நிரந்தரமாக்கிக் கொண்ட லுயீ போனப்பார்ட் ஆரம்பத்திலிருந்தே அகிலத்தைத் தன்னுடைய ஆபத்தான எதிரியாக நடத்தியது ஆச்சரியத்தைத் தருவதல்ல. பொது வாக்கெடுப்புக்கு¹⁷ முற்பொழுதில் பிரான்ஸ் முழுவதிலும், பாரிஸ்,

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 5, பக்கங்கள் 23—24 பார்க்க.
—ப-ர்.

வியோன், ருவான், மார்சேய், பிரேஸ்த் மற்றும் இதர இடங்களிலும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் நிர்வாகக் கமிட்டிகளின் உறுப்பினர்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். அகிலம் தன்னைக் கொலை செய்வதற்குச் சதி செய்கின்ற இரகசியச் சங்கம் என்ற சாக்கைக் கூறினார். இந்தச் சாக்கு முற்றிலும் முட்டாள்தனமானது என்று அவருடைய நீதிபதிகளே அம்பலப்படுத்தினார்கள். அகிலத்தின் பிரெஞ்சுக் கிளைகள் செய்த உண்மையான குற்றமென்ன? பொது வாக்கெடுப்புக்கு ஆதரவளிப்பது உள்நாட்டில் எதேச்சாதிகாரத்துக்கும் வெளிநாட்டில் போருக்கும் வாக்களிப்பதே என்று அவர்கள் பகிரங்கமாகவும் ஆணித்தரமாகவும் பிரெஞ்சு மக்களிடம் கூறினார்கள். பெரிய நகரங்கள் எல்லாவற்றிலும், பிரான்சின் தொழில்துறைக் கேந்திரங்கள் எல்லாவற்றிலும் தொழிலாளி வர்க்கம் பொது வாக்கெடுப்பை நிராகரிப்பதற்கு ஒரே மனிதனைப் போலத் திரண்டதென்றால் அது உண்மையில் அவர்களுடைய பெரும் பணியே. துரதிர்ஷ்டவசமாக, விவசாய மாவட்டங்களின் முட்டாள்தனத்தினால் இந்தச் சமநிலை கவிழ்ந்து விட்டது. ஐரோப்பாவின் பங்குச் சந்தைகள், மந்திரி சபைகள், ஆளும் வர்க்கங்கள் மற்றும் பத்திரிகைகள் இந்தப் பொது வாக்கெடுப்பு பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக பிரெஞ்சு சக்கரவர்த்தியின் மாபெரும் வெற்றி என்று கொண்டாடின. அது கொலை செய்வதற்குத் தரப்பட்ட சமீக்கையே—தனி நபர்களை அல்ல, நாடுகளை.

1870 ஜூலை யுத்தச் சதி¹⁸ 1851 டிசம்பர் coup d'étatஇன்* திருத்தப்பட்ட பதிப்பே. முதலில் அது மிகவும் முட்டாள்தனமாகத் தோன்றிய காரணத்தால் பிரான்ஸ் அதை உண்மையென்று மனப்பூர்வமாக நம்ப மறுத்தது. மந்திரிகளின் யுத்தப் பேச்சு வெறும் பங்குச் சந்தை மோசடியே என்று கண்டனம் செய்த பிரதிநிதியை** அது நம்பியது. கடைசியில் ஜூலை 15ந் தேதியன்று Corps Légis-

*—திடீர்ப்புரட்சி.—ப-ர்.

**—மூல் ஃபாவர்.—ப-ர்.

latifஇல்* யுத்தம் அதிகாரபூர்வமாக அறிவிக்கப்பட்ட பொழுது எதிர்க்கட்சிகள் அனைத்துமே ஆரம்ப மான்யத்துக்கு வாக்களிக்க மறுத்தன. தியேர் கூட அதை “அருவருப்பானது” என்று முத்திரையிட்டார். பாரிசின் சுயேச்சையான பத்திரிகைகள் அனைத்தும் அதைக் கண்டனம் செய்தன; மாநிலங்களிலிருந்து வெளிவரும் பத்திரிகைகளும் அநேகமாக ஏகமனதாக இதில் சேர்ந்தன என்பது ஆச்சரியமே.

இதற்கிடையில் அகிலத்தின் பாரிஸ் உறுப்பினர்கள் மறுபடியும் செயலில் இறங்கினார்கள். ஜூலை 12ந் தேதிய *Réveil*¹⁹ பத்திரிகையில் எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களுக்கு என்ற தங்கள் பிரகடனத்தை வெளியிட்டார்கள். அதிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட சில பகுதிகளைக் கீழே காண்போம்.

“ஐரோப்பிய சமநிலை, தேசிய கௌரவம் என்ற சாக்கைச் சொல்லிக் கொண்டு அரசியல் பேராசை மறுபடியும் உலக சமாதானத்துக்கு ஆபத்தேற்படுத்தியிருக்கிறது. பிரெஞ்சு, ஜெர்மன், ஸ்பானியத் தொழிலாளர்களே! நம் முடைய முழக்கங்கள் யுத்தத்துக்கு எதிரான ஒரே கண்டனமாக ஒன்றுசேரட்டும்! ஆதிக்கப் பிரச்சினைக்காக அல்லது வமிசாவளிக்காக நடைபெறும் யுத்தம் குற்றகரமான முட்டாள்தனம் என்பதைத் தவிர வேறெதுவுமல்ல என்று தொழிலாளர்கள் கருதுகிறார்கள். ‘இரத்தத்தைச் சிந்துவதிலிருந்து’ தங்களுக்கு விலக்களித்துக் கொண்டவர்கள், பொது மக்களுடைய துன்பங்களைத் தங்கள் புதிய லாப வேட்டைக்கு ஊற்றாகக் கருதுபவர்களுடைய யுத்தப் பிரகடனங்களை சமாதானம், உழைப்பு, சுதந்திரம் ஆகியவற்றை நேசிக்கும் நாங்கள் எதிர்க்கிறோம்!... ஜெர்மானியச் சகோதரர்களே! நம்மிடையே பிரிவினை ஏற்பட்டால் ரைன் நதியின் இரண்டு கரைகளிலும் எதேச்சாதிகாரம் முழுவெற்றியின் அடையும்.... எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களே! நம்முடைய பொது முயற்சிகளுக்கு இன்று எத்தகைய முடிவு ஏற்பட்ட போதிலும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் உறுப்பினர்களாகிய நாங்கள்—தேச எல்லைகள் எமக்குக் கிடையாது—நமது பிரிக்க முடியாத ஒருமைப்பாட்

*—சட்ட மன்றம்.—ப-ர்.

டின் உறுதிமொழியாக பிரான்சிலுள்ள தொழிலாளர்களின் நல்வாழ்த்துக்களையும் வணக்கங்களையும் தெரிவிக்கிறோம்.’’

எங்கள் பாரிஸ் கிளைகளின் பிரகடனத்துக்குப் பிறகு அதைப் போன்ற எண்ணற்ற பிரெஞ்சுப் பிரகடனங்கள் வெளிவந்தன. அவற்றில் ஜூலை 22ந் தேதி *Marseillaise*²⁰ பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்ட அகிலத்தின் நெய்யீ-ஸூர்-ஸேன் கிளையின் பிரகடனத்தை மட்டும் இங்கே மேற்கோள் காட்டுகிறோம்.

“இது நியாயமான யுத்தமா?—இல்லை. இது தேசிய யுத்தமா?—இல்லை. இது வெறும் வமிசாவளிக்காக நடைபெறும் யுத்தம். நாங்கள் மனிதகுலத்தின், ஜனநாயகத்தின், பிரான்சின் உண்மையான நலன்களின் பெயரால் யுத்தத்தை எதிர்த்து அகிலத்தின் பிரகடனத்தை முழுமையாக, தீவிரமாக ஆதரிக்கிறோம்.’’

இவை பிரெஞ்சு உழைக்கும் மக்களின் உண்மையான உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தின என்பதை ஒரு வேடிக்கையான சம்பவம் சிக்கிரத்திலேயே எடுத்துக்காட்டியது. லுயீ போனப்பார்ட்டின் தலைமையின் கீழ் முதலில் அமைக்கப்பட்ட டிசம்பர் 10ந் தேதி வாத்தியக் குழுவினர்²¹ தொழிலாளர் உடைகளை அணிந்து கொண்டு யுத்த வெறிக் கோமாளித் தனங்களை பாரிஸ் நகரத்தின் தெருக்களில் மனம் போனபடி நடக்கும்படி அனுப்பப்பட்டிருந்தார்கள். இதைக் கண்டு ஆத்திரமடைந்த பாரிசின் புறநகர்ப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த உண்மையான தொழிலாளர்கள் மிகப் பெரிய சமாதான ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தியபடியால் நகரப் போலீஸ் தலைமை ஆணையாளரான பியெத்ரீ எல்லா விதமான தெரு ஆர்ப்பாட்டங்களையும் உடனடியாக நிறுத்திவிடுவதே உத்தமம் என்று முடிவு செய்தார். உண்மையான பாரிஸ் மக்கள் அடக்கி வைத்திருந்த தேசபக்தியையும் பொங்கியெழுந்த யுத்த வேகத்தையும் போதிய அளவுக்கு எடுத்துக்காட்டி விட்டார்கள் என்று அவர் சமாதானம் கூறினார்.

லுயீ போனப்பார்ட்டு பிரஷ்யாவை எதிர்த்து நடத்துகின்ற யுத்தத்தில் என்ன சம்பவங்கள் நடைபெற்ற போதி

லும் இரண்டாவது பேரரசுக்குச் சாவுமணி ஏற்கெனவே பாரிசில் அடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அது கோமாளித்தனமாகத் தொடங்கியதைப் போலவே முடிவடையும். ஆனால் லுயீ போனப்பார்ட் மீண்டும் ஏற்பட்ட பேரரசு என்ற மூர்க்கத்தனமான கேலிக்கூத்தைப் பதினெட்டு வருடங்கள் நடத்துவதற்கு ஐரோப்பாவின் அரசாங்கங்களும் ஆளும் வர்க்கங்களும் தான் உதவியளித்தன என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

ஜெர்மன் தரப்பில் இந்த யுத்தம் ஒரு தற்காப்பு யுத்தம். ஆனால் ஜெர்மனி தன்னைத் தற்காத்து நிற்க வேண்டிய அவசியத்தை ஏற்படுத்தியது யார்? லுயீ போனப்பார்ட் அதன் மீது போர் தொடுக்க உதவி புரிந்தது யார்? பிரஷ்யா! உள்நாட்டில் பொது மக்களின் எதிர்ப்பை நசுக்குவதற்கும் ஜெர்மனியை ஹோஹன்ஸோலர்ன் மரபுடன் இணைப்பதற்கும் அதே லுயீ போனப்பார்ட்டுடன் பிஸ்மார்க் கூடிப் பேசிச் சதி செய்தார். ஸடோவாவில் நடைபெற்ற சண்டையில்²² வெற்றிக்குப் பதிலாகத் தோல்வி ஏற்பட்டிருக்குமானால் பிரஷ்யாவின் கூட்டாளிகள் என்ற முறையில் பிரெஞ்சுப் படைப்பிரிவுகள் ஜெர்மனியைப் பிடித்திருக்கும். பிரஷ்யா தன்னுடைய வெற்றிக்குப் பிறகு அடிமைப்பட்ட பிரான்சுக்கு எதிராக ஒரு சுதந்திர ஜெர்மனியை நிறுத்துவதைப் பற்றி ஒரு கணமேனும் கனவு கண்டதுண்டா? அதற்கு மாறாகவே நடைபெற்றது! பிரஷ்யா தன்னுடைய பழைய அமைப்பின் இயற்கையான அழகுகளைக் கவனமாகப் பாதுகாத்துக் கொண்டே இரண்டாவது பேரரசின் எல்லாத் தந்திரங்களையும், அதன் மெய்யான எதேச்சாதிகாரம், போலி ஜனநாயகம், அரசியல் நாடகங்கள், பணத்தினால் வாங்கப்பட்ட வேலைகள், அதன் ஆர்ப்பாட்டமான பேச்சுக்கள், கீழ்த்தரமான செப்பிடுவித்தைகளை அதன் மேல் பூசிக் கொண்டது. அதுவரை ரைன் நதியின் ஒரு பக்கத்தில் மட்டுமே செழித்துக் கொண்டிருந்த போனப்பார்ட்டிஸ்ட் ஆட்சிக்கு இப்பொழுது நதியின் அக்கரையில் மறுபதிப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரியான நிலைமையில் யுத்தத்தைத் தவிர வேறு என்ன ஏற்பட முடியும்?

இன்றைய யுத்தம் அதன் கறாரான தற்காப்புத் தன்மையை இழந்து பிரெஞ்சு மக்களுக்கு எதிரான யுத்தமாகச் சீரழிவதற்கு ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கம் அனுமதிக்குமானால்—வெற்றி, தோல்வி இரண்டுமே ஒரே மாதிரியான நாசத்தை ஏற்படுத்தும். சுதந்திர யுத்தம் என்று சொல்லப்படும் யுத்தத்துக்குப் பிறகு ஜெர்மனிக்கு ஏற்பட்ட எல்லாத்துன்பங்களுமே ஒன்றுதிரட்டப்பட்ட தீவிரத்தோடு மீண்டும் ஏற்படும்.

ஆனால் அத்தகைய துயரமான முடிவை நாம் எதிர்பார்க்கத் தேவையில்லை. ஏனென்றால் அகிலத்தின் கோட்பாடுகள் ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கத்திடம் மிக விரிவாகப் பரவியிருக்கின்றன, மிக ஆழமாக வேரூன்றியிருக்கின்றன. பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்களின் முழக்கங்கள் ஜெர்மனியில் எதிரொலித்திருக்கின்றன. ஜூலை 16ந் தேதியன்று பிராவுன்ஷ்வைக்கில் நடைபெற்ற பெருந்திரளான தொழிலாளர் கூட்டம் பாரிஸ் பிரகடனத்துக்குத் தன்னுடைய முழு ஆதரவை அறிவித்திருக்கிறது, பிரான்சோடு தேசிய இனப்பகைமை என்ற கருத்தை இகழ்ந்திருக்கிறது. அக்கூட்டத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் பின்வரும் சொற்களோடு முடிவடைகின்றன:

‘‘நாங்கள் யுத்தங்களை எதிர்ப்பவர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மரபு வழி யுத்தங்களை எதிர்ப்பவர்கள்.... நாங்கள் ஆழமான வருத்தத்தோடும் துயரத்தோடும் தவிர்க்க முடியாத தீமை என்ற வகையில் ஒரு தற்காப்பு யுத்தத்தில் ஈடுபடுமாறு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதே சமயத்தில் சமாதானத்தையும் யுத்தத்தையும் பற்றி முடிவு செய்கின்ற அதிகாரத்தை மக்கள் பெற, தங்களுடைய தலைவிதிகளைத் தாங்களே நிர்ணயிக்க வேண்டும், இத்தகைய பெரிய சமூகக் கொடுமைகள் மறுபடியும் ஏற்பட முடியாதபடிச் செய்ய வேண்டும் என்று ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கம் முழுவதற்கும் அறைகூவுகிறோம்.’’

50,000 சாக்சன் தொழிலாளர்களின் பிரதிநிதிகள் ஹெம்னிட்சில் கூடிப் பின்வரும் தீர்மானத்தை ஏகமனதாக நிறைவேற்றினார்கள்:

“ஜெர்மன் ஜனநாயகத்தின் பெயரால், குறிப்பாக சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியைச் சேர்ந்த தொழிலாளர்களின் பெயரால் இந்தப் போர் முற்றிலும் வமிசாவளி சம்பந்தமானது என்று நாங்கள் அறிவிக்கிறோம்.... பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்கள் எமக்கு நீட்டியுள்ள நேசக்கரத்தைப் பற்றுவதில் நாங்கள் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.... ‘உலகத் தொழிலாளர்களே, ஒன்றுசேருங்கள்!’ என்ற சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் குறிக்கோளை மனதில் கொண்டு எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் நம்முடைய நண்பர்கள், எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த முடியரசர்கள் நமது எதிரிகள் என்பதை நாம் ஒரு நாளும் மறவோம்.”

அகிலத்தின் பெர்லின் கிளையும் பாரிஸ் பிரகடனத்துக்குப் பதிலளித்திருக்கிறது:

“உங்களுடைய எதிர்ப்புக்கு நாங்கள் இதயபூர்வமான ஆதரவைத் தெரிவிக்கிறோம்.... பேரிகை முழக்கமோ, பீரங்கியின் உறுமலோ, வெற்றியோ, தோல்வியோ எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த தொழிலாளர்களின் ஒற்றுமைக்காகப் பாடுபடுகின்ற நமது பொதுக் கடமையிலிருந்து எம்மைத் திருப்ப முடியாதென்று நாங்கள் உறுதியளிக்கின்றோம்.”

அப்படியே நடைபெறட்டும்!

தற்கொலை போன்ற இந்தப் போரின் பின்னணியில் ருஷ்யாவின் இருண்ட உருவம் தென்படுகிறது. மாஸ்கோவின் அரசாங்கம் தன்னுடைய போர்த்திட்டத்துக்கு முக்கியமான ரயில் பாதைகளைப் போட்டு முடித்திருக்கின்ற நேரத்தில், புரத்தின் திசையில் ஏற்கெனவே துருப்புகளைக் குவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது இன்றைய யுத்தத்துக்கு சமீக்கை தரப்பட்டிருப்பது பேராபத்தைக் காட்டும் அறிகுறியே. போனப்பார்ட்டிஸ்ட் ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக ஒரு தற்காப்புப் போரில் ஜெர்மானியர்கள் எவ்வளவு நியாயமான அனுதாபத்தைக் கோரினாலும், பிரஷ்ய அரசாங்கம் கலாக்குகளின் உதவியைக் கேட்கவோ அல்லது பெற்றுக் கொள்ளவோ அனுமதித்தால் அவர்கள் அதை இழந்து விடுவார்கள். முதலாம் நெப்போலியனுக்கு எதிரான தங்களது சுதந்திரப் போருக்குப் பிறகு ஜெர்மனி பல பத்தாண்டுகளுக்கு

ஜாரின் காலடியில் ஆதரவின்றிக் கிடந்தது என்பதை அவர்கள் நினைவிலிருத்த வேண்டும்.

ஆங்கிலத் தொழிலாளி வர்க்கம் பிரெஞ்சு மற்றும் ஜெர்மன் உழைக்கும் மக்களுக்குத் தன்னுடைய நேசக்கரத்தை நீட்டுகிறது. விரைவில் ஏற்படப் போகின்ற அருவருப்பான யுத்தம் எத்தகைய திருப்பத்தை அடைந்தாலும் எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த தொழிலாளி வர்க்கத்தினரின் கூட்டணி இறுதியில் யுத்தத்தை அழித்துவிடும் என்று அவர்கள் ஆழமாக நம்புகிறார்கள். அதிகாரபூர்வமான பிரான்சும் ஜெர்மனியும் சகோதரச் சண்டையை நோக்கி ஓடிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பிரெஞ்சு மற்றும் ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் ஒருவருக்கொருவர் சமாதான, நல்லெண்ணச் செய்திகளை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இந்த மகத்தான உண்மை—இதற்கு இணையான ஒன்றைக் கடந்த கால வரலாற்றில் பார்க்க முடியாது—ஒளி மிகுந்த எதிர்காலத்துக்குப் பாதையைத் திறந்திருக்கிறது. பொருளாதாரத்துன்பங்களும் அரசியல் பித்தலாட்டங்களும் நிறைந்த பழைய சமூகத்துக்கு மாறாக ஒரு புதிய சமூகம் உருவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை அது நிரூபிக்கிறது. அதன் சர்வதேச ஆட்சியில் சமாதானம் ஓங்கும், ஏனென்றால் எல்லா மக்களினங்களையும் உழைப்பு ஆட்சி புரியும்.

அந்தப் புதிய சமூகத்தின் முன்னோடியே சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கம்.

256 ஹை ஹோல்போர்ன்,
லண்டன், வெஸ்டர்ன் ஸென்ட்ரல்,
ஜூலை 23, 1870

மார்க்சினால்
1870 ஜூலை 19க்கும் 23க்கும்
இடையில் எழுதப்பட்டது

1870 ஜூலையில்
ஆங்கில மொழியில்
பிரசுரமாகவும்,
1870 ஆகஸ்டு—செப்டெம்பரில்
ஜெர்மன், பிரெஞ்சு மற்றும்
ரஷ்ய மொழிகளில்
பிரசுரமாகவும்
பத்திரிகைகளிலும்
வெளியிடப்பட்டது

ஆங்கிலப் பிரசுரத்தின்
வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது
ஆங்கில மொழியில்
எழுதப்பட்டது

**பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தத்தைப் பற்றி
சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின்
பொதுக் குழுவின் இரண்டாம் அறிக்கை**

ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலுமுள்ள
சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின்
உறுப்பினர்களுக்கு

ஐலை 23ந் தேதியன்று நாம் வெளியிட்ட முதல் அறிக்கையில் பின்வருமாறு கூறினோம்: “இரண்டாவது பேரரசுக்குச் சாவுமணி ஏற்கெனவே பாரிசில் அடிக்கப்பட்டுவிட்டது. அது கோமாளித்தனமாகத் தொடங்கியதைப் போலவே முடிவடையும். ஆனால் லுயீ போனப்பார்ட்டின் மீண்டும் ஏற்பட்ட பேரரசு என்ற மூர்க்கத்தனமான கேலிக்கூத்தைப் பதினெட்டு வருடங்கள் நடத்துவதற்கு ஐரோப்பாவின் அரசாங்கங்களும் ஆளும் வர்க்கங்களும் தான் உதவியளித்தன என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.”*

யுத்த நடவடிக்கைகள் உண்மையில் தொடங்குவதற்கு முன்பே போனப்பார்ட்டிஸ்ட் நீர்க்குமிழியைக் கடந்த காலத்தைச் சேர்ந்ததைப் போல நாம் எழுதினோம்.

இரண்டாவது பேரரசின் ஜீவசக்தியைப் பற்றி நாம் தவறு செய்யவில்லை என்றால் ஜெர்மன் யுத்தம் “அதன் கறாரான தற்காப்புத் தன்மையை இழந்து பிரெஞ்சு மக்களுக்கு எதிரான யுத்தமாகச் சீரழிந்துவிடுமோ”** என்று நாம் அஞ்சியதிலும் தவறு கிடையாது. உண்மையைக் கூறுவதென்றால் தற்காப்பு யுத்தம் லுயீ போனப்பார்ட்டின் சரணாகதியோடு, ஸ்டான் சமரசத்தோடு, பாரிசில் குடியரசுப் பிரகடனத்தோடு முடிந்து விட்டது. ஆனால் இந்த சம்பவங்களுக்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே, போனப்பார்ட்டிஸ்ட் ஆயுதங்கள் முற்றிலும் பயனற்றவை என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட தருணத்திலேயே பிரஷ்ய இராணுவக் கும்பல்

* இத்தொகுதி, பக்கம் 33 பார்க்க.—ப-ர்.

** இத்தொகுதி, பக்கம் 34 பார்க்க.—ப-ர்.

நாடு பிடிப்பதற்கு முடிவு செய்துவிட்டது. அவர்களுடைய பாதையில் யுத்தம் தொடங்கிய பொழுது அரசர் வில்ஹெல்மின் பிரகடனங்கள் என்ற அவலட்சணமான ஒரு தடை இருந்தது. அவர் தன் அரியாசனத்திலிருந்து வடக்கு ஜெர்மன் ரைஹ்ஸ்டாக் முன் நிகழ்த்திய உரையில் பிரெஞ்சு சக்கரவர்த்தியை எதிர்த்து யுத்தம் நடத்துவோம், பிரெஞ்சு மக்களை எதிர்த்து அல்ல என்று அறிவித்திருந்தார். ஆகஸ்ட் 11ந் தேதியன்று பிரெஞ்சு தேசத்துக்கு அவர் வெளியிட்ட அறிக்கையில் பின்வருமாறு கூறினார்:

“பிரெஞ்சு மக்களோடு சமாதானமாக வாழ்வதற்கு விரும்பிய, இன்னும் விரும்புகின்ற ஜெர்மன் நாட்டின் மீது சக்கரவர்த்தி நெப்போலியன் நிலவழியாகவும் கடல்வழியாகவும் படையெடுத்திருக்கிறார். அவருடைய ஆக்கிரமிப்பை முறியடிப்பதற்காக நான் ஜெர்மன் இராணுவத்துக்குத் தலைமை தாங்குகிறேன், இராணுவ நிகழ்ச்சிகளின் காரணமாக நான் பிரெஞ்சு எல்லைகளைக் கடக்க நேர்ந்திருக்கிறது.”

“ஆக்கிரமிப்பை முறியடிப்பதற்காக” மட்டுமே நான் ஜெர்மன் இராணுவத்துக்குத் தலைமை தாங்குகிறேன் என்று குறிப்பிட்டதோடு வில்ஹெல்ம் திருப்தியடையவில்லை. யுத்தத்தின் தற்காப்புத் தன்மையை வலியுறுத்துவதற்காக, “இராணுவ நிகழ்ச்சிகளினால்” மட்டுமே நான் பிரான்சின் எல்லைகளைக் கடக்க நேர்ந்திருக்கிறது என்றும் சேர்த்துக் கூறினார். தற்காப்பு யுத்தம் “இராணுவ நிகழ்ச்சிகளினால்” வற்புறுத்தப்படுகின்ற முன்னேறித் தாக்கும் நடவடிக்கைகளை விலக்கவில்லை என்பது உண்மையே.

ஆகவே இந்தப் புனிதமான அரசர் பிரான்ஸ் மற்றும் உலகத்துக்கு முன்னால் கண்டிப்பான தற்காப்பு யுத்தம் நடத்துவேன் என்று உறுதியளித்தார். அவருடைய வீராப்பான உறுதிமொழியிலிருந்து அவரை விடுவிப்பது எப்படி? அவர் ஜெர்மன் தேசத்தின் மறுக்க முடியாத ஆணைக்கு விருப்பமில்லாமலேயே பணிவதாக நாடக நிர்வாகிகள் அவரைக் காட்டினார்கள். அவர்கள் உடனே மிதவாத ஜெர்மன் மத்தியதர வர்க்கத்துக்கு, அதன் பேராசிரியர்களுக்கும் முதலாளிகளுக்கும் நகராட்சித் தலைவர்களுக்கும் பத்

திரிகையாளர்களுக்கும் கோடி காட்டினார்கள். 1846 முதல் 1870 வரை குடியரிமைகளுக்கான தன்னுடைய போராட்டத்தில் இதுவரையிலும் கண்டிராத தீர்மானமின்மை, திறமை மின்மை மற்றும் கோழைத்தனத்தைக் காட்டிய அந்த மத்தியதர வர்க்கம் ஜெர்மன் தேசபக்தியைக் கர்ச்சனை செய்யும் சிங்கமாக ஐரோப்பியக் களத்தில் வலம் வருவதற்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தது உண்மையே. பிரஷ்ய அரசாங்கத்தின் இரகசியத் திட்டங்களை அதன் மீதே பல வந்தமாகத் திணிப்பது போல அது நடித்த பொழுது தன்னுடைய சமூக சுதந்திரத்தை மறுபடியும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டது. லுயீ போனப்பார்ட் தவறே செய்ய மாட்டார் என்று மதப்பற்றைப் போன்ற நம்பிக்கையை அது நெடுங் காலமாகக் கொண்டிருந்தது. இன்று பிரெஞ்சுக் குடியரசைக் கூறு போடுங்கள் என்று கூக்குரலிடுவதன் மூலம் அதற்குப் பிராயச்சித்தம் செய்கிறது. உறுதியான உள்ளம் கொண்ட இந்த தேசபக்தர்களின் விசேஷ சாக்குகளுக்கு நாம் சற்றுச் செவிமடுப்போம்!

ஜெர்மனி தங்களை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று அல்சாஸ், லோரைன் மக்கள் ஏங்கிக் கொண்டிருப்பதாகப் பொய் சொல்வதற்கு அவர்கள் துணிய மாட்டார்கள். அங்கேயுள்ள நிலைமை அதற்கு முற்றிலும் மாறானது. அவர்களுடைய பிரெஞ்சு தேசபக்தியைத் தண்டிப்பதற்காக ஸ்ட்ராஸ்புர்க் என்ற நகரத்துக்கு வெளியே உள்ள, நகரத்தை வழிநடத்திய கோட்டையைத் தகர்ப்பதற்காக நகரமக்கள் மீது வேண்டுமென்றே கொடுரமான முறையில் ஆறு நாட்களாக “ஜெர்மன்” குண்டு வீச்சு நடைபெற்றது. நகரம் தீப்பற்றி எரிந்தது. அங்கே வசித்த பாதுகாப்பில்லாத மக்களில் ஏராளமானவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆனால் இந்த மாநிலங்களின் பூமி ஒரு காலத்தில் முந்திய ஜெர்மன் பேரரசுக்குச்²³ சொந்தமாக இருந்தது. ஆகவே அந்த மண்ணும் அதில் பிறந்து வளர்ந்த மனிதப் பிறவிகளும் சட்டப்படி அகற்றப்பட முடியாத ஜெர்மானிய உடைமையாகக் கருதப்பட்டுப் பறிமுதல் செய்யப்பட வேண்டும் எனக் கருதியதாகத் தோன்றுகிறது. ஐரோப்பிய தேசப்

படத்தைப் பழம்பொருள் சேமிப்பாளரின் சிந்தனைப்படி திருத்தி வரைவதென்றால் பிரஷ்ய மாகாணங்களை வைத்திருக்கின்ற பிராண்டன்பர்க் எலெக்டர் போலிஷ் குடியரசுக்கு²⁴ உட்பட்ட குத்தகைக்காரராக இருந்தார் என்பதை நாம் ஒருக்காலும் மறக்கக் கூடாது.

குழ்ச்சியான தேசபக்தர்கள் பிரெஞ்சு ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிரான “பொருளாயத உத்தரவாதமாக” அல்சாசும் லோரைனில் ஜெர்மன் மொழியைப் பேசும் பகுதியும் தரப்பட வேண்டுமென்று கோருகிறார்கள். இந்த வெறுக்கத்தக்க கோரிக்கை பலவீனமான மனதுடைய பலரைக் குழப்பியிருப்பதால் இதைப் பற்றி மேலும் விரிவாக எழுதுவதும் கடமையாகும்.

ரைன் நதியின் எதிர்க்கரையோடு ஒப்பிடுகின்ற பொழுது அல்சாசின் பூகோள அமைப்பும் பாசெலுக்கும் ஹெர்மெர்ஸ் ஹெய்முக்கும் இடையே ஸ்ட்ராஸ்புர்க் போன்ற பெரிய கோட்டை நகரம் அங்கே இருப்பதும் தெற்கு ஜெர்மனியின் மீது பிரெஞ்சுப் படையெடுப்புக்கு மிகவும் சாதகமாக இருக்கிறது. ஆனால் தெற்கு ஜெர்மனியிலிருந்து பிரான்சின் மேல் படையெடுப்பதற்குப் பிரத்தியேகமான இடையூறுகளைக் கொண்டிருக்கிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. மேலும் அல்சாஸ் மற்றும் ஜெர்மன் மொழி பேசுகின்ற லோரைன் பகுதிகளைச் சேர்த்துக் கொண்டால் வொஹெஸ் மலைத் தொடரின் முழு நீளமும் அதன் உச்சியும் அதன் வடக்குக் கணவாய்களில் அமைந்துள்ள கோட்டைகளும் அதன் கட்டுப்பாட்டில் வரும் என்பதால் தெற்கு ஜெர்மனிக்கு இன்னும் அதிக பலமான எல்லை கிடைக்கும் என்பதைப் பற்றியும் சந்தேகமில்லை. மெட்சும் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுமானால் ஜெர்மனிக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளுக்குப் பயன்படக் கூடிய இரண்டு முக்கியமான தளங்களைப் பிரான்ஸ் இழந்து விடும் என்பது நிச்சயமே. ஆனால் நன்ஸீ அல்லது வெர்டேனில் பிரான்ஸ் ஒரு புதிய தளத்தை நிர்மாணிப்பதை அது தடுக்காது. பிரான்சுக்கு எதிராகப் பயன்படக் கூடிய தளங்களான கொப்லேன்ஸ், மைன்ஸ், ஹெர்மெர்ஸ்ஹெய்ம், ராஸ்டாட், உல்ம் ஆகியவற்றை ஜெர்மனி

வைத்திருக்கிறது, கடந்த யுத்தத்தில் அவற்றை அதிகமான அளவில் பயன்படுத்தியது. ஆனால் மறு பக்கத்தில் பிரான்சுக்கு ஏதாவதொரு முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டிருக்கும் கோட்டைகள் ஸ்ட்ராஸ்புர்க், மெட்ஸ் இரண்டு மட்டுமே. இவற்றைப் பிரான்ஸ் உபயோகிப்பதை ஜெர்மனியால் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை என்றால் அது நியாயமா? மேலும் தெற்கு ஜெர்மனி வடக்கு ஜெர்மனியிலிருந்து தனியான அரசாக இருக்கும் வரைதான் ஸ்ட்ராஸ்புர்கினால் தெற்கு ஜெர்மனிக்கு மட்டும் ஆபத்தேற்படுகிறது. 1792 முதல் 1795 முடிய அந்தத் திசையிலிருந்து தெற்கு ஜெர்மனி மீது ஒருபோதும் படையெடுக்கப்படவில்லை. ஏனென்றால் பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு எதிரான யுத்தத்தில் பிரஷ்யாவும் பங்கெடுத்தது. ஆனால் 1795ல் பிரஷ்யா தான் மட்டும் சமாதானம்²⁵ செய்து கொண்டு தென் பகுதியை நட்பாற்றில் விட்ட உடனே ஸ்ட்ராஸ்புர்கை தளமாகக் கொண்டு தெற்கு ஜெர்மனியின் மீது படையெடுப்புகள் தொடங்கின, 1809 வரை அவை நீடித்தன. உண்மை என்னவென்றால் ஒன்றுபட்ட ஜெர்மனி லார்லுயிவுக்கும் லான் டௌவுக்குமிடையில் தன்னுடைய துருப்புகள் அனைத்தையும் குவித்து மைன்சுக்கும் மெட்சுக்கும் இடையே உள்ள நீண்ட பாதையில் முன்னேறிச் சென்று அல்லது சண்டை போடுவதன் மூலம் ஸ்ட்ராஸ்புர்க் மற்றும் அல்சாசிலுள்ள எந்த பிரெஞ்சு இராணுவத்தையும் பயனில்லாமற் செய்ய எப்பொழுதும் முடியும். இன்றைய யுத்தத்திலும் இப்படியே நடைபெற்றது. ஜெர்மன் துருப்புகளில் பெரும் பகுதி இங்கே குவித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் பொழுது ஸ்ட்ராஸ்புர்கிலிருந்து தெற்கு ஜெர்மனிக்குள் முன்னேறிவருகின்ற எந்த பிரெஞ்சு இராணுவத்தையும் பக்கவாட்டில் தாக்க முடியும், அதன் செய்தித் தொடர்புகளைத் துண்டிக்க முடியும். இன்றைய யுத்தம் எதையாவது நிரூபித்திருக்கிறதென்றால் ஜெர்மனியிலிருந்து பிரான்சுக்குள் படையெடுப்பது எவ்வளவு சுலபம் என்பதையே அது நிரூபித்திருக்கிறது.

ஆனால் ஒரு விஷயம். இராணுவக் காரணங்களைக் கொண்டு நாடுகளின் எல்லைகளை நிர்ணயிப்பது முற்றிலும்

முட்டாள்தனமல்லவா, காலத்துக்கு ஒவ்வாததல்லவா? இந்த விதியை இன்று பின்பற்றுவதென்றால் ஆஸ்திரியாவுக்கு வெனிஷியா மற்றும் மின்சியோ கோட்டின் மேல் இன்னும் உரிமையிருக்கிறது. பாரிசைப் பாதுகாப்பதற்காக பிரான்சுக்கு ரைன் நதிக் கோட்டின் மேல் உரிமையுண்டு. ஏனென்றால் தென் மேற்கிலிருந்து பெர்லின் மீது படையெடுப்பதைக் காட்டிலும் வட கிழக்கிலிருந்து பாரிசைத் தாக்குவது மிகச் சுலபம் என்பது நிச்சயம். எல்லைகள் இராணுவக் காரணங்களுக்காக நிர்ணயிக்கப்படுவதென்றால் கோரிக்கைகளுக்கு முடிவே இருக்காது. ஏனென்றால் ஒவ்வொரு இராணுவ எல்லையுமே அவசியமாகக் குறைபாடுடையதே. அதைச் சுற்றியுள்ள பிரதேசத்தில் மேலும் சிறிதைச் சேர்த்துக் கொண்டு அதைச் செம்மைப்படுத்த முடியுமே. மேலும் அந்த எல்லைகளை இறுதியான முறையிலும் நியாயமாகவும் ஒருக்காலும் வகுக்க முடியாது. ஏனென்றால் அவை எப்பொழுதுமே வெற்றியடைந்தவர்களால் தோல்வியடைந்தவர்கள் மீது திணிக்கப்படுகின்றன. ஆகவே அவை புதிய யுத்தத்தின் கருக்களைத் தமக்குள் கொண்டிருக்கின்றன.

எல்லா வரலாற்றின் படிப்பினையும் இதுவே. தனிநபர்களைப் போலவேதான் நாடுகளும். முன்னேறித் தாக்குகின்ற சக்தியை அவற்றிடமிருந்து பறிக்க வேண்டுமென்றால் முதலில் நீங்கள் அவற்றின் தற்காப்புச் சாதனங்களைப் பறிக்க வேண்டும். நீங்கள் அவற்றின் குரல்வளையை நெரித்தால் போதாது, கொலை செய்ய வேண்டும். ஒரு நாட்டின் பலத்தை அழிப்பதற்கு எந்த வெற்றிவீரராவது “பொருளாயத உத்தரவாதங்களைப்” பெற்றாரென்றால் அது முதலாம் நெப்போலியனே. அவர் டில்லீட் ஒப்பந்தத்தின் மூலம்,²⁶ பிரஷ்யாவுக்கும் எஞ்சிய ஜெர்மனிக்கும் எதிராக அதை அமுலாக்கிய முறையின் மூலம் அதை அடைந்தார். ஆனால் சில வருடங்களுக்குப் பிறகு ஜெர்மன் மக்களோடு மோதிய பொழுது அவருடைய மாபெரும் பலம் உளுத்துப் போன குச்சியைப் போல ஒடிந்து விழுந்தது. முதலாம் நெப்போலியன் பிரஷ்யாவிடமிருந்து பறித்த “பொருளா

யத உத்தரவாதங்களோடு” ஒப்பிடுகின்ற பொழுது பிரஷ்யா—அதீதமான கணவில் கூட—பிரான்சின் மேல் எத்தகைய “பொருளாயத உத்தரவாதங்களைத்” திணிக்க முடியும் அல்லது திணிக்கத் துணியும்? அதன் விளைவு அதைக் காட்டிலும் குறைவான நாசத்தைக் கொண்டிருக்காது. பிரான்சிடமிருந்து பிடுங்கப்பட்ட சதுர மைல்களின் விஸ்தீரணத்தை அளவாகக் கொண்டு வரலாறு பழிவாங்கப் போவதில்லை—19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பாதியில் நாடு பிடிக்கும் கொள்கைக்குப் புத்துயிரளிக்கும் குற்றத்தின் தீவிரத்தை அளவாகக் கொண்டு வரலாறு பழிவாங்கும்.

ஆனால் ஜெர்மானியர்களைப் பிரெஞ்சுக்காரர்களோடு சேர்த்து நீங்கள் குழப்பக் கூடாது என்கிறார்கள் டியூட்டானிக் தேசபக்தியின் பிரதிநிதிகள். நாங்கள் விரும்புவது புகழ் அல்ல, பாதுகாப்பே. ஜெர்மானியர்கள் மிகவும் சமாதானமான மக்கள். அவர்களுடைய நிதானமான மேற்பார்வையின் கீழ் படையெடுப்பு எதிர்கால யுத்தத்தின் நிலை என்பதிலிருந்து நிரந்தர சமாதானத்துக்குரிய உத்தரவாதமாக மாறிவிடுகிறது. 18ம் நூற்றாண்டுப் புரட்சியைத் துப்பாக்கி ஈட்டியால் குத்திக்கொலை செய்கின்ற உயர்ந்த நோக்கத்துக்காக 1792ல் பிரான்சுக்குள் படையெடுத்தது ஜெர்மானியர்கள் அல்ல என்பது உண்மையே. இத்தாலியை அடிமைப்படுத்தி, ஹங்கேரியை ஒடுக்கி, போலந்தைக் கூறு போட்டுத் தங்கள் கைகளைக் கறைப்படுத்தியவர்கள் ஜெர்மானியர்கள் அல்ல. அவர்களுடைய இன்றைய இராணுவ அமைப்பு, நாட்டிலிருக்கும் வயதுவந்த மொத்த ஆண்களையும் இரண்டு பகுதிகளாக, போர்ப் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கும் நிரந்தர இராணுவம் என்றும் விடுமுறையிலிருக்கும் நிரந்தர இராணுவம் என்றும் பிரிக்கிறது. இரண்டு பகுதிகளுமே தெய்வீக உரிமையைக் கொண்டு ஆட்சி செய்கின்ற அரசர்களிடம் ஒரே விதமாகக் கீழ்ப்படிந்து நிற்கின்றன. சமாதானத்தையும் நாகரிகப் போக்குகளின் இறுதிலட்சியத்தையும் நிலைநாட்டுவதற்கு இத்தகைய இராணுவ அமைப்பு ஒரு “பொருளாயத உத்தரவாதம்” என்பது உண்மையே! மற்ற நாடுகளைப் போலவே ஜெர்மனியிலும்

ஆட்சி செய்பவர்களை அண்டிப் பிழைப்பவர்கள் பொய்யான போற்றியுரைகளைச் சொல்லி மக்களுடைய மனங்களைக் கெடுக்கிறார்கள்.

இந்த ஜெர்மானிய தேசபக்தர்கள் மெட்சிலும் ஸ்ட்ராஸ்புர்கிலும் பிரெஞ்சுக் கோட்டைகளைப் பார்த்த உடனே தங்களுக்கு ஆத்திரமேற்படுவதாக நடிக்கிறார்கள். ஆனால் வார்ஸா, மோட்லின் மற்றும் இவான்கரதில் மாஸ்கோ ஏற்படுத்தியிருக்கும் விரிவான கோட்டைப் பாதுகாப்புகளில் எத்தகைய தீமையையும் அவர்கள் பார்க்கவில்லை. போனப்பார்ட்டிஸ்ட் படையெடுப்பின் பயங்கரங்களைப் பற்றி அவர்கள் நடுங்குகிறார்கள், எதேச்சாதிகார ஆட்சியின் அகௌரவத்துக்கு முன்னால் கண்களை மூடிக்கொள்கிறார்கள்.

1865ல் லுயீ போனப்பார்ட்டுக்கும் பிஸ்மார்க்குமிடையே வாக்குறுதிகள் பரிமாறிக் கொள்ளப்பட்டதைப் போல 1870ல் கொர்ச்சகோவும் பிஸ்மார்க்கும் வாக்குறுதிகளைப் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கின்றனர். 1866ம் வருட யுத்தத்தின் விளைவாக ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா இரண்டு நாடுகளுமே வலிமையிழந்துவிடும், ஜெர்மனியில் தனக்கே தலைமையான அதிகாரம் கிடைக்கும் என்று லுயீ போனப்பார்ட்டு கற்பனை செய்ததைப் போல 1870ம் வருட யுத்தத்தின் விளைவாக ஜெர்மனி, பிரான்ஸ் இரண்டு நாடுகளுமே வலிமையிழந்துவிடும், மேற்குக் கண்டத்தில் தனக்கே தலைமையான அதிகாரம் கிடைக்கும் என்று அலெக்சாந்தர் கற்பனை செய்கிறார். வடக்கு ஜெர்மன் கூட்டமைப்பினால்²⁷ தனக்கு ஆபத்தேற்படும் என்று இரண்டாம் பேரரசு நினைத்ததைப் போல பிரஷ்யாவின் தலைமையிலுள்ள ஜெர்மன் பேரரசினால் தனக்கு ஆபத்தேற்படும் என்று எதேச்சாதிகார ருஷ்யா நினைக்கத்தானே வேண்டும். பழைய அரசியல் முறையின் சட்டம் இதுதானே. அதன் எல்லையில் ஒரு அரசுக்கு லாபம் என்பது மறு அரசுக்கு இழப்புத்தானே. ஐரோப்பாவில் ஜாரின் தலைமையான அதிகாரம் ஜெர்மனியில் அவருடைய மரபுவழிப்பட்ட பிடிப்பில் வேருன்றியிருக்கிறது. ருஷ்யாவில் எதேச்சாதிகாரத்

தின் அடிப்படையை எரிமலையைப் போன்ற சமூக சக்திகள் ஆட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற தருணத்தில் இந்த அளவுக்கு அந்நிய செல்வாக்கை இழப்பதை ஜார் தாங்கிக் கொள்ள முடியுமா? 1866ம் வருட யுத்தத்துக்குப் பிறகு போனப் பார்ட்டிஸ்ட் பத்திரிகைகள் எழுதிய அதே வார்த்தைகளை மாஸ்கோ பத்திரிகைகள் ஏற்கெனவே திருப்பி எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றன. பிரான்சை ருஷ்யாவின் கரங்களுக்குள் விரட்டுவதன் மூலம் ஜெர்மனிக்கு சுதந்திரமும் சமாதானமும் உத்தரவாதமளிக்கப்படும் என்று டியூட்டானிக் தேசபக்தர்கள் உண்மையிலேயே நம்புகிறார்களா? ஆயுதங்களின் அதிர்ஷ்டத்தாலும் வெற்றியின் இறுமாப்பினாலும் மரபுரிமைச் சூழ்ச்சியினாலும் பிரான்சைக் கூறு போடுவதில் ஜெர்மனி வெற்றியடைந்தால் அதன் பிறகு இரண்டு பாதைகள் மட்டுமே அதற்கு மிஞ்சும்: அது எல்லா ஆபத்துக்களையும் மீறி ருஷ்யப் பேராசையின் நாடறிந்த கருவியாக மாற வேண்டும் அல்லது குறுகிய அவகாசத்துக்குப் பிறகு மற்றொரு “தற்காப்பு” யுத்தத்துக்கு—புது ரகத்தைச் சேர்ந்த “ஸ்தல” யுத்தமல்ல—மக்களினங்களின் யுத்தத்துக்கு, ஒன்றுசேர்ந்த ஸ்தலம் மற்றும் ரோமானிய இனங்களோடு யுத்தத்துக்கு மறுபடியும் தயாராக வேண்டும்.

ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கம் இந்த யுத்தத்தை—அதைத் தடுப்பது அவர்களால் முடியாது—ஜெர்மனியின் சுதந்திரத்துக்காக, இரண்டாவது பேரரசு என்ற கொள்ளைக் காய்ச்சலைத் தரும் பேயிடமிருந்து பிரான்சையும் ஐரோப்பாவையும் விடுவிப்பதற்காக நடைபெறும் யுத்தம் என்ற முறையில் உறுதியாக ஆதரித்திருக்கிறது. ஜெர்மனியின் தொழிலாளர்கள் விவசாயத் தொழிலாளர்களோடு சேர்ந்து—அரைப்பட்டினியாக இருக்கும் தங்கள் குடும்பங்களைப் பின்னே விட்டுவிட்டு—வீரமிக்க படைகளின் சதையாக, தசைநாராக இருந்தார்கள். அவர்கள் வெளிநாட்டுச் சண்டைகளில் மிகுதியாக அழிந்த பிறகு உள்நாட்டுத் துன்பங்களில் மறுபடியும் அழிக்கப்படுவார்கள். அவர்கள் இப்பொழுது “உத்தரவாதங்களைக்” கோரி, தங்களுடைய மகத்தான தியாகங்கள் வீணாகவில்லை, தாங்கள் சுதந்

திரத்தை வென்றெடுத்திருக்கிறார்கள், போனப்பார்ட்டின் படைகளுக்கு எதிரான வெற்றி 1815ம் வருடத்தில் நடந்ததைப் போல ஜெர்மன் மக்களுடைய தோல்வியாக²⁸ மாற்றப்பட மாட்டாது என்ற உத்தரவாதங்களைக் கோரி முன் வருகிறார்கள். இந்த உத்தரவாதங்களில் முதலாவதாக, பிரான்சுக்கு கௌரவமான சமாதானம், பிரெஞ்சுக் குடியரசை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கோருகிறார்கள்.

இந்த உத்தரவாதங்களைத் தீவிரமாக வற்புறுத்தி ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சியின் மத்தியக் கமிட்டி செப்டெம்பர் 5ந் தேதியன்று ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டது:

“அல்சாஸ், லோரைன் பிரதேசங்களைச் சேர்த்துக் கொள்வதை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம். ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சார்பில் நாங்கள் பேசுகிறோம் என்பதை உணர்கிறோம். பிரான்ஸ் மற்றும் ஜெர்மனியின் பொது நலனுக்காக, சமாதானம் மற்றும் சுதந்திரத்தின் நலனுக்காக, கீழ்த்திசைக் காட்டுமிராண்டித்தனத்துக்கு எதிராக மேற்கத்திய நாகரிகத்தின் நலனுக்காக ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் அல்சாஸ், லோரைனைச் சேர்த்துக் கொள்வதைப் பொறுமையோடு சகித்துக் கொள்ளப் போவதில்லை.... பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பொதுவான சர்வதேச இலட்சியத்துக்காக எல்லா நாடுகளிலுமுள்ள சகோதரத் தொழிலாளர்களோடு நாங்கள் சேர்ந்து நிற்போம்!”

குரதிர்ஷ்டவசமாக இவை உடனடியாக வெற்றியடையும் என்ற நம்பிக்கை நமக்கு ஏற்படவில்லை. சமாதானம் நிலவிய பொழுது பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்களால் ஆக்கிரமிப்பாளனை நிறுத்த முடியவில்லை என்றால் ஆயுதங்களின் பேரோசைக்கு நடுவே ஜெர்மன் தொழிலாளர்களால் வெற்றியடைந்தவனைத் தடுக்க முடியுமா? லுயீ போனப்பார்ட்டை ஒரு சாதாரணக் குற்றவாளி என்ற முறையில் பிரெஞ்சுக் குடியரசிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் தமது அறிக்கையில் கோருகின்றனர். அவர்களுடைய ஆட்சியாளர்கள் அதற்கு மாறாக பிரான்சை அழிப்பதற்கு மிகவும் தகுதியான மனிதர் என்ற முறையில்

டியூயில்¹ அரண்மனையில்² அவரை மறுபடியும் அரியாசனத்தில் அமர்த்துவதற்கு ஏற்கெனவே அரும்பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அது எப்படியிருந்தாலும் ஜெர்மன் முதலாளி வர்க்கத்தைப் போன்ற வளைக்கப்படக் கூடிய பொருளினால் ஜெர்மன் தொழிலாளி வர்க்கம் செய்யப் படவில்லை என்பதை வரலாறு நிரூபிக்கும். அவர்கள் தங்களுடைய கடமையைச் செய்வார்கள்!

பிரான்சில் குடியரசின் உதயத்தை அவர்களைப் போலவே நாமும் வரவேற்கிறோம். அதே சமயத்தில் நமக்குச் சில அச்சங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவை ஆதாரமற்றவை என்று நிரூபிக்கப்படுமென்று நம்புகிறோம். அந்தக் குடியரசு அரியாசனத்தைக் கவிழ்க்கவில்லை, காலியாக இருந்த அரியாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறது. அது சமூக வெற்றியாகப் பிரகடனம் செய்யப்படவில்லை, தற்காப்புக் கான தேசிய நடவடிக்கையாகவே அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பகுதியளவுக்கு மிகவும் கெட்டபெயரெடுத்த ஆர்லியான் வாதிகளும் பகுதியளவுக்கு முதலாளி வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த குடியரசுவாதிகளும்—1848 ஜூன் எழுச்சி இவர்கள் சிலரிடம் அழிக்க முடியாத வடுவை விட்டுச் சென்றிருக்கிறது—அதை நடத்துகின்ற தற்காலிக அரசாங்கத்தில் இருக்கிறார்கள். அந்த அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்களுக்கிடையே வேலைப் பிரிவினை விசித்திரமாக இருக்கிறது. ஆர்லியான்வாதிகள் மிக முக்கிய அமைப்புக்களான இராணுவத்தையும் போலீசையும் கைப்பற்றியிருக்கிறார்கள். குடியரசுவாதிகள் என்று தம்மைச் சொல்லிக் கொள்பவர்களுக்கு வெறும் பேச்சு இலாகாக்கள் தரப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் பேரரசிடமிருந்து அதன் அழிவுகளை மட்டுமல்லாமல் தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பற்றி அதன் அச்சத்தையும் மரபுரிமையாகப் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை அவர்களுடைய ஆரம்ப நடவடிக்கைகளில் சில நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றன. கடைசியாகக் கூட நிறைவேற்ற முடியாத வற்றைக் குடியரசு செய்ய வேண்டும் என்று உணர்ச்சிகரமான சொற்றொடர்களில் கோருவது “சாத்தியமான” அரசாங்கம் என்ற கூக்குரலுக்குத் தயாரிக்கின்ற நோக்கமாக

இருக்குமா? குடியரசை ஆர்வியான் மறுவருகைக்கு வெறும் இடை நிறுத்தமாகவும் பாலமாகவும் பயன்படுத்துவதற்கு அதன் முதலாளி வர்க்க நிர்வாகிகளில் சிலர் உத்தேசிக்கிறார்களா?

எனவே பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி வர்க்கம் மிகவும் நெருக்கடியான சூழ்நிலையில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறது. எதிரி அநேகமாகப் பாரிஸ் நகரத்தின் கதவைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, இன்றைய நெருக்கடி நிலைமையில் புதிய அரசாங்கத்தைக் கவிழ்க்க முயற்சி செய்வது மிகவும் ஆபத்தான தவறாகும். பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்கள் தங்களுடைய சிவில் உரிமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். முதல் பேரரசின் தேசிய மரபுகளின் மூலம் தங்களை ஏமாற்றுவதற்கு பிரெஞ்சு விவசாயிகள் அனுமதித்ததைப் போல, 1792ன் தேசிய மரபுகளின் மூலம் தாங்கள் ஏமாற்றப்படுவதற்கு அவர்கள் அனுமதிக்கக் கூடாது. அவர்கள் கடந்த காலத்தின் பொழிப்புரையைச் சொல்ல வேண்டிய தில்லை, ஆனால் அவர்கள் எதிர்காலத்தை நிர்மாணிக்க வேண்டும். தங்களுடைய சொந்த வர்க்க ஸ்தாபனத்தின் பண்புகளுக்காக குடியரசுச் சுதந்திரத்தின் வாய்ப்புக்களை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு அவர்கள் நிதானமாக, உறுதியாகப் பாடுபட வேண்டும். பிரான்சுக்குப் புத்துயிரளிப்பதற்கும் உழைப்பின் விடுதலை என்ற நமது பொதுக் கடமையை நிறைவேற்றுவதற்கும் அது புதிய சக்தியை, ஹெர்க்குலசின் பலத்தை அவர்களுக்குக் கொடுக்கும். அவர்களுடைய பலத்திலும் அறிவிலும் குடியரசின் எதிர்காலம் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஆங்கிலத் தொழிலாளர்கள் பிரெஞ்சுக் குடியரசை அங்கீகரிப்பதற்குத் தங்களுடைய அரசாங்கத்தின் தயக்கத்தைப் போக்குவதற்கு, வெளியே இருந்து ஆக்கபூர்வமான நிற்பந்தத்தைக் கொண்டுவர ஏற்கெனவே நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கிறார்கள்.³⁰ பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் இன்று தாமதம் செய்வது 1792ம் வருடத்தின் ஜாக் கொபின் எதிர்ப்புப் போருக்கும், முன்பு கண்ணியமில்லாத முறையில் அவசரமாக coup d'état அங்கீகாரமளித்ததற்கும் ஒருவேளை

பிராயச்சித்தம் செய்வதாக இருக்கலாம்.³¹ பிரான்சைக் கூறு போடுவதை பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் தன் முழு பலத்தோடும் எதிர்க்க வேண்டும் என்று ஆங்கிலத் தொழிலாளர்கள் கோருகிறார்கள். இங்கிலாந்தின் பத்திரிகைகளில் ஒரு பகுதி இந்தக் கூறு போடுவதை ஆதரித்துக் கூக்குரலிடுகின்ற அளவுக்கு வெட்கமில்லாததாகி விட்டது. இதே பத்திரிகைகளே லுயீ போனப்பார்ட்டை ஐரோப்பாவின் கடவுள் என்று இருபது வருட காலமாகப் போற்றின, அமெரிக்க அடிமை எசமானர்களின் கலகத்தை வெறியோடு ஆதரித்தன.³² அன்று போலவே இன்றும் அவை அடிமை எசமானர்களுக்காக மெய்வருந்திப் பாடுபடுகின்றன.

ஒவ்வொரு நாட்டிலும் உள்ள சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் கிளைகள் தொழிலாளி வர்க்கத்தை நடவடிக்கைக்குத் தூண்டட்டும். அவர்கள் தமது கடமையைச் செய்யத் தவறினால், அவர்கள் செயல்படாதிருந்தால் இன்று நடைபெறுகின்ற மாபெரும் போர் இதைக் காட்டிலும் பேராபத்தான சர்வதேசச் சண்டைகளுக்குத் தொடக்கமாகவே இருக்கும்; ஒவ்வொரு நாட்டிலும் பிரபுக்குலத்தவரும் நிலம் மற்றும் மூலதனத்தின் அதிபர்களும் தொழிலாளிக்கு எதிராக மீண்டும் வெற்றியடைய வழிவகுக்கும்.

Vive la République!

256, ஹை ஹோல்போர்ன்,
லண்டன், வெஸ்டர்ன் ஸென்ட்ரல்,
செப்டெம்பர் 9, 1870

மார்க்சினால்
1870 செப்டெம்பர் 6க்கும் 9க்கும்
இடையில் எழுதப்பட்டது

1870 செப்டெம்பர் 11—13ல்
ஆங்கில மொழியில்
பிரசுரமாகவும்,
1870 செப்டெம்பர்—டிசம்பரில்

ஆங்கிலப் பிரசுரத்தின்
வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது
ஆங்கில மொழியில்
எழுதப்பட்டது

ஜெர்மன் மொழியில்
பிரசுரமாகவும்
ஜெர்மன் மற்றும்
பிரெஞ்சு மொழிகளில்
பத்திரிகைகளிலும்
வெளியிடப்பட்டது

* —குடியரசு நீடுழி வாழ்க!—ப-ர்.

பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்

சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின்
பொதுக் குழுவின் அறிக்கை

ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலுமுள்ள
சங்கத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும்

I

1870 செப்டெம்பர் 4ந் தேதியன்று பாரிஸ் நகரத் தொழிலாளர்கள் குடியரசைப் பிரகடனம் செய்த பொழுது அநேகமாக உடனே பிரான்ஸ் முழுவதிலும்—ஒரு ஆட்சேபக் குரல் கூட இல்லாமல்—அது ஆரவாரத்தோடு வரவேற்கப் பட்டது. அந்த நேரத்தில் தியேரைத் தங்களுடைய இராஜ தந்திரியாகவும் த்ரொஷுவைத் தங்களுடைய தளபதியாகவும் கொண்ட பதவிக்குப் போட்டியிடும் வக்கீல்களின் கோஷ்டி ஒன்று நகர மண்டபத்தைக் கைப்பற்றியது. வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த எல்லா நெருக்கடிக் கட்டங்களிலும் பிரான்சைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற பொறுப்பு பாரிசைச் சேர்ந்தது என்ற வெறிமிகுந்த நம்பிக்கையில் அவர்கள் அப்போது தோய்ந்திருந்தபடியால் பிரான்சை ஆள்பவர்கள் என்பதாகத் தாங்கள் கைப்பற்றிய பதவிகளை முறைப்படுத்திக் கொள்வதற்குப் பாரிசின் பிரதிநிதிகள் என்ற காலாவதியான தகுதிகளைக் காட்டுவதே போதும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். சென்ற யுத்தத்தைப் பற்றிய எங்களது இரண்டாவது அறிக்கையில்—இந்த நபர்கள் தலை தூக்கிய ஐந்து நாட்களுக்குப் பிறகு—அவர்கள் யார் என்பதை உங்களிடம் எடுத்துரைத்தோம்.* ஆனால் திகைப்பின் கொந்தளிப்பில், தொழிலாளர்களின் உண்மையான தலைவர்கள் இன்னும் போனப்பார்ட் சிறைகளில் அடைக்கப்பட்டிருந்த பொழுது, பிரஷ்யர்கள் ஏற்கெனவே

* இத்தொகுதி, பக்கம் 47 பார்க்க.—ப-ர்.

பாரிசை நோக்கி அணிவகுத்து விரைவாக வந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் இவர்கள் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்கள். அது தேசியப் பாதுகாப்பு என்ற ஒரே நோக்கத்துக்கு உபயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்ற வெளிப்படையான நிபந்தனையின் பேரில் பாரிஸ் அதை சகித்துக் கொண்டது. பாரிஸ் தொழிலாளர்களுக்கு ஆயுதங்களைக் கொடுக்காமல், சக்திவாய்ந்த படையாக அவர்களை அமைக்காமல், யுத்தத்தின் மூலமாக அவர்களுடைய அணிகளைப் பயிற்றுவிக்காமல் பாரிசைப் பாதுகாக்க முடியாது. ஆனால் பாரிஸ் ஆயுதமேந்தி விட்டால் அது புரட்சியே ஆயுதமேந்தியதாகும். பிரஷ்ய ஆக்கிரமிப்பாளருக்கு எதிராகப் பாரிசின் வெற்றி பிரெஞ்சு முதலாளி மற்றும் அவருடைய அரசுப் புல்லுருவிகள் மீது பிரெஞ்சுத் தொழிலாளியின் வெற்றியாக இருக்கும். தேசியக் கடமைக்கும் வர்க்க நலன்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட மோதலில் தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கம் தேசியத் துரோக அரசாங்கமாகத் தன்னை மாற்றிக் கொள்வதற்கு ஒரு வினாடி கூடத் தயங்கவில்லை.

அவர்கள் முதல் நடவடிக்கையாகத் தியேரை ஒரு நெடும் பயணத்திற்கு அனுப்பினார்கள். அவர் ஐரோப்பாவின் அரசவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் சென்று ஒரு அரசருக்காகக் குடியரசைப் பண்டமாற்றுச் செய்யத் தயார் என்று கூறி மத்தியஸ்தம் செய்யும்படி அவர்களைக் கெஞ்சினார். முற்றுகை ஆரம்பமாகி நான்கு மாதங்களுக்குப் பிறகு சரணாகதி என்ற முதல் வார்த்தையை உச்சரிப்பதற்குத் தக்க தருணம் வந்து விட்டதென்று அந்த அரசாங்கம் கருதியது. மூல் ஃபாவர் மற்றும் இதர சகாக்களின் முன்னிலையில் த்ரொஷூ பாரிஸ் மேயர்களின் கூட்டத்தில் பின்வருமாறு பேசினார்:

“செப்டெம்பர் 4ந் தேதியன்று மாலையில் என்னுடைய சகாக்கள் என்னிடம் கேட்ட முதல் கேள்வி இதுதான்: பிரஷ்ய இராணுவத்தின் முற்றுகையைப் பாரிஸ் வெற்றிகரமாகச் சமாளிக்க ஏதேனும் சந்தர்ப்பமிருக்கிறதா? இல்லை என்று பதிலளிப்பதற்கு நான் தயங்கவில்லை. நான் உண்மையிலேயே இந்தப் பதிலைக் கூறினேன், பிடிவாத

மாக இந்தக் கருத்தை வற்புறுத்தினேன் என்பதற்கு இங்கே அமர்ந்திருக்கும் என்னுடைய சகாக்களில் சிலர் சாட்சியாக இருக்கிறார்கள். இருக்கின்ற நிலைமைகளைப் பார்க்கும் பொழுது பிரஷ்ய இராணுவத்தின் முற்றுகையைப் பாரிஸ் சமாளிக்க முயற்சிப்பது முட்டாள்தனமாகும்—இதே சொற்களை நான் உபயோகித்தேன். நிச்சயமாக அது வீரம் நிறைந்த முட்டாள்தனம் என்றும் நான் கூறினேன். ஆனால் வேறு ஒன்றுமில்லை....” (அவரால் நிர்வகிக்கப்பட்ட) “சம் பவங்கள் என் முன்னனுமானத்தைப் பொய்யாக்கிவிடவில்லை”.

த்ரொஷுவின் இந்த அருமையான, சிறிய சொற் பொழிவு அங்கே அமர்ந்திருந்த மேயர்களில் ஒருவரான திரு. கொர்போனால் பின்னர் வெளியிடப்பட்டது.

ஆகவே குடியரசு பிரகடனம் செய்யப்பட்ட அன்றைய மாலையிலேயே பாரிஸ் சரணாகதி என்ற த்ரொஷுவின் “திட்டம்” அவருடைய சகாக்களுக்குத் தெரியும். தேசியப் பாதுகாப்பு என்பது தியேர், ஃபாவர் மற்றும் இதரர்களின் சொந்த ஆதிக்கத்திற்கான கூடுதலான ஒரு சாக்காக இருந்திருந்தால் செப்டெம்பர் 4ந் தேதியின் புதுப்பிவிசுக்காரர்கள் 5ந் தேதியன்று பதவி விலகியிருப்பார்கள், த்ரொஷுவின் “திட்டத்தைப்” பாரிஸ் மக்களிடம் தெரிவித்து உடனடியாக சரணடையுங்கள், இல்லையென்றால் உங்கள் உயிர்களுக்கு நீங்களே பொறுப்பு என்று அவர்களிடம் கூறியிருப்பார்கள். அதற்குப் பதிலாக இந்தக் கேவலமான மோசடிக் காரர்கள் பட்டினி மற்றும் நொறுங்கிய மண்டைகள் மூலம் பாரிசின் வீரமான முட்டாள்தனத்தைக் குணப்படுத்த முடிவு செய்தார்கள். அதற்கிடையில் த்ரொஷுவைப் பற்றி “பாரிஸ் ஆளுநர் ஒரு போதும் சரணடைய மாட்டார்” என்றும் வெளிநாட்டு அமைச்சரான மூல் ஃபாவர் “நம் முடைய பிரதேசத்தில் ஒரு அங்குலத்தைக் கூட, நம்முடைய கோட்டைகளில் ஒரு கல்லைக் கூட விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்” என்றும் ஆர்ப்பாட்டமான அறிக்கைகளின் மூலம் பாரிசை ஏமாற்றுவதென்று முடிவு செய்தார்கள். காம்பெட்டாவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், நாங்கள் “தற்காப்பில்” ஈடுபட்டிருப்பது பிரஷ்யப் படைவீரர்களுக்கு எதிராக

அல்ல, பாரிஸ் தொழிலாளர்களுக்கு எதிராகவே என்று இதே மூல் ஃபாவர் ஒத்துக் கொண்டார். முற்றுகை நீடித்த காலம் முழுவதுமே போனப்பார்ட்டிஸ்ட் போக்கிரிகள்—த்ரொஷூ கெட்டிக்காரத்தனமாகப் பாரிஸ் இராணுவத்தின் தலைமையை இவர்களிடம் ஒப்படைத்திருந்தார்—தங்களுக்கு நெருக்கமானவர்களுக்கு எழுதிய கடிதங்களில் அவர்கள் நன்கு புரிந்து கொண்ட தற்காப்பு என்ற கேலிக் கூத்தைப் பற்றி ஆபாசமான வேடிக்கைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள் (உதாரணமாக பாரிஸ் இராணுவத்தின் பீரங்கிப் படையின் தலைமைத் தளகர்த்தரும் கிராண்ட் கிராஸ் வீரப் பதக்கம் பெற்றவருமான அடோல்ப் ஸிமோன் குவியோ பீரங்கிப் படைப்பிரிவின் தளபதி ஸுலா னுக்கு எழுதிய கடிதத்தைப் பார்க்க, இது கம்யூனின் *Journal Officiel* இல்³³ வெளியிடப்பட்டது). கடைசியில் 1871 ஜனவரி 28ந் தேதியன்று³⁴ இந்த வேடதாரிகள் தங்கள் முகமூடிகளைக் கழற்றி எறிந்தனர். பரிபூரணமான சுய இழிவின் உண்மையான வீரத்தோடு தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கம் சரணடைந்து பிஸ்மார்க்கின் கைதிகளின் பிரெஞ்சு அரசாங்கமாக மாறியது—இந்தப் பாத்திரம் மிகக் கீழ்த்தரமாக இருந்தபடியால் லுயீ போனப்பார்ட்டும் கூட ஸெடானில் அதை ஒத்துக்கொள்வதற்குக் கூசினார். மார்ச் 18ந் தேதிய சம்பவங்களுக்குப் பிறகு இந்த capitulars³⁵ வெர்சேயை நோக்கி ஓடிய பொழுது தங்களுடைய துரோகத்தைப் பற்றிய எழுத்துச் சான்றுகளை பாரிசில் விட்டுச் சென்றார்கள். மாநிலங்களுக்கு அனுப்பிய அறிக்கையில் கம்யூன் கூறியதைப் போல இந்தச் சான்றுகளை அழிப்பதற்காக

“இந்த நபர்கள் பாரிசை நொறுக்கி இடிபாடுகளின் குவியலாக்கி இரத்தக் கடலில் மூழ்கடிப்பதற்குக் கூடப்பின்வாங்க மாட்டார்கள்”.

இத்தகைய முடிவு ஏற்பட வேண்டுமென்று அவர்கள் துடித்தார்கள் என்றால் அதற்குப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் தலைமையான உறுப்பினர்கள் சிலருக்கு மிகவும்

பிரத்யேகமான சொந்தக் காரணங்களும் இருந்தன.

போர்நிறுத்த உடன்படிக்கைக்குச் சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு தேசிய சபையின் பாரிஸ் பிரதிநிதிகளில் ஒருவரான திரு. மில்லியேர் (பிற்காலத்தில் இவர் மூல் ஃபாவரின் விசேஷ உத்தரவினால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்) மெய்யான அத்தாட்சி பெற்ற சில ஆவணங்களை வெளியிட்டார். மூல் ஃபாவர் அல்ஜீரியாவில் வசித்துக் கொண்டிருந்த ஒரு குடிகாரனுடைய மனைவியின் கள்ளக் காதலனாக வாழ்க்கை நடத்தி, மிகவும் துணிகரமான பொய்ச் சான்றுகளைப் பல வருட காலமாகத் தயாரித்துத் தன் கள்ள உறவில் பிறந்த குழந்தைகளின் பெயரால் பெருஞ் சொத்தைக் கைப்பற்றி அதன் பலனாகப் பணக்காரரானார், உண்மையான வாரிசுகள் நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடர்ந்த பொழுது போனப்பார்ட்டிஸ்ட் நீதிமன்றங்களின் ஒத்துழைப்பினால்தான் குற்றம் அம்பலமாகாமல் தப்ப முடிந்தது என்று இந்த ஆவணங்கள் நிரூபித்தன. நாப்பறையின் வன்மையை எவ்வளவு அதிகமாகப் பயன்படுத்தினாலும் வறட்சியான இந்தச் சட்ட ஆவணங்களை அழிக்க முடியாது என்பதனால் மூல் ஃபாவர் தன் வாழ்க்கையில் முதல் தடவையாக வாயைப் பொத்திக் கொண்டார். உள்நாட்டுப் போர் வெடிக்கட்டும் என்று அவர் அமைதியாகக் காத்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுதுதானே குடும்பம், மதம், ஒழுங்குமுறை, சொத்து ஆகியவற்றுக்கு எதிராகக் கலகம் செய்து சிறையிலிருந்து தப்பிய கைதிகளின் கோஷ்டி என்று ஆத்திரத்தோடு பாரிஸ் மக்களைக் குற்றஞ்சாட்ட முடியும். செப்டெம்பர் 4ந் தேதிக்குப் பிறகு, கள்ளக் கையெழுத்திட்ட இதே நபர் பதவியைக் கைப்பற்றிய உடனே *Étendard*³⁶ என்னும் பத்திரிகையைப் பற்றிய ஊழலான விவகாரத்தில் கள்ளக் கையொப்பமிட்டதாகப் பேரரசில் கூடத் தண்டிக்கப்பட்ட பீக், தய்ஃபேர் என்ற இருவரை அனுதாபத்தோடு சமூகத்தில் நடமாட விடுகிறார். இந்த நபர்களில் ஒருவரான தய்ஃபேர் கம்யூன் ஆட்சியின் போது பாரிசுக்குத் திரும்பத் துணிந்த பொழுது உடனே அவனைப் பிடித்து மறுபடியும் சிறையிலடைத்தார்கள். இதற்காக சிறைப்

பறவைகளை விடுதலை செய்கிறது பாரிஸ் என்று தேசிய சபையின் மேடையிலிருந்து மூல் ஃபாவர் கூறினார்!

தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் ஜோ மீல்லெரான எர்னேஸ்ட் பிகார்—இவர் பேரரசில் உள்நாட்டு அமைச்சராக வேண்டுமென்று வீணாக முயற்சி செய்த பிறகு குடியரசின் நிதி அமைச்சராகத் தன்னைத் தானே நியமித்துக் கொண்டார்—பாரிஸ் பங்குச் சந்தையில் கருங்காலி என்று வெளியேற்றப்பட்ட அர்த்தூர் பிகார் (போலீஸ் தலைமை ஆணையாளரின் 1867 ஜூலை 31ந் தேதிய அறிக்கையைப் பார்க்க) என்ற நபரின் சகோதரர்; பலெஸ்ட்ரோ வீதி 5ம் எண் கட்டிடத்திலுள்ள Société Générale³⁷ கிளைகளின் ஒன்றில் மேலாளராக இருந்த பொழுது 3,00,000 பிராங்குகளைத் திருடியதற்காக அவருடைய ஒப்புதல் வாக்கு மூலத்தின்படி தண்டிக்கப்பட்டவர் என்று அறிகிறோம் (போலீஸ் தலைமை ஆணையாளரின் 1868 டிசம்பர் 11ந் தேதிய அறிக்கையைப் பார்க்க). எர்னேஸ்ட் பிகார் இந்த அர்த்தூர் பிகாரைத் தன்னுடைய *L'Électeur libre*³⁸ என்ற பத்திரிகையின் ஆசிரியராக நியமித்தார். இந்த நிதித் துறைப் பத்திரிகையின் அதிகாரபூர்வமான பொய்களினால் பங்குச் சந்தையின் சாதாரணச் சூதாடிகள் ஏமாற்றப்பட்ட பொழுது அர்த்தூர் பிகார் நிதி இலாகாவுக்கும் பங்குச் சந்தைக்குமிடையே முன்னும் பின்னும் ஓடிக் கொண்டு பிரெஞ்சு இராணுவத்துக்கு ஏற்பட்ட நாசங்களைத் தெரிந்து, லாப மடைந்து கொண்டிருந்தார். இந்தத் தகுதிமிக்க சகோதரர்களின் நிதி விவகாரக் கடிதப் போக்குவரத்து முழுவதுமே கம்யூனின் கரங்களில் சிக்கியது.

செப்டெம்பர் 4ந் தேதிக்கு முன்பு வருமானமில்லாத வக்கீலாக இருந்த மூல் ஃபெர்ரீ முற்றுகையின் போது பாரிஸ் மேயராக இருந்த நேரத்தில் பஞ்சத்தைப் பயன்படுத்திப் பெரும் பணத்தைக் கொள்ளையடித்தார். தன்னுடைய முறைகெட்ட ஆட்சியைப் பற்றி என்றாவது ஒரு நாள் அவர் அறிக்கை தர வேண்டியிருக்கும், அந்த நாளே அவர் தண்டிக்கப்படுகின்ற நாளாக இருக்கும்.

இந்த நபர்கள் தங்களுடைய நன்னடத்தைச் சீட்டுகளை

[tickets-of-leave]* பாரிசின் இடிபாடுகளில் மட்டுமே கண்டார்கள். இப்படிப்பட்ட நபர்களைத்தான் பிஸ்மார்க் தேடிக் கொண்டிருந்தார். சீட்டுகள் கலைத்துப் போடப்பட்டன. இதுவரை அரசாங்கத்தை இரகசியமாக இயக்கிக் கொண்டிருந்த தியேர் இப்பொழுது அதன் தலைவரானார். இந்த நன்னடத்தைச் சீட்டுக்காரர்கள் [ticket-of-leave men] அவருடைய அமைச்சர்களானார்கள்.

பயங்கரக் கூலியான தியேர் சுமார் அரை நூற்றாண்டுக் காலமாக பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்கத்தினரை வசியம் செய்து வைத்திருக்கிறார். ஏனென்றால் அவர்களுடைய சொந்த வர்க்கச் சீரழிவுக்கு அவர்தான் மிகவும் முழுமையான அறிவுப்பிம்பம். அவர் இராஜதந்திரியாவதற்கு முன்னரே வரலாற்றாசிரியர் என்ற முறையில் பொய்களை எழுதுவதில் தன்னுடைய திறமையை ஏற்கெனவே நிரூபித்திருக்கிறார். அவருடைய பொது வாழ்க்கைப் பட்டியல் என்பது பிரான்சுக்கு ஏற்பட்ட துன்பங்களின் வரலாறாகும். 1830க்கு முன்னர் குடியரசுவாதிகளோடு கூட்டாக இருந்து விட்டுத் தன்னுடைய பாதுகாவலரான லஃபீட்டைக் காட்டிக் கொடுத்து லுயீ ஃபிலீப்பின் கீழ் மந்திரி பதவியைப் பெற்றார். மதக்குருக்களுக்கு எதிராக மக்கள் கலகங்களைத் தூண்டிவிட்டும் (அப்படிப்பட்ட கலகத்தின் போது ஸான் ஜெர்மேன் லொசெருவா மாதாகோவிலும் ஆர்ச்ச்பிஷப்பின் மாளிகையும் சூறையாடப்பட்டன), அமைச்சர்-ஓற்றராகவும் பெர் கோமகளைச் சிறையில் கண்காணிப்பவராகவும் பிரசவ வைத்தியராகவும் இருந்தும்³⁹ அரசருக்கு உகந்த வரானார். டிரான்ஸ்னேன் வீதியில் குடியரசுவாதிகள்

* இங்கிலாந்தில் சாதாரணக் குற்றவாளிகள் தமது தண்டனைக் காலத்தில் பெரும் பகுதியைச் சிறையில் கழித்த பிறகு பெரும்பாலும் பரோலில் விடுதலை செய்யப்பட்டுப் போலீசின் கண்காணிப்பில் வைக்கப்படுவதுண்டு. அப்படி விடுதலை செய்யப்படும் பொழுது அவர்கள் நன்னடத்தைச் சீட்டு என்ற சான்றிதழைப் (tickets-of-leave) பெறுகிறார்கள். அவர்கள் நன்னடத்தைச் சீட்டுக்காரர்கள் (ticket-of-leave men) என்று சொல்லப்படுவார்கள். [1871ம் வருடத்திய ஜர்மன் பதிப்புக்கு எங்கெல்ஸ் எழுதிய குறிப்பு.]

படுகொலை செய்யப்பட்டதும் பிறகு செப்டெம்பர் மாதத்தில் பத்திரிகைகளுக்கும் மக்கள் சங்கம் அமைப்பதற்கும் எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட மிகக் கேவலமான சட்டங்களும் அவருடைய சாதனைகளே.⁴⁰ 1840 மார்ச்சில் மந்திரி சபைத் தலைவராக மறுபடியும் தோன்றி பாரிசை பலப் படுத்துவதற்குக் கோட்டைகள் கட்ட வேண்டும் என்ற தன்னுடைய திட்டத்தின் மூலம் பிரான்சையே திகைக்க வைக்கிறார்.⁴¹ குடியரசுவாதிகள் இத்திட்டம் பாரிசின் சுதந்திரத்துக்கு எதிரான கொடுஞ்சதி என்று கண்டித்த பொழுது அவர் பிரதிநிதிகள் சபையில் பின்வருமாறு பதிலளித்தார்:

“என்ன சொல்கிறீர்கள்! கோட்டை கட்டினால் சுதந்திரத்துக்கு ஆபத்தென்று கற்பனை செய்வது ஏன்? முதலாவதாக, இனி ஏற்படப் போகின்ற எந்த அரசாங்கமும் என்றைக்காவது ஒரு நாள் தலைநகரத்தின் மீது குண்டு வீசித் தன்னைத் தக்க வைத்துக்கொள்ள முயற்சிக்கும் என்று நினைப்பதே அந்த அரசாங்கத்தை அவதூறு செய்வதாகும்.... முன்பிருந்ததைக் காட்டிலும் வெற்றிக்குப் பிறகு அந்த அரசாங்கம் இருப்பதே நூறு மடங்கு இயலாததாகிவிடும்.”

ஆம், கோட்டைகளைப் பிரஷ்யர்களிடம் ஏற்கெனவே ஒப்படைத்துவிட்ட அரசாங்கத்தைத் தவிர வேறு எந்த அரசாங்கமும் கோட்டைகளிலிருந்து பாரிஸ் மீது குண்டு வீசுவதற்கு ஒருக்காலும் துணியாது.

அரசர் பொம்பா* 1848 ஜனவரியில் பாலெர்மோவில் தன்னுடைய கைவரிசையைக் காட்டிய பொழுது நெடுங் காலமாகப் பதவியிழந்த தியேர் மறுபடியும் பிரதிநிதிகள் சபையில் பேசினார்:

“கனவான்களே! பாலெர்மோவில் என்ன நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கிறதென்பது உங்களுக்குத் தெரியும். ஒரு பெரிய நகரத்தில் தொடர்ச்சியாக நாற்பத்தெட்டு மணி நேரம் குண்டு வீசப்பட்டிருக்கிறது என்று கேள்விப்பட்டு நீங்கள் எல்லோருமே பேரச்சத்தில் நடுங்குகிறீர்கள்” (பாராளுமன்ற அர்த்தத்தில்). “குண்டு வீசியது யார்? யுத்தத்தின் உரிமைகளைப் பின்பற்றும் அந்நிய எதிரியா? இல்லை, கன

* —இரண்டாவது ஃபெர்டினாண்டு.—ப-ர்.

வாங்களே! குண்டு வீசியது அவர்களுடைய சொந்த அரசாங்கமே. ஏன்? ஏனென்றால் துரதிர்ஷ்டம் பிடித்த அந்த நகரம் தன்னுடைய உரிமைகளைக் கோரியது. ஆம், உரிமைகளைக் கோரியதற்காக நாற்பத்தெட்டு மணி நேரம் குண்டு வீசப்பட்டிருக்கிறது.... ஐரோப்பிய பொது அபிப்பிராயத்துக்கு முறையிட என்னை அனுமதியுங்கள். ஒருவேளை ஐரோப்பாவிலேயே மிக முக்கியமான மேடையிலிருந்து இத்தகைய நடவடிக்கைகளுக்கு எதிரான ஆவேசத்தைச் சில வார்த்தைகளில்” (ஆம், வார்த்தைகள்தான்) “எல்லாத் திக்குகளிலும் எதிரொலிக்கச் செய்ததன் மூலம் அது மனிதகுலத்துக்குச் சேவை செய்திருக்கிறது.... தன்னுடைய நாட்டுக்குச் சேவைகளைச் செய்திருக்கும்” (தியேர் இப்படி எதுவும் செய்யவில்லை) “பொறுப்பு அரசரான எல்பர்டேரொ பர்செலோனாவின் எழுச்சியை நசுக்குவதற்காக அதன் மீது குண்டு வீசித் தாக்க உத்தேசித்த பொழுது உலகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலிருந்தும் பொதுவான ஆத்திரக் கூக்குரல் பொங்கியெழுந்தது.”

இதற்குப் பதினெட்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு பிரெஞ்சு இராணுவம் ரோம் நகரத்தைக் குண்டு வீசித் தாக்கிய பொழுது⁴² அதை மிகவும் மூர்க்கத்தனமாக ஆதரித்தவர்களில் தியேரும் ஒருவராக இருந்தார். அரசர் பொம்பா செய்த தவறு குண்டு வீச்சை நாற்பத்தெட்டு மணி நேரத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டதே என்று தோன்றுகிறது.

பிப்ரவரி புரட்சிக்குச்⁴³ சில நாட்களுக்கு முன்பு ஆட்சியிலிருந்தும் ஆதாயத்திலிருந்தும் கிளோ அவரை நெடுங்காலமாக ஒதுக்கிவிட்டதனால் துறுதுறுத்துக் கொண்டிருந்த தியேர் பொது மக்களின் கொந்தளிப்பு நெருங்கிக் கொண்டிருப்பதை மோப்பம் கண்டு, அவருக்கு Mirabeau-mouche* என்ற பட்டப்பெயரைப் பெற்றுத் தந்த போலிக்கதாநாயக பாணியில் பிரதிநிதிகள் சபையில் பேசினார்:

“நான் புரட்சியின் கட்சியைச் சேர்ந்தவன்—பிரான்சில் மட்டுமல்ல, ஐரோப்பாவிலேயே. புரட்சியின் அரசாங்கம் நிதானமானவர்களிடம் இருக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகிறேன்.... ஆனால் அரசாங்கம் தீவிரமான உள்ளங்களைக்

* —மிராபோ என்ற கொசு.—ப-ர்.

கொண்டவர்களிடம்—தீவிரவாதிகளிடம் கூட—அகப்பட்டு விடுமானால், நான் அதற்காக என்னுடைய இலட்சியத்தைக் கைவிட மாட்டேன். நான் எப்பொழுதும் புரட்சியின் கட்சியைச் சேர்ந்தவனாகவே இருப்பேன்.”

பிப்ரவரி புரட்சி வந்தது. கிலோ மந்திரி சபையின் இடத்தில் தியேர் மந்திரி சபை ஏற்படும் என்ற அந்தச் சின்ன மனிதர் கனவு கண்டதற்குப் பதிலாக, லுயீ ஃபிலீப்பின் இடத்தில் குடியரசு ஏற்பட்டது. பொதுஜன வெற்றியின் முதல் நாளன்று அவர் கவனமாக ஒளிந்து கொண்டார். அவரிடம் தொழிலாளர்களுக்கு ஏற்பட்டிருந்த இகழ்ச்சி அவர்களுடைய சீற்றத்திலிருந்து அவரைப் பாதுகாக்கும் என்பதை அவர் மறந்து விட்டார். அவருடைய பிரபலமான வீரத்தோடு ஜூன் மாதப் படுகொலைகள் அவரைப் போன்றவர்களுக்குரிய நடவடிக்கைகளுக்குக் களம் அமைக்கின்ற வரை பொது அரசுக்கு வராமல் ஒதுங்கியிருந்தார். பிறகு ஒழுங்குமுறைக் கட்சி⁴⁴ மற்றும் அதன் நாடாளுமன்றக் குடியரசின் சித்தாந்தியானார். அந்தக் குடியரசு என்ற பெயரில்லாத இடைக் காலத்தில் ஆளும் வர்க்கத்தின் போட்டிக் கோஷ்டிகள் அனைத்தும் மக்களை நசுக்குவதற்கு ஒன்று கூடிச் சதி செய்தன, ஒவ்வொரு கோஷ்டியும் தன்னுடைய சொந்த முடியாட்சியை ஏற்படுத்துவதற்காக மறு கோஷ்டிக்கு எதிராகச் சதி செய்தது. தியேர்—இன்று போலவே அன்றும்—குடியரசைப் பலப்படுத்துவதற்கு ஒரே தடை குடியரசுவாதிகளே என்று கண்டனம் செய்தார். “உன்னைக் கொலை செய்யப் போகிறேன்—ஆனால் அது உன்னுடைய நன்மைக்காகவே” என்று கொலையாளி டான் கார்லொசிடம் கூறியதைப் போல தியேர்—இன்று போலவே அன்றும்—குடியரசிடம் கூறினார். தன்னுடைய வெற்றிக்கு மறு நாள்—அன்று போலவே இன்றும்—L' Empire est fait (பேரரசு நிறைவடைந்து விட்டது) என்று அவர் கூறுவார். தியேர் அவசியமான சுதந்திரங்களைப் பற்றி போலியான நற்போதனைகளைச் செய்திருந்தாலும், லுயீ போனப் பார்ட் தன்னை ஏமாற்றி நாடாளுமன்றவாதத்தை உதைத்து விரட்டியதனால்—நாடாளுமன்றவாதத்தின் செயற்கையான

குழலுக்கு வெளியே தான் ஒன்றுமில்லாதவராக உலர்ந்து போய்விடுவது அந்தச் சின்ன மனிதனுக்கு நன்றாகத் தெரியும்—அவர் மீது தியேருக்குத் தனிப்பட்ட காழ்ப்பு ஏற்பட்டிருந்தாலும் பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் ரோம் நகரத்தைப் பிடித்ததிலிருந்து பிரஷ்யாவுடன் நடத்திய போர் முடிய இரண்டாம் பேரரசின் எல்லாவிதமான திருவிளையாடல்களிலும் அவருக்குப் பங்கு உண்டு. பிரஷ்ய எதேச்சாதி காரத்தை மூடி மறைக்கின்ற போர்வையாக இல்லாமல் ஜெர்மனியின் பிரிவினையில் பிரான்சுக்கிருந்த அடிப்படையான உரிமையை மீறுதல் என்ற முறையில் ஜெர்மனியின் ஒற்றுமையை எதிர்த்துத் தன்னுடைய மூர்க்கத்தனமான தாக்குதலின் மூலம் பிரஷ்யாவுக்கு எதிராக பிரான்ஸ் நடத்திய போரை அவர் தூண்டி விட்டார். இந்தக் குள்ளன் வரலாற்று ரீதியில் முதலாம் நெப்போலியனுடைய பூட்சுகளைத் துடைப்பவனாக இருந்தான். அவனுடைய வாளைத் தன்னுடைய குட்டையான கைகளில் தூக்கி ஐரோப்பாவின் முகத்துக்கு முன்னால் சுழற்றுவதில் அவனுக்கு அதிகமான விருப்பமிருந்தது, ஆனால் நடைமுறையில் அவருடைய வெளிநாட்டுக் கொள்கை—1840 லண்டன் உடன்படிக்கையிலிருந்து⁴⁵ 1871 பாரிஸ் சரணாகதி முடியவும் பிஸ்மார்க்கின் விசேஷமான அனுமதியுடன் பாரிசுக்கு எதிராக ஸெடான் மற்றும் மெட்சின் கைதிகளை⁴⁶ அவர் விரட்டிக் கொண்டிருக்கின்ற இன்றைய உள்நாட்டுப் போர் முடியவும்—எப்பொழுதுமே பிரான்சுக்கு அவமானகரமான வீழ்ச்சியில்தான் முடிந்திருக்கிறது. அவர் பலவிதமான திறமைகளைக் கொண்டவர், தன் இலட்சியங்களை அடிக்கடி மாற்றிக் கொள்பவர் என்றபோதிலும் அவருடைய மொத்த வாழ்க்கையுமே மிகவும் பத்தாம் பசலி முறையில்தான் இருந்திருக்கிறது. நவீன சமூகத்தின் மிகவும் ஆழமான நீரோட்டங்களைப் பற்றி அவருக்கு எந்தக் காலத்திலுமே எதுவும் தெரியாது என்பது வெளிப்படை; அதன் மேற்பரப்பில் அதிகமாக அறியக் கூடிய மாற்றங்களைக் கூட எல்லாத் திறமையையும் நாக்குக்குக் கொடுத்துவிட்ட அவருடைய மூளை வெறுத்தது. உதாரணமாக, பழைய பிரெஞ்சுக் காப்புவாத

முறையிலிருந்து எந்த விதமான மாற்றத்தையும் அடாத செயல் என்று கண்டிப்பதற்கு அவர் ஒருபோதும் களைப் படைந்ததில்லை. லுயீ ஃபிலீப்பின் அமைச்சராக இருந்த பொழுது ரயில்வேக்கள் அமைப்பதைப் பற்றி நடக்க முடியாத கற்பனை என்று அவர் சீறி விழுந்தார். லுயீ போனப்பார்ட்டை எதிர்த்த பொழுது உளுத்துப் போன பிரெஞ்சு இராணுவ முறையைச் சீர்திருத்துகின்ற ஒவ்வொரு முயற்சியையும் ஆசாரமற்ற செயல் என்று வர்ணித்தார். அவருடைய நீண்ட அரசியல் வாழ்க்கையில் எவ்விதத்திலும்—மிகவும் குறைவான—செய்முறை உபயோகத்தைக் கொண்ட ஒரு நடவடிக்கையைக் கூட அவர் ஒரு போதும் நிறைவேற்றியதில்லை. அவர் பணம் சேர்க்க வேண்டும் என்ற பேராசையில், அதை உற்பத்தி செய்பவர்களை வெறுப்பதில் மட்டுமே முரணில்லாதவராக இருந்தார். லுயீ ஃபிலீப்பின் காலத்தில் அவர் முதல் தடவையாக அமைச்சரான பொழுது ஜோப்பைப் போல ஏழையாக இருந்தார். அதை விட்டு வெளியேறும் பொழுது கோடசுவர ராகி விட்டார். அதே அரசரின் கீழ் அவர் கடைசியாக முதல் அமைச்சர் பொறுப்பிலிருந்த பொழுது (1840 மார்ச் 1 தேதி முதல்) பிரதிநிதிகள் சபையில் அவர் மீது பணத்தைக் கையாடியதாகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டது. அதற்கு அவருடைய பதில் கண்ணீரே—மூல் ஃபாவ்ரைப் போல அல்லது வேறு எந்த முதலையையும் போல இது அவருக்குக் கைவந்த கலை. போர்டோவில்⁴⁷ நெருங்கிக் கொண்டிருந்த பொருளாதார அழிவிலிருந்து பிரான்சைக் காப்பாற்றுவதற்கு அவர் எடுத்த முதல் நடவடிக்கை வருடத்துக்கு மூன்று மில்லியன்களைத் தனக்கு ஒதுக்கிக் கொண்டதே. 1869ல் பாரிஸ் வாக்காளர்கள் மத்தியில் அவர் விவரித்த “சிக்கனமான குடியரசின்” முதல் வார்த்தையும் கடைசி வார்த்தையும் அதுவே. 1830ல் பிரதிநிதிகள் சபையில் அவருடைய முன்னாள் சகாக்களில் ஒருவர்—முதலாளியாக இருந்தாலும் பாரிஸ் கம்யூனின் விசுவாசமான உறுப்பினரான—திரு. பெலே ஒரு சுவரொட்டியில் சமீபத்தில் தியேரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினார்:

“உழைப்பை மூலதனம் அடிமைப்படுத்துவது உங்களுடைய கொள்கையின் அடிப்படையாக எப்பொழுதுமே இருந்திருக்கிறது. பாரிஸ் நகர மண்டபத்தில் தொழிலாளர் குடியரசு நிறுவப்பட்ட முதல் நாளிலிருந்தே ‘இவர்கள் குற்றவாளிகள்!’ என்று பிரான்சை நோக்கி அலறுவதை நீங்கள் ஒருபோதும் நிறுத்தவில்லை.”

அரசின் சிறு போக்கிரித்தனங்களில் வித்தகர், பொய்ச் சத்தியம் செய்வதில் சூரர், நாடாளுமன்றக் கட்சிச் சண்டையின் அற்பமான தந்திரங்கள், சூழ்ச்சிகள், நம்பிக்கை மோசடிகள் எல்லாவற்றிலும் நிபுணர்; பதவியில் இல்லாத பொழுது புரட்சியைத் தூண்டுவதற்கும் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றவுடனே அதை இரத்தவெள்ளத்தில் மூழ்கடிப்பதற்கும் ஒருபோதும் தயங்காதவர்; அவரிடம் கருத்துக்களுக்குப் பதிலாக வர்க்கக் குரோதங்களும் இதயத்துக்குப் பதிலாக அகம்பாவமும் இருந்தன; அவருடைய பொது வாழ்க்கை எவ்வளவு அருவருப்பானதோ அதே அளவுக்கு அவருடைய சொந்த வாழ்க்கை கேவலமானது—பிரெஞ்சு ஸூலல்லாவின் பாத்திரத்தை அவர் நடத்துக் கொண்டிருந்த இந்த நேரத்தில் கூட தன்னுடைய அருவருப்பான செயல்களை ஏளனத்துக்குரிய தன்னுடைய பகட்டின் மூலம் தூக்கிக் காட்டாதிருக்க தியேரால் முடியவில்லை.

பாரிசின் வீழ்ச்சி (இது பிரஷ்யாவிடம் பாரிசை மட்டுமல்லாமல் மொத்த பிரான்சையுமே ஒப்படைத்தது) செப்டெம்பர் 4ந் தேதி ஆட்சியைக் கைப்பற்றியோர் எதிரியுடன்—த்ரொஷூ சொன்ன மாதிரியே—அதே தினத்தில் ஆரம்பித்து நெடுங் காலமாக நடத்திவந்த துரோகமயமான சல்லாபங்களை முடிவிற்கு கொண்டுவந்தது. மறுபக்கத்தில் பிரஷ்யாவின் உதவியுடன் குடியரசுக்கும் பாரிசுக்கும் எதிராக அவர்கள் நடத்திய உள்நாட்டுப் போரை அந்த வீழ்ச்சி துவக்கியது. அந்தச் சரணாகதியின் ஷரத்துக்களிலேயே பொறி வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்தச் சமயத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்குக்கும் அதிகமான பிரதேசம் எதிரியிடம் சிக்கியிருந்தது, தலைநகரம் மாநிலங்களிலிருந்து துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது, சாலைப் போக்குவரத்துகள் அனைத்தும் சீர்

குலைந்திருந்தன. இத்தகைய சூழ்நிலையில்—தயாரிப்புக்குப் போதிய அவகாசம் கொடுக்கப்பட்டாலொழிய—பிரான்சின் உண்மையான பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியாது. இதனைக் கருதியே எட்டு நாட்களுக்குள் தேசிய சபை தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சரணாகதி நிபந்தனை விதித்தது. ஆகவே தேர்தல் நடக்கப் போகிறது என்ற செய்தி தேர்தலுக்கு முந்திய நாளன்றுதான் பிரான்சின் பல பகுதிகளுக்குக் கிடைத்தது. மேலும் சமாதானமா அல்லது போரா என்று முடிவு செய்வதற்கும் அவசியப்பட்டால் சமாதான உடன்படிக்கையை முடிவு செய்கின்ற ஒரே நோக்கத்துக்காகவே தேசிய சபை தேர்ந்தெடுக்கப்படும் என்று சரணாகதி ஒப்பந்தத்தின் விசேஷ ஷரத்து கூறியது. போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையின் ஷரத்துக்கள் போரைத் தொடர்வதை இயலாதபடிச் செய்திருக்கின்றன, பிஸ்மார்க்கினால் திணிக்கப்படுகின்ற சமாதானத்துக்கு இசைவளிப்பதற்கு பிரான்சின் கடைகெட்ட மனிதர்களே மிகவும் சிறந்தவர்கள் என்று மக்கள் முடிவு செய்ததில் தவறில்லை. ஆனால் இந்தத் தற்காப்புகளில் திருப்தி அடையாத தியேர் போர் நிறுத்த உடன்படிக்கையின் இரகசியம் பாரிசை எட்டுவதற்கு முன்னரே மாநிலங்களில் தேர்தல் பிரச்சார சுற்றுப் பயணத்துக்காகப் புறப்பட்டார். போனப்பார்ட்டிஸ்டுகள் இனிமேல் ஆட்சி செய்ய முடியாதென்பதால் ஆர்லியான்வாதிகளோடு சேர்ந்து அவர்களுடைய இடத்தைப் பெற வேண்டிய முறைமைவாதக் கட்சிக்குப் புத்துயிருட்டுகின்ற நோக்கத்தோடு அவர் புறப்பட்டார். முறைமைவாதிகளைக் கண்டு அவர் அஞ்சவில்லை. நவீன பிரான்சை ஆட்சி செய்ய முடியாதென்பதால் அவர்கள் எதிரிகள் என்ற முறையில் இகழ்ச்சிக்குரியவர்கள். அந்தக் கட்சியின் நடவடிக்கை

“வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பு, உள்நாட்டுப் போர் மற்றும் அராஜகம் என்ற மூன்று முக்கிய இனங்களை மட்டுமே எப்பொழுதும் பயன்படுத்தியிருக்கிறது”

என்று தியேர் வர்ணித்தார் (பிரதிநிதிகள் சபை, 1833 ஜனவரி 5).

ஆக, இக்கட்சியைக் காட்டிலும் எதிர்ப்புரட்சியின் கருவியாகச் செயலாற்றுவதற்கு அதிகத் தகுதியுடைய கட்சி வேறு உண்டா? முறைமைவாதிகள் நெடுங் காலமாக எதிர்பார்த்த பின்னோக்கிய ஊழி வரும் என்று அவர்கள் உண்மையிலேயே நம்பினார்கள். அந்நிய ஆக்கிரமிப்பாளர்களின் குதிகால்கள் பிரான்சை மிதித்துக் கொண்டிருந்தன. பேரரசு மீண்டும் வீழ்ச்சி அடைந்திருந்தது, போனப்பார்ட் மீண்டும் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். முறைமைவாதிகள் திரும்பிவந்து விட்டார்கள். வரலாற்றுச் சக்கரம் பின்னோக்கிச் சுழன்று 1816ம் வருடத்தின் “chambre introuvable”⁴⁸ நின்றுவிட்டது என்பது வெளிப்படை. 1848 முதல் 1851 முடிய குடியரசு தேசிய சபைகளில் கல்விகற்ற பயிற்சியுடைய நாடாளுமன்ற அனுபவஸ்தர்கள் முறைமைவாதிகளைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தார்கள். இப்பொழுது அந்தக் கட்சியின் அடிமட்டத் தொண்டர்கள், பிரான்சின் புர்சொனியாக்குகள் அனைவரும் வேகமாக நுழைந்தார்கள்.

இந்த “நிலவுடைமையாளர் சபை”⁴⁹ போர்டோவில் கூடிய உடனே நாடாளுமன்ற விவாதம் என்ற கௌரவம் இல்லாமலே சமாதானப் பிரேரணைகளுக்கு உடனடியாக ஒப்புதல் அளிக்க வேண்டும், அந்த ஒரே நிபந்தனையின் பேரில்தான் குடியரசுக்கும் அதன் கோட்டையான பாரிசுக்கும் எதிராக அவர்கள் போர் தொடங்குவதைப் பிரஷ்யா அனுமதிக்கும் என்பதைத் தியேர் அவர்களிடம் தெளிவுபடுத்தினார். எதிர்ப்புரட்சிக்காரர்கள் தாமதிக்க முடியாத நிலைமையில் இருந்தார்கள் என்பது உண்மை. இரண்டாம் பேரரசு தேசியக் கடனை இரண்டு மடங்குக்கும் அதிகமாக உயர்த்திவிட்டது, எல்லாப் பெரிய நகரங்களையுமே மிக அதிகமான ஸ்தலக் கடன்களில் மூழ்க வைத்திருந்தது! போரின் விளைவாக நாட்டின் கடன் பொறுப்புகள் பயங்கரமான அளவுக்கு அதிகரித்திருந்தன, நாட்டின் செல்வ வளங்கள் ஈவிரக்கமின்றி குறையாடப்பட்டிருந்தன. இந்த அழிவைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு பிரஷ்ய ஷைலக் ஐந்து லட்சம் பிரஷ்யப் படைவீரர்களை வைத்திருக்கின்ற செலவு, 5,000 மில்லியன்கள் நட்ட ஈடு மற்றும் கொடுக்கப்படாத தவணை

களுக்கு ஐந்து சதவிகித வட்டிப் பத்திரத்தோடு பிரெஞ்சு மண்ணில் காத்துக் கொண்டிருந்தார். இந்தத் தொகை களைக் கட்டுவது யார்? குடியரசைப் பலாத்காரமாகத் தூக்கியெறிவதன் மூலமாக மட்டுமே செல்வத்தைப் பறித்தவர்கள் தாங்களே தொடங்கிய ஒரு போரினால் ஏற்பட்ட சுமையை, இச்செல்வத்தை உற்பத்தி செய்பவர்களின் தோள்களுக்கு மாற்ற முடியும். இப்படி ஆக்கிரமிப்பாளனின் பார்வை மற்றும் ஆதரவின் கீழ் அந்நியப் போரின் மீது ஒரு உள்நாட்டுப் போரை, அடிமை உடைமையாளர்களின் கலகத்தை ஒட்ட வைக்கும்படி பிரான்சின் படுபயங்கரமான அழிவு தேசபக்தி மிக்க நிலம் மற்றும் மூலதனத்தின் இப் பிரதிநிதிகளைத் தூண்டியது.

இந்தச் சதித்திட்டத்துக்கு முன்னால் ஒரு மாபெரும் தடை நின்றது. அதுதான் பாரிஸ். பாரிசை ஆயுதக் கலைப் பிற்கு உள்ளாக்குவது வெற்றிக்கு முதல் நிபந்தனை. ஆகவே பாரிஸ் தன்னுடைய ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று தியேர் உத்தரவிட்டார். “நிலவுடைமையாளர் சபையின்” படபடப்பான குடியரசு எதிர்ப்புக் கூக்குரல்கள்; குடியரசின் சட்டபூர்வமான அந்தஸ்தைப் பற்றித் தியேரின் மழுப்பல்கள்; பாரிசைத் துண்டிப்போம், தலை நகரம் என்ற நிலையை மாற்றுவோம் என்ற பயமுறுத்தல்கள்; ஆர்லியான்வாதிகளைத் தூதர்களாக நியமித்தது; கொடுக்கப்பட வேண்டிய வர்த்தக முறிகள் மற்றும் வீட்டு வாடகைகளைப் பற்றிய டியூஃபோரின் சட்டங்கள்⁵⁰— இவை பாரிசின் வர்த்தகம் மற்றும் தொழில்துறை மீது அழிவை ஏற்படுத்தக் கூடியவை; கற்பனை செய்யக் கூடிய எந்தவொரு வெளியீட்டின் ஒவ்வொரு பிரதியின் மீதும் புயே-கெர்தியே இரண்டு காசு வரி விதித்தது; பிளாங்கி மற்றும் ஃப்லூரான்ஸ் மீது விதிக்கப்பட்ட மரணதண்டனைகள்; குடியரசுவாதப் பத்திரிகைகள் தடை செய்யப்பட்டன; தேசிய சபை வெர்செய்க்கு மாற்றப்பட்டது; பலிகவோ வினால் அறிவிக்கப்பட்டு செப்டெம்பர் 4ந் தேதியன்று முடிவடைந்த முற்றுகை நிலை மீண்டும் ஏற்படுத்தப்பட்டது; பாரிஸ் கவர்னராக *décembreur*⁵¹ வினுவாஷும் அதன்

போலீஸ் தலைமை ஆணையாளராக போனப்பார்ட்டிஸ்ட் காவலாளி வலன் தேனும் அதன் தேசியக் காவற்படையின் தலைமைத் தளபதியாக ஏசு சபை ஜெனரல் ஓரேல் டெ பலடனும் நியமிக்கப்பட்டது ஆகியவற்றினால் பாரிஸ் எரிச் சலடைந்திருந்தது.

இப்பொழுது நாம் திரு. தியேரிடமும் அவருடைய உதவியாட்களான தேசியத் தற்காப்பு அரசாங்கத்தின் உறுப் பினர்களிடமும் ஒரு கேள்வி கேட்கப் போகிறோம். அவரது நிதி அமைச்சரான புயே-கெர்தியேவின் உதவியின் மூலம் தியேர் 2,000 மில்லியன் கடன் பெற்றிருப்பதாக அறி கிறோம். எனவே கீழே சொல்லப்பட்டிருப்பது உண்மையா அல்லது பொய்யா:

1) தியேர், மூல் ஃபாவர், எர்னேஸ்ட் பிகார், புயே-கெர்தியே மற்றும் மூல் சிமோன் ஆகியோருக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் சில நூறு மில்லியன்கள் கிடைக்கின்ற வகையில் இந்த நடவடிக்கை அமைக்கப்பட்டதா?

2) பாரிஸ் “அமைதியடைந்த” பிறகுதான் பணம் கொடுக்கப்படுமா?⁵²

எப்படியிருந்த போதிலும் இந்த விவகாரத்தில் மிகவும் அழுத்தமான ஏதோ ஒன்று இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் போர்டோ சபையின் பெரும்பான்மையினர் சார்பாகத் தியே ரும் மூல் ஃபாவரும் பிரஷ்யத் துருப்புகள் உடனடியாகப் பாரிசுக்குள் நுழைய வேண்டும் என்று வெட்கங்கெட்ட முறையில் கேட்டுக் கொண்டார்கள். ஆனால் பிஸ்மார்க் ஜெர்மனிக்குத் திரும்பிய பொழுது தன்னைப் பற்றி ஆச்சரியப்பட்ட பிராங்க்பர்ட் அற்பவாதிகளிடம் இகழ்ச்சி யோடும் பகிரங்கமாகவும் கூறியதைப் போல, அவருடைய திட்டம் அதுவல்ல.

II

எதிர்ப்புரட்சிச் சதித்திட்டத்தின் பாதையில் இருந்த ஒரே முனைப்பான தடை ஆயுதமேந்திய பாரிஸ்தான். எனவே பாரிசின் ஆயுதங்களைப் பறிக்க வேண்டும். இந்த விஷயத் தில் போர்டோ சபை கபடில்லாமல் நடந்து கொண்டது.

“நிலவுடைமையாளர் சபையின்” கர்ச்சனை காதில் விழு வதற்குப் போதிய வலிமை இல்லாதிருந்தால் décembreur வினுவா, போனப்பார்ட்டிஸ்ட் காவலாளி வலன்தேன், ஏசு சபை ஜெனரல் ஒரேல் டெ பலடீன் என்ற மும்மூர்த்தியிடம் தியேர் பாரிசை ஒப்படைத்தது சந்தேகத்தின் கடைசிச் சுவட்டைக் கூட அகற்றியிருக்கும். சதிகாரர்கள் பாரிசை ஆயுதக் கலைப்பிற்குள்ளாக்குவதன் உண்மையான நோக்கத்தை அவமதிக்கின்ற முறையில் வெளிப்படுத்திய பொழுது மிகவும் அப்பட்டமான, ஒளிவு மறைவில்லாத பொய்ச் சாக்கைச் சொல்லி பாரிஸ் தன்னுடைய ஆயுதங்களை ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று கோரினார்கள். பாரிஸ் தேசியக் காவற்படையின் பீரங்கிப் பிரிவு அரசுக்குச் சொந்தமானது, அதை அரசிடம் திரும்ப ஒப்படைக்க வேண்டும் என்று தியேர் கூறினார். உண்மை இதுதான்: சரணடைந்த நாளிலிருந்து, அதாவது பிஸ்மார்க்கின் கைதிகள் பாரிசைப் பயமுறுத்துகின்ற வெளிப்படையான நோக்கத்துக்காக ஏராளமான வீரர்களைக் கொண்ட மெய்க் காவற்படையைத் தங்களுக்கென்று தனியாக வைத்துக் கொண்டு பிரான்சின் சரணாகதியைக் கையொப்பமிட்டுத் தந்த நாளிலிருந்து பாரிஸ் எச்சரிக்கையோடிருந்தது. தேசியக் காவற்படை தன்னைச் சீரமைத்துக் கொண்டது, பழைய போனப்பார்ட்டிஸ்ட் பிரிவுகளின் சில துணுக்குகளைத் தவிர மொத்த அமைப்பினாலும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மத்தியக் கமிட்டியிடம் தலைமைப் பொறுப்பை ஒப்படைத்தது. பிரஷ்யர்கள் பாரிசுக்குள் நுழைகின்ற முற்பொழுதில் பிரஷ்யர்கள் இருக்கப் போகின்ற பாசறைகளிலும் அவற்றைச் சுற்றிலும் capitulards தேசத் துரோகமான முறையில் கைவிட்டுச் சென்ற பீரங்கிகள் மற்றும் பல்சூழல் துப்பாக்கிகளை மொன்மார்ட்டர், பெல்வில், லாவிலேட் ஆகிய இடங்களுக்கு அகற்றுவதற்கு மத்தியக் கமிட்டி நடவடிக்கைகளை எடுத்தது. தேசியக் காவற்படையினரின் நன்கொடைகளைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்டதே அந்தப் பீரங்கிப் பிரிவு. அது அவர்களுடைய சொந்த உடைமை என்பதை ஜனவரி 28ந் தேதிச் சரணாகதி உடன்படிக்கை அதிகாரபூர்வமாக அங்கீகரித்தது. அரசாங்கத்துக்குச்

சொந்தமான ஆயுதங்களை வெற்றி பெற்றவரிடம் ஒப்படைக்கின்ற பொதுச் சரணாகதியிலிருந்து அந்தக் காரணத்துக்காகவே விதிவிலக்குத் தரப்பட்டிருந்தது. பாரிசுக்கு எதிராகப் போர் தொடுப்பதற்கு மிக அற்பமான எந்தச் சாக்கும் தியேருக்குக் கிடைக்காத காரணத்தால் தேசியக் காவற்படையின் பீரங்கிகள் அரசின் உடைமை என்ற முழுப் பொய்யை அவர் உபயோகிக்க வேண்டியிருந்தது!

தேசியக் காவற்படையின் பீரங்கிகளைக் கைப்பற்றியது பாரிசின் பொது ஆயுதக் கலைப்பிற்கு, அதன் மூலம் செப்டெம்பர் 4ந் தேதிய புரட்சியின் ஆயுதக் கலைப்பிற்குப் பூர்வாங்க நடவடிக்கையாக உதவுவதற்கே என்பது வெளிப்படை. ஆனால் அந்தப் புரட்சியே பிரான்சுக்கு சட்டபூர்வமான அந்தஸ்தைக் கொடுத்தது. வெற்றி பெற்றவர் அந்தப் புரட்சியின் விளைவான குடியரசை சரணாகதி ஷரத்துக்களில் அங்கீகரித்திருந்தார். சரணாகதிக்குப் பிறகு எல்லா அந்நிய அரசுகளும் குடியரசை அங்கீகரித்தன, அதன் பெயரிலேயே தேசிய சபையும் கூட்டப்பட்டது. போர்டோவில் தலைமையிடத்தைக் கொண்டிருந்த தேசிய சபை மற்றும் அதன் செயலாட்சியின் ஒரே சட்டபூர்வமான தகுதி பாரிசில் செப்டெம்பர் 4ந் தேதியில் நடைபெற்ற தொழிலாளர்களின் புரட்சியிலிருந்து ஏற்பட்டதே. அப்புரட்சி இல்லையென்றால் அந்தத் தேசிய சபை பிரெஞ்சு—பிரஷ்யர் அல்ல—ஆட்சியின் கீழ் பொது வாக்குரிமையின் மூலம் 1869ல் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு புரட்சியினால் பலவந்தமாகக் கலைக்கப்பட்ட Corps Legislatifக்கு உடனே இடம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். தியேரும் அவருடைய பரோல் கும்பலும் கையேனுக்கு⁵³ அனுப்பப்படுவதிலிருந்து தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு லுயீ போனப்பார்ட் கையொப்பமிட்ட பாதுகாப்பான பயண அனுமதிச் சீட்டுகளைப் பெறுவதற்காக சரணாகதியடைய வேண்டியிருக்கும். பிரஷ்யாவுடன் சமாதான உடன்படிக்கை ஷரத்துக்களை முடிவு செய்வதற்கு சட்ட அதிகாரத்தைக் கொண்ட தேசிய சபை புரட்சியின் சம்பவங்களில் ஒன்றுதான். ஆயுதமேந்திய பாரிஸ் இன்னும் கூட அதன் உண்மையான சொருப

மாக இருந்தது. பாரிஸ் புரட்சியைத் தொடங்கி வைத்தது, அதற்காக பஞ்சத்தின் கொடூரங்கள் உள்பட ஐந்து மாத கால முற்றுகையை ஏற்றுக் கொண்டது. த்ரொஷூவின் திட்டத்துக்கு மாறாக தன்னுடைய தொடர்ந்த எதிர்ப்பை மாநிலங்களில் பிடிவாதமாக நடைபெற்ற தற்காப்புப் போரின் அடிப்படையாக மாற்றியது. போர்டோவின் கலகம் செய்கின்ற அடிமையுடைமையாளர்களின் அவமதிப்பான உத்தரவுகளுக்குப் பணிந்து பாரிஸ் இப்பொழுது தன் ஆயுதங்களைக் கீழே போட்டுவிட்டு செப்டெம்பர் 4ந் தேதியன்று தான் நடத்திய புரட்சிக்கு லுயீ போனப்பார்ட்டிடமிருந்து அவருடைய அரசு பரம்பரைப் போட்டியாளர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட சாதாரணமான அதிகார மாற்றம் என்பதைத் தவிர வேறு எந்த அர்த்தமும் இல்லை என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்; அல்லது இரண்டாவது பேரரசை உருவாக்கிய — அதன் பராமரிப்பில் முற்றும் உளுத்துப் போன—அரசியல் மற்றும் சமூக நிலைமைகளைப் புரட்சிகரமான முறையில் தூக்கி எறியாமல் அழிவிலிருந்து மீட்சியும் புத்துயிர்ப்பும் சாத்தியமில்லாத பிரான்சின் தற்பலிக்குத் தயாராக உள்ள ஆதரவாளனாக முன்னே நிற்க வேண்டும். ஐந்து மாத காலப் பஞ்சத்தினால் வாட்டமடைந்திருந்த பாரிஸ் ஒரு கணம் கூடத் தாமதிக்கவில்லை. பிரெஞ்சு சதிகாரர்களை எதிர்த்துப் போர் புரிவதிலுள்ள எல்லா ஆபத்துக்களையும்—பிரஷ்யப் பீரங்கிகள் அதன் சொந்தக் கோட்டைகளிலிருந்தே அதற்கு எதிராகத் திருப்பப்படும் என்ற போதிலும்—சந்திப்பதென்று வீரத்தோடு முடிவு செய்தது. எனினும் உள்நாட்டுப் போருக்குள் பாரிஸ் துரத்தப்படுவதை மத்தியக் கமிட்டி வெறுத்த காரணத்தால், தேசிய சபையின் ஆத்திரமூட்டல்களையும் செயலாட்சியின் அடாவழிக் கைப்பற்றல்களையும் பாரிசுக்கு உள்ளேயும் அதைச் சுற்றிலும் அச்சுறுத்துகின்ற முறையில் துருப்புகள் குவிக்கப்பட்டிருந்ததையும் மீறி வெறும் தற்காப்பு அணுகு முறையைத் தொடர்ந்து கடைப்பிடித்தது.

தியேர், வினுவா தலைமையில் ஏராளமான போலீஸ் காரர்களையும் போர்முனைத் துருப்புகள் சிலவற்றையும்

மொன்மார்ட்டுருக்கு எதிராக இரவு நேரக் கொள்ளையில், அங்கே எதிர்பாராத நேரத்தில் தேசியக் காவற்படையின் பீரங்கிகளைக் கைப்பற்றுவதற்காக அனுப்பி உள்நாட்டுப் போரைத் தொடங்கி வைத்தார். தேசியக் காவற்படையின் எதிர்ப்பினாலும் துருப்புகள் மக்களோடு தோழமையை ஏற்படுத்திக் கொண்டபடியாலும் இந்த முயற்சி தோல்வியடைந்தது நன்கு தெரிந்ததே. ஒரேல் டெ பலடீன் வெற்றி அறிவிப்பை முன்பே அச்சிட்டு வைத்திருந்தார். தியேர் *coup d'état* நடவடிக்கைகளை அறிவிக்கும் விளம்பரப் பலகைகளைத் தயாராக வைத்திருந்தார். இப்பொழுது இவற்றுக்குப் பதிலாக தேசியக் காவற்படை தன்னுடைய ஆயுதங்களைத் தன்னிடமே வைத்துக்கொள்ளலாம், அந்த ஆயுதங்களைக் கலகக்காரர்களுக்கு எதிராக அரசாங்கத்தின் தரப்பில் இது உபயோகிக்கும் என எதிர்பார்க்கின்ற தியேரின் பெருந்தன்மையான முடிவைக் கொண்ட அறிக்கையை வெளியிட வேண்டியிருந்தது. தேசியக் காவற்படையில் மொத்தம் 3,00,000 நபர்கள் இருந்தனர். இவர்களில் 300 நபர்கள் மட்டுமே தங்களுக்கு எதிராக அற்பன் தியேருக்கு ஆதரவளித்தார்கள். மார்ச் 18ந் தேதியின் மாபெரும் தொழிலாளர் புரட்சி எந்த மறுப்புமில்லாமல் பாரிசை ஆட்சி செய்தது. மத்தியக் கமிட்டி அதன் தற்காலிக அரசாங்கமாக இருந்தது. சமீப காலத்தில் தன்னுடைய பிரமிப்பான அரசு மற்றும் இராணுவ சாதனைகள் உண்மையாக நடைபெற்றவையா அல்லது நெடுங் காலத்துக்கு முன்பே மறைந்து விட்ட கடந்த காலக் கனவுகளா என்று ஐரோப்பா ஒரு கண நேரம் சந்தேகிப்பதைப் போலத் தோன்றியது.

மார்ச் 18ந் தேதியிலிருந்து வெர்சேய் துருப்புகள் பாரிசுக்குள் நுழைகின்ற வரை “உயர்ந்த வர்க்கங்களின்” புரட்சிகளில்—எதிர்ப்புரட்சிகளில் இன்னும் அதிகமாகவே—நிறைந்திருக்கின்ற வன்முறைச் செயல்கள் பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சியில் அறவே இல்லாதிருந்தபடியால் அதன் எதிரிகள் ஒப்பாரி வைப்பதற்கு ஜெனரல்கள் லெகோன்ட் மற்றும் கிலெமான் தொமாவின சிரச்சேதங்களையும் வெண்

டோம் சதுக்கத்தின் விவகாரத்தையும் தவிர வேறு எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

மொன்மார்ட்டர் மீது நடைபெற்ற இரவு நேரப் படையெடுப்பில் ஈடுபட்ட போனப்பார்ட்டிஸ்ட் அதிகாரிகளில் ஒருவரான ஜெனரல் லெகோன்ட் பிகால் சதுக்கத்தில் கூடியிருந்த நிராயுதபாணியான கூட்டத்தினர் மீது சுடுமாறு 81வது போர்முனைப் பிரிவுக்கு நான்கு தடவைகள் உத்தரவிட்டார். அவர்கள் மறுத்ததற்காக அவர்களை மிகவும் கேவலமாகத் திட்டினார். பெண்களையும் குழந்தைகளையும் சுடுவதற்குப் பதிலாக அவருடைய படையினரே அவரைச் சுட்டார்கள். படைவீரர்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் எதிரியிடம் பெற்ற பயிற்சியில் அடைந்துள்ள மாற்ற முடியாத பழக்கங்கள் இப்படைவீரர்கள் தங்களுடைய தரப்புக்களை மாற்றிக் கொண்ட மறு வினாடியிலேயே மாறிவிடப் போவதில்லை. அதே வீரர்கள் கிலெமான் தொமாவையும் கிரச்சேதம் செய்தார்கள்.

தன் பதவியைப் பற்றி அதிருப்தியடைந்த முன்னாள் தொடக்க நிலை இராணுவ சார்ஜென்ட் (''ஜெனரல்'') கிலெமான் தொமா லுயீ ஃபிலீப்பின் ஆட்சியின் கடைசிக் காலத்தில் குடியரசுவாத செய்தித்தாளான National⁵⁴ அலுவலகத்தில் போலிப் பதிப்பாசிரியர் (gérant responsable) மற்றும் அந்தச் சண்டைக்காரப் பத்திரிகையின் சண்டை போடும் அடாவடிக்காரன் என்ற இரட்டைப் பொறுப்பில் வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தார். பிப்ரவரி புரட்சிக்குப் பிறகு National செய்தித்தாளின் ஆட்கள் அதிகார பீடத்திலிருந்ததால் அவர்கள் இந்தப் பழைய தொடக்க நிலை இராணுவ சார்ஜென்டை ஜூன் மாதப் படுகொலையின்⁵⁵ முற்பொழுதில் ஜெனரலாக மாற்றியிருந்தார்கள். இவர் மிகக் கொடுமையான சதியாளர்களில் ஒருவராக இருந்தார். மூல் ஃபாவ்ரைப் போல அவரும் அந்தப் படுகொலைக்குத் திட்டமிட்டவர்களில் ஒருவராகவும் அதன் வஞ்சகமான கொலையாளிகளில் ஒருவராகவும் இருந்தார். பின்னர் அவரும் அவருடைய ஜெனரல் பதவியும் நெடுங் காலம் மறைந்துவிட்டு 1870 நவம்பர் முதல் தேதியன்று மறுபடியும் மேலே வந்தன.

அதற்கு முந்திய நாளன்று நகர மண்டபத்தில் சிறைப் பிடிக்கப்பட்ட பாதுகாப்பு அரசாங்கம் தாங்கள் தகா வழியில் அபகரித்த அதிகாரத்தைப் பாரிஸ் மக்கள் சுதந்திரமான முறையில் தேர்ந்தெடுக்கின்ற கம்யூனிடம் ஒப்படைப்பதாக பிளாங்கி, ஃப்லூரான்ஸ் மற்றும் தொழிலாளர்களின் இதர பிரதிநிதிகளிடம் படாடோபமாக வாக்குறுதி அளித்திருந்தார்கள்.⁵⁶ அவர்கள் தங்களுடைய வாக்கை நிறைவேற்றுவதற்குப் பதிலாகத் த்ரோஷுவின் பிரெட்டோன் களை—அவர்கள் இப்பொழுது போனப்பார்ட்டின் கார்சிக்கன்களுக்குப் பதிலாகப் பயன்பட்டார்கள்—பாரிசுக்குள் அனுப்பினார்கள்.⁵⁷ இத்தகைய நம்பிக்கைத் துரோகத்தினால் தன் பெயரைக் கெடுத்துக் கொள்ள விரும்பாத ஜெனரல் தமிஸியே மட்டும் தேசியக் காவற்படையின் தலைமைத் தளபதி பொறுப்பை விட்டு விலகினார். அவருக்குப் பதிலாக கிலெமான் தொமா மறுபடியும் ஜெனரலாக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் தலைமைப் பொறுப்பிலிருந்த காலம் முழுவதிலும் பிரஷ்யர்களை எதிர்த்து அல்ல, பாரிஸ் தேசியக் காவற்படையை எதிர்த்தே போர் புரிந்தார். அவர்களுடைய பொதுவான ஆயுதப் பெருக்கத்தை எதிர்த்தார், பூர்ஷ்வாப் படைப்பிரிவுகளைத் தொழிலாளி வர்க்கப் படைப்பிரிவுகளுக்கு எதிராகத் திருப்பினார், த்ரோஷுவின் “திட்டத்துக்கு” விரோதமான அதிகாரிகளைக் களையெடுத்தார், கோழைகள் என்ற அவப்பெயரைச் சூட்டிப் பாட்டாளிகளின் படைப்பிரிவுகளைக் கலைத்தார்—இந்தப் படைப்பிரிவுகள் காட்டிய வீரம் அவற்றின் மிக உறுதியான எதிரிகளுக்குக் கூட இப்பொழுது வியப்பைக் கொடுத்திருக்கிறது. பாரிஸ் நகரப் பாட்டாளிகளின் தனிப்பட்ட எதிரி என்ற தன்னுடைய ஜூன் மாதக் கீர்த்தியை மீண்டும் அடைந்ததில் கிலெமான் தொமா மிகவும் பெருமை அடைந்தார். மார்க்ஸ் 18ந் தேதிக்குச் சில நாட்களுக்கு முன்பாகத்தான் இராணுவ அமைச்சர் லெஃப்லோவிடம் “பாரிஸ் canailleன்* la fine fleur (மிகச் சிறந்த பகுதி)யை ஒழித்துக் கட்டுவதற்குத்”

* —இழிந்த கும்பல்.—ப-ர்.

தன்னுடைய சொந்தத் திட்டத்தை அவர் சமர்ப்பித்திருந்தார். வினுவாவின் தோல்விக்குப் பிறகு அவர் நடவடிக்கைக்களத்தில் அமெச்சூர் ஒற்றராக மறுபடியும் தோன்றுகிறார். வேல்ஸ் இளவரசி லண்டனுக்கு வருகையளித்த பொழுது நசுங்கிச் செத்த மக்களுக்கு அந்த இளவரசி எந்த அளவுக்குப் பொறுப்போ அதே அளவுதான் கிலெமான் தொமா மற்றும் லெகோன்ட் கொல்லப்பட்டதற்கு மத்தியக் கமிட்டியும் பாரிஸ் நகரத் தொழிலாளிகளும் பொறுப்பாவார்கள்.

வெண்டோம் சதுக்கத்தில் நிராயுதபாணியான பொது மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டனர் என்பது கட்டுக்கதையே. தேசிய சபையில் தியேரும் “நிலவுடைமையாளர் சபையின்” பிரதிநிதிகளும் இக்குற்றச் சாட்டைப் பிடிவாதமாகப் புறக்கணித்துவிட்டு அதைப் பரப்புகின்ற பொறுப்பை முற்றிலும் ஐரோப்பியப் பத்திரிகை உலகத்தின் கடைத்தர ஊழியர்கள் மன்றத்திடம் ஒப்படைத்தார்கள். “ஒழுங்கு முறையாளர்கள்” — பாரிசின் பிற்போக்காளர்கள் — மார்ச் 18ந் தேதி வெற்றியைக் கண்டு நடுங்கினார்கள். பொதுஜனத் தீர்ப்பு முடிவில் வரப்போகிறது என்பதற்கு அது சமிக் கையாக இருந்தது. 1848 ஜூன் நாட்களிலிருந்து 1871 ஜனவரி 22ந் தேதி⁵⁸ வரை தங்களால் கொல்லப்பட்ட நபர்களின் ஆவிகள் அவர்களுக்கு முன்னால் தோன்றின. அவர்களடைந்த பீதியே அவர்களுக்கு ஒரே தண்டனையாயிற்று. போலீஸ்காரர்கள் நிராயுதபாணிகளாக்கப்பட்டு சிறையிலடைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்குப் பதிலாக இவர்கள் வெர்சேய்க்குப் பத்திரமாகப் பின்வாங்கிப் போவதற்கு உதவியாக பாரிஸ் கதவுகள் அகலமாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டன. “ஒழுங்குமுறையாளர்களுக்கு” ஆபத்தேற்படுத்தாமல் விட்டது மட்டுமல்ல, அவர்கள் ஒன்று திரளவும் பாரிசின் மையத்திலேயே ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தளங்களை எதிர்ப்பின்றிக் கைப்பற்றவும் அனுமதிக்கப்பட்டனர். மத்தியக் கமிட்டி காட்டிய இரக்கத்தை, ஆயுத மேந்திய தொழிலாளர்களின் பெருந்தன்மையை—ஒழுங்கு முறைக் கட்சியின் பழக்கவழக்கங்களுக்கு இது முற்றிலும் வேறுபட்டிருந்தது—உணர்வுபூர்வமான பலவீனத்தின் சமிக்

கைகள் என்று அவர்கள் தவறாகக் கருதினார்கள். ஆகவே தான் வினுவா தன்னுடைய பீரங்கிகள் மற்றும் பல்சூழல் துப்பாக்கிகளின் உதவியோடு செய்யத் தவறியதை ஆயுத மில்லாத ஆர்ப்பாட்டம் என்ற போர்வையில் முயற்சிப்பதற்கு அவர்கள் அசட்டுத்தனமாகத் திட்டம் போட்டார்கள். மார்ச் 22ந் தேதியன்று “பெருந்தனக்காரர்களின்” கலகக் கும்பல் பணக்காரர்கள் வசிக்கும் பகுதியிலிருந்து புறப்பட்டது. அந்தக் கூட்டத்திலிருந்தவர்கள் பல விதமான *petits crevés*,* பேரரசில் மிகக் கேவலமான பெயரெடுத்த எக் கெரேன், கெட்லொகோன், அன்ரீ டெ பேன் மற்றும் இதரர்கள் அதற்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். அமைதியான ஆர்ப்பாட்டம் என்ற பேடித்தனமான பொய்ச் சாக்கைச் சொல்லிக் கொண்டு இரகசியமாக ஆயுதங்களை ஏந்திவந்த இக்கும்பல் அணிவகுத்துச் செல்லத் தொடங்கியது. தாங்கள் போகும் வழியில் தென்பட்ட தேசியக் காவற்படையின் உதிரியாக வந்த ரோந்துப் படையினரையும் காவலர்களையும் அவமதித்து அவர்களிடமிருந்த ஆயுதங்களைப் பறித்தது. டெ ல பே வீதியிலிருந்து இறங்கிவந்த பொழுது “மத்தியக் கமிட்டி ஒழிக! கொலைகாரர்கள் ஒழிக! தேசிய சபை வாழ்க!” என்று கத்திக் கொண்டு அங்கே நிறுத்தி வைக்கப் பட்டிருந்த படையை ஊடுருவிச் சென்று வெண்டோம் சதுக்கத்தில் தேசியக் காவற்படையின் தலைமையகத்தின் மீது திடீர்த்தாக்குதல் நடத்த முயற்சி செய்தது. அவர்கள் கைத்துப்பாக்கிகளைச் சுட்டதும் வழக்கம் போல *sommations* (இங்கிலாந்திலுள்ள கலகச் சட்டத்துக்குச் சமமாக பிரான்சில் பின்பற்றப்படுவது)⁵⁹ செய்யப்பட்டன; அவை பயனளிக் காததனால் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யும்படி தேசியக் காவற்படை ஜெனரல்** உத்தரவு கொடுத்தார். ஜோஷுவா வினுவா தாரைகளின் முழக்கங்களைக் கேட்டதும் ஜெரிக்கோவின் சுவர்கள் இடிந்து விழுந்த⁶⁰ மாதிரியான அதே விளைவு தங்களுடைய “கொளரவத்தைக்” காட்

* —அற்பர்கள்.—ப-ர்.

** —பெர்மெரே.—ப-ர்.

டியதும் பாரிஸ் புரட்சியின் மீது ஏற்படுமென்று நம்பிய அசட்டுக் கோமானிகள் ஒரு வேட்டுச் சத்தம் கேட்டவுடன் தறி கெட்டு ஓடினார்கள். அவர்கள் ஓடிப் போன பிறகு அங்கே கொல்லப்பட்ட இரண்டு தேசியக் காவற்படையினருடைய உடல்களும் அதிகமாகக் காயமடைந்த ஒன்பது நபர்களின் உடல்களும் (அதில் ஒருவர் மத்தியக் கமிட்டியின் உறுப்பினர்)* கிடந்தன. அவர்களுடைய “அமைதியான” ஆர்ப்பாட்டத்தின் “நிராயுதபாணியான” தன்மையை நிரூபிப்பதைப் போல அந்த இடம் முழுவதும் கைத்துப்பாக்கிகள், கைவாள்கள், மூங்கில் வாள்கள் ஆகியன சிதறிக் கிடந்தன. ரோம் நகரத்தின் மீது பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் கயமையாக படையெடுத்ததைக் கண்டித்து தேசியக் காவற்படை 1849 ஜூன் 13ந் தேதியன்று உண்மையிலேயே அமைதியான முறையில் ஆர்ப்பாட்டம் செய்த பொழுது ஒழுங்குமுறைக் கட்சியில் அன்றைய ஜெனரலாக இருந்த ஷன்சர்னியே ஆயுத மில்லாத அந்த நபர்களைச் சுட்டுக் கொல்லும்படி, வாளினால் வெட்டும்படி, குதிரைகளின் குளம்புக் கால்களினால் மிதித்து நசுக்கும்படி எல்லாத் திசைகளிலிருந்தும் துருப்புகளை அனுப்பினார். அதற்காக தேசிய சபை அவரைப் பாராட்டியது; குறிப்பாக தியேர் அவரை சமூகத்தின் இரட்சகர் என்று பாராட்டினார். அன்று பாரிசில் முற்றுகை நிலை அறிவிக்கப்பட்டது. டியூப்போர் புதிய ஓடுக்குமுறைச் சட்டங்கள் பலவற்றை தேசிய சபையில் அவசரமாக நிறைவேற்றினார். புதிய கைதுகள், புதிய தடைகள், புது பயங்கர ஆட்சி ஏற்பட்டது, ஆனால் “கீழ் வர்க்கத்தினருக்கு” இப்படி நடந்து கொள்ளத் தெரியாது. 1871ன் மத்தியக் கமிட்டி இந்த “அமைதியான ஆர்ப்பாட்டத்தின்” வீர புருஷர்களை அலட்சியமாக ஒதுக்கியது; ஆகவே அவர்கள் இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு அட்மிரல் ஸெஸ்ஸேயின் தலைமையில் ஆயுதமேந்திய ஆர்ப்பாட்டத்துக்குத் திரளுவதற்கு உதவியது; அதன் உச்ச கட்டமே வெர்சேயை நோக்கி முன்னேறிய பிரபலமான நிகழ்ச்சி. மொன்மார்ட்டர் மீது தியேரின் கொள்ளைக்காரத்தனமான முயற்சியில் ஆரம்பமாகிய

* —மல்முர்னால்.—ப-ர்.

உள்நாட்டுப் போரைத் தொடர்வதற்கு மத்தியக் கமிட்டி விரும்பவில்லை. ஆனால் இந்தச் சமயத்தில் அவர்கள் ஒரு பெரும் தவறைச் செய்தார்கள்; அப்பொழுது முற்றிலும் உதவியற்ற நிலைமையிலிருந்த வெர்சேய் மீது உடனே படையெடுத்துச் சென்று தியேரும் “நிலவுடைமையாளர் சபையின்” பிரதிநிதிகளும் செய்து கொண்டிருந்த சூழ்ச்சிகளுக்கு முடிவு கட்டியிருக்க வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக கம்யூனுக்குத் தேர்தல் நடைபெற்ற மார்ச் 26ந் தேதியன்று அத்தேர்தலில் தன்னுடைய பலத்தைக் காட்டுவதற்கு ஒழுங்குமுறைக் கட்சி மறுபடியும் அனுமதிக்கப்பட்டது. பிறகு பாரிசின் நகர மன்றங்களில் “ஒழுங்குமுறையாளர்கள்” பெருந்தன்மை மிக்க வெற்றியாளர்களிடம் உரிய நேரத்தில் உங்களை ஒழித்துக் கட்டுவோம் என்று இதயங்களில் சபதங்களை முணுமுணுத்தாலும் நாகரிகமான முறையில் சமரச வார்த்தைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள்.

இப்பொழுது பதக்கத்தின் மறுபக்கத்தைப் பாருங்கள். தியேர் பாரிசுக்கு எதிரான இரண்டாவது படையெடுப்பை ஏப்ரல் மாத ஆரம்பத்தில் தொடங்கினார். வெர்சேய்க்குக் கொண்டு வரப்பட்ட பாரிஸ் கைதிகளின் முதல் பகுதியினர் மிருகத்தனமான கொடுமைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டனர். எர்னேஸ்ட் பிகார் கால்சட்டைப் பைகளில் கைகளை நுழைத்துக் கொண்டு ஏளனம் செய்தபடியே நடந்தவாறிருந்தார். திருவாட்டிகள் தியேரும் ஃபாவ்ரும் கௌரவமான(?) சீமாட்டிகள் புடை சூழ பால்கனியில் தோன்றி வெர்சேய் கும்பலின் கொடூரமான செயல்களைப் பாராட்டினார்கள். போர்முனையில் கைது செய்யப்பட்ட வீரர்கள் ஈவிரக்கமின்றிப் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். வீரமிக்க நமது நண்பர், இரும்புப் பட்டறைக்காரர், ஜெனரல் டியூவால் எத்தகைய விசாரணையுமில்லாமல் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இரண்டாவது பேரரசின் களியாட்டங்களில் வெட்கமில்லாமல் பங்கு கொண்டு மிகவும் கெட்ட பெயரெடுத்த அவருடைய மனைவியின் ஆசைநாயகனான காலிஃபே தேசியக் காவற்படையின் ஒரு சிறு பிரிவு முழுவதையுமே— அந்தப் பிரிவின் காப்டன், லெப்டினன்ட் உட்பட—கொலை

செய்துவிட்டதாகவும் அவருடைய படையினர் எதிர்பாராத நேரத்தில் அவர்களைப் பிடித்து ஆயுதத்தைப் பறித்துவிட்டதாகவும் ஒரு அறிவிப்பில் பெருமையாகக் கூறிக் கொண்டார். கம்யூன்வாதிகளின் அணியில் கைது செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு போர்வீரனையும் சுட்டுக் கொல்லும்படி பொது உத்தரவு கொடுத்த ஓடுகாலி வினுவாவுக்கு தியேர் கிராண்ட் கிராஸ் வீரப் பதக்கம் கொடுத்துச் சிறப்பித்தார். 1870 அக்டோபர் 31ந் தேதியன்று பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்களைப் பாதுகாத்த⁶¹ உயர்பண்பும் பெருந்தகைமையும் கொண்ட ஃப்லூரான்சை வஞ்சகமான முறையில் கசாப்புக் கடைக்காரனைப் போல வெட்டிக் கொன்றதற்காக டெமரே என்ற காவலாளிக்கு வீரப் பதக்கம் அளிக்கப்பட்டது. இந்தக் கொலையின் “ஊக்கமளிக்கின்ற விவரங்களைத்” தியேர் தேசிய சபையில் வெற்றிப் பெருமிதத்தோடு எடுத்துக் கூறினார். தைமூரின் பாத்திரத்தில் நடிக்க அனுமதிக்கப்பட்ட நாடாளுமன்றச் சித்திரக் குள்ளனுடைய இறுமாப்புடன் மருத்துவ உதவி அளிப்பது உட்பட நாகரிகமான போரில் தரப்பட வேண்டிய ஒவ்வொரு உரிமையையும் அவருடைய அற்பத்தனத்தை எதிர்த்த கலக்காரர்களுக்கு மறுத்தார். புலியின் இயல்புணர்ச்சிகளை நிறைவேற்றும்படி ஒரு குரங்குக்கு சொற்ப காலத்துக்கு அனுமதி கொடுத்தால் என்ன நடக்கும் என்பதை வொல்தேர் முன்னறிந்து கூறியுள்ளார்.* அந்தக் குரங்கைக் காட்டிலும் இது அருவருப்பானதல்ல (இணைப்புகள், பக்கம் 35 பார்க்க**).

ஏப்ரல் 7ந் தேதியன்று கம்யூன் வெளியிட்ட அரசாணை திருப்பித் தாக்கும்படி உத்தரவிட்டு “வெர்சேய் கொள்ளைக் காரர்களின் காட்டுமிராண்டித்தனமான செயல்களுக்கு எதிராக பாரிசைப் பாதுகாப்பது, கண்ணுக்குக் கண், பல்லுக்குப் பல் பழிவாங்க வேண்டியது” கடமை என்று அறிவித்தது.⁶² இதற்குப் பிறகு தியேர் கைதிகளைக் காட்டு

* வொல்தேர், காண்டிட், அத்தியாயம் 22.—ப-ர்.

** இத்தொகுதி, பக்கம் 128 பார்க்க.—ப-ர்.

மிராண்டித்தனமாக நடத்துவதை நிறுத்தவில்லை என்பதோடு தன்னுடைய செய்தி அறிக்கைகளில் அவர்களைப் பற்றி அவமதிப்பாக எழுதினார்: “இவ்வளவு அதிக அளவுக்குத் தரங்கெட்ட ஜனநாயகத்தின் தரங்கெட்ட முகங்களை நேர்மையான நபர்களின் புண்பட்ட பார்வைகள் ஒருபோதும் பார்த்ததில்லை” — தியேர் மற்றும் அவருடைய மந்திரிசபைக் கும்பலைச் சேர்ந்த மனிதர்களைப் போல நேர்மையானவர்கள். எனினும் கைதிகளைச் சுட்டுக் கொல்வது தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது. எதிர்நடவடிக்கைகளைப் பற்றிக் கம்யூன் வெளியிட்ட அரசாணை வெறும் பயமுறுத்தல்தான், தேசியக் காவற்படையின் மாறுவேடத்தில் பாரிசில் வெடி குண்டுகளோடு பிடிபட்ட தங்களுடைய காவலாளி ஒற்றர்கள் கூட மன்னிக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைத் தியேரும் அவருடைய டிசம்பரிஸ்ட்⁶³ ஜெனரல்களும் உணர்ந்தவுடன் கைதிகளைக் கூட்டம் கூட்டமாகச் சுட்டுக் கொல்வது மறுபடியும் தொடங்கி எந்த இடையீடு மில்லாமல் கடைசி வரை நடைபெற்றது. தேசியக் காவற்படையினர் மறைந்து கொண்ட வீடுகளைக் காவலர்கள் சூழ்ந்து கொண்டு அந்த வீடுகளில் பெட்ரோலை (இந்தப் போரில் இது இங்கே முதன் முறையாக உபயோகப்படுத்தப்பட்டது) ஊற்றி நெருப்பு வைத்தார்கள். பிறகு கருகிப் போன உடல்கள் டெர்ன் எனும் நகரப் பகுதியில் பத்திரிகையாளர்களின் மருத்துவ உதவிக் குழுவினரால் வெளியே கொண்டு வரப்பட்டன. தேசியக் காவற்படையைச் சேர்ந்த நால்வர் ஏப்ரல் 25ந் தேதியன்று பெல்-எபின் என்ற இடத்தில் குதிரைத் துருப்புகளிடம் சரணடைந்தார்கள். காலிஃபேயின் தகுதி கொண்ட ஊழியனான காப்டன் அவர்களை ஒருவருக்குப் பின் ஒருவராகச் சுட்டு வீழ்த்தினான். செத்துப் போய்விட்டதாகக் கருதப்பட்ட நால்வரில் ஷெஃபெர் என்ற நபர் பாரிஸ் எல்லைக்கு ஊர்ந்து சென்றார், கம்யூனால் நியமிக்கப்பட்ட விசாரணைக் கமிஷனுக்கு முன்னால் இந்த உண்மையைத் தெரிவித்தார். இந்தக் கமிஷனுடைய அறிக்கையைப் பற்றி தொலேன் இராணுவ அமைச்சரான லெஃப்லோவிடம் கேள்வி கேட்ட பொழுது

“நிலவுடைமையாளர் சபையின்” பிரதிநிதிகள் சத்தம் போட்டு அவருடைய குரலை அமுக்கிவிட்டார்கள், லெஃப் லோ அதற்குப் பதிலளிக்கக் கூடாது என்று தடுத்தார்கள். அவர்களுடைய “புகழ்மிகு” இராணுவத்தின் செயல்களைப் பற்றிப் பேசுவது அதை அவமதிப்பது போலும். முலேன்-ஸக்கே என்ற இடத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பிடிபட்ட கம்யூன்வாதிகளைத் துப்பாக்கி ஈட்டிகளால் குத்திக் கொன்றதையும் கிளமாரில் கூட்டம் கூட்டமாகச் சுட்டுக் கொன்றதையும் பற்றிச் சிறிதும் பொறுப்பில்லாத முறையில் தியேர் வெளியிட்ட அறிக்கைகள் லண்டன் Times பத்திரிகைக்கு⁶⁴ கூட (அது அதிகமான கூருணர்ச்சியுடையது அல்ல) அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தன. ஆனால் பாரிஸ் நகரத்தின் மீது குண்டு வீசித் தாக்கியவர்கள், அந்நியப் படையெடுப்பின் பாதுகாப்பில் அடிமை எசமானர்களுடைய கலகத்தைத் தூண்டியவர்கள் இழைத்த பூர்வாங்கமான கொடுமைகளை விவரிப்பது இன்று நகைப்புக்குரியதே. இந்தப் பயங்கரங்கள் அனைத்துக்கும் நடுவே மாபெரும் பொறுப்பு தன்னுடைய சிறிய தோள்களை அழுத்திக் கொண்டிருப்பதைப் பற்றி நாடாளுமன்றத்தில் பேசியனவற்றை மறந்து தியேர் தன்னுடைய அறிக்கைகளில் ‘Assemblée siège paisiblement (சபை நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்து அமைதியாக நடைபெற்றன) என்று பீற்றிக் கொள்கிறார். ஒரு சமயத்தில் தனது டிசம்பரிஸ்ட் ஜெனரல்களுடனும் மறு சமயத்தில் ஜெர்மன் இளவரசர்களுடனும் தொடர்ச்சியாக விருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டு லெகோன்ட் மற்றும் கிலெமான் தொமாவினுடைய ஆவிகளினால் கூட தன்னுடைய ஜீரண சக்தி பாதிக்கப்படவில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறார்.

III

மார்ச் 18ந் தேதியன்று காலையில் “Vive la Commune!”⁶⁵ என்ற இடிமுழக்கத்துடன் பாரிஸ் விழித்தெழுந்தது. முத

* —“கம்யூன் வாழ்க!”—ப-ர்.

லாளி வார்க்கத்தின் மனதை மிகவும் மருட்டுகின்ற ஸ்பிங்க் லான கம்யூன் என்றால் என்ன?

“ஆளும் வார்க்கத்தினருடைய தோல்விகளுக்கும் துரோகங்களுக்கும் நடுவில் பொது விவகாரத்தை நெறிப்படுத்துகின்ற அதிகாரத்தைத் தங்களுடைய கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு நிலைமையைக் காப்பாற்ற வேண்டிய நேரம் வந்து விட்டது என்பதைப் பாரிஸ் பாட்டாளிகள் புரிந்து கொண்டார்கள்.... அரசாங்க அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றி தங்களுடைய சொந்தத் தலைவிதிகளை நிர்ணயிப்பவர்களாகத் தங்களை அமைத்துக் கொள்வது தங்களுடைய தவிர்க்க முடியாத கடமையும் தனிமுதலான உரிமையுமாகும் என்பதை அவர்கள் புரிந்துகொண்டார்கள்” என்று மத்தியக் கமிட்டி மார்ச் 18ந் தேதி அறிக்கையில் கூறியது.

ஆனால் ஏற்கெனவே இருந்து வருகின்ற அரசு இயந்திரத்தைத் தொழிலாளி வார்க்கம் அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு அதைத் தன்னுடைய சொந்த நோக்கங்களுக்கு உபயோகிக்க முடியாது.

முறைப்படியான, படிநிலையான வேலைப் பிரிவினைத் திட்டத்தைப் பின்பற்றி அமைக்கப்பட்ட நிரந்தரமான இராணுவம், போலீஸ், அதிகார வார்க்கம், மத போதகர்கள் மற்றும் நீதித்துறை என்ற எங்கும் நிறைந்த உறுப்புகளைக் கொண்ட மத்தியப்படுத்தப்பட்ட அரசு அதிகாரம் எதேச்சாதிகார முடியாட்சிக் காலத்திலிருந்து தொடங்கி, புதிதாகத் தோன்றிய பூர்ஷ்வா சமூகம் நிலப்பிரபுத்துவத்தை எதிர்த்து நடத்திய போராட்டத்தில் பலமிக்க ஆயுதமாக அதற்குப் பயன்பட்டு வந்தது. ஆனால் இன்னும் பலவிதமான எல்லா மத்தியக் காலக் குப்பைகளும்—நிலப்பிரபுத்துவச் சேவைகள், ஸ்தல உரிமைகள், நகராட்சி மற்றும் கிட்டு ஏகபோகங்கள், மாநில அரசியலமைப்பு விதிகள் ஆகியவற்றினால் அதன் வளர்ச்சி தடைப்பட்டிருந்தது. சென்ற சாலத்தின் எச்சங்களாகிய இவை அனைத்தையும் 18ம் நூற்றாண்டின் பிரெஞ்சுப் புரட்சி என்ற மாபெரும் துடைப்பம் பெருக்கித் தள்ளியது. அதே சமயத்தில் முதல் பேரரசின் கீழ் எழுப்பப்பட்ட நவீன அரசுக் கட்டிடம் என்ற மேற்கட்டிடத்துக்குக் கடைசித் தடைகளை சமூக நிலத்தி

விருந்து அகற்றியது. நவீன பிரான்சுக்கு எதிராக பழைய அரை நிலப்பிரபுத்துவ ஐரோப்பா நடத்திய கூட்டணி யுத்தங்களில் பிறந்த குழந்தையான முதல் பேரரசில் அந்தக் கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட ஆட்சிகளின் போது நாடாளுமன்றக் கட்டுப்பாட்டின், அதாவது உடைமை வர்க்கங்களின் நேரடியான கட்டுப்பாட்டின், கீழ் வைக்கப்பட்டிருந்த அரசாங்கம் கணக்கிட முடியாத தேசியக் கடன்கள் மற்றும் நசுக்குகின்ற வரிகளின் சேமக் கலமாக ஆனது மட்டுமல்லாமல், பணம், பதவி, செல்வாக்கு என்ற தவிர்க்க முடியாத வசீகர சக்தியைக் கொண்டிருந்த படியால் ஆளும் வர்க்கத்தின் போட்டியிடுகின்ற கோஷ்டிகளுக்கும் துர்ச்சாகசக்காரர்களுக்கும் இடையில் தகராறுக்குரிய பிரச்சினையாக மாறியது மட்டுமல்லாமல், அதே சமயத்தில் சமூகத்தின் பொருளாதார மாற்றங்களுக்கு ஏற்ப அதன் அரசியல் குணம்சமும் மாற்றமடைந்தது. மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்குமிடையே வர்க்க முரண்பாட்டை நவீனத் தொழில்துறையின் முன்னேற்றம் வளர்த்து விரிவுபடுத்தித் தீவிரமாக்கிய அதே வேகத்தில் அரசு அதிகாரம் உழைப்பின் மீதான மூலதனத்தின் தேசிய அதிகாரம், சமூக அடிமைத்தனத்துக்காக அமைக்கப்பட்ட சமுதாய சக்தி, வர்க்க எதேச்சாதிகாரத்தின் இயந்திரம் என்ற குணம் சத்தை மென்மேலும் அடைந்தது. வர்க்கப் போராட்டத்தின் முற்போக்கான கட்டத்தைக் குறிக்கின்ற ஒவ்வொரு புரட்சிக்குப் பிறகும் அரசு அதிகாரத்தின் அப்பட்டமான ஒடுக்குமுறைத் தன்மை மென்மேலும் அழுத்தமாக எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. 1830ம் வருடப் புரட்சி ஆட்சியதி காரத்தை நிலவுடைமையாளர்களிடமிருந்து முதலாளிகளுக்கு மாற்றிய பொழுது அதை தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அதிகத் தொலை தூரத்திலுள்ள எதிரி என்பதிலிருந்து நேரடியான எதிரி என்ற நிலைமைக்கு மாற்றியது. பிப்ரவரி புரட்சியின் பெயரால் அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய பூர்ஷ்வாக் குடியரசுவாதிகள் அதை ஜூன் படுகொலைகளுக்கு உபயோகித்தார்கள். அதன் மூலம் “சமூகக்” குடியரசு என்பது தொழிலாளி வர்க்கத்தினரை சமூக அடிமைப்படுத்

தலை உறுதி செய்கின்ற குடியரசுதான் என்று அவர்களை நம்பவைத்தார்கள், நிர்வாகத்தின் பொறுப்புக்களையும் ஊதியங்களையும் பூர்ஷ்வாக் “குடியரசுவாதிகளிடம்” ஆபத்தில்லாமல் விட்டுவிடலாம் என்று முதலாளி வர்க்கம் மற்றும் நிலவுடைமை வர்க்கத்தின் முடியாட்சி ஆதரவுப் பகுதியினரை நம்பவைத்தார்கள். ஆனால் ஜூன் மாதத்தில் அவர்கள் செய்த ஒரே வீரச் செயலுக்குப் பிறகு பூர்ஷ்வாக் குடியரசுவாதிகள் முன்னணியிலிருந்து ஒழுங்கு முறைக் கட்சியின்—உற்பத்தி செய்கின்ற வர்க்கங்களுக்கு எதிராக இப்பொழுது பகிரங்கமாகக் காட்டிய பகைமையில் உற்பத்தி விளைவுகளை ஒதுக்கிக் கொள்ளும் வர்க்கத்தின் எல்லாவிதமான போட்டிக் குழுக்களும் கட்சிகளும் அடங்கிய கூட்டணி அது—பின்னணிக்கு வரும்படியாயிற்று. அவர்களுடைய கூட்டுப் பங்கு நிர்வாகத்துக்குப் பொருத்தமான வடிவமே லுயீ போனப்பார்ட்டை ஜனாதிபதியாகக் கொண்ட நாடாளுமன்றக் குடியரசு. அவர்களுடைய ஆட்சி என்பது “இழிவான கூட்டத்தின்” மீது வெளிப்படையான வர்க்க ஒடுக்குமுறையும் தீவிரமான அவமதிப்புமே. தியேர் கூறியதைப் போல, நாடாளுமன்றக் குடியரசு “அவர்களை (ஆளும் வர்க்கத்தின் பல்வேறு உட்குழுக்களை) சிறிதளவும் பிரிக்கவில்லை” என்றால் அந்த வர்க்கத்துக்கும் அதன் தனித்த அணிகளுக்கு வெளியே இருந்த மொத்த சமூகத் தொகுதிக்கும் இடையே ஒரு பள்ளத்தை ஏற்படுத்தியது. முந்திய ஆட்சி முறைகளின் போது அரசு அதிகாரத்தை இன்னும் ஓரளவுக்குத் தடுத்துக் கொண்டிருந்த அவர்களுடைய சொந்தப் பிரிவினைகளின் கட்டுத்தளைகள் அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தபடியால் அகற்றப்பட்டன. பாட்டாளி வர்க்கக் கொந்தளிப்பு பயமுறுத்திய காரணத்தால் அவர்கள் இப்பொழுது அரசு அதிகாரத்தை உழைப்புக்கு எதிராக மூல தனத்தின் தேசிய யுத்தக் கருவியாக ஈவிர்க்கமின்றியும் அட்டகாசமாகவும் உபயோகித்தார்கள். ஆனால் உற்பத்தி செய்கின்ற பெருந்திரளான மக்களுக்கு எதிராக அவர்கள் இடைவிடாமல் நடத்திய யுத்தத்தில், தொடர்ச்சியாக அதிகரிக்கின்ற ஒடுக்குமுறை அதிகாரங்களை நிர்வாகத்திடம் கொடுக்க

வேண்டியிருந்தது மட்டுமல்லாமல் அதே சமயத்தில் தங்களுடைய சொந்த நாடாளுமன்றக் கோட்டையான தேசிய சபை, நிர்வாகத்தை எதிர்த்துத் தற்காப்புக்கு தன்னுடைய சொந்தச் சாதனங்களை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகக் கைவிடவும் வேண்டியிருந்தது. லுயீ போனப்பார்ட்டின் உருவத்திலிருந்த நிர்வாகம் அவர்களை வெளியே விரட்டியது. ஒழுங்குமுறைக் கட்சிக் குடியரசின் இயற்கையான குழந்தையே இரண்டாம் பேரரசு.

Coup d'étatஐத் தன்னுடைய பிறப்புச் சான்றிதழாகவும் பொது வாக்குரிமையைத் தனக்கு அங்கீகாரமாகவும் வாளைத் தன்னுடைய செங்கோலாகவும் வைத்திருந்த பேரரசு மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கும் இடையில் நடைபெறும் போராட்டத்தில் நேரடியாக ஈடுபடாத ஏராளமான வெகுஜன உற்பத்தியாளர்களை, விவசாயிகளைச் சார்ந்திருப்பதாகக் கூறியது. நாடாளுமன்றவாதத்தையும் அதோடு சேர்த்து சொத்துடைமை உள்ள வர்க்கங்களிடம் அரசாங்கத்தின் ஒளிவு மறைவில்லாத அடிமைத்தனத்தையும் நொறுக்கித் தொழிலாளி வர்க்கத்தைக் காப்பாற்றுவதாகக் கூறியது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீது சொத்துடைமை உள்ள வர்க்கங்களின் பொருளாதார ஆதிக்கத்தை ஆதரிப்பதன் மூலம் சொத்துடைமை உள்ள வர்க்கங்களைக் காப்பாற்றுவதாகக் கூறியது. கடைசியாக தேசியக் கௌரவம் என்ற மாயத்தோற்றத்தை எல்லோருக்குமாகப் புத்துயிர் கொடுப்பதன் மூலம் எல்லா வர்க்கங்களையும் ஒன்று படுத்துவதாகக் கூறியது. உண்மை என்னவென்றால் முதலாளி வர்க்கம் ஏற்கெனவே தோற்று ஆனால் தொழிலாளி வர்க்கம் நாட்டை ஆட்சிசெய்யும் தகுதியை இன்னும் பெறாதிருக்கின்ற நேரத்தில் பேரரசு ஒன்றே சாத்தியமான அரசுவடிவமாகும். சமூகத்தின் இரட்சகன் என்று உலக முழுவதிலும் அதைப் பாராட்டினார்கள். அதன் ஆதிக்கத்தில் அரசியல் கவலைகளிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்ட முதலாளித்துவ சமூகம் தானே எதிர்பார்க்காத வளர்ச்சியை அடைந்தது. அதன் தொழில்துறையும் வர்த்தகமும் மாபெரும் அளவில் வளர்ச்சி அடைந்தன. நிதித்துறை மோசடி தனது பொதுக்

களியாட்டங்களை நடத்தியது. மோசடியில் கிடைத்த பகட்டான, சுவர்ச்சிகரமான, தரங்கெட்ட போகப் பொருள்களை வெட்கமில்லாமல் வெளியே காட்டுவதன் மூலம் பெருந்திரளான மக்களின் வறுமை விளம்பரப்படுத்தப்பட்டது. அரசு அதிகாரம் சமூகத்துக்கு மேலே மிதந்து கொண்டிருப்பதாகத் தோன்றியது, ஆனால் அதே சமயத்தில் அதுவே அந்தச் சமூகத்தின் மாபெரும் அவதூறாகவும் அதன் அனைத்து ஊழல்களின் சேமக் கலமாகவும் இருந்தது. அதன் உளுத்துப் போன தன்மையும் அது காப்பாற்றிய சமூகத்தின் உளுத்துப் போன தன்மையும் அந்த ஆட்சி முறையின் தலைமையிடத்தைப் பாரிசிலிருந்து பெர்லினுக்கு மாற்ற வேண்டும் என்று துடித்துக் கொண்டிருந்த பிரஷ்யாவின் ஈட்டியினால் அம்பலமாக்கப்பட்டன. புதிதாகப் பிறந்து கொண்டிருந்த முதலாளித்துவ சமூகம் நிலப்பிரபுத்துவத்திலிருந்து தன்னுடைய சொந்த விடுதலைக்கு ஒரு கருவியாகத் தோற்றுவிக்கத் தொடங்கியிருந்த அரசு அதிகாரத்தின் சோரத்தனமான, இறுதி நிலையான வடிவமாகப் பேரரசு முறை இருக்கிறது; நன்கு வளர்ச்சி அடைந்த முதலாளித்துவ சமூகம் உழைப்பை மூலதனம் அடிமைப்படுத்துவதற்குரிய கருவியாக முடிவில் அதை மாற்றிவிடுகிறது.

பேரரசின் நேரடியான எதிர்நிலையே கம்யூன். பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் “சமூகக் குடியரசு” என்ற முழக்கத்துடன் பிப்ரவரி புரட்சியைக் கொண்டு வந்தது. எந்தக் குடியரசு வர்க்க ஆதிக்கத்தின் முடியாட்சி வடிவத்தை மட்டுமல்லாமல் வர்க்க ஆதிக்கத்தையுமே அகற்ற வேண்டுமோ, அந்தக் குடியரசைப் பற்றிய தெளிவில்லாத விருப்பத்தை அந்த முழக்கம் எடுத்துக் கூறியது. அந்தக் குடியரசின் நேரான வடிவமே கம்யூன்.

பழைய அரசாங்க அதிகாரத்தின் தலைமையான இடமாகவும் அதே சமயத்தில் பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் சமூகக் கோட்டையுமாக இருந்த பாரிஸ், பேரரசினால் தியேர் மற்றும் அவருடைய “நிலவுடைமையாளர் சபையின்” பிரதிநிதிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பழைய அரசாங்க அதிகாரத்தை மறுபடி ஏற்படுத்துவதற்கும் நிரந்

தரமாக்குவதற்கும் அவர்கள் செய்த முயற்சிக்கு எதிராக ஆயுதபாணியாகக் கிளர்ந்தெழுந்தது. பாரிஸ் முற்றுகையின் விளைவாக இராணுவத்தை ஒழித்துவிட்டு அதனிடத்தில் உழைக்கும் மக்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட தேசியக் காவற்படையை ஏற்படுத்தியிருந்ததனால் அது எதிர்த்து நிற்க முடிந்தது. இந்த உண்மை இப்பொழுது ஒரு ஒழுங்குமுறையாக மாற்றப்படும். ஆகவே நிரந்தர இராணுவத்தை ஒழித்துவிட்டு அதனிடத்தில் ஆயுதமேந்திய மக்களின் படையை ஏற்படுத்துவதைக் கம்யூன் முதல் அரசாணையாக வெளியிட்டது.

பாரிஸ் நகரத்தின் பல்வேறு வட்டங்களில் பொது வாக்குரிமையின் மூலம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கவுன்சிலர்களைக் கொண்டு கம்யூன் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. இக்கவுன்சிலர்கள் வட்டங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருப்பார்கள். அந்த வட்டங்கள் அவர்களை எந்த நேரத்திலும் திருப்பியழைக்க முடியும். அவர்களில் பெரும்பான்மையினர் தொழிலாளர்களாக அல்லது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளாக இருந்தது இயற்கையே. கம்யூன் நாடாளுமன்ற அமைப்பல்ல, அது, ஒரே சமயத்தில் நிர்வாகப் பொறுப்பையும் சட்டமியற்றும் பொறுப்பையும் கொண்டு செயல்படுகின்ற அமைப்பு. போலீஸ் மத்திய அரசாங்கத்தின் கருவியாக நீடிப்பதற்குப் பதிலாக அதன் அரசியல் சார்பான பணிகள் உடனே நிறுத்தப்பட்டன, கம்யூனுக்குப் பொறுப்பான, கம்யூனால் எந்த நேரத்திலும் மாற்றப்படக் கூடிய உறுப்பாக அது மாற்றப்பட்டது. நிர்வாகத்தின் மற்ற துறைகளைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளுக்கும் இதே நிலை தான். கம்யூனுடைய உறுப்பினர்களிலிருந்து கீழேயுள்ள அனைவருடைய பொதுச் சேவைக்கும் தொழிலாளியின் ஊதியம் கொடுக்கப்படும். எல்லாவிதமான சலுகைகளும் அரசின் உயர்ந்த பதவிகளை வகித்தவர்களுக்குத் தரப்பட்ட விசேஷ ஊதியங்களும் அந்த அதிகாரிகளோடு சேர்ந்து மறைந்து விட்டன. பொதுப் பதவிகள் மத்திய அரசாங்கத்தின் கையாட்களின் சொந்த உடைமையாக இருந்த நிலை முடிவடைந்தது. நகராட்சி நிர்வாகத்தை மட்டுமல்லாமல் அரசு

இதுவரை வகித்து வந்த மொத்த முன்முயற்சியையும் கம்யூன் எடுத்துக்கொண்டது.

பழைய அரசாங்கத்தின் பொருளாயத் கருவிகளான நிரந்தர இராணுவத்தையும் போலீசையும் ஒழித்தவுடனே ஆன்மிக ஒடுக்குமுறையின் கருவியை, “மதகுருச் சக்தியை” முறிப்பதில் கம்யூன் இறங்கியது, மத ஸ்தாபனத்தை அரசி லிருந்து பிரிப்பதன் மூலமும் சொத்துடைமை அமைப்புகள் என்ற முறையில் எல்லா மாதாகோவில்களுடைய சொத்துக் களையும் பறிமுதல் செய்வதன் மூலமும் இது அடையப் படும். மதகுருக்கள் அடக்கமான சொந்த வாழ்க்கை நடத் தும்படி, தங்களுக்கு முந்திய அப்போஸ்தலர்களைப் பின் பற்றி நம்பிக்கை உடையவர்கள் தரும் நன்கொடையில் வாழ்க்கை நடத்தும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார்கள். கல்வி நிலையங்கள் அனைத்தும் மக்களுக்குத் திறந்து விடப்பட் டன. அங்கே கட்டணமில்லை. அதே சமயத்தில் இவற்றில் திருச்சபை மற்றும் அரசின் தலையீடுகள் அனைத்தும் ஒழிக் கப்பட்டன. இவ்வாறாக எல்லோருக்கும் கல்வி கற்கின்ற வாய்ப்பை அளித்ததோடு கூட வர்க்கத் தப்பெண்ணங்களும் அரசாங்க அதிகாரமும் பூட்டிய விலங்குகளிலிருந்து விஞ்ஞா னம் விடுவிக்கப்பட்டது.

அடுத்தடுத்து வருகின்ற ஒவ்வொரு அரசாங்கத்துக்கும் விசுவாசப் பிரமாணம் செய்வதும் அதை மீறுவதுமாக இருக் கின்ற நீதித்துறை அதிகாரிகள் அந்த அரசாங்கங்களிடம் தங்களுடைய அடிமைத்தனத்தை மறைப்பதற்கு உதவு கின்ற போலியான சுதந்திரத்தை நீக்க உத்தேசிக்கப்பட் டது. சமுதாயத்தில் பதவி வகிக்கும் மற்ற ஊழியர்களைப் போலவே அவர்கள் பகிரங்கமான முறையில் தேர்ந்தெடுக்கப் படுவார்கள், பொறுப்பு வகிப்பார்கள். அவர்களை நீக்கு கின்ற உரிமை மக்களுக்கு உண்டு.

பிரான்சின் மாபெரும் தொழில்துறை மையங்களுக்குப் பாரிஸ் கம்யூன் ஒரு மாதிரியாக இருக்கும் என்பது உண்மையே. பாரிசிலும் இரண்டாந்தர நகரங்களிலும் கம்யூன் ஆட்சி முறை ஏற்பட்டால் மாநிலங்களிலும் கூட பழைய மத்தியப் படுத்தப்பட்ட அரசாங்கம் உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருப்பவர்

களின் சுயநிர்வாகத்துக்கு இடம் கொடுக்க வேண்டும். தேசிய ஒழுங்கமைப்பைப் பற்றிய ஒரு சுருக்கமான குறிப்பில்—அதைச் சரி செய்வதற்கு கம்யூனுக்கு அவகாசமில்லை—நாட்டுப்புறத்திலுள்ள மிகவும் சிறிய கிராமத்தில் கூடக் கம்யூனே அரசியல் வடிவமாக இருக்கும், நாட்டுப்புற மாவட்டங்களிலும் நிரந்தர இராணுவத்திற்குப் பதிலாக மிகவும் குறுகிய சேவைக் காலத்தைக் கொண்ட மக்கள் தொண்டர் படை ஏற்படுத்தப்படும் என்று தெளிவாகக் கூறப்படுகிறது. ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் உள்ள எல்லாக் கிராமப்புறக் கம்யூன்களும் தங்களுடைய பொது விவகாரங்களை மாவட்டத்தின் தலைநகரத்தில் நடைபெறும் பிரதிநிதிகளின் கூட்டத்தில் நிர்வகிக்க வேண்டும்; தன் பங்கிற்கு இந்த மாவட்ட சபைகள் பாரிசிலுள்ள தேசியப் பிரதிநிதிக்குமூலிகுப் பிரதிநிதிகளை அனுப்ப வேண்டும்; ஒவ்வொரு பிரதிநிதியும் தன்னுடைய வாக்காளர்களின் mandat impératif (திட்டவட்டமான ஆணைக்கு) கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும், அவர் எந்த நேரத்திலும் திருப்பி அழைக்கப்படக் கூடியவர். மத்திய அரசாங்கத்திற்கு இன்னும் மீதமிருக்கின்ற குறைவான—ஆனால் முக்கியமான—பணிகள் கம்யூனினால், ஆகவே முற்றிலும் பொறுப்பு மிக்க பிரதிநிதிகளால் நிறைவேற்றப்படும் (இந்தப் பணிகள் நீக்கப்படும் என்று வேண்டுமென்றே தவறான பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது). தேசியத்தின் ஒற்றுமையை முறிப்பதல்ல, அதற்கு மாறாக, கம்யூன் அரசியலமைப்பின் மூலம் அதை ஒழுங்கமைப்பது. தேசியத்தின் ஒற்றுமையின் சொரூபம் என்று பேசுகின்ற, ஆனால் தேசியத்திலிருந்து தனித்திருக்கின்ற, அதைக் காட்டிலும் உயர்வானதாக இருக்கவும் விரும்புகின்ற அரசு அதிகாரத்தை ஒழிப்பதன் மூலமாக தேசியத்தின் ஒற்றுமை எதார்த்தமாக மாற்றப்பட வேண்டும். உண்மையிலேயே இந்த அரசு அதிகாரம் தேசியத்தின் இரத்தத்தை உறிஞ்சுகின்ற மிகைச் சதையாக மட்டுமே இருந்தது. பழைய அரசாங்க அதிகாரத்தின் ஒடுக்குமுறை உறுப்புகளை வெட்டிப் போட்டுவிட்டு அதன் சட்டபூர்வமான பணிகளைச் சமூகத்தைக் காட்டிலும் உயர்வான நிலையை அபகரித்

திருக்கின்ற அதிகார பீடத்திலிருந்து பறித்து சமூகத்தின் பொறுப்பான தொண்டர்களிடம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும். ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கத்தின் எந்த உறுப்பினர் நாடாளுமன்றத்தில் மக்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்வது மற்றும் அடக்குவது என்பதை மூன்று அல்லது ஆறு வருடங்களுக்கு ஒரு முறை முடிவு செய்வதற்குப் பதிலாக ஒரு வேலைக்கு அமர்த்துபவர் தனக்குத் தேவையான தொழிலாளர்களையும் மேலாளர்களையும் கணக்கர்களையும் தேர்ந்தெடுப்பதற்குத் தனிப்பட்ட வாக்குரிமை உதவி புரிவதைப் போல பொது வாக்குரிமை கம்யூன்களாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் மக்களுக்கு உதவி செய்யும். வர்த்தக நடவடிக்கையில் சரியான நபரை சரியான இடத்தில் வைப்பதற்கும் தாங்கள் தவறு செய்துவிட்டால் அதை உடனடியாகத் திருத்திக் கொள்வதற்கும் தனி நபர்களைப் போல கம்பெனிகளால் சாதாரணமாக முடியும் என்று தெரியும். மறு பக்கத்தில் பொது வாக்குரிமைக்குப் பதிலாகப் படிநிலையான investiture⁶⁵ ஏற்படுத்துவதைக் காட்டிலும் கம்யூன் உணர்ச்சிக்கு அந்நியமானது வேறு இருக்க முடியாது.

சமூக வாழ்க்கையின் முந்திய வடிவங்களை, அழிந்து போன வடிவங்களைக் கூட சிறிதளவு ஒத்திருக்கின்ற புதிய வரலாற்றுப் படைப்புகளை அவற்றின் ஒற்றுமை என்று தவறாகப் புரிந்து கொள்வது பொதுவாக இவற்றின் தலைவிதியே. இதே மாதிரி நவீன அரசு அதிகாரத்தை நொறுக்குகின்ற இந்தப் புதிய கம்யூன், அதே அரசு அதிகாரத்துக்கு முன்னால் ஏற்பட்டு பிறகு அதன் அடித்தளமாக இருந்த மத்திய காலக் கம்யூனின் மறு பதிப்பு என்று தவறாகக் கருதப்பட்டது.—பெரிய தேசிய இனங்களிடம் தொடக்கத்தில் அரசியல் பலாத்காரத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டாலும் இப்பொழுது சமூக உற்பத்தியின் சக்தி வாய்ந்த காரணியாக இருக்கின்ற ஒற்றுமையை—மாண்டெஸ்கியேயும் ஜிரோந்தவாதிகளும்⁶⁶ கணவு கண்டதைப் போல—சிறு அரசுகளின் கூட்டாட்சியாக மாற்றுவதற்குச் செய்யப்படும் முயற்சி என்று கம்யூன் அரசியலமைப்பு தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது.—அரசு

அதிகாரத்துக்கு எதிரான கம்யூனூடைய பகைமையானது அதிகமான மத்தியப்படுத்துதலுக்கு எதிரான தொன்மையான போராட்டத்தின் மிகையான வடிவம் என்று தவறாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டது. பிரத்யேகமான வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பங்கள் பிரான்சில் இருந்ததைப் போன்ற முதலாளி வர்க்க ஆட்சி முறையின் மூலச் சிறப்பான வளர்ச்சியைத் தடுத்து இங்கிலாந்தில் நடைபெற்றதைப் போல ஊழல் மிக்க மாதாகோவில் அலுவலர்கள், சுயலாப வேட்டையாடுகின்ற நகர கவுன்சிலர்கள் மற்றும் நகரங்களில் ஏழைகள் காப்பு விடுதிகளின் மூர்க்கத்தனமான நிர்வாகிகளைக் கொண்டும் நாட்டுப்புறப் பகுதிகளில் அநேகமாகப் பரம்பரை மாஜிஸ்டிரேட்டுகளைக் கொண்டும் முக்கிய மத்திய அரசு உறுப்புகளைப் பூர்த்தி செய்வதை அனுமதித்திருக்கக் கூடும். சமூகத்தைச் சுரண்டியும் அதன் சுதந்திரமான இயக்கத்தைத் தடுத்துக் கொண்டுமிருந்த “அரசுப்” புல்லுருவியால் இதுவரை உட்கொள்ளப்பட்ட அனைத்துச் சக்திகளையும் கம்யூன் அரசியலமைப்பு மறுபடியும் சமூகத்திடம் ஒப்படைத்திருக்கும். இந்த ஒரு நடவடிக்கையைக் கொண்டு அது பிரான்சுக்குப் புத்துயிர் கொடுத்திருக்கும்.—மாநில நகரங்களில் இருந்த பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்கத்தினர் லுயீ ஃபிலீப்பின் காலத்தில் தங்கள் வகுப்பு நாட்டுப்புறப் பகுதிகளின் மீது கொண்டிருந்த ஆதிக்கத்தை—லுயீ நெப்போலியன் காலத்தில் நகரங்களின் மீது நாட்டுப்புறத்தின் ஆதிக்கம் என்ற போலி நாடகம் இதற்கு பதிலாக நடைபெற்றது—மறுபடி ஏற்படுத்துகின்ற முயற்சியைக் கம்யூனில் கண்டார்கள். எதார்த்தத்தில் கம்யூன் அரசியலமைப்பு நாட்டுப்புறப் பகுதிகளின் உற்பத்தியாளர்களைத் தங்கள் மாவட்டங்களின் தலைநகரங்களின் அறிவுபூர்வமான வழிகாட்டுதலின் கீழ் கொண்டு வந்து நகரத்திலுள்ள தொழிலாளர்களின் வடிவத்தில் அவர்களுடைய நலன்களின் உண்மையான பாதுகாவலர்களைத் தந்திருக்கும்.—கம்யூன் இருப்பதனாலேயே ஸ்தல சுயநிர்வாகமும் — தற்பொழுது தேவையில்லாத அரசு அதிகாரத்துக்கு எதிர்மறை என்ற முறையில் ஒரு காலுமில்லாமல்—இயல்பாக ஏற்பட்டது.

1791ம் வருடத்திய பழைய பிரெஞ்சு முனிசிபல் அமைப்பின் கேலிச் சித்திரமாக இருக்கின்ற பிரஷ்ய முனிசிபல் அமைப்பை, நகராட்சி உறுப்புகளைப் பிரஷ்ய அரசின் போலீஸ் இயந்திரத்தின் துணைச் சக்கரங்களாக மதிப்புக்குறைக்கின்ற பிரஷ்ய முனிசிபல் அமைப்பை பாரிஸ் கம்யூன் விரும்பியது என்ற கருத்து ஒரு பிஸ்மார்க்கின் மூளையில் மட்டுமே உதிக்க முடிந்தது. இரத்தம் மற்றும் இரும்பு என்ற வழக்கமான சூழ்ச்சிகளில் ஈடுபடாமலிருக்கும் நேரத்தில் எப்பொழுதும் தன்னுடைய பழைய தொழிலை, Kladderadatsch⁶⁷ (பெர்லினில் வெளியாகின்ற Punch⁶⁸) பத்திரிகையின் கட்டுரையாளர் தொழிலை—அவருடைய மூளைத் தரத்துக்கு அதுதான் மிகப் பொருத்தமானது—செய்ய விரும்புகின்ற அந்த நபருடைய மூளையில்தான் இந்தக் கருத்து உதிக்க முடியும்.

நிரந்தர இராணுவம், அரசுப் பதவிகள் என்ற இரண்டு மாபெரும் செலவினங்களை ஒழித்ததன் மூலம் மலிவான அரசாங்கம் என்ற எல்லா முதலாளி வர்க்கப் புரட்சிகளின் முழக்கத்தைக் கம்யூன் எதார்த்தமாக்கியது. குறைந்த பட்சம் ஐரோப்பாவில் வழக்கமான சுமையாகவும் வர்க்க ஆதிக் கத்தின் மிகவும் அவசியமான போர்வையாகவும் இருக்கின்ற முடியாட்சி முறையைக் கம்யூன் தன் இருத்தலினால் மறுத்தது. அது உண்மையிலேயே ஜனநாயக உறவுமுறைகளின் அடிப்படையைக் குடியரசுக்குக் கொடுத்தது. ஆனால் அதன் இறுதி நோக்கம் மலிவான அரசாங்கமோ அல்லது “உண்மையான குடியரசோ” அல்ல. அவை அதன் துணை விளைவுகளே.

கம்யூனைப் பற்றித் தரப்பட்டிருக்கின்ற பல விதமான விளக்கங்களும் அதில் வெளிப்பட்ட பல்வேறு நலன்களும், முந்திய அரசாங்க வடிவங்கள் அனைத்தும் சாராம்சத்தில் ஒடுக்குபவையாக இருந்த பொழுது இது முற்றிலும் நெகிழ்ச்சியான அரசியல் வடிவத்தைக் கொண்டிருந்தது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. அதன் உண்மையான இரகசியம் இதுவே: அது அடிப்படையில் தொழிலாளி வர்க்க அரசாங்கம், அபகரிக்கும் வர்க்கத்துக்கு எதிராக உற்பத்தி செய்

கின்ற வர்க்கம் நடத்திய போராட்டத்தின் விளைவு, பொருளாதார ரீதியில் உழைப்பின் விடுதலையைச் செயலாக்குவதற்குக் கடைசியாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட அரசியல் வடிவம்.

இந்தக் கடைசி நிபந்தனை இல்லையென்றால் கம்யூன் அரசியலமைப்பு நடக்க முடியாததாகவும் மாயத்தோற்றமாகவும் இருந்திருக்கும். உற்பத்தி செய்பவர்களுடைய அரசியல் ஆதிக்கம் அவர்களுடைய நிரந்தரமான சமூக அடிமைத்தனத்துடன் ஒத்து வாழ முடியாது. ஆகவே வர்க்கங்கள் மற்றும் வர்க்க ஆதிக்க முறை சார்ந்திருக்கின்ற பொருளாதார அடிப்படைகளை வேரோடு அகற்றுவதற்குக் கம்யூன் ஒரு கருவியாகப் பயன்பட வேண்டும். உழைப்பு விடுதலை அடையும் பொழுது ஒவ்வொரு மனிதனும் உழைக்கும் மனிதனாகிறான், உற்பத்தி செய்யும் உழைப்பு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்திற்குரியதாக இருப்பது முடிந்து விடுகிறது.

இது ஒரு விசித்திரமான உண்மை. கடந்த அறுபது வருடங்களாக உழைப்பின் விடுதலையைப் பற்றிப் பகட்டாக எவ்வளவோ பேசப்பட்டிருக்கிறது, ஏராளமாக எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் எங்காவது தொழிலாளர்கள் உறுதியுடன் அதை நிறைவேற்ற முயன்றால் உடனே மூலதனம் மற்றும் கூலி அடிமைத்தனம் (இப்பொழுது நிலப்பிரபு முதலாளியின் ஓய்ந்திருக்கும் பங்குதாரரே) என்ற இரண்டு எதிர்த்துருவங்களைக் கொண்டிருக்கும் இன்றைய சமூகத்தின் பாதுகாவலர்களின் மழுப்பு விளக்கங்கள் வாரி இறைக்கப்படுகின்றன. முதலாளித்துவ சமூகம் இன்னும் அதன் மிகத் தூய்மையான, கன்னிமை கழியாத நிலைமையில், அதன் முரணியல்புகள் இன்னும் வளர்ச்சி அடையாத நிலைமையில், அதன் மாயத்தோற்றங்கள் இன்னும் கலைக்கப்படாத நிலைமையில், அதன் விபச்சார எதார்த்தங்கள் இன்னும் அம்பலப்படுத்தப்படாத நிலைமையில் இருப்பதாகக் கருதுகிறார்கள் போலும்! கம்யூன் எல்லா நாகரிகத்துக்கும் அடிப்படையான சொத்துடைமையை ஒழிக்க உத்தேசிக்கிறது என்று அவர்கள் கூக்குரலிடுகிறார்கள்! கனவான்களே, ஆம்! மிகப் பலருடைய உழைப்பை மிகச் சிலருக்குச் செல்வ

மாகச் செய்கின்ற வர்க்கச் சொத்துடைமையை ஒழிப்பதற்குக் கம்யூன் விரும்பியது. உடைமை பறித்தோரின் உடைமைகளைப் பறித்தல் அதனுடைய நோக்கம். இன்று பிரதானமாக உழைப்பை அடிமைப்படுத்துகின்ற, சுரண்டுகின்ற கருவிகளாக இருக்கும் உற்பத்திச் சாதனங்கள், நிலம் மற்றும் மூலதனத்தை சுதந்திரமான மற்றும் கூட்டு உழைப்பின் கருவிகளாக மாற்றி தனிப்பட்ட உடைமையை ஒரு உண்மையாகச் செய்ய கம்யூன் உத்தேசித்தது.—ஆனால் இது கம்யூனிசம், “நடக்க முடியாத” கம்யூனிசம்! ஆனால் இன்றைய அமைப்பை நெடுங் காலமாகத் தொடர முடியாது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளப் போதிய மதிநுட்பமுடைய ஆதிக்க வர்க்கங்களின் பிரதிநிதிகள்—அவர்கள் அதிக எண்ணிக்கையில் இருக்கிறார்கள்—கூட்டுறவு உற்பத்தியின் ஆரவாரமான, நச்சரிக்கின்ற திருத் தூதர்களாக மாறியிருந்தார்கள். கூட்டுறவு உற்பத்தி ஒரு மோசடியாகவும் பொறியாகவும் இல்லாதிருக்க வேண்டுமென்றால், முதலாளித்துவ அமைப்பை அது அகற்றிவிட்டு அதன் இடத்தைப் பெற வேண்டுமென்றால், ஒன்றுபட்ட கூட்டுறவு சங்கங்கள் பொதுவான திட்டத்தின் கீழ் தேசிய உற்பத்தியை ஒழுங்குபடுத்த வேண்டுமென்றால், அதைத் தங்களுடைய கட்டுப்பாட்டில் எடுத்துக்கொண்டு முதலாளித்துவ உற்பத்தியில் தவிர்க்க இயலாத நிரந்தரமான அராஜகத்துக்கும் குறிப்பிட்ட இடைவெளிகளில் திரும்பத் திரும்ப ஏற்படுகின்ற குழப்பங்களுக்கும் முடிவு கட்ட வேண்டுமென்றால்—கனவான்களே! அது கம்யூனிசம், “சாத்தியமான” கம்யூனிசம் அல்லாமல் வேறு என்ன?

கம்யூன் அதிசயங்களை ஏற்படுத்தும் என்று தொழிலாளி வர்க்கம் எதிர்பார்க்கவில்லை. Par décret du peuple* அவர்களிடம் தயாராகவுள்ள கற்பனை உலகங்கள் கிடையாது. தங்களுடைய சொந்த விடுதலையைச் சாதிப்பதற்கும் அதனுடன் அதன் சொந்தப் பொருளாதார வளர்ச்சியால் இன்றைய சமூகம் மாற்றவியலாதபடி முன்னேறிக்

* —மக்கள் அரசாணையின்படி.—ப-ர்.

கொண்டிருக்கும் அந்த உயர் வடிவத்தை அடைவதற்கும் அவர்கள் பெரும் போராட்டங்கள், சந்தர்ப்பங்களையும் மனிதர்களையும் மாற்றியமைக்கின்ற வரலாற்று நிகழ்வுப் போக்குகள் என்ற தொடர்வரிசை ஆகியவற்றைக் கடந்து வர வேண்டியிருக்கும் என்றெல்லாம் அவர்களுக்குத் தெரியும். சீரழிந்து வருகின்ற பழைய முதலாளித்துவ சமூகம் சூல் கொண்டிருக்கின்ற புதிய சமூகத்தின் கூறுகளை விடுவிப்பதைத் தவிர அவர்கள் சாதிப்பதற்கு வேறு இலட்சியங்கள் இல்லை. தங்களுடைய வரலாற்று ரீதியான இலட்சியப் பயணத்தைப் பற்றிய முழு உணர்வும் அதை நிறைவேற்றியே தீருவோம் என்ற வீர சங்கற்பமும் கொண்ட தொழிலாளி வர்க்கம் கூலிப் பத்திரிகையாளர்களின் நயமில்லாத ஏச்சுக்களை, விஞ்ஞானத் தவற மாட்டாமை என்ற அசரீரியின் தோரணையில் தங்களுடைய முட்டாள்தனமான வெற்றுகளையும் குறுங்குழுவாதச் சிம்புகளையும் அள்ளிக் கொட்டுகின்ற நல்லெண்ணமுடைய முதலாளி வர்க்க வறட்டுக் கோட்பாட்டுவாதிகளின் ஆசிரியத்தனமான உபதேசங்களை நோக்கி ஏளனமாகச் சிரிக்க முடியும்.

பாரிஸ் கம்யூன் புரட்சியைத் தானே நிர்வகிக்கத் தொடங்கிய பொழுது, சாதாரணமான தொழிலாளர்கள் முதல் தடவையாகத் தங்கள் “இயற்கையான மேலோரின்” சலுகைகளை, ஆட்சி செய்யும் சலுகைகளை ரத்துச் செய்யத் துணிந்த பொழுது, முன்னெப்போதும் ஏற்பட்டிராத நெருக்கடியான சந்தர்ப்பங்களில் தங்களுடைய பணியை அடக்கத்தோடு, உணர்வோடு, திறமையோடு நிறைவேற்றிய பொழுது, ஒரு பிரபலமான விஞ்ஞானி சுட்டிக் காட்டியதைப் போல லண்டனில் பள்ளிக்கூடக் கமிட்டியின் காரிய தரிசிக்குத் தரப்படுகின்ற குறைந்த பட்ச ஊதியத்தில் ஐந்தில் ஒரு பங்குக்கும் சற்றுக் குறைவான தொகையைத் தங்களுடைய மிக உயர்ந்த ஊதியமாகப் பெற்றுக் கொண்டு நிறைவேற்றிய பொழுது உழைப்பின் குடியரசின் சின்னமாக நகர மண்டபத்தின் மீது பறந்து கொண்டிருந்த செங்கொடியைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் பழைய உலகம் ஆவேசத்தில் துடித்தது.

எனினும் பணக்கார முதலாளிகளைத் தவிர சிறிய கடைக்காரர்கள், கைவினைஞர்கள், வர்த்தகர்களைக் கொண்ட பாரிஸ் மத்தியதர வர்க்கத்தின் மிகப் பெரும் எண்ணிக்கையினர் கூட சமூக முன்முயற்சியைக் கொண்ட ஒரே வர்க்கம் என்று தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பகிரங்கமாக அங்கீகரித்த முதல் புரட்சி இதுவே. மத்தியதர வர்க்கத்தினர் மத்தியில் நிரந்தரமாக ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தகராறுக்குக் காரணமாகிய கடன் பெற்றவர்களுக்கும் கடன் கொடுத்தவர்களுக்கும் இடையில் கணக்குகளைப் பற்றிய பிரச்சினையைக் கம்யூன் மதிநுட்பத்தோடு தீர்த்து அவர்களைக் காப்பாற்றியது.⁶⁹ 1848 ஜூன் மாதத்திய தொழிலாளர்களின் எழுச்சியை நசுக்குவதற்கு உதவி புரிந்த மத்தியதர வர்க்கத்தின் அதே பகுதியினரை, அரசியல் நிர்ணய சபை அதன் பிறகு தயக்கமின்றி அவர்களுக்குக் கடன் கொடுத்தவர்களிடம் பலியிட்டது.⁷⁰ ஆனால் அவர்கள் இப்போது தொழிலாளி வர்க்கத்தைச் சுற்றித் திரள்வதற்கு இது ஒன்று மட்டுமே காரணமல்ல. கம்யூன் என்ற ஒரு மாற்று வழி மட்டுமே இருப்பதாக, அது இல்லையென்றால் ஏதாவதொரு பெயரில் பேரரசு திரும்ப ஏற்படும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். பேரரசு பொதுச் சொத்தைச் சூறையாடியதன் மூலமும் அது பராமரித்த பெரும் அளவான நிதித் துறை மோசடிகளின் மூலமும் மூலதனத்தை மையப்படுத்தலைச் செயற்கையாக விரைவுபடுத்துவதற்கு அது ஆதரவு கொடுத்து அதன் பலனாக மேலே குறிப்பிட்ட மத்தியதர வர்க்கப் பகுதியினரின் சொத்தைப் பறித்ததன் மூலமும் அவர்களைப் பொருளாதார ரீதியில் நாசமாக்கியிருந்தது. பேரரசு அவர்களை அரசியல் ரீதியில் ஒடுக்கியிருந்தது, தன்னுடைய களியாட்டங்களின் மூலம் அவர்களுக்குத் தார்மீக ரீதியில் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருந்தது, அவர்களுடைய குழந்தைகளின் வளர்ப்பை frères ignorantins இடம்⁷¹ ஒப்படைத்ததன் மூலம் அவர்களுடைய வொல்தேர்வாதத்தை அவமதித்திருந்தது. அது ஒரு யுத்தத்துக்குள் அவர்களைத் தலை குப்புறத் தள்ளி—அந்த யுத்தத்தின் அழிவுகளுக்கு ஈடாகப் பேரரசின் வீழ்ச்சி என்ற ஒன்று மட்டுமே

எஞ்சியிருந்தது — பிரெஞ்சுக்காரர்கள் என்ற முறையில் அவர்களுடைய தேசிய இன உணர்ச்சியைப் புண்படுத்தியிருந்தது. உண்மையைச் சொல்வதென்றால் உயர்குடி போனப்பார்ட்டிஸ்ட் அதிகாரிகள் மற்றும் முதலாளிகளின் bohème* பாரிசை விட்டு வெளியேறிய பிறகு மத்தியதர வர்க்கத்தின் உண்மையான ஒழுங்குமுறைக் கட்சி குடியரசு யூனியன்⁷² கட்சி என்ற வடிவத்தில் வெளித் தோன்றியது, கம்யூன் கொடியின் கீழ் திரண்டு நின்று தியேரின் விஷமத்தனமான பொய்ப் பிரச்சாரத்துக்கு எதிராக அதைக் காத்து நின்றது. மத்தியதர வர்க்கத்தினருடைய இப்பெருந்தொகுதியின் நன்றி உணர்ச்சி இன்றைய கடுஞ் சோதனைகளைத் தாங்கிக் கொள்ளுமா என்பதைக் காலம்தான் எடுத்துக் காட்ட முடியும்.

“கம்யூனுடைய வெற்றிதான் உங்களுக்கு ஒரே நம்பிக்கை” என்று விவசாயிகளிடம் கம்யூன் கூறியது முற்றிலும் சரியானதே. வெர்சேயில் தயாரிக்கப்பட்டு ஐரோப்பாவின் திறமையான கூலிப் பத்திரிகையாளர்களால் ஒலிபரப்பப்பட்ட பொய்கள் அனைத்திலும் மிகவும் வேடிக்கையானது “நிலவுடைமையாளர் சபை” பிரெஞ்சு விவசாயிகளைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது என்பதே. பிரெஞ்சு விவசாயிகள் 1815க்குப் பிறகு நட்பு ஈடு என்ற பெயரில்⁷³ ஆயிரம் மில்லியன்கள் கட்ட வேண்டிய நபர்களிடம் எவ்வளவு அன்பு காட்டியிருக்க முடியும் என்பதை மட்டும் நினைத்துப் பாருங்கள்! பெரிய நிலவுடைமையாளர் இருப்பதே 1789ம் வருடத்தில் தன்னுடைய வெற்றிகளின் மீது செய்யப்பட்ட ஆக்கிரமிப்பு என்று பிரெஞ்சு விவசாயி கருதினான். 1848ல் அவனுடைய துண்டு நிலத்தின் மீது ஒரு பிராங்குக்கு 45 சென்ட்டிம்கள் கூடுதல் வரியை முதலாளிகள் விதித்தார்கள்; அன்று அது புரட்சியின் பெயரால் செய்யப்பட்டது; ஆனால் இப்பொழுது, பிரஷ்யர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய 5,000 மில்லியன் நட்பு ஈட்டுப் பணத்தின் பிரதான சூமையை விவசாயிகளின் தோள்களுக்கு மாற்றுவதற்காக

* —பொஹிமியா, களியாட்டக் கும்பல்.—ப-ர்.

அவர்கள் புரட்சிக்கு எதிரான உள்நாட்டுப் போரைத் தூண்டி விட்டார்கள். இதற்கு மாறாக, யுத்தத்தை உண்மையில் தொடங்கியவர்களே அந்த நட்ட ஈட்டுத் தொகையைக் கொடுக்குமாறு செய்வோம் என்று கம்யூன் அதன் முதல் பிரகடனங்களில் ஒன்றில் அறிவித்தது. கம்யூன் விவசாயிக்கு இரத்த வரியிலிருந்து விடுதலை கொடுத்து மலிவான அரசாங்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும். இன்றுள்ள சான்றதிகாரி, வழக்குரைஞர், அமீன் மற்றும் இதர நீதித்துறையின் இரத்தம் குடிக்கும் பிசாசுகளை விவசாயியினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு அவனுக்குப் பொறுப்பாக உள்ள மாதாந்தர ஊதியம் பெறுகின்ற கம்யூன் ஊழியர்களாக மாற்றியிருக்கும். அது நாட்டுப்புற போலீஸ், காவலாளி மற்றும் முனிசிபல் தலைவர்களின் கொடுங்கோன்மையிலிருந்து விவசாயிகளை விடுவித்திருக்கும், மதகுருவினால் அவர்களின் மூளை கெடுக்கப்படுவதற்குப் பதிலாகப் பள்ளி ஆசிரியர் அறிவு புகட்டுவதற்கு வழியமைத்திருக்கும். எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பிரெஞ்சு விவசாயி கணக்குப் போடத் தெரிந்தவன். மதகுருவின் சம்பளம் வரி வசூலிப்பவரால் பிடுங்கப்படுவதற்குப் பதிலாக அந்தப் பகுதியினரின் மத உணர்ச்சிகளின் இயல்பான நடவடிக்கையை மட்டுமே சார்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது மிக நியாயமே என்பதை அவன் உணர்வான். கம்யூன் ஆட்சியில்—அந்த ஆட்சியில் மட்டுமே—பிரெஞ்சு விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்த பெரும் பலன்கள் இவை. ஆகவே கம்யூன் மட்டுமே விவசாயிக்குச் சாதகமான முறையில் தீர்க்கக் கூடிய—அவசியமாகத் தீர்க்க வேண்டிய—மிகவும் சிக்கலான ஆனால் ஜீவாதாரமான பிரச்சினைகளைப் பற்றி இங்கே விரித்துக் கூறுவது முற்றிலும் மிகையாகும். விவசாயியின் துண்டு நிலத்தின் மீது அமுக்குப் பேயைப் போல உட்கார்ந்திருக்கும் ஒத்திக் கடன், தினமும் அதில் வளர்ச்சியடைகின்ற prolétariat foncier (விவசாயத் தொழிலாளிகள்), நவீன விவசாயத்தின் வளர்ச்சியினாலும் முதலாளித்துவ விவசாய முறையின் போட்டியினாலும் விவசாயிகளிடமே மேன்மேலும் விரைவாக உடைமை பறிக்கப்பட்டது ஆகியவை இப்பிரச்சினைகளாகும்.

பிரெஞ்சு விவசாயிகள் லுயீ போனப்பார்ட்டைக் குடியரசின் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தனர்; ஆனால் ஒழுங்குமுறைக் கட்சி இரண்டாவது பேரரசைப் படைத்தது. பிரெஞ்சு விவசாயி அரசாங்கத்தின் நகரவைத் தலைவருக்கு எதிராகத் தன்னுடைய மேயரையும் அரசாங்கத்தின் மதகுருவுக்கு எதிராகத் தன்னுடைய பள்ளி ஆசிரியரையும் அரசாங்கத்தின் போலீசுக்கு எதிராகத் தன்னையும் நிறுத்தி தான் உண்மையாக எதை விரும்புகிறான் என்பதை 1849 மற்றும் 1850ல் எடுத்துக்காட்டத் தொடங்கினான். 1850 ஜனவரி மற்றும் பிப்ரவரி மாதங்களில் ஒழுங்குமுறைக் கட்சியின் எல்லாச் சட்டங்களும் விவசாயிக்கு எதிராக நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டங்களே என்று இக்கட்சி தானே ஒத்துக்கொண்டது. விவசாயி போனப்பார்ட்டிடீஸ்டே. ஏனென்றால் அவன் பார்வையில் அந்த மாபெரும் புரட்சியும் அவனுக்கு அது அளித்த எல்லா நன்மைகளும் நெப்போலியனை உருவகமாகக் கொண்டிருந்தன. இந்த மாயத்தோற்றம் இரண்டாவது பேரரசின் கீழ் வேகமாக நொறுங்கிக் கொண்டிருந்தது (அதன் தன்மையிலேயே அது "நிலவுடைமையாளர் சபைக்கு" விரோதமானது). கடந்த காலத்தின் இந்தத் தப்பெண்ணம் விவசாயியின் ஜீவாதார நலன்களுக்கும் அவசரத் தேவைகளுக்கும் கம்யூன் கொண்டிருந்த கவர்ச்சியை எப்படி மறுக்க முடியும்?

பாரிஸ் கம்யூன் மூன்று மாத காலத்துக்கு மட்டுமே மாநிலங்களோடு சுதந்திரமான தொடர்பு வைத்துக்கொண்டால் விவசாயிகளின் பொதுவான எழுச்சி ஏற்பட்டுவிடும் என்பதை "நிலவுடைமையாளர் சபை" அறிந்திருந்தது; உண்மையில் இதுதான் அதன் முக்கியமான கவலையாக இருந்தது. ஆகவே இந்தத் தொத்துநோய் பரவாமற் தடுப்பதற்காக பாரிசைச் சுற்றி போலீஸ் வளையத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கவலைப்பட்டார்கள்.

கம்யூன் பிரெஞ்சு சமூகத்திலுள்ள எல்லா விவேகமான சக்திகளின் உண்மையான பிரதிநிதியாக, ஆகவே உண்மையான தேசிய அரசாங்கமாக இருந்ததென்றால் அது அதே நேரத்தில் தொழிலாளர்களின் அரசாங்கம் என்ற முறை

யில், உழைப்பின் விடுதலையைத் துணிச்சலோடு ஆதரித்து நின்றது என்ற முறையில் அழுத்தமான சர்வதேசியத் தன்மையைக் கொண்டிருந்தது. இரண்டு பிரெஞ்சு மாநிலங்களை ஜெர்மனியோடு சேர்த்துக் கொண்ட பிரஷ்ய இராணுவத்தின் கண்களுக்கு முன்பாகக் கம்யூன் உலகம் முழுவதிலுமுள்ள தொழிலாளர்களைப் பிரான்சுடன் இணைத்துக் கொண்டது.

இரண்டாவது பேரரசு எங்கும் நிறைந்த கருங்காலித் தனத்துக்குக் கொண்டாட்ட விழாவாக இருந்தது. களியாட்டங்களில் பங்கெடுக்க வாரீர், பிரெஞ்சு மக்களைக் கொள்ளையடிக்க வாரீர் என்று அது அழைத்த நேரத்தில் எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த போக்கிரிகள் பிரான்சுக்கு வேகமாக ஓடி வந்தார்கள். இந்த வினாடியிலும் கூடத்தியேரின் வலது கரமாக கேவலமான வல்லாச்சிய கனெஸ்கோவும் அவருடைய இடது கரமாக ருஷ்ய உளவாளி மர்கோவ்ஸ்கியும் இருக்கிறார்கள். கம்யூன் எல்லா வெளிநாட்டினருக்கும் அழிவில்லாத இலட்சியத்துக்காக மரணமடைகின்ற கௌரவத்தைக் கொடுத்தது. தமது துரோகத்தினால் தோல்வியடைந்த வெளிநாட்டுப் போருக்கும் அந்நியப் படையெடுப்பாளனோடு தம் சதியினால் தூண்டப்பட்ட உள்நாட்டுப் போருக்கும் இடையில் பிரான்ஸ் முழுவதிலுமுள்ள ஜெர்மானியர்கள் மீது போலீஸ் வேட்டைகளை ஏற்பாடு செய்து தன்னுடைய தேசபக்தியை விளம்பரம் செய்ய முதலாளி வர்க்கத்துக்கு நேரம் கிடைத்தது. கம்யூன் ஒரு ஜெர்மன் தொழிலாளியைத்* தன்னுடைய தொழிலாளர் அமைச்சராக நியமித்தது. தியேரும் முதலாளி வர்க்கமும் இரண்டாவது பேரரசும் உரத்த அனுதாபப் பேச்சுக்களின் மூலம் போலந்தை ஏமாற்றினார்கள். உண்மையில் அவர்கள் போலந்தை ருஷ்யாவிடம் காட்டிக் கொடுத்தார்கள். ருஷ்யாவின் சார்பில் மோசடிகளைச் செய்தார்கள். கம்யூன் பாரிசைப் பாதுகாக்கும் படைகளுக்குப்

* —லேவோ பிராங்கெல்.—ப-ர்.

போலந்தின் வீரப் புதல்வர்களைத்* தளபதிகளாக நியமித்து அவர்களைக் கௌரவித்தது. அது தொடக்கிவைப்பதாக உணர்ந்த புதிய வரலாற்றுச் சகாப்தத்தை மிகத் தெளிவான முறையில் குறிப்பதற்காக, ஒரு பக்கத்தில் வெற்றியடைந்த பிரஷ்யர்கள், மறு பக்கத்தில் போனப்பார்ட்டிஸ்ட் தளபதிகளால் தலைமை தாங்கப்பட்ட போனப்பார்ட்டிராணுவத்தின் கண்களுக்கு முன்பாகக் கம்யூன் இராணுவப் புகழின் மாபெரும் சின்னமான வெண்டோம் ஸ்தூபியைத்⁷⁴ தரைமட்டமாக்கியது.

கம்யூனின் மகத்தான சமூக நடவடிக்கை அது நீடிப்பதும் பாடுபடுவதுமே. அதன் சொந்த நடவடிக்கைகள், மக்களால் நிறைவேற்றப்பட்ட மக்களுடைய நிர்வாகத்தின் வளர்ச்சிப் போக்கைக் குறிப்பதாக மட்டுமே இருக்க முடியும். ரொட்டிக் கடைத் தொழிலாளிகள் இரவில் வேலை செய்வதைத் தடை செய்தது, தொழிலாளர்களின் மீது பல்வேறு போலிக் காரணங்களைச் சொல்லி அபராதம் விதித்துக் கூலியைக் குறைக்கின்ற முதலாளிகளின் பழக்கத்தைத் தண்டிப்போம் என்று சொல்லித் தடை விதித்தது (இந்தச் செய்முறையில் முதலாளி சட்டமியற்றுபவராக, நீதிபதியாக, தண்டனையை நிறைவேற்றுபவராக இருப்பதோடு தொழிலாளியின் பணத்தையும் பறித்துக் கொள்கிறார்) ஆகியவை இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கைகளே. மூடப்பட்ட அனைத்துப் பட்டறைகளும் தொழிற்சாலைகளும்—முதலாளிகள் ஓடிப் போய்விட்டார்களா அல்லது கதவடைப்புச் செய்திருக்கிறார்களா என்பதைப் பற்றிக் கருதாமல்—நட்ட ஈடு தரப்படும் என்ற உறுதியுடன் தொழிலாளர்கள் சங்கங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டதும் இப்படிப்பட்ட நடவடிக்கையே.

நிதித்துறையில் கம்யூன் மேற்கொண்ட ஜாக்கிரதையும் நிதானமும் நிறைந்த நடவடிக்கைகள் முற்றுகையிடப்பட்டிருக்கும் நகரம் என்ற நிலைமைக்குப் பொருந்தும் நடவடிக்கைகளாக மட்டுமே இருக்க முடியும். பாரிஸ் நகரத்

* —ய. டம்ப்ரோவ்ஸ்கி மற்றும் வ. வ்ருப்லேவ்ஸ்கி.—

தில் ஒஸ்மானுடைய* பாதுகாப்பின் கீழ் பெரிய நிதிக் கம் பெனிகளும் கட்டிட ஒப்பந்தக்காரர்களும் நடத்திய பெருங் கொள்ளைகளோடு ஒப்பிடுகின்ற பொழுது அவர்களுடைய சொத்தைப் பறிமுதல் செய்வதற்கு ஆர்லியான் குடும்பத்தின் மீது லுயீ நெப்போலியனுக்கு இருந்ததைக் காட்டிலும் ஒப்பிட முடியாத அளவுக்கு மிகச் சிறந்த உரிமை கம்யூனுக்கு இருந்தது. திருச்சபையின் உடைமைகளைக் கொள்ளையடித்து தங்களுடைய சொத்துக்களில் பெரும்பான்மையானவற்றை அடைந்திருக்கின்ற ஹோஹன்ஸோலர்ன்கள் மற்றும் ஆங்கில சிலவராட்சியாளர்கள் கம்யூன் திருச்சபையின் சொத்தைப் பறிமுதல் செய்ததன் மூலம் 8,000 பிராங்குகளை மட்டுமே பெற்றிருப்பதைக் கண்டு அதிகமாக அதிர்ச்சியடைந்தது நியாயமே.

வெர்சேய் அரசாங்கம் சிறிதளவு உணர்ச்சியும் பலமும் திரும்பப் பெற்றவுடனே கம்யூனுக்கு எதிராக மிகவும் வன்முறையான நடவடிக்கைகளைக் கடைப்பிடிக்கத் தொடங்கியது; அது பிரான்ஸ் முழுவதிலும் அபிப்பிராயத்தைத் தங்குதடையில்லாமல் வெளியிடுவதைத் தடுத்து பெரிய நகரங்களின் பிரதிநிதிகளின் கூட்டங்களைத் தடை செய்தது; வெர்சேயிலும் பிரான்ஸ் முழுவதிலும் இரண்டாவது பேரரசையும் விஞ்சுகின்ற அளவில் உளவு வேலைகளை நடத்தியது; அது தன்னுடைய உளவு விசாரணைப் போலீசின் மூலம் பாரிசில் அச்சிடப்பட்ட எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் எரித்து பாரிசிலிருந்து வருகின்ற மற்றும் பாரிசுக்குப் போகின்ற எல்லாக் கடிதங்களையும் தணிக்கை செய்தது. தேசிய சபையில் பாரிசுக்குச் சாதகமான முறையில் ஒரு வார்த்தை சொல்வதற்குச் செய்யப்பட்ட மிகவும் பலவீன

* இரண்டாவது பேரரசுக் காலத்தில் ஒஸ்மான் (Hausmann) பிரபு ஸேன் வட்டாரத்தின் (அதாவது பாரிசின்) போலீஸ் தலைமை ஆணையாளராக இருந்தார். அவர் தொழிலாளர்களின் எழுச்சிகளைச் சலபமாக ஒடுக்குவதற்காகச் சாலைகளைப் போடுவது போன்ற வேலைகளை மேற்கொண்டார். [வி. இ. லெனினால் மேற்பார்வையிடப்பட்ட 1905ம் வருட ருஷ்யப் பதிப்புக்கு எழுதிய குறிப்பு.]—ப-ர்.

மான முயற்சிகள் 1816ம் வருட “chambre introuvable” கூடக் கண்டிராத முறையில் கூச்சலிட்டு அமுக்கப்பட்டன; வெர்சேய் பாரிசுக்கு வெளியில் காட்டுமிராண்டித்தனமான யுத்தத்தைத் தவிர பாரிசுக்கு உள்ளே லஞ்சம் கொடுப்பதற்கும் சதிகள் செய்வதற்கும் முயற்சிகளைச் செய்தது. இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் ஆழமான சமாதான காலத்தைப் போல நினைத்துக்கொண்டு மிதவாதத்தின் அனைத்து சம்பிரதாயமான வடிவங்களையும் பின்பற்றக் கம்யூன் முயன்றிருக்குமானால் தன் மீது வைக்கப்பட்டிருந்த நம்பிக்கைக்கு அது அவமானகரமான துரோகத்தைச் செய்வதாகாதா? கம்யூன் அரசாங்கம் தனது தன்மையில் தியேருடைய அரசாங்கத்தைப் போன்றதாக இருந்திருந்தால் வெர்சேயில் கம்யூனுடைய பத்திரிகைகளையும் பாரிசில் ஒழுங்குமுறைக் கட்சியின் பத்திரிகைகளையும் நசுக்குவதற்கு காரணங்களே இருந்திருக்காது.

திருச்சபைக்குத் திரும்புவதே பிரான்சினுடைய மீட்சிக்கு ஒரே வழி என்று தாங்கள் வற்புறுத்திய அதே நேரத்தில் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாத கம்யூன் பிக்புஸ் கன்னித்துறவியர் இல்லம் மற்றும் செயின்ட் லோரென்ட் மாதாகோயில் மர்மங்களை⁷⁵ வெளியிட்டது “நிலவுடைமையாளர் சபைக்கு” எரிச்சலூட்டியது இயற்கையே. போனப் பார்ட்டிஸ்ட் ஜெனரல்கள் சண்டைகளில் தோல்வியடைவதிலும் சரணாகதிகளில் கையெழுத்திடுவதிலும் வில் ஹெல்ம்ஸ்ஹோயெவில் சிகரெட்டுகளைத் தயாரிப்பதிலும்⁷⁶ காட்டிய திறமைக்காக தியேர் அவர்களுக்கு வீரப் பதக்கங்களை வாரிவழங்கிய பொழுது கம்யூன் தன்னுடைய ஜெனரல்கள் தங்கள் கடமைகளை அலட்சியம் செய்து விட்டதாக சந்தேகப்பட்ட பொழுதெல்லாம் அவர்களைப் பொறுப்பிலிருந்து நீக்கியதும் கைது செய்ததும் தியேர் மீது செய்யப்பட்ட கேலியே. சாதாரண திவால் காரணத்திற்காக லியோனில் ஆறு நாட்கள் சிறைவாசம் செய்த கம்யூன் உறுப்பினர்களில் ஒருவர்* பொய்யான பெயரைக்

* —பிளன்ஷே.—ப-ர்.

கொடுத்து உள்ளே நுழைந்த பொழுது கம்யூன் அவரை வெளியேற்றியது, கைது செய்தது, ஆனால் கள்ளக் கையொப்பமிட்ட மூல் ஃபாவர் அன்று இன்னும் வெளி நாட்டு அமைச்சராக இருந்தார், பிரான்சை பிஸ்மார்க் குக்கு இன்னும் விற்பனை செய்து கொண்டிருந்தார், முன் மாதிரியான பெல்ஜிய அரசாங்கத்துக்கு ஆணைகளை இன்னும் வெளியிட்டுக் கொண்டிருந்தார் என்றால் இது அவரை வேண்டுமென்றே அவமதித்ததாகாதா? ஆனால் தான் தவறே செய்ய முடியாது என்று கம்யூன் பாசாங்கு செய்யவில்லை (அப்பாசாங்கே பழைய ரகத்தைச் சேர்ந்த எல்லா அரசாங்கங்களுக்கும் உரிய குணாம்சம்) என்பது உண்மையே. என்ன செய்தோம், என்ன கூறினோம் என்று எல்லாவற்றையும் அது வெளியிட்டது, தன்னுடைய எல்லாக்குறைகளையும் பொதுமக்களிடம் எடுத்துக் கூறியது.

ஒவ்வொரு புரட்சியிலும் அதன் உண்மையான பிரதிநிதிகளின் தரப்பில் வேறு ரகத்தைச் சேர்ந்த மனிதர்கள் குறுக்கிடுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் கடந்த காலப் புரட்சிகளில் உயிர் தப்பியவர்களாக, அவற்றின் விகவாசிகளாக இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு இன்றைய இயக்கத்தைப் பற்றி நுண்ணறிவு இல்லாத போதிலும் அவர்கள் தம்முடைய நேர்மையாலும் துணிவாலும் அல்லது வெறும் மரபின் வலிமையினாலும் இன்னும் மக்களின் மீது செல்வாக்கைக் கொண்டவர்களாக இருப்பார்கள். மற்றவர்கள் வெறும் வாய் வீச்சுப் பேர்வழிகளாக இருப்பார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொரு வருடமும் அப்பொழுதுள்ள அரசாங்கத்துக்கு எதிராக ஒரே விதமான பிரசங்கங்களை முழங்கி சிறந்த புரட்சிக் காரர்கள் என்ற பெயரைத் தவறாகப் பெற்றிருப்பார்கள். மார்ச் 18க்குப் பிறகும் இப்படிப்பட்ட சிலர் வந்தார்கள், சில சமயங்களில் அவர்கள் எப்படியோ சிறப்பான பங்கை வகித்தார்கள். அவர்களுடைய சக்தியைப் பொறுத்த மட்டில் இதற்கு முன்னர் நடைபெற்ற ஒவ்வொரு புரட்சியிலும் அதன் முழு வளர்ச்சியைத் துல்லியமாக இதே விதமான மனிதர்கள் தடுத்ததைப் போலவே அவர்களும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மெய்யான இயக்கத்திற்குக் குந்தகம்

விளைவித்தார்கள். அவர்கள் ஒரு தவிர்க்க முடியாத தீமையே. காலப் போக்கில் அவர்களை உதறிவிட்டு விடலாம், ஆனால் கம்யூனுக்கு அந்த அவகாசம் அனுமதிக்கப்படவில்லை.

கம்யூன் பாரிசில் ஏற்படுத்திய மாற்றத்தை ஒரு அற்புதம் என்றே சொல்ல வேண்டும்! இரண்டாம் பேரரசின் வெளிப் பகட்டான பாரிசினுடைய சுவடு கூட இனி அங்கு இல்லை. பிரிட்டிஷ் நிலப்பிரபுக்கள், ஐரிஷ் absentees⁷⁷ அமெரிக்காவின் முன்னாளைய அடிமை உடைமையாளர்கள் மற்றும் புதுப் பவிசுக்காரர்கள், ருஷ்யாவின் முன்னாளைய பண்ணையடிமை உடைமையாளர்கள் மற்றும் வல்லாச்சிய மேற்குடி நிலப்பிரபுக்கள் கூடுமிடமாகப் பாரிஸ் இனி இல்லை. பிணக்கிடங்கில் ஒரு பிரேதம் கூட இல்லை, இரவு நேரக் கொள்ளைகள் இனி இல்லை, திருட்டுகள் கூட அநேகமாக இல்லை. உண்மையைச் சொல்வதென்றால் 1848 பிப்ரவரி நாட்களுக்குப் பிறகு முதல் தடவையாக பாரிஸ் தெருக்கள்—எவ்விதமான போலீஸ் காவலும் இல்லாமலே—பாதுகாப்பாக இருந்தன.

“கொலை, திருட்டு, தனி நபர்களின் மீது தாக்குதல்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றி நாம் இனி கேள்விப்படவில்லை. போலீஸ்காரர்கள் தங்களுடைய கன்சர்வெட்டிவ் நண்பர்கள் அனைவரையும் தங்களுடன் வெர்சேய்க்கு இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டது போலத் தோன்றுகிறது”

என்று கம்யூனின் உறுப்பினர் ஒருவர் கூறினார்.

விபச்சாரிகள் தங்களுடைய பாதுகாவலர்களின்—குடும்பத்தை, மதத்தை, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக சொத்துடைமையை ஆதரித்து ஓடிவந்தவர்களின்—நறுமணத்தை மறுபடியும் முகர்ந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பதிலாக சிறந்த பழங்காலப் பெண்களைப் போல வீரமும் உயர் பண்புகளும் விசுவாசமும் நிறைந்த உண்மையான பாரிஸ் நகரத்துப் பெண்கள் மறுபடியும் மேற்பரப்பில் தோன்றினார்கள். உழைக்கின்ற, சிந்திக்கின்ற, போராடுகின்ற, இரத்தம் கொட்டுகின்ற ஆனால் அதன் வரலாற்று ரீதியான முன் முயற்சியை உணர்ந்த உற்சாகத்தில் ஜொலிக்கின்ற பாரிஸ்

ஒரு புதிய சமூகத்தை உத்வேகத்துடன் நிர்மாணிப்பதில் வாயிற் கதவுகளுக்குப் பக்கத்தில் நின்று கொண்டிருந்த காட்டுமிராண்டிகளை அநேகமாக மறந்துவிட்டது!

பாரிசிலிருந்த புதிய உலகத்துக்கு எதிராக வெர்சே யிலிருந்த பழைய உலகத்தைப் பாருங்கள். அங்கே செத்துப் போன ஆட்சி முறைகள் எல்லாவற்றின் ஆவிகள்; முறைமை வாதிகள், ஆர்வியான்வாதிகள் ஆகியோரடங்கிய கும்பல் தேசியத்தின் பிரேதத்தைக் குதறிப் போடத் துடிக்கின்றது. இவர்களோடு மிகப் பழங்காலத்திய குடியரசுவாதிகளின் வாலும் சேர்ந்திருந்தது. இவர்கள் தேசிய சபையில் தாங்கள் இருப்பதன் மூலம் அடிமை உடைமையாளர்களின் கலகத்தை அங்கீகாரம் செய்தவர்கள்; நாடாளுமன்றக் குடியரசிற்குத் தலைமை வகித்த கிழட்டுக் கோமாளியின் ஆணவத்தின் மூலமாக இந்த நாடாளுமன்றக் குடியரசு நீடிப்பதில் நம்பிக்கை வைத்தவர்கள்; தங்களுடைய கோரமான கூட்டங்களை மே-டெ-போயில்* நடத்தியதன் மூலம் 1789ம் வருடத்தைக் கேலியாக நினைவுபடுத்தியவர்கள். பிரான்சில் செத்துப் போன எல்லாவற்றுக்கும் பிரதிநிதியான சபை இதுவே. அதில் இன்னும் உயிர் இருப்பதாக ஏதேனும் அறிகுறி தோன்றுமானால் அதற்கு லுயீ போனப் பார்ட்டின் ஜெனரல்களின் வாங்களைத் தவிர வேறு எக்காரணமும் கிடையாது. பாரிஸ் அனைத்தும் உண்மை, வெர்சேய் அனைத்தும் பொய். அந்தப் பொய் தியேரின் வாய் வழியாக ஓடிவந்தது.

“நீங்கள் என்னுடைய வாக்கை நம்பலாம்; கொடுத்த வாக்கை நான் ஒருபோதும் மீறியதில்லை!”

என்று தியேர் ஸேன் மற்றும் ஓய்ஸே வட்டாரத்தின் மேயர்களின் தூதுக்குழுவிடம் கூறினார்.

* மே-டெ-போம்: 1789ம் வருடத்திய தேசிய சபை தன்னுடைய பிரபலமான முடிவைச்⁷⁸ செய்த பந்து விளையாட்டு அரங்கம். [1871ம் வருட ஜெர்மன் பதிப்புக்கு எங்கெல்லின் குறிப்பு.]

“பிரான்சில் இதுவரை ஏற்பட்டவற்றிலேயே மிகச் சுதந்திரமாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட, மிகுதியும் மிதவாத சபை இதுவே” என்று அவர் தேசிய சபையைப் பார்த்துக் கூறினார்; அவர் தன்னுடைய கதம்பப் படைவீரர்களைப் பார்த்து “உங்களுடைய இராணுவத்தை உலகம் போற்று கிறது, இதுவரையிலுமிருந்த பிரெஞ்சு இராணுவங்களில் மிகச் சிறந்தது உங்களுடைய இராணுவமே” என்கிறார். நான் பாரிசைக் குண்டு வீசித் தாக்குவதாகச் சொல்வது கட்டுக்கதை என்று மாநிலங்களிடம் தெரிவித்தார்.

“சில பீரங்கிக் குண்டுகள் வெடித்திருந்தால் அது வெர் சேய் இராணுவத்தின் செயல் அல்ல, தங்கள் முகங்களைக் காட்டுவதற்கு அஞ்சுகின்ற சில கலகக்காரர்கள் தாங்கள் போர் புரிவதாக மற்றவர்களை நம்ப வைப்பதற்குச் செய்கின்ற முயற்சியே அது.”

“வெர்சேயின் பீரங்கிப் படை பாரிஸ் மீது குண்டு வீசித் தாக்கவில்லை; பீரங்கிகளை மட்டுமே உபயோகிக்கிறது. அவ்வளவே”

என்று பிறகு அவர் மாநிலங்களிடம் கூறினார்.

வெர்சேய் துருப்புகள் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகின்ற துப்பாக்கிச் சுட்டுக் கொலைகளும் அடக்குமுறை நடவடிக்கை களும் (!) வெறும் பொய்யே என்று அவர் பாரிஸ் ஆர்ச் பிஷ்ப்பிடம் கூறினார். “பாரிசை ஒடுக்கிக் கொண்டிருக்கும் அவலட்சணமான கொடுங்கோலர்களிடமிருந்து அதை விடுவிப்பதுதான்” என்னுடைய ஒரே அக்கறை என்றும் உண்மையில் பாரிஸ் கம்யூன் என்பது “ஒரு சில குற்றவாளி கள் மட்டுமே” என்றும் பாரிசை நோக்கிக் கூறினார்.

தியேரின் பாரிஸ் “இழிவான கும்பலைக்” கொண்ட உண்மையான பாரிஸ் அல்ல, அது ஒரு மாயத்தோற்ற முடைய பாரிசே. அது *francs-fileurs*⁷⁹ பாரிஸ், ஆண்களும் பெண்களும் நிறைந்த அகன்ற நெடுஞ் சாலைகளைக் கொண்ட பாரிஸ், பணக்காரர்கள், முதலாளிகள், பொன் வேய்ந்தவர்கள், சோம்பேறிப் பாரிஸ், அதன் கைக் கூலி களும், கருங்காலிகளும், இலக்கிய *bohème*, விபச்சாரிகளும் வெர்சேயில், ஸான் டெனீயில், ரூயையில் மற்றும் ஸான்

ஜெர்மேனில் திரண்டிருக்கிறார்கள். அது உள்நாட்டுப் போரை அழகான பொழுதுபோக்காகக் கருதி, நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் சண்டையைத் தொலைநோக்கிகளை உபயோகித்துப் பார்த்துக் கொண்டு பீரங்கி வேட்டுகளை எண்ணிக் கொண்டு, போர்ட் ஸான் மார்ட்டின் நாடக அரங்கத்தில் நடந்ததைக் காட்டிலும் இந்த நாடகம் மிகவும் நன்றாக இருக்கிறது என்று தங்களுடைய சொந்த கௌரவத்தின் மீதும் தங்களுடைய விபச்சாரிகளின் கௌரவத்தின் மீதும் ஆணையிட்டது. இங்கு உண்மையாகச் செத்தவர்களே கீழே விழுந்தார்கள், காயம் பட்டவர்களின் அலறல்கள் உண்மையான புலம்பல்களே. மேலும் அவர்களுக்கு முன் நடந்த நாடகம் வரலாற்று முக்கியத்துவமுடையதாக இருந்தது.

கோப்லென்ஸ் நாடுபெயர்ந்தது திரு. டெ காலோனின்⁸⁰ பிரான்ஸ் என்பதைப் போல திரு. தியேரின் பாரிஸ் இதுவே.

IV

பிரஷ்யத் துருப்புகள் பாரிசைக் கைப்பற்றுமாறு செய்வதன் மூலம் பாரிசை ஒடுக்குவதற்கு அடிமையுடைமையாளர்கள் செய்த முதல் சதி பிஸ்மார்க்கின் மறுப்பினால் குலைக்கப்பட்டது. மார்ச் 18ந் தேதி நடைபெற்ற இரண்டாவது முயற்சியின் விளைவாக இராணுவம் அழிந்தது, அரசாங்கம் வெர்சேய்க்கு ஓடிப் போயிற்று; நிர்வாகம் தன்னைக் கலைத்துக் கொண்டு அரசாங்கத்தைப் பின் தொடர வேண்டுமென்று அது மொத்த நிர்வாகத்துக்கும் உத்தரவிட்டது. பாரிசுடன் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் என்ற திரை மறைவில் தியேர் அதற்கு எதிராகப் போருக்குத் தயாரிப்புச் செய்வதற்கு அவகாசத்தைப் பெற்றார். ஆனால் இராணுவத்தை எங்கே தேடுவது? போர்முனைத் துருப்புகளில் எஞ்சியவை எண்ணிக்கையில் குறைவாகவும் தன்மையில் நம்பத் தகாதவையாகவும் இருந்தன. உடனே வெர்சேய்க்கு தேசியக் காவற்படையையும் தொண்டர்களையும் அனுப்பி உதவி புரியும்படி அவர் மாநிலங்களைக் கேட்டுக் கொண்டார், ஆனால் அதற்குக் கிடைத்த பதில் உறுதி

யான மறுப்பே. பிரெட்டனி மட்டும் சில ஷுவான்களை⁸¹ அனுப்பி வைத்தது. வெள்ளைக் கொடியின் கீழ் போர் புரிந்து அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய மார்பில் ஏசு நாதரின் இதயம் வரையப்பட்ட வெள்ளைத் துணியை அணிந்திருந்தார்கள்; “Vive le Roi!” (அரசர் வாழ்க!) என்று முழங்கிக் கொண்டுப் போர் புரிந்தார்கள். இவ்வாறாக தியேர் தனக்கிருந்த மிதமிஞ்சிய அவசரத்தில் மாலுமிகள், கடற்படைக் காலாட்கள், போப்பின் ஸுவாவ்கள், வலன் தேனுடைய காவலாளிகள் மற்றும் பியெத்ரீயின் போலீஸ் காரர்கள் மற்றும் mouchards ஐக்* கொண்ட கதம்பப் படையை அமைத்துக் கொள்ளும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். பிஸ் மார்க் அனுப்பிக் கொண்டிருந்த போனப்பார்ட்டிஸ்ட் இராணுவத்தின் யுத்தக் கைதிகள் மட்டும் இல்லையென்றால் இந்த இராணுவம் கேலி செய்யப்படுகின்ற அளவுக்கு பலவீனமானதாக இருக்கும். ஆனால் பிஸ்மார்க்கோ ஒரு புறத்தில் உள்நாட்டுப் போர் நீடிக்கின்ற அளவுக்கு, மறு புறத்தில் வெர்சேய் அரசாங்கம் பிரஷ்யாவை முற்றிலும் சார்ந்திருக்கின்றபடி வைத்திருக்கக் கூடிய அளவுக்கு மட்டுமே போதிய எண்ணிக்கையில் அவர்களைக் கொடுத்தார். இந்த யுத்தத்தின் போது வெர்சேய் இராணுவத்தை வெர்சேய் போலீஸ் கண்காணிக்க வேண்டியிருந்தது. இந்த இராணுவத்தைத் தன்னுடன் அழைத்துச் செல்வதற்காகப் போலீஸ்காரர்கள் எப்பொழுதும் மிக ஆபத்தான இடங்களில் நிற்கும்படி ஆயிற்று. வீழ்ச்சியடைந்த கோட்டைகள் வெல்லப்படவில்லை—அவை விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்டன. பாரிசின் எதிர்ப்பைத் தன்னுடைய போர்த்தந்திரத்திறமைகளினாலும் தன்னிடமுள்ள துப்பாக்கி ஈட்டிகளைக் கொண்டும் நொறுக்கி விட முடியாது என்பதைக் கம்யூன்வாதிகளின் வீரம் தியேருக்கு உணர்த்தியது.

இதற்கிடையில் மாநிலங்களோடு அவருடைய உறவுகள் மென்மேலும் சிக்கலடைந்தன. தியேர் மற்றும் அவருடைய “நிலவுடைமையாளர் சபைக்கு” மகிழ்ச்சியைத் தருகின்ற

* —ஒற்றர்கள்.—ப-ர்,

வகையில் ஒரு அங்கீகாரச் செய்தி கூட வெர்சேய்க்கு வரவில்லை. அதற்கு மாறாக நடைபெற்றது. குடியரசை சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாதபடி அங்கீகரித்தல், கம்யூன் சுதந்திரங்களை ஒத்துக் கொள்ளுதல், பதவிக் காலம் ஏற்கெனவே முடிந்து விட்ட தேசிய சபையைக் கலைத்தல் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாரிசுடன் சமரசம் செய்யக் கோரிய, சிறிதுகூட மரியாதையற்ற முறையில் எழுதப்பட்ட மகஜர்களும் தூதுக்குழுக்களும் எல்லாத் தரப்புக்களிலிருந்தும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் வந்து கொண்டிருந்தபடியால் தியேரின் நீதித்துறை அமைச்சரான டியூஃபோர் ஏப்ரல் 23ந் தேதியன்று அரசு வழக்குரைஞர்களுக்கு அனுப்பிய சுற்றறிக்கையில், யாராவது “சமரசம் என்ற பேச்சை” எடுத்தாலே குற்றம் செய்ததாகக் கருதும்படி ஆணையிட்டார். பாரிசுக்கு எதிராக அவர் நடத்திய போரில் வெற்றியடைவதற்கு எத்தகைய வாய்ப்பும் இல்லாததைக் கண்ட தியேர் தன்னுடைய செயல்தந்திரத்தை மாற்றிக் கொள்ள முடிவு செய்தார். தேசிய சபைக்குத் தானே தயாரித்துக் கொடுத்த புதிய முனிசிபல் சட்டத்தின் அடிப்படையில் ஏப்ரல் 30ந் தேதியன்று நாடு முழுவதும் முனிசிபல் தேர்தல்களை நடத்த உத்தரவிட்டார். அவருடைய முனிசிபல் தலைவர்களின் சூழ்ச்சிகள், போலீஸ் பயமுறுத்தல்கள் ஆகியவற்றினால் மாநிலங்களின் தேர்தல்களில் சாதகமான முடிவைப் பெற்று தேசிய சபைக்கு எக்காலத்திலும் இல்லாத தார்மிக அதிகாரத்தை அதற்குக் கொடுப்பதற்கும் கடைசியாகவாவது பாரிசை வெற்றிகொள்ளத் தேவையான ஆள்பலத்தை மாநிலங்களிலிருந்து பெறுவதற்கும் இயலும் என்று அவர் நம்பினார்.

அவருடைய அறிக்கைகளில் மிகவும் பிரமாதப்படுத்தப்பட்ட பாரிசுக்கு எதிராக அவர் நடத்திய கொள்ளைக்கார யுத்தத்துடனும் பிரான்ஸ் முழுவதிலும் ஒரு பயங்கரமான ஆட்சியை நிறுவுவதற்கு அவருடைய அமைச்சர்கள் செய்த முயற்சிகளுடனும் தியேர் ஆரம்பத்திலிருந்தே சமரசம் என்ற ஒரு துணை நாடகத்தைச் சேர்க்க முயன்றார். அந்தத் துணை நாடகம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட நோக்கங்களை நிறை

வேற்றப் பயன்படும் என்று அவர் கருதினார். மாநிலங்களை ஏமாற்றுவதும் பாரிசிலுள்ள மத்தியதர வர்க்கப் பகுதியை வலையில் விழும்படி செய்வதும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக தேசிய சபையில் போலி குடியரசுவாதிகள் தியேர் மீதுள்ள நம்பிக்கைக்குப் பின்னால் பாரிசுக்கு எதிரான தங்களுடைய துரோகத்தை மறைத்துக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பு தருவதுமே அந்த நோக்கங்கள். மார்ச் 21ந் தேதியன்று இராணுவம் இன்னும் இல்லாமலிருந்த பொழுதே தியேர் தேசிய சபையில்

“நடப்பது நடக்கட்டும், நான் பாரிசுக்கு இராணுவத்தை அனுப்ப மாட்டேன்”

என்று தெரிவித்தார்.

மார்ச் 27ந் தேதியன்று அவர் மறுபடியும் கூறினார்:

“குடியரசு என்பது சாதிக்கப்பட்ட உண்மை என்பதை நான் காண்கிறேன். அது இருக்க வேண்டும் என்று நான் உறுதியாக முடிவு செய்திருக்கிறேன்.”

உண்மையில் அவர் லியோனிலும் மார்சேயிலும் குடியரசின் பெயரால் புரட்சியை ஒடுக்கினார்,⁸² அப்போதே வெர்சேயில் அவருடைய “நிலவுடைமையாளர் சபையின்” கூக்குரல் “குடியரசு” என்ற சொல்லை உச்சரிப்பதையே மூழ்கடித்தது. இந்தச் சாதனைக்குப் பிறகு அவர் “சாதிக்கப்பட்ட உண்மையை” உத்தேசித்த உண்மையாகக் குறைத்துக் கொண்டார். அவர் முன் ஜாக்கிரதையுடன் போர்டோ விலிருந்து வெளியேற்றிய ஆர்லியான் இளவரசர்கள் இப் பொழுது சட்டத்தை பகிரங்கமாக மீறி டிரியோவில் கூடி சூழ்ச்சிகளைத் திட்டமிடுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். பாரிஸ் மற்றும் மாநிலங்களிலிருந்து வந்த பிரதிநிதிகளோடு அவர் நடத்திய சகிக்க முடியாத கூட்டங்களின் போது முன்வைக்கப்பட்ட நிபந்தனைகள்—இவை காலத்துக்கும் சந்தர்ப்பங்களுக்கும் ஏற்றவாறு தொடர்ச்சியாகத் தன்மையிலும் பண்பிலும் வேறுபட்டுக் கொண்டிருந்தாலும்—உண்மையில்

“லெகோன்ட் மற்றும் கிலெமான் தொமாவின் கொலையில் சம்பந்தப்பட்ட சில குற்றவாளிகளைப்”

பழிவாங்க வேண்டுவது அவசியம் என்ற அளவுக்கு மேல் ஒருபோதும் எட்டவில்லை.

நிச்சயமாக இதிலும், தியேர் 1830ல் லுயீ ஃபிலீப்பை மிகச் சிறந்த குடியரசாக ஒத்துக்கொண்டதைப் போல பாரிசும் பிரான்சும் திரு. தியேரை சாத்தியமான மிகச் சிறந்த குடியரசு என்று நிபந்தனையில்லாமல் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லாமலேயே புரிந்து கொள்ளப்பட்டது. இருப்பினும் அவர் தேசிய சபையில் தன்னுடைய அமைச்சர்களின் மூலமாக இந்தச் சலுகைகளுக்குத் தெரிவித்த அதிகாரபூர்வமான விளக்கவுரைகளில் இவற்றைப் பற்றியும் சந்தேகப்படும்படி வலிந்து முயற்சி செய்தது மட்டுமல்லாமல் தன்னுடைய டியூஃபோரை விடாதே என்று தூண்டினார். பழைய ஆர்லியான்வாத வழக்குரைஞரான டியூஃபோர் இப்பொழுது 1871ல் தியேரின் கீழ் முற்றுகை நிலையில் நியாயப்படுத்துபவராக இருந்ததைப் போல 1839ல் லுயீ ஃபிலீப்பின் கீழும் 1849ல் லுயீ போனப்பார்ட்டின் ஜனாதிபதிக் காலத்தின் போதும் எப்பொழுதும் நியாயப்படுத்தியவரே. அவர் அமைச்சர் பதவி வகிக்காதிருந்த பொழுது பாரிஸ் முதலாளிகளுக்காக வாதாடி பெருஞ் செல்வத்தைத் திரட்டினார்; அதே நேரத்தில் தானே உருவாக்கிய சட்டங்களுக்கு எதிராக வாதாடி அரசியல் முதலெடுத்தார். பாரிஸ் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பிரான்சில் குடியரசுவாத சுதந்திரங்களின் கடைசி எச்சங்களையும் அழிக்கின்ற ஒடுக்குமுறைச் சட்டங்களின் தொகுதியை அவர் தேசிய சபையில் அவசரமாக நிறைவேற்றியதோடு, அவருடைய கருத்தின்படி இராணுவ விசாரணை என்ற மிகவும் நீண்டகால முறையைக் குறுக்கிப்⁶³ புதுவிதமான, கொடுமையான நாடுகடத்தும் சட்டத்தை நிறைவேற்றிப் பாரிசின் தலை விதியை முன்னரே சுட்டி காட்டினார். 1848ம் வருடப் புரட்சி அரசியல் குற்றங்களுக்கு மரண தண்டனையை ஒழித்து அதற்குப் பதிலாக நாடுகடத்தும் சட்டத்தைக்

கொண்டு வந்தது. கில்லட்டின் ஆட்சிமுறையை மறுபடியும் ஏற்படுத்துவதற்கு லுயீ போனப்பார்ட்டுக்குக்—குறைந்த பட்சம் கொள்கையளவில்—தேரியம் கிடையாது. பாரிசுக் காரர்கள் கலகக்காரர்கள் அல்ல, கொள்ளைக்காரர்களே— என்று கூறும் துணியை இன்னும் பெறாதிருந்த “நிலவுடைமையாளர் சபை” எதிர் காலத்தில் பாரிசைப் பழிவாங்குவதை டியூஃபோரின் நாடுகடத்தும் சட்டத்தோடு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. தியேர் எதிர்பார்த்ததைப் போலவே அவருடைய சமரச நாடகம் “நிலவுடைமையாளர் சபையிலிருந்து” கோபம் நிறைந்த கண்டனங்களைத் தூண்டாவிட்டால் அவர் இத்தகைய சூழ்நிலைகளில் இதைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியவில்லை. இச்சபை அதன் முட்டாள்தனத்தில் அந்த நாடகத்தையோ அல்லது போலித்தனம், பாசாங்கு, தாமதம் செய்தலின் அவசியங்களையோ புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ஏப்ரல் 30ந் தேதி முனிசிபல் தேர்தல்கள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் தியேர் தன்னுடைய சமரசக் காட்சிகளில் ஒன்றை ஏப்ரல் 27ல் நடத்திக் காட்டினார். அவர் தேசிய சபையில் நிகழ்த்திய உணர்ச்சிகரமான உரைக்கு நடுவில் பின்வருமாறு கூறினார்:

“குடியரசுக்கு எதிராக ஒரே ஒரு சதி—பாரிஸ் சதி— இருக்கிறது, இது பிரெஞ்சு இரத்தத்தைக் கொட்டச் செய்கின்றது. ஆனால் இதை நான் மீண்டும் மீண்டும் திருப்பிக் கூறுகிறேன்: புனிதமற்ற ஆயுதங்களை வைத்திருப்பவர்கள் அவற்றைக் கீழே போட்டும். உடனே தண்டனை கொடுப்பது நிறுத்தப்பட்டு சமாதானம் ஏற்படும். மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கையிலிருக்கும் குற்றவாளிகளைத் தவிர மற்ற எல்லோருக்கும் அது பொருந்தும்.”

“நிலவுடைமையாளர் சபையின்” பிரதிநிதிகள் ஆவேசத்தோடு குறுக்கிட்ட பொழுது அவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

“கணவான்களே! நான் சொன்னது தவறா? உங்களைக் கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். பதில் சொல்லுங்கள். குற்றவாளி

கள் மிகவும் குறைந்த எண்ணிக்கைதான் என்ற உண்மையை நான் வெளியிட்டதற்காக நீங்கள் மெய்யாகவே வருந்துகிறீர்களா? ஜெனரல் கிலெமான் தொமா மற்றும் ஜெனரல் லெகோன்ட்டைக் கொலை செய்தவர்கள் மிக அபூர்வமான விதிவிலக்கைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பது நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் துன்பங்களுக்கு நடுவே ஒரு அதிர்ஷ்டமல்லவா?''

தியேர் தன்னுடைய நாடாளுமன்றப் பிரசங்கத்தை மோகினிப் பாட்டு என்று பெருமையாக நினைத்தாலும் பிரான்ஸ் அதைச் செவி மடுக்கவில்லை. பிரான்சில் இன்னும் எஞ்சியிருந்த 35,000 சமூகங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 7,00,000 முனிசிபல் கவுன்சிலர்களில் முறைமைவாதிகள், ஆர்வியான்வாதிகள் மற்றும் போனப்பார்ட்டிஸ்டுகள் 8,000 நபர்கள் கூட இல்லை. இதற்குப் பிறகு நடைபெற்ற துணைத் தேர்தல்களின் முடிவுகளும் இன்னும் அதிக அளவுக்குத் தீர்மானமான எதிர்ப்பைக் காட்டின. ஆகவே தேசிய சபை தனக்கு மிகவும் தேவைப்பட்ட ஆள்பலத்தை மாநிலங்களிலிருந்து பெறுவதற்குப் பதிலாக நாட்டின் பொதுச் சித்தத்தின் வடிவம் என்ற தார்மிக சக்திக்கான கடைசி உரிமையையும் இழந்தது. இந்தத் தோல்வியைப் பூர்த்தி செய்கின்ற விதத்தில் புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரான்சிலுள்ள எல்லா நகரங்களின் முனிசிபல் கவுன்சில்களும் தகாத வழியில் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றிய வெர்சேய் சபைக்கு எதிராக போர்டோவில் ஒரு சபையைக் கூட்டுவோம் என்று பகிரங்கமாக பயமுறுத்தின.

இதன் பிறகு பிஸ்மார்க் நெடுங் காலமாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த தீர்மானமான நடவடிக்கைக்குரிய நேரம் வந்துவிட்டது. முடிவான சமாதானத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு தூதர்களைப் பிராங்க்பர்ட்டுக்கு அனுப்பும்படி அவர் தியேருக்கு ஆட்சியாளர் என்ற முறையில் ஆணையிட்டார். தியேர் தனது எசமானருடைய உத்தரவுக்குப் பணிவுடன் கீழ்ப்படிந்து தனக்கு நம்பிக்கையான மூல் ஃபாவ்ரையும் அவருக்கு உதவியாக புயே-கெர்தியேயையும் பிராங்க்பர்ட்டுக்கு அவசரமாக அனுப்பினார். புயே-கெர்தியே ருவானில் பருத்தி நூற்பாலை வைத்திருந்த "மேன்

மகன்'', இரண்டாம் பேரரசை அடிமைத்தனம் என்று சொல்லுகின்ற அளவுக்குத் தீவிரமாக ஆதரித்தவர். இரண்டாம் பேரரசு இங்கிலாந்துடன் செய்து கொண்ட வர்த்தக ஒப்பந்தம்⁸⁴ அவருடைய சொந்தத் தொழிலுக்குக் குந்தகம் விளைவித்தது என்பதைத் தவிர அவர் இரண்டாம் பேரரசில் வேறு எந்தக் குறையும் ஒருக்காலும் கண்டிராதவர். போர்டோவில் தியேரின் நிதி அமைச்சராகப் பதவியேற்ற உடனே அவர் அந்தப் “புனிதமில்லாத” ஒப்பந்தத்தைக் கண்டனம் செய்தார், அது அநேகமாக ரத்துச் செய்யப்படும் என்று சூசகமாகக் குறிப்பிட்டார். முந்திய சர்வதேச ஒப்பந்தங்கள் எதுவும் வழியில் தடையாக இல்லை என்று அவர் குறிப்பிட்ட அல்சாசுக்கு எதிராக பழைய காப்பு வரிகளை உடனடியாக அமுல்நடத்துவதற்கு (பிஸ்மார்க்கைக் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளாமல்) வீணான முயற்சியைச் செய்கின்ற அளவுக்கு அகந்தை கொண்டார். ருவானில் கூலியைக் குறைப்பதற்கு எதிர்ப்புரட்சி ஒரு வழி என்று கருதியவர், பிரான்சில் தன்னுடைய பண்டங்களின் விலைகளை உயர்த்துவதற்கு பிரெஞ்சு மாநிலங்களை ஒப்படைப்பது ஒரு வழி என்று கருதிய இந்த நபர் தியேரின் கடைசியான, எல்லாவற்றுக்கும் மகுடமிட்டதைப் போன்ற துரோகத்துக்கு உதவி செய்வதற்கு மூல் ஃபாவ்ருக்கு உதவி செய்பவனாகத் தியேரினால் பொறுக்கியெடுக்கப்படுவது முன்னரே விதிப்படி முடிவு செய்யப்பட்டதாகத்தானே இருக்க வேண்டும்!

இந்த அற்புதமான தூதர்கள் இருவரும் பிராங்க்பர்ட்டுக்கு வந்த உடனே அடாவடிக்காரரான பிஸ்மார்க் அவர்களிடம் “பேரரசை மறுபடியும் ஏற்படுத்துவது அல்லது சமாதானத்தைப் பற்றி என்னுடைய ஷரத்துக்களை நிபந்தனையில்லாமல் ஒத்துக் கொள்வது”—இந்த இரண்டில் எதைத் தேர்ந்தெடுக்க விரும்புகிறீர்கள் என்று இறுமாப்புடன் கேட்டார். யுத்த நட்பு ஈட்டுக் கடனைக் கொடுக்க வேண்டிய தவணைக் காலத்தைக் குறைப்பது, பிரான்சிலுள்ள நிலைமைகளைப் பற்றி பிஸ்மார்க்குக்குத் திருப்தி ஏற்படுகின்றவரை பாரிஸ் கோட்டைகளைப் பிரஷ்யத்

துருப்புகள் தொடர்ந்து வைத்திருப்பது ஆகியவை இந்த ஷரத்துக்களில் இடம் பெற்றிருந்தன. இவ்வாறாக பிரான்சின் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலைமையான நடுவராக பிரஷ்யா அங்கீகரிக்கப்பட வேண்டும்! இதற்குக் கைம்மாறாக பாரிசை அழிப்பதற்காக சிறைப்பிடிக்கப்பட்ட போனப்பார்ட்டிஸ்ட் இராணுவத்தை ஒப்படைக்கவும் அதற்கு சக்கரவர்த்தி வில்ஹெல்மின் துருப்புகளின் உதவியை நேரடியாகக் கொடுக்கவும் அவர் தயாராயிருந்தார். பாரிசை “அமைதிப்படுத்த வேண்டும்” என்ற நிபந்தனையின் பேரில் அவர் நட்பு ஈட்டுத் தொகையின் முதல் தவணையை ஒத்திப் போட்டுத் தான் கொடுத்த சொல்லைக் காப்பாற்றுவேன் என்று காட்டிக் கொண்டார். தியேரும் அவருடைய தூதர்களும் இந்த இரையை ஆர்வமாக விழுங்கினார்கள். அவர்கள் மே 10ந் தேதியன்று சமாதான உடன்படிக்கையில் கையொப்பமிட்டார்கள், 18ந் தேதியன்று தேசிய சபை அதை அங்கீகரிக்குமாறு செய்தார்கள்.

சமாதான உடன்படிக்கையின் முடிவுக்கும் போனப்பார்ட்டிஸ்ட் கைதிகள் திரும்பி வருவதற்கும் இடையிலுள்ள காலத்தில் தியேர் தன்னுடைய சமரச நாடகத்தைத் தொடர்ந்து நடத்துவது அவசியமென்று அதிகமாக உணர்ந்தார், ஏனென்றால் பாரிஸ் படுகொலைக்குத் தயாரிப்புகள் நடைபெறுவதைத் தன்னுடைய குடியரசுவாதக் கருவிகள் பார்க்கா திருக்கும்படி அவற்றின் கண்களை மறைப்பதற்கு ஒரு சாக்குத் தேவைப்பட்டது. மிகப் பிந்திய காலமான மே 8ந் தேதியன்று கூட மத்தியதர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த சமரசவாதிகளின் தூதுக்குழுவிடம் அவர் பின்வருமாறு தெரிவித்தார்:

“சரணாகதி அடைவதென்று கலகக்காரர்கள் எப்பொழுது முடிவு செய்தாலும் ஜெனரல்கள் கிலெமான் தொமாமற்றும் லெகோன்ட்டின் கொலைகாரர்களைத் தவிர மற்ற அனைவருக்கும் பாரிஸ் நகரத்தின் கதவுகள் ஒரு வார காலத்துக்கு அகலமாகத் திறந்து விடப்படும்”.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, இந்த வாக்குறுதியைப் பற்றி “நிலுவடைமையாளர் சபை” ஆத்திரத்தோடு கோரிய

விளக்கத்தைக் கொடுக்க மறுத்தார். ஆனால் பின்வரும் குறிப்பிடத் தக்க சூசகத்தைக் கூறினார்:

“உங்களிடையே அவசரக்காரர்கள், அளவுக்கு மீறி வேகமாகப் போக வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்கிறேன். அவர்கள் இன்னும் ஒரு வாரத்துக்குப் பொறுக்க வேண்டும். அதற்குப் பிறகு இனி ஆபத்துக் கிடையாது. அந்தக் கடமை அவர்களுடைய துணிவுக்கும் தகுதிகளுக்கும் பொருத்தமான விகிதத்தில் இருக்கும்.”

தியேர் சீக்கிரத்தில் பாரிசுக்குள் நுழைய முடியும் என்று மாக்மாஹோன் உறுதியளிக்க முடிந்த உடனே அவர் தேசிய சபையில் பின்வருமாறு கூறினார்:

“சட்டத்தை என் கைகளில் எடுத்துக்கொண்டு பாரிசுக்குள் நுழைவேன். படைவீரர்களின் உயிர்களை பலியிட்ட, பொது நினைவுச் சின்னங்களை இடித்த போக்கிரிகள் செய்த குற்றங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் முழுமையான பரிகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று கோருவேன்.”

முடிவு செய்ய வேண்டிய வினாடி நெருங்கி வந்த பொழுது “நான் இரக்கமில்லாமல் நடந்து கொள்வேன்” என்று அவர் தேசிய சபையில் கூறினார். உனக்கு இனி அழிவே என்று பாரிசை நோக்கிக் கூறினார். உங்கள் இதயங்கள் திருப்தி அடைகின்ற அளவுக்கு பாரிஸ் மீது வஞ்சம் தீர்த்துக் கொள்ளுங்கள், அதற்கு அரசாங்கத்தின் அனுமதி உங்களுக்குண்டு என்று தன்னுடைய போனப்பார்ட்டிஸ்ட் கொள்ளைக்காரர்களிடம் கூறினார். கடைசியில் மே 21ந் தேதியன்று ஜெனரல் டுவேய் நுழையும்படி பாரிஸ் கதவுகள் துரோகத்தால் திறக்கப்பட்ட பொழுது தன்னுடைய சமரச நாடகத்தைப் பிடிவாதமாகப் புரிந்துகொள்ள விரும்பாமலிருந்த “நிலவுடைமையாளர் சபையிடம்” அதன் “நோக்கத்தை” அவர் வெளியிட்டார்:

“நம்முடைய நோக்கத்தை நாம் நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்று சில நாட்களுக்கு முன்பு நான் உங்களிடம்

கூறினேன். அந்த நோக்கம் நிறைவேற்றப்பட்டுவிட்டது என்பதை உங்களிடம் தெரிவிப்பதற்கு இன்று வந்திருக்கிறேன். கடைசியில் ஒழுங்குமுறை, நீதி, நாகரிகத்துக்கு வெற்றி கிடைத்துவிட்டது!”

ஆம், வெற்றி கிடைத்துவிட்டது. முதலாளித்துவ அமைப்பின் நாகரிகமும் நீதியும் அந்த அமைப்பின் அடிமைகளாக, அடக்கப்படுபவர்களாக இருப்பவர்கள் தமது எசமானர்களை எதிர்த்துக் கிளம்புகின்ற பொழுதெல்லாம் உள்ளது உள்ளபடியே கோரமாகவே வெளிப்படுகின்றன. அப்பொழுது இந்த நாகரிகமும் நீதியும் ஒளிவுமறைவில்லாத காட்டு மிராண்டித்தனமாகவும் சட்டமே இல்லாத பழிவாங்குதலாகவும் துலாம்பரமாகத் தெரிகின்றன. செல்வத்தை அபகரிப்பவர்களுக்கு எதிராக இச்செல்வத்தை உற்பத்தி செய்பவர்கள் நடத்தும் வர்க்கப் போராட்டத்தில் ஒவ்வொரு புதிய நெருக்கடியும் இந்த உண்மையை மிகப் பட்டவர்த்தனமாக வெளிப்படுத்துகிறது. 1871ம் வருடத்தில் நடைபெற்ற வர்ணிக்க முடியாத பெரும்பழிக்கு முன்னால் 1848 ஜூன் மாதத்தில் முதலாளி வர்க்கம் செய்த அக்கிரமங்கள் கூட மறைந்து விடுகின்றன. வெர்சேய் துருப்புகள் உள்ளே நுழைந்த பிறகு வாரம் முழுமையும் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட பாரிஸ் மக்கள் தங்களைச் சுய பலியாக அர்ப்பணித்த வீரம் அவர்களுடைய லட்சியத்தின் பெருமையைத் துலக்கமாகப் பிரதிபலிப்பதைப் போலவே படைவீரர்களின் வெறுக்கத் தக்க செயல்கள் அவர்கள் கூலிப் படைகளாக, பழிவாங்குபவர்களாக வந்த நாகரிகத்தின் உள்ளார்ந்த ஆன்மாவைப் பிரதிபலித்தன. சண்டை முடிந்த பிறகு அதனால் கொல்லப்பட்ட மனிதர்களின் பிரேதங்கள் மலையாகக் குவிந்து கிடந்தன; அவற்றை எப்படி அப்புறப்படுத்துவதென்பது மாபெரும் பிரச்சினையாக இருக்குமானால் அது ஒரு அற்புதமான நாகரிகம் என்பது மெய்யே!

தியேர் மற்றும் அவருடைய வேட்டை நாய்களின் நடத்தைக்கு ஒரு இணையைப் பார்க்க வேண்டுமென்றால் நாம் ஸூல்லா மற்றும் ரோம் நகரத்தின் இரண்டு மும்மூர்த்திகள்

காலத்துக்குப்⁸⁶ போக வேண்டும். அதே மாதிரியான, ஈவி ரக்கமில்லாத, மொத்தமான படுகொலைகள்; படுகொலையில் அதே மாதிரியாக வயது, பால் ஆகியவற்றைப் புறக்கணித்தல்; கைதிகளைச் சித்திரவதை செய்கின்ற அதே முறை; அதே மாதிரியாகத் துன்புறுத்தல், ஆனால் இந்த தடவை மொத்த வர்க்கத்துக்குமே எதிராக; மறைந்துவிட்ட தலைவர்கள் தப்பிவிடக் கூடாது என்பதற்காக அதே மாதிரியாகக் காட்டுமிராண்டித்தனமாக வேட்டையாடுதல்; அதே முறையில் அரசியல் மற்றும் தனிப்பட்ட எதிரிகளைக் காட்டிக் கொடுத்தல்; இந்தப் போராட்டத்திற்கு முற்றிலும் சம்பந்தமில்லாதவர்களை அதே மாதிரியாக ஈவி ரக்கமற்ற முறையில், காட்டுமிராண்டித்தனமாகப் படுகொலை செய்தல். சில வித்தியாசங்கள் மட்டுமே உண்டு. தண்டிக்கப் பட்டவர்களை மொத்தமாக சுட்டுக்கொல்வதற்கு ரோமானியர்களிடம் பல்சூழல் துப்பாக்கிகள் கிடையாது. அவர்கள் “கைகளில் சட்டத்தை” வைத்திருக்கவில்லை, உதடுகள் “நாகரிகம்” என்று கூக்குரலிடவில்லை.

இந்தப் பயங்கரங்களுக்குப் பிறகு முதலாளித்துவ நாகரிகத்தின் மறு பக்கத்தை—மேலும் கொடூரமான பக்கத்தை—அதன் சொந்தப் பத்திரிகைகள் வர்ணிப்பதைப் பாருங்கள்!

ஒரு லண்டன் கன்சர்வெட்டிவ் பத்திரிகையின் நிருபர் பாரிசிலிருந்து பின்வருமாறு எழுதினார்:

“தூரத்தில் எப்பொழுதாவது துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தம் இன்னும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது; காயமடைந்த பரிதாபப் பிறவிகள் மருத்துவ உதவியில்லாமல் பெர்லா ஷேஸ் கல்லறையில் நடுகற்களுக்கு நடுவில் செத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; பாதாளத்திலிருக்கும் கல்லறைகளின் வளைந்து செல்லும் வழிகளில் 6,000 கலகக்காரர்கள் நம்பிக்கையிழந்து வேதனையோடு சுற்றி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; பரிதாபத்துக்குரிய அந்த நபர்கள் பல்சூழல் துப்பாக்கிகளினால் சுட்டுக் கொல்லப்படுவதற்காக தெருக்களில் கூட்டம் கூட்டமாக ஓடும்படி விரட்டப்படுகிறார்கள்; சாராயம், பில்லியர்ட்ஸ் மற்றும் டோமினோ ஆதரவாளர்கள் உணவு விடுதிகளில் நிறைந்திருப்பதைப் பார்ப்பதற்கே

அருவருப்பாக இருக்கிறது; நெடுஞ்சாலைகளில் பகட்டான பெண்கள் உலவிக் கொண்டிருக்க, நாகரிகமான விடுதிகளில் cabinets particuliers* இருந்து வருகின்ற கேளிக்கைச் சத்தம் இரவின் அமைதியைக் குலைக்கிறது.”

கம்யூனல் தடை செய்யப்பட்ட Journal de Paris⁵⁶ என்ற வெர்சேய் ஆதரவுப் பத்திரிகையில் எட்வார் எர்வே பின் வருமாறு எழுதினார்:

“நேற்று பாரிஸ் குடிமக்கள் (!) தங்களுடைய திருப்தியை வெளிக்காட்டிய முறை விளையாட்டுத்தனமாக இருந்தது. போகப் போக இது மோசமடையும் என்று நாங்கள் அஞ்சுகிறோம். தற்பொழுது பாரிஸ் ஒரு விழாக் கொண்டாட்ட நாளைப் போல இருக்கிறது. அது பொருத்தமல்ல. நாம் Parisiens de la décadence** என்று சொல்லப்படக் கூடா தென்றால் இப்படிப்பட்ட செயல்கள் நிறுத்தப்பட வேண்டும்”.

அவர் அடுத்தபடியாக தாசிட்டஸ் எழுதியிருப்பதை மேற்கோள் காட்டினார்:

“அந்த பயங்கரமான போராட்டத்துக்கு மறுநாள் காலையில்—அது முற்றிலும் முடியாதிருக்கின்ற பொழுதே—தகுதியிழந்த தரங்கெட்ட ரோம் அதன் உடலை அழித்து உள்ளத்தை அசுத்தப்படுத்துகின்ற ஒழுக்கங்கெட்ட சேற்றில் மறுபடியும் மூழ்கத் தொடங்கியது—alibi proelia et vulnera, alibi balneae popinaeque (இங்கே சண்டைகளும் காயங்களும், அங்கே குளிப்பறைகளும் விருந்துகளும்)”.

இங்கே “பாரிஸ் மக்கள்” என்று சொல்லும் பொழுது பாரிஸ் நகரத்திலுள்ள தியேர் கூட்டத்தை, வெர்சேய், ஸான் டெனீ, ரூயை, மற்றும் ஸான் ஜெர்மேனிவிருந்து திரும்பி வருகின்ற francs-filleurs பாரிசைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்று எடுத்துக் கூறுவதற்கு எர்வே தவறிவிட்டார்; இது உண்மையிலேயே “வீழ்ச்சிக் காலத்திய” பாரிஸ்.

உழைப்பை அடிமைப்படுத்துவதை அடிப்படையாகக் கொண்ட அந்த அருவருக்கத் தக்க நாகரிகம் ஒவ்வொரு

* —தனி அறைகள்.—ப-ர்.

** —வீழ்ச்சிக் காலத்திய பாரிஸ் மக்கள்.—ப-ர்.

இரத்தக் களரியிலும் தன்னுடைய வெற்றிகளில் புதிய, இன்னும் உயர்வான சமூகத்துக்காகத் தங்களைப் பலி கொடுக்கத் தயாராக இருந்த போராடுவோர்களின் புலம்பல்களை அவதூறு மற்றும் வேட்டையாடுதல் என்ற பேரிரைச்சலில்—அது உலக முழுவதும் எதிரொலிக்கப்படுகிறது—மூழ்கடித்துவிடுகிறது. கம்யூனின் பாரிஸ், தொழிலாளர்களின் மாசமறுவற்ற பாரிஸ் திடீரென்று “ஒழுங்குமுறை” இரத்த வெறி பிடித்த வேட்டை நாய்களால் ஒரு பேய்க்கூடமாக மாற்றப்படுகிறது. இந்தக் கோரமான மாற்றம் எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த முதலாளி வர்க்கத்தினருடைய மனங்களுக்கு எதை நிரூபிக்கிறது? ஏன், கம்யூன் நாகரிகத்துக்கு எதிராகச் சதி செய்தது என்பதையே! வரலாற்றுக்குத் தெரிந்த எந்தச் சண்டையிலும் இல்லாத அளவுக்கு எண்ணற்ற பாரிஸ் மக்கள் கம்யூனுக்காக உற்சாகத்துடன் மடிகிறார்கள். அது எதை நிரூபிக்கிறது? ஏன், கம்யூன் மக்களுடைய சொந்த அரசாங்கமல்ல, ஒரு சில குற்றவாளிகள் அதிகாரத்தைத் தகாத வழியில் பெற்றதையே! தடுப்பு அரண்களிலும் சிரச்சேதம் நடைபெறுகின்ற இடங்களிலும் பாரிஸ் பெண்கள் மகிழ்ச்சியோடு தங்களைப் பலியிட்டுக் கொள்கிறார்கள். இது எதை நிரூபிக்கிறது? கம்யூன் என்ற பேய் அவர்களை மெகேராக்களாகவும் ஹெக் கட்டாக்களாகவும் மாற்றிவிட்டது என்பதையே! இரண்டு மாதகாலம் ஆட்சேபமில்லாத அதிகாரத்தை வகித்த பொழுது கம்யூன் காட்டிய நிதானத்துக்கு அதன் தற்காப்பின் வீரம் மட்டுமே இணையாக இருக்கிறது. அது எதை நிரூபிக்கிறது? ஏன், கம்யூன் நிதானம், மனிதப்பண்பு என்ற முகமூடிக்குப் பின்னால் தன்னுடைய பேயுணர்ச்சிகளின் இரத்த வெறியை இரண்டு மாதங்கள் ஜாக்கிரதையாக மறைத்து வைத்துக் கொண்டிருந்த பிறகு தனது மரண வேதனையில் அவிழ்த்து விட்டது என்பதையே.

தொழிலாளர்களின் பாரிஸ் தன்னுடைய வீரமிக்க சுய வேள்வியில் கட்டிடங்களையும் நினைவுச் சின்னங்களையும் நெருப்பில் கொளுத்தியது. பாட்டாளி வர்க்கத்தை அடிமைப்படுத்துபவர்கள் அதன் உயிருள்ள உடலைக் கண்ட

துண்டமாக வெட்டும் பொழுது கட்டுக்குலையாத தங்களுடைய பழைய இருப்பிடங்களுக்குள் வெற்றிகரமாக நுழைய முடியும் என்று அவர்கள் ஒருக்காலும் எதிர்பார்க்கக்கூடாது. “நெருப்பு வைத்து அழிக்கிறார்கள்!” என்று வெர்சேய் அரசாங்கம் கூக்குரலிடுகிறது. வெகு தூரத்திலுள்ள கிராமம் உட்படத் தன்னுடைய எல்லா இச்சகமான ஆதரவாளர்களிடமும் ஒரு கோஷத்தை இரகசியமாகச் சொல்கிறது: “எல்லா இடங்களிலுமுள்ள என்னுடைய எதிரிகளை, நெருப்பு வைப்பதே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் என்ற முறையில் வேட்டையாடுங்கள்”. சண்டை முடிந்த பிறகு ஏற்பட்ட ஏராளமான படுகொலைகளில் திருப்தியடைந்த அதே உலக முதலாளி வர்க்கம் செங்கல்லும் சுண்ணாம்பும் இடிக்கப்படுவதைப் பார்த்து பீதியடைந்து நடுங்குகிறது!

அரசாங்கங்கள் “கொல், நெருப்பு வை, அழித்துவிடு” என்று தங்களுடைய கப்பற்படைகளுக்கு அதிகாரபூர்வமான அனுமதி கொடுக்கும் பொழுது அது நெருப்பு வைத்து அழிப்பதற்குத் தரப்படுகின்ற அனுமதியா? பிரிட்டிஷ் துருப்புகள் வாஷிங்டனிலுள்ள கப்பிதோலியத்திற்கும் சீனச் சக்கரவர்த்தியின் கோடைக் கால அரண்மனைக்கும் வேண்டுமென்றே தீ வைத்த பொழுது⁸⁷ அது நெருப்பு வைத்து அழிப்பதாகுமா? பிரஷ்யர்கள்—இராணுவக் காரணங்களுக்காக அல்ல, கொடிய முறையில் பழிவாங்குகின்ற ஒரே நோக்கத்தோடு—உதாரணமாக, ஷாத்தோடேன் என்ற நகரம் மற்றும் எண்ணற்ற பல கிராமங்கள் மீது பெட்ரோல் ஊற்றி நெருப்பில் அழித்த பொழுது அது நெருப்பு வைத்து அழிப்பதாகுமா? தியேர் மக்கள் இருக்கின்ற வீடுகளுக்கு மட்டும் நெருப்பு வைக்க விரும்புகிறேன் என்ற சாக்கின் பேரில் ஆறு வார காலம் பாரிஸ் மீது குண்டு வீசித் தாக்கிய பொழுது அது நெருப்பு வைத்து அழிப்பதாகுமா? யுத்தத்தில் மற்ற எல்லாவற்றையும் போல நெருப்பும் ஒரு நியாயமான ஆயுதம். எதிரியிடமுள்ள கட்டிடங்கள் மீது நெருப்பு வைப்பதற்காக அவை குண்டு வீசித் தாக்கப்படுகின்றன. அவற்றைப் பாதுகாப்பவர்கள் பின்வாங்கிச் செல்ல நேருமானால் எதிரிகள் அந்தக் கட்டிடங்களை உபயோகிக்கா

மல் தடுப்பதற்காக அவர்களே அந்தக் கட்டிடங்களுக்கு நெருப்பு வைக்கிறார்கள். போர்முனைகளின் முன்வரிசையிலிருக்கும் கட்டிடங்கள் அனைத்துமே நெருப்பில் அழிவது அவற்றின் தவிர்க்க முடியாத விதியாக எப்பொழுதுமே இருந்து வந்திருக்கிறது. அடிமைகளாக்கப்பட்டவர்கள் தங்களை அடிமைகளாக்கியவர்களை எதிர்த்து நடத்திய போரில், வரலாற்றிலேயே நியாயமான ஒரே போரில் இது முற்றிலும் சரியல்லவாம்! கம்யூன் நெருப்பை ஒரு தற்காப்புச் சாதனம் என்ற முறையில் மட்டுமே உபயோகித்தது. ஒஸ்மான் பீரங்கி குண்டுகளினால் தாக்கிய அந்த நீண்ட, நேரான சாலைகளை வெர்சேய் துருப்புகள் உபயோகிக்காமல் தடுப்பதற்காக கம்யூன் நெருப்பை உபயோகித்தது. அது பின்வாங்கிய பொழுது முன்னேறி வந்த வெர்சேய் துருப்புகள் குண்டுகளை வீசிய அதே நோக்கத்தோடு, தனது பாதையை மறைப்பதற்கு நெருப்பைப் பயன்படுத்தியது. குறைந்த பட்சம் வெர்சேய் துருப்புகளின் குண்டுகள் கம்யூன் நெருப்பைப் போல அதே அளவுக்குப் பல கட்டிடங்களை அழித்தன. தற்காப்புப் படைகள் எத்தனை கட்டிடங்களுக்கு நெருப்பு வைத்தன, தாக்கிய படைகள் எத்தனை கட்டிடங்களுக்கு நெருப்பு வைத்தன என்பது இப்பொழுது கூட முடிவு செய்யப்படாத பிரச்சினையே. வெர்சேய் துருப்புகள் சிறைக் கைதிகளை மொத்தமாகப் படுகொலை செய்யத் தொடங்கிய பிறகு, அதற்குப் பிறகே தற்காப்புப் படைகள் நெருப்பு வைக்கத் தொடங்கின.—மேலும் தாங்கள் மிகவும் மோசமான நிலைமைக்குத் துரத்தப்பட்டால் பாரிசின் அழிவுக் குவியல்களுக்கு அடியில் தங்களைப் புதைத்துக் கொள்ள நேரும், பாரிஸ் இரண்டாவது மாஸ்கோவாக மாற்றப்படும் என்று கம்யூன் நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே பகிரங்கமாக அறிவித்திருக்கிறது. தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கமும் தன்னுடைய துரோகத்தை மறைப்பதற்காக அதே வாக்குறுதியைக் கொடுத்தது. அந்தக் காரியத்துக்காக த்ரொஷூ பெட்ரோலைத் தேடிக்கொடுத்தார். தன்னுடைய எதிரிகள் பாரிஸ் மக்களுடைய உயிர்களைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படவில்லை, பாரிசி

லுள்ள தங்கள் சொந்தக் கட்டிடங்களைப் பற்றியே மிகவும் கவலைப்படுகிறார்கள் என்பது கம்யூனுக்குத் தெரியும். மறு பக்கத்தில், தன்னுடைய பழிவாங்குதல் சிறிதும் விட்டுக் கொடுக்காதபடி இருக்கும் என்று தியேர் அவர்களுக்கு முன்னறிவிப்புக் கொடுத்திருந்தார். தியேர் ஒரு பக்கத்தில் தன்னுடைய இராணுவத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்திய உடனே, மறு பக்கத்தில் பிரஷ்யர்கள் அந்தப் பொறியை அடைத்து விட்ட பொழுது “நான் ஈவிரக்கமின்றி நடந்து கொள்வேன்! பரிகாரம் முழுமையாக இருக்கும், நீதி கண்டிப்பான முறையில் இருக்கும்!” என்று பிரகடனம் செய்தார். பாரிஸ் தொழிலாளர்களுடைய செயலைக் கலைச் சின்னங்களை அழித்தல் என்று கூறுவதென்றால் அது ஆபத்தான நிலைமையில் தற்காப்பு செய்வதற்காகக் கலைச் சின்னங்களை அழித்தலே தவிர, தொன்மைக் காலத்தில் கிறிஸ்துவம் அல்லாத, பல்கடவுளர் வழிபாட்டு மக்களினங்களின் உண்மையாகவே விலை மதிப்பற்ற கலைப் பொக்கிஷங்களைக் கிறிஸ்துவர்கள் அழித்ததைப் போல வெற்றியின் விளைவாக ஏற்பட்ட அழித்தல் அல்ல. அத்தகைய அழித்தலைக் கூட வரலாற்றாசிரியர் நியாயப்படுத்தியிருக்கிறார். ஏனெனில் நொறுங்கி விழுந்து கொண்டிருக்கின்ற பழைய சமூகத்துக்கும் வளர்ந்து கொண்டிருக்கும் புதிய சமூகத்துக்கும் இடையிலான மாபெரும் போராட்டத்தில் அது தவிர்க்க முடியாத, ஒப்பு நோக்கில் அற்பமான விளைவாக இருந்தது. வரலாற்றுச் சிறப்பான பாரிசைத் தரைமட்டமாக்கி போக்கிரிகளின் பாரிசை ஏற்படுத்திய ஓஸ்மானின் கலைச் சின்னங்களை அழித்தலுக்கு அது இன்னும் குறைவானதே.

ஆனால் பாரிஸ் ஆர்ச்சிபிஷ்ப்பு உள்பட 64 பணயக் கைதிகளைக் கம்யூன் கொலை செய்ததைப் பற்றி! முதலாளி வர்க்கமும் அதன் இராணுவமும் பாதுகாப்பற்ற யுத்தக் கைதிகளைச் சுட்டுக் கொல்கின்ற—யுத்தத்தின் நடைமுறையிலிருந்து நெடுங் காலத்துக்கு முன்பே மறைந்துவிட்ட—பழக்கத்தை 1848 ஜூன் மாதத்தில் மறுபடியும் கொண்டு வந்தன. ஐரோப்பாவிலும் இந்தியாவிலும் பொதுஜன எழுச்சிகளை ஒடுக்குபவர்கள் அன்று முதல் இந்தக் காட்டுமிராண்

டித்தனமான பழக்கத்தை அநேகமாகக் கறாராகக் கடைப் பிடித்து வந்தனர். அது உண்மையில் “நாகரிகத்தின் முன்னேற்றம்” என்பதை இம்முறையில் நிரூபித்தனர்! மறு பக்கத்தில் பிரஷ்யர்கள் பணயக் கைதிகளைப் பிடிக்கும் முறையை, குற்றமில்லாதவர்கள் மற்றவர்களுடைய நடவடிக்கைகளுக்குத் தங்கள் உயிர்களின் மூலம் பதிலளிக்க வேண்டியவர்கள் என்ற முறையைப் பிரான்சில் மறுபடியும் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். பாரிஸ் மீது போர் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே கம்யூன் கைதிகளைச் சுட்டுக் கொல்கின்ற இரக்கமான நடவடிக்கையைத் தியேர் அமுலாக்கிய பொழுது கம்யூன் இந்தக் கைதிகளுடைய உயிர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பணயக் கைதிகளைப் பிடிக்கின்ற பிரஷ்ய முறையைப் பின்பற்ற நேர்ந்தது. வெர்சேய் துருப்புகள் கைதிகளைத் தொடர்ந்து சுட்டுக் கொண்டிருந்த காலம் முழுவதிலும் இப்பணயக் கைதிகளின் உயிர்கள் மறுபடியும் மறுபடியும் இழக்கப்பட்டவையே. மாக்மாஹோனின் பிரிட்டோரியன்கள்⁸⁸ தாங்கள் பாரிசுக்குள் நுழைந்ததைக் கொண்டாடுவதற்கு நடத்திய படுகொலைக்குப் பிறகு அவர்களுடைய உயிர்களை எப்படி விட்டு வைக்க முடியும்? பணயக் கைதிகள் முதலாளித்துவ அரசாங்கத்தின் மனச் சாட்சியற்ற மூர்க்கத்தனத்துக்குக் கடைசித் தடை என்று கூற வேண்டும். அந்தக் கடைசித் தடையும் போலியாக்கப்படுவதா? ஆர்ச் பிஷ்பு டர்புவாவின் உண்மையான கொலையாளி தியேரே. அப்பொழுது தியேரிடம் அகப்பட்டிருந்த ஒரே ஒரு பிளாங்கிக்குப் பதிலாக ஆர்ச் பிஷ்ப்பையும் இன்னும் ஏராளமான மதகுருக்களையும் பரிவர்த்தனை செய்து கொள்ளத் தயார் என்று கம்யூன் திரும்பத் திரும்ப அறிவித்திருந்தது. தியேர் பிடிவாதமாக மறுத்தார். பிளாங்கியை ஒப்படைத்தால் கம்யூனுக்கு ஒரு தலைவரைக் கொடுத்ததாகி விடும், ஆனால் ஆர்ச் பிஷ்ப்பு பிணமானால் தன்னுடைய நோக்கத்துக்கு மிகவும் சிறப்பாகப் பயன்படுவார் என்பது தியேருக்குத் தெரியும். இந்த விஷயத்தில் தியேர் கவெனியாக்கின் முன்னுதாரணத்தைப் பின்பற்றினார். 1848 ஜூன் மாதத்தில் கவெனியாக்கும் அவருடைய “ஒழுங்குமுறையாளர்களும்”

எழுச்சியில் ஈடுபட்டவர்களை ஆர்ச்சிஷ்ப்பு ஆஃபரைக் கொன்றவர்கள் என்று பழிசுமத்தி பயங்கரமான கூக்குரல்களை எழுப்பவில்லையா! ஆர்ச்சிஷ்ப்பு ஒழுங்குமுறைக் கட்சியைச் சேர்ந்த படைவீரர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆர்ச்சிஷ்ப்பு கொலை செய்யப்பட்ட பொழுது ஸ்தலத்தில் இருந்த ஆர்ச்சிஷ்ப்பின் பிரதான உதவியாளரான திரு. ழுகொமே அதற்குரிய சான்றுகளை அவர்களிடம் உடனடியாக ஒப்படைத்தார்.

ஒழுங்குமுறைக் கட்சி தன்னுடைய இரத்த வெறியாட்டங்களின் போது தனக்குப் பலியானவர்களுக்கு எதிராகக் கிளப்புகின்ற அவதூறுக் கூக்குரல் ஒரு விஷயத்தை நிரூபிக்கிறது. பழைய காலப் பிரபு சாமான்யனுக்கு எதிராகத் தான் தூக்கிய எந்த ஆயுதமும் நியாயமானது, ஆனால் தனக்கு எதிராகச் சாமான்யன் தன் கைகளில் எந்த ஆயுதத்தை ஏந்தினாலும் அது ஒரு குற்றம் என்றே கருதினான். அந்தப் பிரபுவின் முறைப்படியான வாரிசு என்று நம் காலத்திய முதலாளி வர்க்கம் தன்னைக் கருதுகிறது.

புரட்சியை உள்ளாட்டு யுத்தத்தினால் அழிக்க வேண்டும் என்று அந்நியப் படையெடுப்பாளனின் ஆதரவுடன் ஆளும் வர்க்கம் செய்த சதி—இந்தச் சதியை செப்டெம்பர் 4ந்தேதி முதல் மாக்மாஹோனுடைய பிரிட்டோரியன்கள் ஸான் கிளூ வாசல் வழியாக நுழைந்த வரை நாம் விவரித்திருக்கிறோம்—பாரிஸ் படுகொலை அழிவில் முடிவடைந்தது. பாரிசுக்கு ஏற்பட்ட அழிவைப் பற்றி பிஸ்மார்க் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறார். 1849ம் வருடத்தில் பிரஷ்ய chambre introuvable⁶⁹ என்ற சபையின் ஒரு சாதாரணப் பிரதிநிதியாக அவர் இன்னும் இருந்த காலத்தில் மாபெரும் நகரங்களின் பொதுவான அழிவுக்காகச் செய்த பிரார்த்தனையின் முதல் தவணையை அவர் அநேகமாகக் கண்டிருக்கலாம். பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் பிணங்களைப் பற்றி அவர் பூரிப்படைகிறார். இது அவருக்குப் புரட்சியின் அழிவு மட்டுமல்ல, பிரெஞ்சு அரசாங்கத்தினாலேயே உண்மையில் தலை வெட்டப்பட்ட பிரான்சினுடைய அழிவாகவும் இருக்க

கிறது. வெற்றிகரமான ராஜியவாதிகள் அனைவருக்கும் உரித்தான ஆழமில்லாத தன்மையுடன் இந்தப் பயங்கரமான வரலாற்று நிகழ்ச்சியின் மேற்பரப்பை மட்டுமே அவர் பார்க்கிறார். ஒரு வெற்றியாளன் காவலாளியாக மாறுவதுடன் மட்டும் நில்லாது முறியடிக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் கூலி பெற்ற கொலையாளியாகவும் மாறுவதன் மூலம் தன்னுடைய வெற்றிக்கு மகுடம் வைக்கின்ற காட்சியை வரலாறு வேறு எங்காவது நடத்தியதுண்டா? பிரஷ்யாவுக்கும் கம்யூனுக்கும் இடையில் யுத்தம் ஏதும் கிடையாது. அதற்கு மாறாக, சமாதானத்துக்குரிய பூர்வாங்க நிபந்தனைகளைக் கம்யூன் அங்கீகரித்தது, பிரஷ்யா தன்னுடைய நடுநிலைமையை அறிவித்திருந்தது. ஆகவே பிரஷ்யா போரில் ஈடுபட்டுள்ள நாடு அல்ல. அது பேடித்தனமான, கூலி வாங்கிய கொலையாளியின் பாத்திரத்தை நடித்தது. பேடித்தனமான கொலையாளி—ஏனென்றால் அதற்கு எந்த ஆபத்தும் கிடையாது. கூலி வாங்கிய கொலையாளி—ஏனென்றால் பாரிஸ் வீழ்ச்சியடைந்தவுடன் 500 மில்லியன் இரத்தப் பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று அது முன்பே நிபந்தனை விதித்திருந்தது. கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாத, ஒழுக்கங்கெட்ட பிரான்சைப் பக்திமிக்க, அறநெறி பிறழாத ஜெர்மனி தண்டிக்க வேண்டும் என்று கடவுளால் விதிக்கப்பட்ட யுத்தத்தின் உண்மையான தன்மை கடைசியில் இப்படி வெளிப்பட்டது! இது சர்வதேசச் சட்டத்தை முன்னெப்போதும் நடைபெற்றிராத அளவுக்கு மீறுவதே என்று பழைய உலகத்தின் வழக்குரைஞர்கள் கூடக் கூறுவார்கள். அது ஐரோப்பாவிலுள்ள “நாகரிகமான” அரசாங்கங்கள் செயின்ட் பீட்டர்ஸ்பர்க் அரசவையின் வெறும் கருவியாக இருந்த குற்றவாளியான பிரஷ்ய அரசாங்கத்தைத் தேசங்களுக்கிடையில் பிரஷ்டம் செய்த அரசாங்கம் என்று அறிவிப்பதற்குப் பதிலாக பாரிசைச் சூழ்ந்திருக்கும் இரட்டை வளையத்தை விட்டுத் தப்பியோடி வருகின்ற ஒரு சில நபர்களை வெர்சேய் கொலையாளிகளிடம் ஒப்படைக்கத் தானே வேண்டும் என்று சிந்திக்கத் தூண்டியது.

நவீன காலத்தின் மிகவும் பயங்கரமான யுத்தத்திற்குப் பிறகு வெற்றியடைந்த இராணுவமும் வெற்றி கொள்ளப் பட்ட படைகளும் பாட்டாளி வர்க்கத்தைப் படுகொலை செய்வதற்காக ஒன்றுசேருவது என்ற ஈடு இணையில்லாத இந்தச் சம்பவம் பிஸ்மார்க் நினைப்பதைப் போல மேலே எழும்பிக் கொண்டிருக்கும் புதிய சமூகத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்ட கடைசி அடி அல்ல, பழைய முதலாளித்துவச் சமூகம் தூள் தூளாக நொறுங்கிக் கொண்டிருப்பதையே அது குறிக்கிறது. பழைய சமூகம் இன்னும் நிறைவேற்றக் கூடிய மிகப் பெரிய வீரமான முயற்சி தேசிய யுத்தமே. அதுவும் தற்பொழுது வர்க்கப் போராட்டத்தைத் தள்ளி வைப்பதை ஒரே ஒரு நோக்கமாகக் கொண்ட வெறும் அரசாங்க ஏமாற்று வித்தையாகத் தோன்றுகிறது. அந்த வர்க்கப் போராட்டம் உள்நாட்டு யுத்தமாக வெடித்த உடனே ஏமாற்று வித்தை தூக்கியெறியப்படுகிறது. வர்க்க ஆதிக் கத்தால் தன்னைத் தேசியச் சீருடையில் மறைத்துக் கொள்ள இனியும் முடியாது. தேசிய அரசாங்கங்கள் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராக ஒன்று திரண்டிருக்கின்றன!

1871ம் வருடத்தின் விட்டுயிற்றுக் கிழமைக்குப்⁹⁰ பிறகு பிரான்சின் தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்களுடைய உழைப்பின் பலன்களை ஒதுக்கிக் கொள்பவர்களுக்கும் இடையில் சமாதானமோ அல்லது போர் நிறுத்தமோ சாத்திய மல்ல. கூலிப் படைகளின் இரும்புக் கரம் இரண்டு வர்க்கங்களையும் குறைந்த காலத்துக்குப் பொது ஒடுக்குமுறையின் கீழ் கட்டிப் போட்டு வைத்திருக்க முடியும். ஆனால் அவற்றுக்கு இடையில் போராட்டம் தவிர்க்க இயலாத முறையில் மீண்டும் மீண்டும் மேன்மேலும் அதிகரிக்கின்ற பரிமாணங்களில் வெடிக்கும். கடைசியில் வெற்றி அடையப் போவது யார்: ஒதுக்கிக் கொள்கின்ற சிலரா அல்லது உழைக்கின்ற மாபெரும் பெரும்பான்மையினரா என்பதைப் பற்றி சந்தேகம் இருக்க முடியாது. பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்கள் நவீனப் பாட்டாளி வர்க்கம் அனைத்தின் முன்னணிப் படையே.

இப்படி ஐரோப்பிய அரசாங்கங்கள் பாரிசுக்கு முன்

பாக வர்க்க ஆதிக்கத்தின் சர்வதேசத் தன்மைக்குச் சாட்சியமளிக்கின்ற பொழுது அவர்கள், மூலதனத்தின் அனைத்துலகச் சதிக்கு எதிரான உழைப்பின் சர்வதேச ஸ்தாபனமாகிய சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கம் இந்தப் பேரழிவுகளின் தலையூற்று என்று எதிர்ப்புக் கூக்குரல் போடுகிறார்கள். தியேர், உழைப்பை விடுதலை செய்யப் போவதாகப் பாசாங்கு செய்து கொண்டே இந்த அமைப்பு உழைப்பின் கொடுங்கோலன் என்று கண்டனம் செய்தார். அகிலத்தின் பிரெஞ்சுக் கிளைக்கும் மற்ற கிளைகளுக்குமிடையில் அனைத்து உறவுகளும் தடுக்கப்பட வேண்டுமென்று பிகார் உத்தரவிட்டார். அகிலத்தைக் களையெடுப்பது எப்படி என்பதே நாகரிகமான ஒவ்வொரு நாட்டின் அரசாங்கத்திற்கும் முன்பாக உள்ள மாபெரும் பிரச்சினை என்று 1835ல் தியேரின் கூட்டாளியாக இருந்த, பாதுகாக்கப்பட்ட பிரேதமாக மாறிவிட்ட கவுன்ட் மொபேர் அறிவிக்கிறார். “நிலவுடைமையாளர் சபை” அகிலத்திற்கு எதிராகக் கர்ச்சனை புரிகிறது; அனைத்து ஐரோப்பியப் பத்திரிகைகளும் அந்தக் கூட்டிசையில் கலந்து கொள்கின்றன. நம் சங்கத்துக்கு முற்றிலும் அந்நியரான ஒரு கௌரவமிக்க பிரெஞ்சு எழுத்தாளர்* பின்வருமாறு கூறினார்:

“தேசியக் காவற்படையின் மத்தியக் கமிட்டியின் உறுப்பினர்களும் கம்யூன் உறுப்பினர்களில் அதிகமான பெரும்பான்மையினரும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் மிகச் சுறுசுறுப்பான, மதிநுட்பமுடைய, துடிப்பான உறுப்பினர்களே.... அவர்கள் முற்றிலும் நேர்மையானவர்கள், உண்மையானவர்கள், அறிவாற்றல் மிக்கவர்கள், தன்னலமற்றவர்கள், தூய்மையானவர்கள், வெறி பிடித்தவர்கள் (அந்த வார்த்தையின் நல்ல அர்த்தத்தில்).”

சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கம் ஒரு இரகசியச் சதிக்கூட்டத்தைப் போல இயங்குகிறது, அதன் மத்திய நிர்வாகக் குழு அவ்வப்பொழுது வெவ்வேறு நாடுகளில் கலகம் செய்யும்படி உத்தரவுகளை அனுப்புகிறது என்று

* —இந்தக் குறிப்பு ரொபினேயைப் பற்றியதாக இருக்கலாம்.—ப-ர்.

போலீஸ் சாயம் பூசப்பட்ட முதலாளி வர்க்க மனம் இயற்கையாக நினைக்கிறது. உண்மையில் எங்கள் சங்கம் நாகரிக மடைந்த உலகத்தின் பல்வேறு நாடுகளிலுமுள்ள மிக முன்னணியான தொழிலாளர்களுக்கு இடையில் சர்வதேசப் பிணைப்பு என்பதைத் தவிர வேறு எதுவுமல்ல. எங்கெங்கே, எந்த வடிவத்திலேனும், எந்த நிலைமைகளின் கீழும் வர்க்கப் போராட்டம் தோன்றுகிறதோ அங்கே எங்கள் சங்கத்தின் உறுப்பினர்கள் முன்னணியில் இருப்பது இயற்கையானதே. அது நவீன சமூகம் என்ற நிலத்திலிருந்துதான் வளர்ச்சி அடைகிறது. எத்தகைய பேரழிவை ஏற்படுத்தினாலும் அதை ஒழித்துவிட முடியாது. அதை ஒழிக்க வேண்டுமென்றால் அரசாங்கங்கள் தங்களுடைய சொந்தப் புல்லுருவி வாழ்க்கையின் அடிப்படையான, உழைப்பின் மீது மூலதனத்தின் கொடுங்கோலான, ஆதிக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும்.

கம்யூனும் தொழிலாளர்களின் பாரிசும் ஒரு புதிய சமூகம் ஏற்படும் என்ற மகத்தான அறிவிப்பாக என்றும் இருக்கும். அதற்காக உயிரைக் கொடுத்தவர்கள் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் விரிந்த இதயத்தில் பதிக்கப்படுவார்கள். அதை அழித்தவர்களை வரலாறு ஏற்கெனவே அந்த நிரந்தரமான தண்டனைக் கட்டையில் ஆணிகளால் அடித்துவிட்டது. அவர்களுடைய மதகுருக்களின் பிரார்த்தனைகள் அனைத்துமே அவர்களைக் காப்பாற்றப் போதியன அல்ல.

256, ஹை ஹோல்போர்ன்,
லண்டன், வெஸ்டர்ன் லெண்ட்ரல்,
மே 30, 1871

இணைப்புகள்

1

“கைதிகள் அணி உரிக் வீதியில் நின்றது. வீதிக்கு எதிரிலிருந்த நடைபாதையில் அவர்கள் நான்கு அல்லது ஐந்து வரிசைகளாக நிறுத்தி வைக்கப்பட்டார்கள். ஜெனரல் மார்க்விஸ் டெ காலிஃபேயும் அவருடைய அதிகாரிகளும் குதிரைகளிலிருந்து கீழே இறங்கி, கைதிகள் அணியின் இடது பக்கத்திலிருந்து பார்வையிடத் தொடங்கினார்கள். மெது

வாக நடந்து கைதிகளைப் பார்வையிட்ட ஜெனரல் அங்கு மிங்கும் தாமதிப்பார், ஒரு நபரின் தோளில் தட்டுவார் அல்லது பின்வரிசையிலிருந்து வரும்படி ஒரு நபரைக் கூப்பிடுவார். பெரும்பாலானவற்றில் இதற்குப் பிறகு மேலும் எந்த விவாதமும் இல்லாமல், இப்படித் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட நபர்கள் வீதிக்கு நடுவே கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். அங்கே இவர்களைக் கொண்ட ஒரு சிறு அணி விரைவில் அமைக்கப்பட்டது.... தவறு நடைபெறுவதற்கு அதிகமான இடம் இருந்தது என்பது வெளிப்படை. குதிரை மீது உட்கார்ந்திருந்த ஒரு அதிகாரி ஏதோ ஒரு விசேஷக் குற்றத்துக்காக ஒரு ஆணையும் பெண்ணையும் ஜெனரல் காலிஃபேயிடம் சுட்டிக் காட்டினார். அந்தப் பெண் வரிசையிலிருந்து வெளியே ஓடி வந்து முழந்தாளிட்டுக் கைகளை நீட்டிய படியே நான் எந்தக் குற்றமும் செய்யவில்லை என்று உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கூறினாள். ஜெனரல் சிறிது நேரம் பேசாமலிருந்தார். பிறகு சிறிதும் உணர்ச்சியில்லாத முகத்தோடு, மனநெகிழ்ச்சியில்லாத தோரணையில் 'பெண்ணே! நான் பாரிசில் எல்லா நாடக அரங்குகளுக்கும் போயிருக்கிறேன். உன்னுடைய நடிப்பு என்னிடம் எந்த விளைவையும் ஏற்படுத்தாது (ce n'est pas la peine de jouer la comédie)' என்றார்.... பக்கத்திலிருப்பவர்களைக் காட்டிலும் மற்றவர்கள் கவனிக்கக் கூடிய அளவுக்கு உயரமாக, அழுக்காக, சுத்தமாக, வயதானவராக அல்லது அவலட்சணமானவராக இருப்பது அன்றைய தினத்தில் நன்மையான விஷயமல்ல. குறிப்பாக ஒரு நபர் சப்பையான மூக்குடன் இருந்ததனால் தான் இந்த உலகத்தின் பிணிகளிலிருந்து வேகமாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும் என்று எனக்கு அழுத்தமாகத் தோன்றியது.... இப்படி நூற்றுக்கும் அதிகமானவர்கள் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட பிறகு சுட்டுக் கொல்வதற்கு ஒரு குழு அவர்களோடு அனுப்பப்பட்டது. அவர்களைப் பின்னால் விட்டுவிட்டு அணிவரிசை பயணத்தைத் தொடர்ந்தது. சில நிமிடங்களுக்குப் பிறகு எங்களுக்குப் பின்னால் துப்பாக்கிகள் சுடும் சத்தம் தொடங்கி கால் மணிக்கும் அதிகமான நேரத்துக்கு நீடித்தது. இந்தப் பரிதாபமானவர்கள் விசார

ணையின்றித் தண்டிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்படுகின்ற சத்தமே அது.” (Daily News⁹¹ பத்திரிகையின் பாரிஸ் நிருபர், ஜூன் 8.)

“இரண்டாவது பேரரசின் களியாட்டங்களில் வெட்கமில்லாமல் பங்கு கொண்டு மிகவும் கெட்ட பெயரெடுத்த அவருடைய மனைவியின் ஆசைநாயகனான” இந்தக் காலிஃபே யுத்தத்தின் போது பிரெஞ்சுக் “கொடிவீரர் பிஸ்தோல்” என்ற பெயரை மேற்கொண்டிருந்தான்.

“பரபரப்பான செய்திகளை வெளியிடாத, தரமான பத்திரிகையான Temps⁹² அரைகுறையாகச் சுடப்பட்டு உயிர் போவதற்கு முன்பாகவே புதைக்கப்பட்ட நபர்களைப் பற்றிய பயங்கரமான சம்பவத்தை வெளியிட்டிருக்கிறது. லான் மூக் ல புஷ்ரீயைச் சுற்றியுள்ள சதுக்கத்தில் ஏராளமானவர்கள்—அவர்களில் சிலர் மிகவும் ஏனோதானோவென்று—புதைக்கப்பட்டார்கள். பகல் நேரத்தில் சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த நகரத்தின் பேரிரைச் சல் இதைச் சிறிதும் கவனிக்க முடியாதபடி தடுத்தது. ஆனால் இரவின் அமைதியில் தொலைவில் கேட்கும் புலம்பல்கள் அதைச் சுற்றியுள்ள வீடுகளில் வசிப்பவர்களின் உறக்கத்தைக் கலைத்தது. காலையில் விரல்கள் மூடிய நிலையில் ஒரு கை மண்ணுக்கு வெளியில் நீட்டிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க முடியும். அதன் விளைவாக உடல்களைத் தோண்டியெடுக்குமாறு உத்தரவிடப்பட்டது.... காயமடைந்த பலர் உயிருடன் புதைக்கப்பட்டார்கள் என்பதைப் பற்றி எனக்குச் சிறிதும் சந்தேகமே இல்லை. ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி நான் உறுதியாகக் கூற முடியும். 24ந் தேதியன்று பிருனெல்லும் அவருடன் இருந்த பெண்ணும் வெண்டோம் சதுக்கத்தில் ஒரு வீட்டின் முற்றத்தில் சுடப்பட்டனர். அவர்களுடைய உடல்கள் 27ந் தேதி பிற்பகல் வரை அப்படியே கிடந்தன. பிரேதங்களை அகற்றுவதற்கு ஆட்கள் வந்த பொழுது அந்தப் பெண் இன்னும் உயிரோடிருப்பதைக் கண்டு அவளை மருத்துவ உதவி வண்டியில் எடுத்துச் சென்றார்கள். நான்கு குண்டுகள் பாய்ந்த பிறகும் அவள் பிழைத்து விட்டாள்.” (Evening Standard⁹³ பத்திரிகையின் பாரிஸ் நிருபர், ஜூன் 8.)

II

ஜூன் 13ந் தேதி லண்டன் Times பத்திரிகையில் பின்வரும் கடிதம்⁹⁴ வெளியாயிற்று.

Times ஆசிரியர் அவர்களுக்கு

ஐயா, சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கம் அழிகின்ற வரை அதை வேட்டையாடும்படி எல்லா ஐரோப்பிய அரசுகளையும் கேட்டுக் கொள்கின்ற சுற்றறிக்கையை மூல் ஃபாவர் 1871 ஜூன் 6ந் தேதியன்று வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்த ஆவணத்தைப் பற்றி சில குறிப்புகளை எழுதுவதே போதும்.

எமது விதிமுறைகளின் முன்னுரையில் அகிலம் (சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கம்) “லண்டனில், லொங் ஏய் கரில், செயின்ட் மார்ட்டின் ஹாலில் 1864 செப்டெம்பர் 28ந் தேதியன்று நடைபெற்ற பொதுக் கூட்டத்தில்” நிறுவப்பட்டது என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மூல் ஃபாவர் தன் சொந்த நோக்கங்களுக்காக அகிலம் பிறந்த தேதியை 1862க்கு முன்னால் கொண்டு போகிறார்.

எங்களுடைய கோட்பாடுகளை விளக்குவதற்காக “1869 மார்ச் 25ந் தேதியில் அது (அகிலம்) வெளியிட்ட அறிக்கையிலிருந்து” மேற்கோள் காட்டுவதாக அவர் கூறுகிறார். உண்மையில் அவர் எதிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார்? அகிலத்துக்குச் சம்பந்தமில்லாத ஒரு சங்கத்தின் துண்டுப் பிரசுரத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்டுகிறார். அவர் ஒரு இளம் வழக்குரைஞராக இருந்த பொழுது காபேயினால் அவதூறு வழக்குத் தொடரப்பட்ட National பத்திரிகையைப் பாதுகாப்பதற்கு இதே மாதிரியான தந்திரத்தை ஏற்கெனவே கடைப்பிடித்திருக்கிறார். அவர் காபேயின் பிரசுரங்களிலிருந்து சில பகுதிகளை வாசிப்பதாகச் சொல்லி விட்டுத் தன்னுடைய சொந்த இடைச்செருகல்களை வாசித்தார். இத்தந்திரம் அந்த நீதிமன்றத்தில் அம்பலப்படுத்தப்பட்டது. காபே மட்டும் இரக்கம் காட்டியிராவிட்டால் அதற்குத் தண்டனையாகப் பாரிஸ் வழக்குரைஞர்கள் சங்கத்திலிருந்து மூல் ஃபாவர் வெளியேற்றப்பட்டிருப்பார். அகிலத்தின் ஆவணங்கள் என்று அவர் மேற்கோள் காட்டுகின்றவற்றில் ஒன்று கூட அகிலத்தினால் வெளியிடப்பட்டதல்ல. உதாரணமாக, அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்:

“1869 ஜூலையில் லண்டனில் அமைக்கப்பட்ட பொதுக் குழுவின் முடிவுப்படி கூட்டணி நாத்திகத்தைப் பின்பற்றுவதாகக் கூறுகிறது”.

பொதுக் குழு இப்படிப்பட்ட ஆவணத்தை ஒருக்காலும் வெளியிட்டதில்லை. அதற்கு மாறாக, மூல் ஃபாவர் மேற்கோள் காட்டுகின்ற, ஜினீவாவைச் சேர்ந்த L' Alliance de la Démocratie Socialiste* விதிமுறைகளை ரத்துச் செய்த ஒரு ஆவணத்தையே** அது வெளியிட்டிருக்கிறது.

மூல் ஃபாவருடைய சுற்றறிக்கை பகுதியளவில் பேரரசுக்கு எதிராக இருப்பதைப் போலப் பாசாங்கு செய்த போதிலும் இவர் அச்சுற்றறிக்கை முழுவதிலும் அகிலத்துக்கு எதிராகப் பேரரசின் வழக்குரைஞர்கள் குற்றஞ் சாட்டிய போலீஸ் கற்பனைகளையே திரும்பத் திரும்பக் கூறுகிறார். இக்குற்றச் சாட்டுகள் பேரரசின் நீதிமன்றங்களில் கூடப் பரிதாபகரமாக இற்று விழுந்தவையே.

சமீபத்திய யுத்தத்தைப் பற்றி (சென்ற ஜூலை மற்றும் செப்டெம்பரில்) வெளியிடப்பட்ட இரண்டு அறிக்கைகளில்*** அகிலத்தின் பொதுக் குழு பிரான்சைத் தோற்கடிப்பதற்காகப் பிரஷ்யாவின் திட்டங்களைக் கண்டனம் செய்தது என்பது தெரிந்ததே. அதன் பிறகு மூல் ஃபாவருடைய அந்தரங்கச் செயலாளரான திரு. ரெய்த்லின்பேர் பிஸ்மார்க்குக்கு எதிராகவும் தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்துக்கு ஆதரவாகவும் அகிலம் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்த வேண்டுமென்று அதன் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர்களில் சிலருக்குக் கடிதம் எழுதி வீண் முயற்சி செய்தார். குடியரசைப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டாம் என்று அவர்கள் குறிப்பாகக் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்கள். பொதுக் குழு செப்டெம்பர் 9ந் தேதிய அறிக்கையில் மூல் ஃபாவர் மற்றும் அவருடைய சகாக்களை எதிர்த்து பாரிஸ் தொழிலாளர்களுக்குத்

* —சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் கூட்டணி.—ப-ர்.

** கா. மார்க்ஸ், சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கமும் சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் கூட்டணியும் பார்க்க.—ப-ர்.

*** இத்தொகுதி, பக்கங்கள் 29—36, 37—49 பார்க்க.—ப-ர்.

தெளிவாக எச்சரிக்கை செய்திருந்தது என்ற போதிலும் மூல் ஃபாவர் லண்டனுக்கு வருகையளிப்பதை எதிர்பார்த்து நடந்த ஆர்ப்பாட்டத் தயாரிப்புகள் நிச்சயமாக மிக உயர்ந்த நோக்கங்களுடன் செய்யப்பட்டவையே.

அகிலத்தின் பொதுக் குழு தன் பங்கிற்கு ஐரோப்பாவி லுள்ள அரசாங்கங்களுக்கு மூல் ஃபாவ்ரைப் பற்றியும் குறிப் பாகக் காலஞ்சென்ற திரு. மில்லியேர் பாரிசில் வெளியிட்ட ஆவணங்களைப் பற்றியும் சுற்றறிக்கையை அனுப்புமானால் அவர் என்ன சொல்வார்?

தங்கள் பணிவான

ஜான் ஹைலஸ்,

சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின்
பொதுக் குழுவின்
செயலாளர்

256, ஹை ஹோல்போர்த்,
லண்டன், வெஸ்டர்ன் லெண்ட்ரல்,
ஜூன் 12

புனிதமான உளவாளியாகிய லண்டன் Spectator⁹⁵ பத் திரிகை சர்வதேசச் சங்கமும் அதன் நோக்கங்களும் (ஜூன் 24) என்ற கட்டுரையில் கூட்டணியினுடைய மேற்கூறிய ஆவ ணத்தை அகிலத்தின் அறிக்கை என்பதைப் போல மூல் ஃபாவ்ரைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிக முழுமையாக மேற் கோள் காட்டும் அதே சமயம் இதே போன்ற மற்ற தந் திரங்களிலும் ஈடுபடுகிறது. மேலே தரப்பட்ட மறுப்பு Times பத்திரிகையில் வெளியிடப்பட்டு பதினொரு நாட்களுக்குப் பிறகு இப்படி எழுதியிருக்கிறது. இது நமக்கு ஆச்சரியமல்ல. ஏசு சபையின் பாதிரியார்களிலேயே மிகவும் மோசமானவர்கள் புரோட்டெஸ்டன்டுகளே என்று மாபெரும் பிரெடெரிக் கூறுவதுண்டு.

மார்க்சினால்

1871 ஏப்ரல்—மே மாதங்களில்
எழுதப்பட்டது

1871 ஜூன் மத்தியில் லண்டனில்
ஆங்கில மொழியில்
பிரசுரமாக வெளியிடப்பட்டது,
1871—1872ம் வருடங்களில்
ஐரோப்பாவின் பல நாடுகளிலும்
அமெரிக்காவிலும்
வெளியிடப்பட்டது

ஆங்கிலப் பிரசுரத்தின்
(மூன்றாம் பதிப்பு)
வாசகப்படி
அச்சிடப்பட்டது
ஆங்கில மொழியில்
எழுதப்பட்டது

கா. மார்க்ஸ், பி. எங்கெல்ஸ்

அகிலத்தில் கற்பனையான பிளவுகள்

சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின்
பொதுக் குழுவின் மூடிய சுற்றறிக்கை⁹⁶

இன்றுவரை பொதுக் குழு அகிலத்தின் உள் தகராறுகளில் தலையிடுவதை முற்றிலும் தவிர்த்திருக்கிறது; அகிலத்தின் உறுப்பினர்களில் சிலர் இரண்டு வருட காலத்துக்கும் அதிகமாக அதன் மீது நேரடியாகக் குற்றஞ்சாட்டியிருந்தும் பொதுக் குழு அதற்கு ஒருபோதும் பகிரங்கமாகப் பதிலளிக்கவில்லை.

ஆனால் அகிலத்துக்கும் தான் பிறந்த காலத்திலிருந்தே அகிலத்துக்கு விரோதமாக இருந்து வருகின்ற ஒரு சங்கத்துக்கும்* இடையில் திட்டமிட்ட முறையில் குழப்பம் உண்டாக்குவதற்கு சில சூழ்ச்சியாளர்கள் செய்த இடைவிடாத முயற்சிகளுக்கு அப்பால் விஷயம் செல்லாத வரை பொதுக் குழுவால் இத்தலையிடாமையைக் கடைப்பிடிக்க முடிந்தது என்றால் இப்போது, தான் நிறுவப்பட்ட காலத்திலிருந்தே கண்டிராத நெருக்கடியை அகிலம் அனுபவிக்கின்ற இச்சமயத்தில் அந்தச் சங்கத்தினால் தூண்டி விடப்பட்டுள்ள அவதூறுகள் ஐரோப்பிய பிற்போக்குவாதத்துக்கு ஆதரவைத் தருகின்றபடியால் இச்சூழ்ச்சிகள் எல்லாவற்றையும் வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தில் விரித்துரைக்க வேண்டிய அவசியம் அகிலத்துக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது.

* —சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் சர்வதேசக் கூட்டணி.—ப-ர்.

I

பாரிஸ் கம்யூனின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு பொதுக் குழு முதல் நடவடிக்கையாக பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்* என்ற அறிக்கையை வெளியிட்டது. முதலாளி வர்க்கமும் பத்திரிகைகளும் ஐரோப்பாவின் அனைத்து அரசாங்கங்களும், முறியடிக்கப்பட்ட பாரிஸ் மக்கள் மீது மிகவும் கீழ்த்தரமான அவதூறுகளைப் பொழிவதற்கு அந்தச் சமயத்தில் காரணமாக இருந்த கம்யூனின் எல்லா நடவடிக்கைகளுக்கும் அதில் ஆதரவு தெரிவிக்கப்பட்டது. தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மத்தியில் கூட சிலர் தங்களுடைய இலட்சியம் முறியடிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதை இன்னும் உணராமல் இருந்தார்கள். பொதுக் குழுவின் இரண்டு உறுப்பினர்கள், குடிமகன்கள் ஓஜர் மற்றும் லாக்ராஃப்ட் அறிக்கைக்கு எந்த ஆதரவையும் தர அறவே மறுத்து ராஜிநாமா செய்தது, இன்னும் சில விஷயங்களிலிருந்து இந்த உண்மையைப் பொதுக் குழு புரிந்து கொண்டது. இந்த அறிக்கை எல்லா நாகரிகமடைந்த நாடுகளிலும் வெளியான பிறகுதான் பாரிஸ் சம்பவங்களைப் பற்றித் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மத்தியில் ஒன்றுபட்ட கருத்து உருவாயிற்று என்று கூற முடியும்.

மறு பக்கத்தில், அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதனால் முதலாளி வர்க்கப் பத்திரிகைகளில்—குறிப்பாக, இங்கிலாந்தின் முக்கியமான நாளிதழ்களில்—நடைபெற்ற விவாதமும் பொதுக் குழுவின் பதில்களின் மூலம் அந்த விவாதம் நீடித்ததும் அகிலத்துக்கு மிகவும் பலமான பிரச்சாரமாக இருந்தன.

கம்யூனைச் சேர்ந்த எண்ணற்ற அகதிகள் லண்டனுக்கு வந்தபடியால் பொதுக் குழு நிவாரணக் கமிட்டியாக மாற வேண்டியிருந்தது; பொதுக் குழு தன்னுடைய முறையான வேலைகளைச் செய்வதுடன் எட்டு மாதங்களுக்கும் அதிகமான காலத்துக்கு நிவாரண வேலைகளை நிறைவேற்றியது. முறியடிக்கப்பட்ட கம்யூன் அகதிகள் முதலாளி வர்க்கத் திடமிருந்து எந்த உதவியையும் எதிர்பார்க்க முடியாது

* இத்தொகுதி, பக்கங்கள் 50—133 பார்க்க.—ப-ர்.

என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும். தொழிலாளி வர்க்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில், உதவி கோரிய நேரம் மிக நெருக்கடியான தருணமாக இருந்தது. ஸ்விட்சர்லாந்துக்கும் பெல்ஜியத்துக்கும் அகதிகள் அதிக எண்ணிக்கையில் ஏற்கெனவே வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்கு உதவியளிக்க வேண்டும் அல்லது அவர்களை லண்டனுக்கு அனுப்பி வைக்க வேண்டும். ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா மற்றும் ஸ்பெயினில் திரட்டப்பட்ட நிதி ஸ்விட்சர்லாந்துக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் வேலை நேரத்தை ஒன்பது மணியாகக் குறைப்பதற்காக நடைபெற்ற தீவிரப் போராட்டம்— அதில் தீர்மானமான சண்டை நியூகேசலில் நடைபெற்றது⁹⁷—தொழிலாளர்களுடைய தனிப்பட்ட நன்கொடைகளையும் தொழிற்சங்கங்களின் நிதிகளையும் காலியாக்கி விட்டது. மேலும் விதிமுறைகளின்படி தொழிற்சங்க நிதிகளைத் தொழிலாளர்கள் போராட்டங்களுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்த முடியும். இதற்கிடையில் திறமையாகப் பாடுபட்டும் கடிதங்கள் அனுப்பியும் பொதுக் குழு சிறிது சிறிதாகப் பணம் திரட்டியது; அந்தப் பணத்தை வாரந்தோறும் அகதிகளுக்கு வினியோகித்தது. அதன் வேண்டுகோளுக்கு அமெரிக்கத் தொழிலாளர்கள் அதிகமான பெருந்தன்மையுடன் உதவி செய்தார்கள். அகிலம் தன்னுடைய இரும்புப் பெட்டிகளில் பல மில்லியன்களை வைத்திருப்பதாக பயந்து போன முதலாளி வர்க்கம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது. பொதுக் குழு அந்தப் பணத்தைப் பயன்படுத்த முடியாதது துரதிர்ஷ்டமே!

1871 மே மாதத்துக்குப் பிறகு கம்யூன் அகதிகளில் சிலர் பொதுக் குழுவில் சேரும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டார்கள். யுத்தத்தின் விளைவாக பொதுக் குழுவின் பிரெஞ்சுப் பகுதிக்கு பிரதிநிதித்துவம் இல்லாமலிருந்தது. புதிய உறுப்பினர்களில் சிலர் பழைய அகிலவாதிகளே, மற்றொரு சிறு பகுதியினர் புரட்சிகரமான ஆற்றலுக்குப் பிரபலமானவர்கள்; அவர்களைச் சேர்த்துக் கொண்டதன் மூலம் பொதுக் குழு பாரிஸ் கம்யூனுக்கு அஞ்சலி செலுத்தியது.

பொதுக் குழு அப்பொழுது பிரதிநிதிகளடங்கிய

மாநாட்டைக் கூட்டியிருந்தபடியால் இத்தனை வேலைகளுக்கு இடையில் அதற்கும் தயாரிப்புச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.⁹⁸

போனப்பார்ட்டிஸ்ட் அரசாங்கம் அகிலத்துக்கு எதிராக கட்டவிழ்த்து விட்ட அடக்குமுறை நடவடிக்கைகள் பாசெல் காங்கிரஸ்⁹⁹ தீர்மானித்தபடி பாரிசில் காங்கிரசைக் கூட்டுவதற்கு இடையூறாக இருந்தன. பொதுக் குழு விதிமுறைகளின் 4வது ஷரத்து கொடுக்கின்ற அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி 1870 ஜூலை 12ந் தேதிய சுற்றறிக்கையின் மூலம் காங்கிரசை மைன்சில் கூட்டுவதாக அறிவித்தது. அதே சமயத்தில் பல்வேறு சம்மேளனங்களுக்கு அனுப்பிய கடிதங்களில்* பொதுக் குழுவின் தலைமையகத்தை இங்கிலாந்திலிருந்து வேறு நாட்டுக்கு மாற்ற வேண்டும், அது குறித்த திட்டவட்டமான ஆணைகளுடன் பிரதிநிதிகள் வர வேண்டும் என்று அது கேட்டுக் கொண்டது. பொதுக் குழு லண்டனில் நீடிக்க வேண்டுமென்று சம்மேளனங்கள் ஏகமனதாக வற்புறுத்தின. இதற்கு சில நாட்களுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தம் காங்கிரசைக் கூட்டுவதற்குரிய எவ்விதமான திட்டத்தையும் கைவிடுவதை அவசியமாக்கிற்று. நாம் சம்மேளனங்களைக் கலந்தாலோசித்த பொழுது அரசியல் நிலைமைக்குத் தகுந்தவாறு அடுத்த காங்கிரஸ் நடைபெறுகின்ற தேதியை முடிவு செய்யும்படி அவை நமக்கு அதிகாரமளித்தன.

அரசியல் நிலைமை அனுமதித்தவுடன் பொதுக் குழு, 1865ம் ஆண்டின் மாநாடு¹⁰⁰ மற்றும் ஒவ்வொரு காங்கிரசின் பொழுதும் ஸ்தாபனப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி நடைபெற்றுள்ள மூடிய கூட்டங்களின் முன்னுதாரணங்களைப் பின்பற்றி மூடிய மாநாட்டைக் கூட்டியது. அத்தருணத்தில், ஐரோப்பிய பிற்போக்குவாதம் கோலாகலமாகக் களியாட்டங்களை நடத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது, அகதிகளைக் குற்றவாளிகளைப் போலத் திரும்ப ஒப்படைக்க வேண்டுமென்று மூல் ஃபாவர் எல்லா அரசாங்கங்களிடமும்—பிரிட்

* கா. மார்க்ஸ், எல்லாக் கிளைகளுக்கும் இரகசிய கடிதம்.
—ப-ர்,

டிஷ் அரசாங்கத்திடம் கூட—வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது, டி.யூ.ஃபோர் அகிலத்தைத் தடை செய்கின்ற சட்டத்தை “நிலவுடைமையாளர் சபையில்” முன்மொழிந்து கொண்டிருந்த பொழுது¹⁰¹ (அதே ரகத்தைச் சேர்ந்த போலியான சட்டத்தைப் பிற்காலத்தில் மாலு பெல்ஜியர் களிடம் கொடுத்தார்), ஸ்விட்சர்லாந்தில் ஒரு கம்யூன் அகதியைத் திருப்பியனுப்புகின்ற கோரிக்கையைப் பற்றி சமஷ்டி அரசாங்கத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் அவர் தடுப்புக் காவல் சிறையில் தள்ளப்பட்ட பொழுது, அகிலத்தின் உறுப்பினர்களை வேட்டையாடுவது பேஸ்டுக்கும் பிஸ்மார்க்குக்கும் இடையில் கூட்டணியின் வெளிப்படையான அடிப்படையாக இருந்த பொழுது (மேலும் அதன் அகில எதிர்ப்பு ஷரத்தை விக் தோர்-எமனுயேல் உடனே பின்பற்றினார்), வெர்சேய் கொலையாளிகளிடம் தன்னைப் பூரணமாக ஒப்படைத்து விட்ட ஸ்பானிஷ் அரசாங்கம் மாட்ரிட் பெடரல் கவுன்சிலை போர்ச்சுகலில் அடைக்கலம் தேடும்படி நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது¹⁰², முடிவாக, தன்னுடைய ஸ்தாபனத்தைப் பலப்படுத்துவதும் அரசாங்கங்களின் சவாலை ஏற்றுக் கொள்வதும் அகிலத்தின் பிரதான கடமையாக இருந்த பொழுது பகிரங்கக் காங்கிரசைக் கூட்ட முடியாதிருந்தது, மேலும் கண்டத்திலிருந்து வருகின்ற பிரதிநிதிகளைக் காட்டிக் கொடுப்பதுதான் அதன் ஒரே பலனாக இருக்கும்.

பொதுக் குழுவுடன் தொடர்ச்சியாகத் தொடர்பு கொண்டிருந்த எல்லாக் கிளைகளும் தக்க அவகாசத்துடன் மாநாட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தன. பகிரங்கக் காங்கிரசை நடத்துவதற்கு உத்தேசமில்லை என்றபோதிலும் மாநாட்டுக்குத் தயாராகிய பொழுது தீவிரமான சிக்கல்கள் ஏற்பட்டன. பிரான்சிலிருந்த உள்நாட்டு நிலைமை காரணமாக அந்த நாடு பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க முடியவில்லை என்பது சொல்லாமலே அமையும். இத்தாலியில் அந்த சமயத்திலிருந்த ஒரே ஸ்தாபன ரீதியான கிளை நேபிள்ஸ் கிளை தான்; ஆனால் அது பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கப்

போகின்ற தருணத்தில் இராணுவம் குறுக்கிட்டு அதைக் கலைத்தது. ஆஸ்திரியாவிலும் ஹங்கேரியிலும் அகிலத்தின் மிகவும் சுறுசுறுப்பான உறுப்பினர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த அதன் உறுப்பினர்களில் நன்கு பிரபலமானவர்கள் சிலர் தேசத்துரோகக் குற்றம் சாட்டப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டார்கள், மற்றவர்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள், எனவே கட்சி நிதி அவர்களுடைய குடும்ப நிவாரணத்துக்குச் செலவிடப்பட்டது. அமெரிக்கர்கள் தம் நாட்டில் அகிலத்தின் நிலைமையைப் பற்றி விரிவான அறிக்கையை மாநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்; எனினும் அவர்கள் பிரதிநிதிகளை அனுப்பி வைப்பதற்குச் செலவிடவிருந்த தொகையை அகதிகளுக்காகச் செலவிட்டார்கள். உண்மையில், பகிரங்கக் காங்கிரசுக்குப் பதிலாகத் மூடிய மாநாட்டை நடத்த வேண்டிய அவசியத்தை எல்லா சம்மேளனங்களும் அங்கீகரித்தன.

லண்டனில் 1871 செப்டெம்பர் 17 முதல் 23 முடிய நடைபெற்ற மாநாடு தன் தீர்மானங்களை வெளியிடுமாறும் ஸ்தாபன வரையறை விதிகளை முறையாகத் தயாரிக்குமாறும் இவற்றையும் பரிசீலனை செய்யப்பட்ட மற்றும் திருத்தம் செய்யப்பட்ட பொது விதிமுறைகளையும்* மூன்று மொழிகளில் வெளியிடுமாறும் உறுப்பினர் சீட்டுகளுக்குப் பதிலாக அடையாள வில்லைகளை கொண்டு வரும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுமாறும் இங்கிலாந்தில் அகிலத்தைத் திருத்தியமைக்குமாறும்¹⁰³ கடைசியாக, பல்வேறான இப்பணிகளுக்கு அவசியமான நிதியைத் தேடிக் கொடுக்குமாறும் பொதுக் குழுவுக்கு ஆணையிட்டது.

மாநாட்டின் ஆவணங்கள் வெளியானவுடன் பாரிஸ் மற்றும் மாஸ்கோ, லண்டன் மற்றும் நியூயார்க்கைச் சேர்ந்த பிற்போக்கான பத்திரிகைகள் தொழிலாளி வர்க்கக் கொள்கையைப் பற்றிய தீர்மானத்தைக்** கண்டனம் செய்தன,

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 5, பக்கங்கள் 26—30 பார்க்க.

—ப-ர்.

** 1871ல் அகிலத்தின் லண்டன் மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் நடவடிக்கையைப்

அத்தீர்மானம் ஆபத்தான திட்டங்களைக் கொண்டிருப்பதால்—அது “நிதானமாகத் திட்டமிடப்பட்ட துணிச்சல்” என்று *Times* பத்திரிகை குற்றம் சாட்டியது—அகிலத்தை கூடிய விரைவில் சட்ட விரோதமானதாக அறிவிக்க வேண்டும் என்று கோரின. மறு பக்கத்தில், மோசடியில் ஈடுபட்ட குறுங்குழுவாதப் பிரிவுகளைக் கண்டனம் செய்த தீர்மானம்¹⁰⁴ சர்வதேச போலீசுக்கு அது நெடுங்காலமாக நடத்த விரும்பிய, வெளிப் பார்வைக்குத் தொழிலாளர்களுக்குக் கட்டுப்பாடில்லாத சுயாட்சியைக் கோருகின்ற—பொதுக்குழு மற்றும் மாநாட்டின் அருவருக்கத் தக்க எதேச்சாதி காரத்திலிருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றப் போவதாக அது உரிமை கொண்டாடியது—பிரச்சார இயக்கத்தை நடத்துவதற்கு சாக்குக் கொடுத்தது. தான் பொதுக் குழுவால் “அதிகமான அளவுக்கு ஒடுக்கப்பட்டிருப்பதாகத்” தொழிலாளி வர்க்கம் கருதியதால்தானோ என்னவோ ஐரோப்பா, அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா, ஏன் இந்தியாவிலிருந்து கூட அகிலத்தில் புதிய உறுப்பினர்கள் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதாகவும் புதிய கிளைகள் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் பொதுக்குழுவுக்கு அறிக்கைகள் கிடைத்தன.

II

சர்வதேசப் போலீசின் ஓலத்திற்கும் முதலாளி வர்க்க பத்திரிகைகளின் அவதூறுகளுக்கும் நம் சங்கத்தில் கூட அனுதாபமான எதிரொலி ஏற்பட்டது. வெளித் தோற்றத்தில் பொதுக் குழுவுக்கு எதிரான—ஆனால் உண்மையில் அகிலத்துக்கு எதிரான—சில சூழ்ச்சிகள் அகிலத்திற்குள் உருவாக்கப்பட்டன. இச்சூழ்ச்சிகளுக்குப் பின்னால் ருஷ்யரான மிஹயீல் பக்கூனினைத் தந்தையாகக் கொண்ட சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் சர்வதேசக் கூட்டணி தவிர்க்க முடியாதபடி இருந்தது. பக்கூனின் சைபீரியாவிலிருந்து திரும்பியவுடன் ஹெர்த்தஸன் நடத்தி வந்த கோலக்கல் பத்திரிகையில் தன்னுடைய நீண்ட அனுபவத்தில் பிறந்த பாண்ஸ்லாவ்வாதம் மற்றும் மனித இனங்களுக்கிடையிலான யுத்தத்தைப் பற்றிய பற்றி என்ற தீர்மானம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—ப-ர்.

கருத்துக்களைப்¹⁰⁵ பிரச்சாரம் செய்யத் தொடங்கினார். பின்னர், ஸ்விட்சர்லாந்தில் தங்கியிருந்த பொழுது அவர் சமாதானம் மற்றும் சுதந்திரக் கழகத்தின்¹⁰⁶ நிர்வாகக் கமிட்டியின் உறுப்பினராக தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இக் கழகம் அகிலத்துக்கு எதிர்ப்பாக ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இந்த முதலாளித்துவ கழகத்தின் விவகாரங்கள் மேன்மேலும் மோசமான நிலையை அடைந்த பொழுது பக்கூனினுடைய ஆலோசனையின் பேரில் அதன் தலைவர் திரு. கு. ஃபோக்ட் அகிலம் தங்கள் கழகத்துடன் கூட்டணி ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று 1868 செப்டெம்பரில் பிரஸ் ஸல்சில் நடைபெற்ற அகிலத்தின் காங்கிரசில்¹⁰⁷ முன்மொழிந்தார். காங்கிரஸ் ஏகமனதாக இரண்டு மாற்றுப் பிரேரணைகளை முன்மொழிந்தது: அகிலம் பின்பற்றுகின்ற அதே நோக்கங்களைக் கழகம் பின்பற்ற வேண்டும்—அப்படியானால் அது இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை; அல்லது அது வேறு நோக்கங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்—அப்படியானால் இரண்டுக்கும் கூட்டணி ஏற்பட முடியாது. சில நாட்களுக்குப் பிறகு பெர்னில் கழகத்தின் காங்கிரஸ் நடைபெற்ற பொழுது பக்கூனின் பல்படியடித்தார். அவர் தற் காலிகச் சூழ்ச்சியாக ஒரு செயல்திட்டத்தை முன்மொழிந்தார். அதன் விஞ்ஞான மதிப்பை முடிவு செய்வதற்கு அதிலுள்ள “வர்க்கங்களை பொருளாதார மற்றும் சமூக ரீதியாக சமநிலைப்படுத்துவது”¹⁰⁸ என்னும் சொற்றொடர் ஒன்றே போதும். அவரை சொற்ப எண்ணிக்கையிலான சிறுபான்மையினர் ஆதரித்தனர். அகிலத்தில் சேருவதற்காக அவர் கழகத்திலிருந்து வெளியேறினார். அகிலத்தின் பொது விதிமுறைகளுக்குப் பதிலாகக் கழகத்தினால் நிராகரிக்கப் பட்ட தன்னுடைய தற்செயலான செயல்திட்டத்தைக் கொண்டு வருவது, பொதுக் குழுவுக்குப் பதிலாகத் தன்னுடைய சொந்த சர்வாதிகாரத்தை ஏற்படுத்துவது என்பது அவருடைய திட்டமாகும். இதற்காக அவர் சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் சர்வதேசக் கூட்டணி என்னும் விசேஷமான கருவியைத் தயாரித்தார்; இது அகிலத்திற்குள் ஒரு அகிலமாகி இருக்க வேண்டும்.

பக்கூனின் இந்த ஸ்தாபனத்தை உருவாக்குவதற்கு அவசியமான கூறுகளை இத்தாலியில் தான் தங்கியிருந்த பொழுது ஏற்படுத்திக் கொண்ட தொடர்புகளிலும் ஸ்விட்சர்லாந்து, பிரான்ஸ் மற்றும் ஸ்பெயினில் அகிலத்தின் உறுப்பினர்கள் மத்தியில் தன்னுடைய தூதர்களாகவும் தனக்கு ஆள் பிடிக்கின்ற அலுவலர்களாகவும் பணியாற்றிய ருஷ்யாவிவிருந்து குடிபெயர்ந்து வந்தவர்களைக் கொண்ட சிறு குழுவினரிடமும் கண்டார். எனினும் கூட்டணியை அங்கீகரிப்பதற்கு பெல்ஜிய மற்றும் பாரிஸ் பெடரல் கவுன்சில்கள் திரும்பத் திரும்ப மறுத்த பிறகுதான் பக்கூனின் தன்னுடைய புதிய சங்கத்தின் விதிமுறைகளைப் பொதுக் குழுவினுடைய அங்கீகாரத்துக்கு சமர்ப்பிக்க முடிவு செய்தார். அந்த விதிமுறைகள் “தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்ட” பெர்ன் செயல்திட்டத்தின் அப்பட்டமான மறு பதிப்பு என்பதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. பொதுக் குழு 1868 டிசம்பர் 22ந் தேதியன்று அனுப்பிய பின்வரும் சுற்றறிக்கையின் மூலம் பதிலளித்தது.

**அகிலத்தின் பொதுக் குழுவிடமிருந்து
சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின்
சர்வதேசக் கூட்டணிக்கு**

சுமார் ஒரு மாத காலத்துக்கு முன்னர் சில குடிமக்கள் சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் சர்வதேசக் கூட்டணி என்னும் பெயருடைய புதிய சர்வதேசச் சங்கத்தின் மத்திய முன் முயற்சிக் கமிட்டியை ஜினீவாவில் அமைத்தார்கள். “அரசியல் மற்றும் தத்துவஞானப் பிரச்சினைகளை சமத்துவம் என்ற மகத்தான கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஆராய்வது, இதரவை” தனது “விசேஷமான பணியாக” இருக்கும் என்று இச்சங்கம் அறிவித்தது.

இந்த முன்முயற்சிக் கமிட்டி வெளியிட்ட விதிமுறைகளும் செயல்திட்டமும் 1868 டிசம்பர் 15ந் தேதியில்தான் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் குழுவுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டன. இந்த ஆவணங்களின்படி மேலே குறிப்

பிடப்பட்ட கூட்டணி “அகிலத்துடன் முழுமையாகக் கலந்து விட்டது”, அதே சமயத்தில் அது அகிலத்திற்கு வெளியில் முழுமையாக நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. ஜினீவா,¹⁰⁹ லொசான்¹¹⁰ மற்றும் பிரஸ்ஸல்ஸ் காங்கிரஸ்களில் தொடர்ச்சியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அகிலத்தின் பொதுக் குழுவைத் தவிர சுயமாக நியமித்துக் கொள்ளப்பட்ட மற்றொரு பொதுக் குழு ஜினீவாவில் இருக்கும் என்பது முன் முயற்சிக் கமிட்டியினால் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கும் விதிமுறைகளின் கருத்தாகும். அகிலத்தின் ஸ்தலப் பிரிவுகளைத் தவிர கூட்டணியின் ஸ்தலப் பிரிவுகளும் இருக்கும்; அவை தமது தேசியக் காரியாலயங்களின் மூலம்—இவை அகிலத்தின் தேசியக் காரியாலயங்களிலிருந்து சுதந்திரமாக இயங்குபவை—“தம்மை அகிலத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி கூட்டணியின் மத்தியக் காரியாலயத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளும்”; ஆகவே அகிலத்தில் சேர்க்கின்ற உரிமையைக் கூட்டணியின் மத்தியக் கமிட்டி தன்னிடம் வைத்துக் கொள்கிறது. கடைசியாக, சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் காங்கிரசுக்கு இணையாக கூட்டணியின் பொதுக் காங்கிரஸ் இருக்கும்; ஏனென்றால் தொழிலாளர்களின் வருடாந்தரக் காங்கிரசின் பொழுது சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பிரிவு என்ற முறையில் சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் சர்வதேசக் கூட்டணியினுடைய தூதுக்குழு, “தனியான இடத்தில் தன்னுடைய பகிரங்கக் கூட்டங்களை நடத்தும்” என்று முன்முயற்சிக் கமிட்டியின் வரையறை விதிகள் கூறுகின்றன.

பொதுக் குழு பின்வருபவற்றைக் கவனத்தில் கொள்கிறது:

சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்துக்கு உள்ளேயும் வெளியிலும் செயலாற்றுகின்ற இரண்டாவது சர்வதேச ஸ்தாபனம் இருப்பதானது அகிலத்தைக் கலைத்து விடுவதற்கு உறுதியான வழி;

ஜினீவா முன்முயற்சிக் குழுவைப் பின்பற்றுவதற்கும் கிட்டத்தட்ட பொருத்தமான சாக்குகளைக் கூறி விசேஷமான நோக்கங்களைக் கொண்ட மற்ற சர்வதேசச் சங்கங்களை சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்துக்குள் கொண்டு

வருவதற்கும் எங்காவது இருக்கின்ற, வேறு எதாவது ஒரு தனிநபர் குழுவிற்கு உரிமை இருந்திருக்கும்;

இவ்வாறாக சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கம் ஏதோ வெொரு தேசிய இனம் அல்லது கட்சியைச் சேர்ந்த விஷயங்களின் விளையாட்டுப் பொருளாக வெகு விரைவில் மாறிவிடும்;

மேலும், சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் விதிமுறைகள் ஸ்தல மற்றும் தேசியக் கிளைகளை மட்டுமே உறுப்பினராகச் சேர்த்துக் கொள்ள அனுமதிக்கின்றன (விதிமுறைகளின் 1வது ஷரத்து, 6வது ஷரத்து ஆகியவற்றைப் பார்க்க);

சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் கிளைகள் சர்வதேசச் சங்கத்தின் பொது விதிமுறைகளுக்கும் ஸ்தாபன வரையறை விதிகளுக்கும் மாறான விதிமுறைகள் அல்லது ஸ்தாபன வரையறை விதிகளை நிறைவேற்றுவது தடுக்கப் பட்டிருப்பது (ஸ்தாபன வரையறை விதிகளின் 12வது ஷரத்தைப் பார்க்க);

சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் விதிமுறைகள் மற்றும் ஸ்தாபன வரையறை விதிகள் பொதுக் காங்கிரசால் மட்டுமே (அதுவும் இதில் பங்கெடுக்கின்ற பிரதிநிதிகளில் மூன்றில் இரண்டு பகுதியினர் ஆதரித்து வாக்களிக்கும் பட்சத்தில்) திருத்தப்பட முடியும் (ஸ்தாபன வரையறை விதிகளின் 13வது ஷரத்தைப் பார்க்க);

பிரஸ்ஸல்சில் நடைபெற்ற பொதுக் காங்கிரசில் சமாதானக் கழகத்திற்கு எதிராக ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்கள் இப்பிரச்சினையைப் பற்றி முன்பே முடிவு செய்திருக்கின்றன;

சமாதானக் கழகத்தின் லட்சியமும் கோட்பாடுகளும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் லட்சியம் மற்றும் கோட்பாடுகளை ஒத்திருப்பவையாக இருக்கின்றன என்று இக் கழகம் சமீபத்தில் அறிவித்திருப்பதால் அது தனியாக நீடிப்பதற்கு எத்தகைய நியாயமும் இல்லை என்று இத்தீர்மானங்களில் காங்கிரஸ் கூறியிருக்கிறது;

கூட்டணியின் முன்முயற்சிக் குழுவின் உறுப்பினர்களில் சிலர் பிரஸ்ஸல்ஸ் காங்கிரசில் கலந்து கொண்ட பிரதிநிதிகள் என்ற முறையில் இத்தீர்மானங்களை ஆதரித்து வாக்களித்தனர்.

மேற்கூறிய அம்சங்களைக் கவனத்தில் கொண்டு சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் குழு 1868 டிசம்பர் 22ந் தேதியன்று நடைபெற்ற கூட்டத்தில் ஏகமனதாகப் பின்வருமாறு முடிவு செய்தது:

1) சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்துடன் சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் சர்வதேசக் கூட்டணியின் உறவுகளை வரையறுக்கின்ற இக்கூட்டணியினுடைய விதிமுறைகளின் எல்லா ஷரத்துக்களும் செல்லத்தகாதவை, ரத்து செய்யப்பட்டவை என்று அறிவிக்கப்படுகிறது.

2) சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் சர்வதேசக் கூட்டணியை சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் கிளையாகச் சேர்த்துக் கொள்ள இயலாது.

ஜா. ஓஜர், கூட்டத் தலைவர்

ரா. ஷா, பொதுச் செயலாளர்

லண்டன், டிசம்பர் 22, 1868

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு கூட்டணி மறுபடியும் பொதுக் குழுவுக்கு மனுச் செய்து, கூட்டணியின் கோட்பாடுகளை அது ஏற்றுக் கொள்கிறதா, இல்லையா என்று கேட்டது. ஆமாம் என்று பதில் வந்தால் கூட்டணி அகிலத்துடன் ஒன்று கலக்கத் தயார் என்று அறிவித்தது. 1869 மார்ச் 9ந் தேதியன்று கூட்டணிக்குப் பின்வரும் சுற்றறிக்கை பதிலாக அனுப்பப்பட்டது:

அகிலத்தின் பொதுக் குழுவிடமிருந்து

சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின்

சர்வதேசக் கூட்டணியின் மத்தியக் கமிட்டிக்கு

ஒரே இலட்சியத்துக்கு, அதாவது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பரஸ்பர பாதுகாப்பு, முன்னேற்றம் மற்றும் பரிபூரண விடுதலைக்குப்

பாடுபடுகின்ற தொழிலாளர் சங்கங்கள் அனைத்தையும் அகிலம் சேர்த்துக் கொள்ளும் என்று எம்முடைய விதி முறைகளின் முதல் ஷரத்து கூறுகிறது.

வெவ்வேறு நாடுகளில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பிரிவுகள் வெவ்வேறு வளர்ச்சி நிலைமைகளில் இருக்கின்றபடியால், மெய்யான இயக்கத்தைப் பிரதிபலிக்கின்ற அவற்றின் தத்துவ ரீதியான கருத்துக்களும் அவசியமாக வேறுபட்டிருக்கும்.

எனினும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கம் ஏற்படுத்திய நடவடிக்கைகளின் ஒற்றுமை, வெவ்வேறு தேசியக் கிளைகளின் பத்திரிகைகளால் இலகுவாக்கப்பட்ட கருத்துப் பரிமாற்றம், பொதுக் காங்கிரசுகளின் போது நடைபெறுகின்ற நேரடியான விவாதங்கள் ஆகியன பொதுவான தத்துவச் செயல்திட்டத்தைப் படிப்படியாக உருவாக்கும் என்பது உறுதி.

எனவே கூட்டணியின் செயல்திட்டத்தை விமர்சன ரீதியாக ஆராய்ச்சி செய்வது பொதுக் குழுவின் வேலை அல்ல. இந்தச் செயல்திட்டம் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தைப் போதுமான வகையில் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறதா, இல்லையா என்று நாம் விசாரணை செய்யப் போவதில்லை. நம்முடைய சங்கத்தின் பொதுக் கொள்கைக்கு, அதாவது தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பரிபூரண விடுதலைக்கு மாறாக அதில் ஏதேனும் இருக்கிறதா என்பதையே நாம் முடிவு செய்ய வேண்டும். உங்களுடைய செயல்திட்டத்தில் ஒரு வாக்கியம் இந்த அம்சத்தில் தவறானதாக இருக்கிறது. 2வது ஷரத்து பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, வர்க்கங்களை அரசியல், பொருளாதார மற்றும் சமூக ரீதியாக சமநிலைப்படுத்துவது அதன்” (கூட்டணியின்) “நோக்கமாகும்”.

வர்க்கங்களை சமநிலைப்படுத்துவது என்பதன் நோக்கம் பொருள் மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கும் இடையில் ஒத்திசைவை ஏற்படுத்துவது என்பதாகும். முதலாளித்துவ சோஷலிஸ்டுகள் இதையே இடைவிடாமல் பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். வர்க்கங்களை சமநிலைப்படுத்துவது அல்ல—இது நடைமுறை

யில் நிறைவேற முடியாத அபத்தமாகும்—மாறாக, வர்க்கங்களை ஒழிப்பதே பட்டாளி வர்க்கத்தின் உண்மையான இரகசியமாகும். இதுதான் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் மகத்தான இலட்சியம்.

எனினும், வர்க்கங்களை சமநிலைப்படுத்துவது என்னும் சொற்றொடர் எழுதப்பட்டிருக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தைப் பார்க்கும் பொழுது அது எதிர்பாராத தவறாக இருக்கும் என்று தோன்றுகிறது. இத்தகைய ஆபத்தான தப்பெண்ணங்களை ஏற்படுத்தக் கூடிய சொற்றொடரை உங்களுடைய செயல்திட்டத்திலிருந்து அகற்றுவதில் நீங்கள் அக்கறை காட்டுவீர்கள் என்பதில் பொதுக் குழுவுக்கு சந்தேகம் இல்லை. ஒவ்வொரு கிளையும் தன்னுடைய சொந்தத் தத்துவச் செயல்திட்டத்தை சுதந்திரமாக உருவாக்கிக் கொள்வதை எங்கள் சங்கத்தின் கோட்பாடுகள் அனுமதிக்கின்றன, ஆனால் சங்கத்தின் பொதுக் கொள்கைக்கு அது முரணாக இருக்கக் கூடாது.

எனவே கூட்டணியின் கிளைகள் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கக் கிளைகளாக மாறுவதற்கு எத்தகைய தடையும் இல்லை.

கூட்டணியின் கலைப்பும் அதன் கிளைகள் அகிலத்தில் சேருவதும் உறுதியாக முடிவு செய்யப்பட்டால் எங்கள் விதிகளின் படி புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு கிளையினுடைய தலைமையிடத்தையும் உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கையையும் பற்றி பொதுக் குழுவுக்குத் தெரிவிப்பது அவசியம்.

பொதுக் குழுவின் கூட்டம்,
மார்ச் 9, 1869

கூட்டணி இந்த நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொண்டதால் பொதுக் குழு பக்கூணினுடைய செயல்திட்டத்திலுள்ள சில கையொப்பங்களைத் தவறாகப் புரிந்து கொண்டு (கூட்டணி ஜினீவாவிலுள்ள ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டியின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றிருப்பதாகப் பொதுக் குழு கருதியது; ஆனால் அக்கமிட்டி எப்பொழுதும் கூட்டணியுடன் எவ்விதமான உறவையும் வைத்துக் கொள்ள மறுத்து வந்

திருக்கிறது) கூட்டணியை அகிலத்தில் சேர்த்துக் கொண்டது. பாசெல் காங்கிரசில் பங்கெடுக்க வேண்டும் என்னும் உடனடியான நோக்கத்தை இப்படி அது நிறைவேற்றிக் கொண்டது. பக்கூணினுடைய ஆதரவாளர்கள் மோசடியான வழிகளை—இப்படிப்பட்ட வழிகள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைத் தவிர அகிலத்தின் காங்கிரசுகளில் ஒருபோதும் உபயோகிக்கப்படவில்லை—கடைப்பிடித்தபோதிலும், காங்கிரஸ் பொதுக் குழுத் தலைமையகத்தை ஜினீவாவுக்கு மாற்றும்; பரம்பரையாக வருகின்ற உரிமைகளை உடனடியாக ஒழிப்பதைப் பற்றிய—இது சோஷலிசத்தின் தொடக்க நிலை என்று பக்கூனின் கருதினார்—பழைய சான்-சிமோன்வாதக் குப்பையை அதிகார பூர்வமாக அங்கீகரிக்கும் என்று எதிர்பார்த்த பக்கூனின் ஏமாற்றமடைந்தார். கூட்டணி பொதுக் குழுவுக்கு எதிராக மட்டுமின்றி, இக்குறுங்குழுவாதக் கோஷ்டியின் செயல்திட்டத்தை, குறிப்பாக, அரசியலிலிருந்து முழுமையாக விலகியிருத்தல் என்னும் அதனுடைய கோட்பாட்டை ஏற்றுக் கொள்ள மறுத்த அகிலத்தின் எல்லாக் கிளைகளுக்கும் எதிராக பகிரங்கமாகவும் இடைவிடாமலும் நடத்திய யுத்தத்துக்கு இது சமிக் கையாக இருந்தது.

பாசெல் காங்கிரசுக்கு முன்னரே கூட, நெச்சாயெவ் ஜினீவாவுக்கு வந்த பொழுது பக்கூனின் அவருடன் சேர்ந்து ருஷ்யாவில் மாணவர்கள் மத்தியில் ஒரு இரகசியச் சங்கத்தை நிறுவினார். அவர் பல்வேறு “புரட்சிகரக் கமிட்டிகள்” என்ற பெயர்களுக்குப் பின்னால் தன்னுடைய மெய்யான உருவத்தை எப்பொழுதும் மறைத்துக் கொண்டு காலியோஸ்ட்ரொ காலத்தின் தந்திரங்கள், மாயாஜாலங்கள் எல்லாவற்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்ட எதேச் சாதிகாரத்திற்காகப் பாடுபட்டார். ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவிக்கு ஜினீவாவிலிருந்து மஞ்சள் உறைகளின் மேல் “இரகசியப் புரட்சிக் கமிட்டி” என்று ருஷ்ய மொழியில் முத்திரை வைத்துக் கடிதங்களை அனுப்பி அவர்களை ருஷ்யப் போலீசிடம் மாட்டி விடுவது இச்சங்கம் கடைப்பிடித்த முக்கியமான பிரச்சார முறையாகும். அகிலத்தின் பெயர்

எப்படி மோசமான முறையில் தவறாக உபயோகிக்கப்பட்டது என்பதற்கு நெச்சாயெவ் வழக்கைப் பற்றி பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற விவரங்களே சான்றாக இருக்கின்றன.*

கூட்டணி இந்த சமயத்தில் பொதுக் குழுவுக்கு எதிரான பகிரங்க விவாதத்தை முதலில் லோக்கல் எனும் இடத்தில் வெளியான *Progrès*¹¹² பத்திரிகையிலும் பிறகு ரொமான்ஸ் சம்மேளனத்தின்—கூட்டணியின் சில உறுப்பினர்கள் பக் கூனினைப் பின்பற்றி அதில் சேர்ந்திருந்தார்கள்—அதிகார பூர்வமான செய்தித்தாளாகிய ஜினீவாவின் *Égalité*¹¹³ பத்திரிகையிலும் ஆரம்பித்தது. பக்கூனினுடைய சொந்தப் பத்திரிகையான *Progrès*இல் வெளியிடப்பட்ட தாக்குதல்களைப் புறக்கணித்த பொதுக் குழுவால் *Égalité*ன் தாக்குதல்களை அலட்சியப்படுத்த முடியவில்லை; ஏனென்றால் இவை ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டியினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவை என்று அது கருதியது. எனவே பொதுக் குழு 1870 ஜனவரி 1ந் தேதியன்று ஒரு சுற்றறிக்கையை** வெளியிட்டது. அது பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“1869 டிசம்பர் 11ந் தேதிய *Égalité*ல் நாம் பின்வருமாறு படிக்கிறோம்:

‘பொதுக் குழு மிகவும் முக்கியமான விவகாரங்களைப் புறக்கணித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்பது நிச்சயம். வரையறை விதிகளின் முதல் ஷரத்தின்படி பொதுக் குழுவின் கடமைகளைப் பற்றி நாங்கள் அதற்கு நினைவூட்டுகிறோம்: காங்கிரஸ் நிறைவேற்றிய தீர்மானங்களை பொதுக் குழு கண்டிப்பாக நிறைவேற்ற வேண்டும், இதரவை. நாங்கள் பொதுக் குழுவிடம் பல கேள்விகளைக் கேட்க முடியும். அவற்றுக்குத் தர வேண்டிய பதில்கள் ஒரு நீண்ட அறிக்கையாக இருக்கும். இதைப் பின்னால் பார்ப்போம்.... அதற்கிடையில், இதரவை....’

* நெச்சாயெவ் வழக்கிலிருந்து¹¹¹ சில பகுதிகள் விரைவில் வெளியிடப்படும். பக்கூனினுடைய நண்பர்கள் அகிலத்தைப் பொறுப்பாக்கிப் பரப்பி வருகின்ற முட்டாள்தனமான, அவப்பெயர் பெற்ற விதிகளுக்கு ஒரு உதாரணத்தை அவற்றில் பார்க்க முடியும்.

** கா. மார்க்ஸ், பொதுக் குழுவிடமிருந்து ரொமான்ஸ் ஸ்விட்சர்லாந்தின் பெடரல் கவுன்சிலுக்கு.—ப-ர்.

பொதுக் குழு *Égalité*க்குக் கடிதம் எழுத அல்லது வாதம் நடத்த அல்லது செய்தித்தாள்களின் 'கேள்விகளுக்குப் பதிலளிக்கும்படி' விதிமுறைகளில் அல்லது வரையறை விதிகளில் எந்த ஷரத்து அவசியமாக வற்புறுத்துகிறது என்பது பொதுக் குழுவுக்குத் தெரியாது. பொதுக் குழுவைப் பொறுத்த மட்டில் ஜினீவாவில் இருக்கின்ற பெடரல் கமிட்டி தான் ரொமான்ஸ் ஸ்விட்சர்லாந்தில் உள்ள கிளைகளைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கிறது. ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டி சட்டபூர்வமான ஒரே வழியில், அதாவது அதன் செயலாளர் மூலம் நமக்கு வேண்டுகோள்களையோ, கண்டனங்களையோ அனுப்புகின்ற பொழுது பொதுக் குழு எப்பொழுதுமே அவற்றுக்குப் பதிலளிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கும். ஆனால் ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டிக்கு தன்னுடைய பொறுப்பை *Égalité* மற்றும் *Progrès*இடம் ஒப்படைப்பதற்கு அல்லது இந்த செய்தித்தாள்கள் அதன் கடமைகளை அபகரிக்க அனுமதிப்பதற்கு எந்த உரிமையும் இல்லை. பொதுவாகப் பார்க்கும் பொழுது தேசிய மற்றும் ஸ்தலக் கமிட்டிகளுடன் ஸ்தாபன விஷயங்களைப் பற்றிய பொதுக் குழுவின் கடித விவரங்களை வெளியிடுவது தவிர்க்க இயலாத படி சர்வதேசச் சங்கத்தின் பொது நலன்களுக்குப் பேராபத்தாக இருக்கும். ஆகவே அகிலத்தின் மற்ற பத்திரிகைகள் *Progrès* மற்றும் *Égalité*ன் உதாரணத்தைப் பின்பற்றுவதாக இருந்தால் பொதுக் குழுவுக்கு இரண்டு வழிகள்தான் உண்டு: மெளனத்தைக் கடைப்பிடிப்பதன் மூலம் தனக்குப் பகிரங்கமான அவப்பெயரை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் அல்லது பகிரங்கமாகப் பதிலளித்து தன்னுடைய பொறுப்புக் கடமைகளை மீற வேண்டும். *Égalité* பத்திரிகை *Progrès* பத்திரிகையுடன் சேர்ந்து பொதுக் குழுவைக் கண்டனம் செய்யும்படி *Travail*¹¹⁴ என்ற பாரிஸ் பத்திரிகையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. இவை அனைத்தும் ஒரு பொது நலக் கழகத்தை¹¹⁵ அமைத்திருக்கின்றன போலும்!''

இதற்கிடையில், இச்சுற்றறிக்கையைப் படிக்கும் முன்பே ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டி *Égalité*ன் ஆசிரியர் குழுவி

லிருந்து கூட்டணியின் ஆதரவாளர்களை வெளியேற்றியிருக்கிறது.

1868 டிசம்பர் 22 மற்றும் 1869 மார்ச் 9ந் தேதிய சுற்றறிக்கைகளைப் போல 1870 ஜனவரி முதல் தேதிச் சுற்றறிக்கையும் அகிலத்தின் எல்லாக் கிளைகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

கூட்டணி ஏற்றுக் கொண்ட நிபந்தனைகளில் ஒன்றைக் கூட ஒருபோதும் நிறைவேற்றவில்லை என்பதைக் கூறுவது அவசியமல்ல. அதன் மாயையான கிளைகள் பொதுக் குழுவுக்கு ஒரு மர்மமாகவே இருந்து வருகின்றன. பக்கூனின் ஸ்பெயினிலும் இத்தாலியிலும் சிதறிக் கிடக்கின்ற சில குழுக்களையும் அகிலத்திலிருந்து அவர் பிரித்து விட்ட நேபிள்ஸ் கிளையையும் தன்னுடைய தனிப்பட்ட தலைமையின் கீழ் வைத்திருப்பதில் முனைந்தார். மற்ற இத்தாலிய நகரங்களில் அவர் சிறு குழுக்களுடன்—இவற்றில் தொழிலாளர்கள் இல்லை, வழக்குரைஞர்கள், பத்திரிகையாளர்கள் மற்றும் இதர முதலாளி வர்க்க வறட்டுக் கோட்பாட்டுவாதிகளே இருந்தார்கள்—தொடர்பு கொண்டிருந்தார். பர்செலோனாவில் அவருடைய நண்பர்கள் சிலர் அவருடைய செல்வாக்கைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பிரான்சின் தெற்குப் பகுதியிலுள்ள சில நகரங்களில் கூட்டணி வியோனைச் சேர்ந்த அல்பேர் ரிஷார் மற்றும் காஸ்பார் பிளாங்கின் (இவரைப் பற்றி விரிவாகப் பின்னர் கூறுவோம்) தலைமையில் பிரிவினைவாதக் கிளைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி செய்தது. சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால் அகிலத்திற்குள் ஒரு சர்வதேசச் சங்கம் தொடர்ந்து இயங்கியது.

கூட்டணி ரொமான்ஸ் ஸ்விட்சர்லாந்திலுள்ள கிளைகளின் தலைமையைக் கைப்பற்றுகின்ற மாபெரும் தாக்குதலை ஷோ-டெ-ஃபோனில் 1870 ஏப்ரல் 4ந் தேதியன்று தொடங்கிய காங்கிரசில் தொடுக்கத் திட்டமிட்டது.

கூட்டணியின் பிரதிநிதிகள் காங்கிரசில் பங்கேற்கும் உரிமையைப் பற்றிய சண்டை தொடங்கியது; ஜினீவா சம்மேளனம் மற்றும் ஷோ-டெ-ஃபோன் கிளைகளின் பிரதி

நிதிகள் அதைப் பற்றி பிரச்சினைகளை எழுப்பினார்கள். கூட்டணியின் ஆதரவாளர்கள், தமது சொந்தக் கணக்குப்படி, சம்மேளன உறுப்பினர்களில் ஐந்தில் ஒரு பகுதிக்கு அதிகமல்ல என்றபோதிலும் அவர்கள் பாசெல் தந்திரங்களை மறுபடியும் கடைப்பிடித்து ஒன்று அல்லது இரண்டு வாக்குகளைக் கொண்ட போலியான பெரும்பான்மையைப் பெற்றார்கள். இப்பெரும்பான்மை பதினைந்து கிளைகளை மட்டுமே பிரதிநிதித்துவம் செய்தது என்று அவர்களுடைய பத்திரிகையே எழுதியது (1870 மே 7ந் தேதி *Solidaritë* ஐப்¹⁶ பார்க்க); ஆனால் ஜினீவாவில் மட்டுமே முப்பது கிளைகள் இருந்தன! இந்த வாக்கெடுப்பின் போது ரொமான்ஸ் காங்கிரஸ் இரண்டு கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்தது, அவை கூட்டங்களைத் தனித்தனியாக நடத்தின. கூட்டணியின் ஆதரவாளர்கள் மொத்த சம்மேளனத்தின் சட்டபூர்வமான பிரதிநிதிகள் என்று தம்மைக் கருதிக்கொண்டு ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டியின் தலைமையகத்தை ஷோ-டெ-ஃபோனுக்கு மாற்றினார்கள்; குடிமகன் கில்யோமை ஆசிரியராகக் கொண்டு தம்முடைய அதிகார பூர்வமான பத்திரிகையாகிய, *Solidaritë* நெவ்ஷடேவில் ஆரம்பித்தார்கள். ஜினீவாவின் “பாக்டரியின்”¹⁷ தொழிலாளர்களை, அந்த அருவருக்கத் தக்க “முதலாளி வர்க்கத்தினரை” இகழ்ந்துரைத்தல், ரொமான்ஸ் சம்மேளனப் பத்திரிகையான *Egalitë* மீது போர் தொடுத்தல், அரசியலிலிருந்து முற்றிலும் விலகியிருத்தல் ஆகிய விசேஷப் பொறுப்புகள் இந்த இளம் எழுத்தாளரிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன. இவ்விஷயத்தைப் பற்றி வெளியிடப்பட்ட மிகவும் முக்கியமான கட்டுரைகளை மார்க்சேயைச் சேர்ந்த பஸ்தெலிக்காவும் வியோனைச் சேர்ந்த அல்பேர் ரிஷார் மற்றும் காஸ்பார் பிளாங்—கூட்டணியின் இரண்டு பெருந்தூண்கள்—ஆகியோரும் எழுதினார்கள்.

ஜினீவா பிரதிநிதிகள் திரும்பியவுடன் தங்கள் கிளைகளின் பேரவைக் கூட்டத்தை நடத்தினார்கள்; அக்கூட்டம் பக்கூனின் மற்றும் அவருடைய நண்பர்களின் எதிர்ப்பை மீறி ஷோ-டெ-ஃபோன் காங்கிரசில் பிரதிநிதிகளின் நடவடிக்கைகளை அங்கீகரித்தது. சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு

பக்கூனிணும் அவருடைய முக்கியமான சகாக்களும் பழைய ரொமான்ஸ் சம்மேளனத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்கள்.

ரொமான்ஸ் காங்கிரஸ் முடிவடைந்த சிறிது காலத்துக்குள் புதிய ஷோ-டெ-ஃபோன் கமிட்டி பொதுக் குழு தலையிட வேண்டும் என்று கோரியது. இது அனுப்பிய கடிதத்தில் செயலாளரின் பேரில் ஃபி. ரொபேரும் தலைவரின் பேரில் அன்ரீ ஷெவலேயும் கையெழுத்திட்டிருந்தார்கள். இரண்டு மாதங்களுக்குப் பிறகு கமிட்டியின் பத்திரிகையான *Solidarity* ஜூலை 9ந் தேதிய இதழில் ஷெவலேயைத் திருடன் என்று குற்றஞ்சாட்டியது. பொதுக் குழு இரு தரப்பினருடைய ஆவணங்களையும் பரிசீலனை செய்த பிறகு ஜினீவா பெடரல் கமிட்டி தன் பழைய பொறுப்புகளைத் தொடர்ந்து வைத்திருப்பதென்றும் புதிய ஷோ-டெ-ஃபோன் பெடரல் கமிட்டி ஏதாவதொரு ஸ்தலப் பெயரை வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் 1870 ஜூன் 28ந் தேதியன்று முடிவு செய்தது. இம்முடிவு தன்னுடைய திட்டங்களைக் கெடுத்த படியால் ஷோ-டெ-ஃபோன் கமிட்டி பொதுக் குழு எதேச் சாதிகார முறையில் நடப்பதாகக் குற்றஞ்சாட்டியது; பொதுக் குழு தலையிட வேண்டும் என்று முதலில் கேட்டது தானே என்பதை அது மறந்து விட்டது. ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டியின் பெயரை அபகரிப்பதற்கு ஷோ-டெ-ஃபோன் கமிட்டி செய்த இடைவிடாத முயற்சிகளினால் ஸ்விட்சர்லாந்து சம்மேளனத்துக்கு ஏற்பட்ட தொல்லைகளினால் முந்திய கமிட்டியுடன் எல்லா அதிகார பூர்வமான உறவுகளையும் பொதுக் குழு நிறுத்தி விட வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

அதற்கு சிறிது காலத்துக்கு முன்னர்தான் லுயீ போனப் பார்ட்டியின் இராணுவம் ஸெடானில் சரணடைந்திருந்தது. யுத்தம் நீடிப்பதைப் பற்றி அகிலத்தின் உறுப்பினர்களுடைய கண்டனங்கள் எல்லா இடங்களிலிருந்தும் எழுந்தன. பொதுக் குழு தன்னுடைய செப்டெம்பர் 9ந் தேதிய அறிக்கையில்* பிரஷ்யாவின் நாடுபிடிக்கும் திட்டங்களை அம்

* இத்தொகுதி, பக்கங்கள் 37—49 பார்க்க.—பு-ர்.

பலப்படுத்தியது, பிரஷ்யாவின் வெற்றி பாட்டாளி வர்க்க இலட்சியத்துக்கு எவ்வளவு ஆபத்தானது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டி, ஜெர்மானியத் தொழிலாளர்களே இந்த வெற்றிக்கு முதல் பலியாகப் போகிறார்கள் என்று எச்சரிக்கை செய்தது. இங்கிலாந்தில் பொதுக் குழு கூட்டங்களை நடத்தியது. இவற்றில் ஆங்கில அரசவையின் பிரஷ்ய ஆதரவுப் போக்கு கண்டனம் செய்யப்பட்டது. ஜெர்மனியில் தொழிலாளர்கள்—அகிலத்தின் உறுப்பினர்கள்—குடியரசை அங்கீகரிக்க வேண்டும், “பிரான்சுக்குக் கௌரவமான சமாதானத்தை”... ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கோரி ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினார்கள்.

இதற்கிடையில் உற்சாகமான (நெவ்ஷுடேலைச் சேர்ந்த) கில்யோமின் போர்க்குணம், பிரஷ்யர்களை எதிர்த்துச் சண்டை போடுவதற்கு ஸ்விஸ் தொண்டர்களைக் கொண்ட படையை அமைக்க வேண்டும் எனக் கோருகின்ற அனாமதேய அறிக்கையை அதிகார பூர்வமான செய்தித்தாளாகிய *Solidarité*ன் பெயரிலும் அதற்குப் பிற்சேர்க்கையாகவும் வெளியிடலாம் என்ற மேதாவிலாசமான கருத்தை வெளியிட்டது.¹¹⁸ கில்யோமே இவ்வளவு காலமாக இதைச் செய்ய முடியாதபடி அவருடைய தலையிடாமைக் கொள்கைகள் தான் தடுத்திருக்க வேண்டும் என்பதில் ஐயமில்லை.

பிறகு லியோனில் எழுச்சி¹¹⁹ நடைபெற்றது. பக்கூனின் வேகமாக அங்கே சென்றார்; அல்பேர் ரிஷார்; காஸ்பார் பிளாங் மற்றும் பஸ்தெலிக்காவின் உதவியுடன் செப்டெம்பர் 28ந் தேதியன்று நகர மண்டபத்தில் தன்னை நிலை நாட்டிக் கொண்டார்; ஆனால் அவர் பாதுகாப்புக்குக் காவலரை நியமிப்பதிலிருந்து விலகியிருந்தார்; அது ஒரு அரசியல் நடவடிக்கையாகக் கருதப்படும் என்று எண்ணியிருந்தார். பக்கூனின் கடும் இம்சைகளுக்குப் பிறகு அரசை ஒழிக்கின்ற ஆணையை வெளியிட்ட சிறிது நேரத்துக்குள் தேசியக் காவற்படை வீரர்கள் சிலர் அவரைக் கேவலமான முறையில் விரட்டியடித்தார்கள்.

பொதுக் குழு 1870 அக்டோபரில், அதன் பிரெஞ்சு உறுப்பினர்கள் பங்கு கொள்ள முடியாதிருந்த சூழ்நிலையில் குடி

மகன் போல் ரொபேனை உறுப்பினராக இணைத்துக் கொண்டது. அவர் பிரேஸ்திலிருந்து ஓடிவந்த அகதி, கூட்டணியின் பிரபலமான ஆதரவாளர்களில் ஒருவர், அது மட்டுமல்ல; *Égalité* பத்திரிகையில் பொதுக் குழுவுக்கு எதிரான தாக்குதல்களைத் தூண்டியவர்; அவர் அத்தருணத்திலிருந்து பொதுக் குழுவில் ஷோ-டெ-ஃபோன் கமிட்டிக்கு ஆதரவான நிருபராகச் செயலாற்றினார். அவர் 1871 மார்ச் 14ந் தேதியன்று ஸ்விஸ் தகராறைத் தீர்ப்பதற்கு அகிலம் மூடிய மாநாட்டைக் கூட்ட வேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறினார். பாரிசில் முக்கியமான சம்பவங்கள் நடைபெறப் போவதை முன்னறிந்த பொதுக் குழு அந்த ஆலோசனையை உறுதியாக மறுத்தது. ரொபேன் சில சந்தர்ப்பங்களில் இப்பிரச்சினையை எழுப்பினார்; இந்தத் தகராறு சம்பந்தமாகப் பொதுக் குழு இறுதியான முடிவெடுக்க வேண்டும் என்று கூட வற்புறுத்தினார். 1871 செப்டெம்பரில் நடைபெறப் போகின்ற மாநாட்டில் இப்பிரச்சினையை எடுத்துக் கொள்வது என்று பொதுக் குழு ஜூலை 25ந் தேதியன்று முடிவு செய்தது.

தன்னுடைய சூழ்ச்சிகள் மாநாட்டில் விசாரிக்கப்படுவதை விரும்பாத கூட்டணி ஆகஸ்ட் 6ந் தேதியிலிருந்து தன்னைக் கலைத்துக் கொண்டதாக ஆகஸ்ட் 10ந் தேதியன்று அறிவித்தது. ஆனால் செப்டெம்பர் 15ந் தேதியன்று அது மறுபடியும் தோன்றி நாத்திக சோஷலிஸ்டுகள் கிளை என்ற பெயரில் தன்னை அகிலத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளுமாறு பொதுக் குழுவைக் கேட்டு கொண்டது. பாசெல் காங்கிரசில் ஸ்தாபனப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம், எண் V பிரகாரம் ஜினீவா பெடரல் கமிட்டியைக் கலந்தாலோசிக்காமல் பொதுக் குழுவால் அதைச் சேர்த்துக் கொள்ள இயலாது. ஜினீவா பெடரல் கமிட்டி குறுங்குழுவாதக் கிளைகளுடன் இரண்டு வருட காலம் போராடிக் களைத்துப் போயிருந்தது. மேலும் அகிலம் மதச்சார்புடைய கிளைகளை அங்கீகரிக்கவில்லை என்று பொதுக் குழு ஏற்கெனவே ஆங்கில கிறிஸ்துவ தொழிலாளர் சங்

கங்களிடம் (Young Men's Christian Association*) தெரிவித்திருந்தது.

ஷோ-டெ-ஃபோன் பெடரல் கமிட்டி ஆகஸ்ட் 6ந் தேதியன்று—கூட்டணி கலைக்கப்பட்ட தேதி—பொதுக் குழுவுடன் அதிகார பூர்வமான உறவுகளை வைத்துக் கொள்ள விரும்புவதாக மறுபடியும் தெரிவித்தது; அது ஜூன் 28 தீர்மானத்தைத் தொடர்ந்து புறக்கணிப்பதாகவும் ஜினீவாவைப் பொறுத்த மட்டில் தன்னை ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டியாகக் கருதுவதாகவும் “இந்த விவகாரத்தைத் தீர்ப்பது பொதுக் காங்கிரசின் பொறுப்பு” என்றும் அறிவித்தது. செப்டெம்பர் 4ல் அதே கமிட்டி இதைப் பற்றி முடிவு செய்வதற்கு மாநாட்டுக்குத் தகுதியுண்டா என்ற கேள்வியை எழுப்பியது, ஆனால் மாநாட்டைக் கூட்ட வேண்டுமென்று இதே கமிட்டிதான் முதலில் வற்புறுத்தியது. மாநாடு விரும்பியிருந்தால் தன் பங்கிற்கு பாரிஸ் பெடரல் கமிட்டியின் தகுதியைப் பற்றிய பிரச்சினையை எழுப்பியிருக்கலாம். பாரிஸ் முற்றுகையிடப்படுவதற்கு முன்னர் ஷோ-டெ-ஃபோன் கமிட்டி ஸ்விஸ் பிரச்சினையில் தலையிடும்படி இக்கமிட்டியைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.¹²⁰ ஆனால் பொதுக் குழு 1870 ஜூன் 28ல் செய்த முடிவை ஆதரிப்பதுடன் மாநாடு நின்று விட்டது (ஜினீவா *Égalité* பத்திரிகையின் 1871 அக்டோபர் 21 இதழில் இதன் காரணங்கள் விளக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க).

III

பிரான்சிலிருந்து வெளியேறியவர்கள் சிலர் ஸ்விட்சர்லாந்துக்கு வந்து அங்கே அடைக்கலம் அடைந்தது கூட்டணிக்கு ஓரளவு சுறுசுறுப்பூட்டியது.

அகிலத்தின் ஜினீவா உறுப்பினர்கள் அகதிகளுக்குத் தம் மாலியன்ற எல்லாவற்றையும் செய்தார்கள். அவர்கள் ஆரம்பத்திலிருந்தே உதவிகளைச் செய்தார்கள், விரிவான பிரச்சாரத்தைத் தொடங்கி, வெர்சேய் அரசாங்கம் கோரியதைப் போல அகதிகளைத் திருப்பியனுப்ப முடியாதபடி ஸ்விஸ்

* —கிறிஸ்துவ இளைஞர் சங்கம்.—ப-ர்.

அதிகாரிகளைத் தடுத்தார்கள். பிரான்சுக்குச் சென்றவர்களோ, அகதிகள் பிரெஞ்சு எல்லையைக் கடந்து தப்பி வருவதற்கு உதவி செய்வதற்காக பேராபத்தான காரியத்தில் ஈடுபட்டார்கள். அகதிகளில் பி. மலோனைப்* போன்ற முக்கியப் பேர்வழிகள் சிலர் உடனடியாகக் கூட்டணிக் கனவான்களுடன் உடன்பாட்டுக்கு வருவதையும் கூட்டணியின் முன்னாள் செயலாளரான நி. ஜூக்கோவ்ஸ்கியின் உதவியுடன் ஜினீவாவில், ரொமான்ஸ் சம்மேளனத்துக்கு வெளியில் புதிய கிளையை, “பிரச்சார மற்றும் புரட்சிகர சோஷ

* பி.மலோனுடைய நண்பர்கள் அவர்தான் அகிலத்தின் ஸ்தாபகர் என்று கடந்த மூன்று மாத காலமாக ஒரே மாதிரியாக அவரை விளம்பரப்படுத்தி, அவருடைய புத்தகம் தான்¹²¹ கம்யூனைப் பற்றி பாரய்ச்மற்ற முறையில் எழுதப்பட்ட ஒரே நூல் என்று கூறி வருகிறார்கள். பிப்ரவரி தேர்தல்களின் போது பாடினியோலின் மேயருடைய உதவியாளரான இந்த நபர் என்ன நிலையெடுத்தார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியுமா? அந்தச் சமயத்தில் பி. மலோனுக்கு கம்யூன் எழுச்சி ஏற்படப் போகிறது என்பது தெரியாது; தேசிய சபைக்கான தேர்தல்களில் தன்னுடைய வெற்றியைத் தவிர அவருக்கு வேறு அக்கறை கிடையாது. அகிலத்தின் உறுப்பினர் என்ற முறையில் நான்கு தேர்தல் கமிட்டிகளின் பட்டியலில் தன் பெயரைச் சேர்ப்பதற்கு அவர் சூழ்ச்சி செய்தார். அந்த நோக்கத்தில் பாரிஸ் பெடரல் கவுன்சில் இருப்பதை அவர் முரட்டுத்தனமாக மறுத்தார்; பாடினியோலில் அவர் நிறுவிய ஒரு கிளையின் பட்டியலை மொத்த சங்கத்தின் பட்டியலைப் போல மோசடியான முறையில் கமிட்டிகளிடம் சமர்ப்பித்தார்.—பின்னர் மார்ச் 19ந் தேதியன்று ஓர் அதிகார பூர்வமான ஆவணத்தில், முற்பொழுதில் நடைபெற்ற மாபெரும் புரட்சியின் தலைவர்களை அவமதித்தார். இன்று உச்சி முதல் உள்ளங்கால் வரை அராஜகவாதியான இந்த நபர் ஒரு வருடத்துக்கு முன்பு நான்கு கமிட்டிகளிடம் கூறியதை—“நான்தான் அகிலம்”—அச்சிடுகிறார் அல்லது அதை அச்சிட அனுமதிக்கிறார். பி. மலோன் ஒரே சமயத்தில் பதினான்காம் லுயீயையும் சாக்கலேட் தயாரிக்கும் துறையில் தொழிலதிபரான பெர்ரோனையும் நையாண்டி செய்கின்ற முறையைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். என்னுடைய சாக்கலேட்தான்... சாப்பிடக் கூடிய ஒரே சாக்கலேட் என்று பெர்ரோன் கூறவில்லையா!

விச நடவடிக்கைக் கிளையை''¹²² நிறுவுவதற்கு முயற்சி செய்வதையும் ஜினீவா தொழிலாளர்கள் அறிந்த பொழுது அவர்கள் எவ்வளவு திகைப்படைந்தார்கள் தெரியுமா! தனது விதிமுறைகளின் முதல் ஷரத்தில் இந்தக் கிளை பின் வருமாறு அறிவிக்கிறது:

“சர்வதேச தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொது விதிமுறைகளை ஏற்றுக் கொள்கிறது; அதே சமயம் முன்முயற்சி மற்றும் நடவடிக்கைக்கான முழு சுதந்திரத்தை தன்னிடமே வைத்து கொள்கிறது; இந்த முன்முயற்சியானது சங்கத்தின் விதிமுறையாலும் காங்கிரசுகளாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சுயாட்சி மற்றும் சம்மேளனக் கோட்பாட்டின் தர்க்க ரீதியான பின் விளைவாகும்”.

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், கூட்டணியின் வேலையைத் தொடர்வதற்கு முழு சுதந்திரத்தை அது தனக்கு ஒதுக்கி வைத்துக் கொள்கிறது.

1871 அக்டோபர் 20ந் தேதியன்று மலோன் எழுதிய கடிதத்தின் மூலம் இப்புதிய கிளை அகிலத்தில் சேருவதற்கு மூன்றாவது முறையாகப் பொதுக் குழுவுக்கு மனுச் செய்தது. பொதுக் குழு பாசெல் காங்கிரசின் Vவது தீர்மானத்தின்படி ஜினீவா பெடரல் கமிட்டியின் கருத்தைக் கேட்டது. பொதுக் குழு “சூழ்ச்சிகள் மற்றும் உட்பூசல்களின் புதிய நாற்றங்காலை” அங்கீகரிப்பதை அக்கமிட்டி தீவிரமாக எதிர்த்தது. பி. மலோன் மற்றும் கூட்டணியின் முன்னாள் செயலாளரான நி. ஜூக்கோவ்ஸ்கியின் சித்தத்தை சம்மேளனம் முழுவதன் மீதும் திணிக்க விரும்பாமல் பொதுக் குழு போதுமான அளவு “எதேச்சாதிகார” முறையில் நடந்து கொண்டது என்னவோ உண்மைதான்.

Solidarité பத்திரிகை நின்றதால் கூட்டணியின் புதிய ஆதரவாளர்கள் *Révolution Sociale*¹²³ என்ற பத்திரிகையை மதிப்பிற்குரிய பெண்மணி அன்றே லேவோவின் தலைமையில் நிறுவினார்கள். அதற்குச் சற்று முன்பு சமாதானக் கழகத்தின் லொசான் காங்கிரசில் அவர் பின்வருமாறு பேசியிருந்தார்:

“ராஜல் ரிகோவும் ஃபெர்ரேயும் கம்யூனின் இரண்டு கொடும் பாதகர்கள். இரத்த வெறி பிடித்த நடவடிக்கைகளைக் கோருவதை—அப்படிக் கோருவது எப்பொழுதுமே பலனளிக்கவில்லை என்றபோதிலும்—அதுவரை” (பணயக் கைதிகள் கொல்லப்படுகின்ற வரை) “அவர்கள் நிறுத்தவில்லை”.

இப்பத்திரிகை தன் முதல் இதழிலிருந்தே *Figaro, Gaulois, Paris-Journal*¹²⁴ மற்றும் இதர கேவலமான பத்திரிகைகளின் தரத்துக்கு இறங்கியது; பொதுக் குழுவின் மீது அவை வீசிக் கொண்டிருந்த சேற்றை மறுபடியும் பிரசுரித்துக் கொண்டிருந்தது. அகிலத்திற்குள் கூட தேசிய இன வெறியைத் தூண்டுவதற்குப் பொருத்தமான தருணம் வந்து விட்டது என்று அது நினைத்தது. பொதுக் குழு, பிஸ்மார்க்கின் மனப்போக்குடைய ஒரு நபரால் வழிநடத்தப்படுகின்ற ஜெர்மானிய கமிட்டி* என்று அப்பத்திரிகை எழுதியது.

பொதுக் குழுவைச் சேர்ந்த சில உறுப்பினர்கள் “முதலாவதாகவும் முதன்மையாகவும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள்” என்ற பெருமைக்கு உரியவர்களல்ல என்பதைத் திட்டவாட்டமாகக் கண்டுபிடித்த பிறகு பொதுக் குழுவின் எதேச்சாதிகாரம் என்ற இரண்டாவது கோஷத்தை—அது ஐரோப்பிய போலீசினால் பரப்பப்பட்டது—பிடித்துக் கொள்வதைத் தவிர *Révolution Sociale*க்கு வேறு உயர்வான வேலை எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

சிறு பிள்ளைத்தனமான இந்த உளறலை எந்த விஷயங்களால் நியாயப்படுத்த முயற்சித்தார்கள்? கூட்டணி இயற்கையான முறையில் மடியும்படி பொதுக் குழு விட்டு விட்டது; ஜினீவா பெடரல் கமிட்டியின் ஒப்புதலுடன் கூட்டணி புத்துயிர் பெறுவதைத் தடுத்தது. மேலும் ஷோ-டெ-

* பொதுக் குழுவின் தேசிய இன உள்ளடக்கம் இதுவே: 20 ஆங்கிலேயர்கள், 15 பிரெஞ்சுக்காரர்கள், 7 ஜெர்மானியர்கள் (இவர்களில் ஐவர் அகிலத்தின் ஸ்தாபகர்கள்), 2 ஸ்விட்சர்லாந்துக்காரர்கள், 2 ஹங்கேரியர்கள், 1 போலந்து நாட்டவர், 1 பெல்ஜிய நாட்டவர், 1 அயர்லாந்து நாட்டவர், 1 டென்மார்க் நாட்டவர், 1 இத்தாலியர்.

ஃபோன் கமிட்டி வேறு பெயரை வைத்துக் கொண்டால் ரொமான்ஸ் ஸ்விட்சர்லாந்திலிருக்கின்ற அகிலத்தின் பெரும் பான்மையான உறுப்பினர்களுடன் அது சமாதான முறையில் வாழ்க்கை நடத்த முடியும் என்று ஆலோசனை கூறியது.

இந்த “எதேச்சாதிகார” நடவடிக்கைகளைத் தவிர, பாசெல் காங்கிரஸ் பொதுக் குழுவுக்குத் தந்த ஓரளவு விரிவான அதிகாரங்களை அது 1869 அக்டோபருக்கும் 1871 அக்டோபருக்கும் இடையில் எவ்விதமாகப் பயன்படுத்தியது?

1) 1870 பிப்ரவரி 8ந் தேதியன்று பாரிசைச் சேர்ந்த “நேர்க்காட்சிவாதப் பாட்டாளி வர்க்கத்தினர் சங்கம்” அகிலத்தில் சேருவதற்காகப் பொதுக் குழுவுக்கு விண்ணப்பித்தது. இச்சங்கத்தின் விசேஷ விதிமுறைகளில், மூலதனத்தைப் பற்றிய பகுதியில் வகுத்துரைக்கப்பட்ட நேர்க்காட்சிவாதக் கோட்பாடுகள் அகிலத்தின் பொது விதிமுறைகளின் அறிமுக பகுதிக்கு முற்றிலும் முரணாக இருக்கின்றன, எனவே இச்சங்கம் அவற்றைக் கைவிட்டு “நேர்க்காட்சிவாதிகள்” என்ற முறையில் இல்லாமல் “பாட்டாளி வர்க்கத்தினர்” என்ற முறையில் அகிலத்தில் சேர வேண்டும், தம்முடைய தத்துவ ரீதியான கருத்துக்களை அகிலத்தின் பொதுக் கோட்பாடுகளுடன் சமரசப்படுத்திக் கொள்வது அவர்களுடைய சொந்த விவகாரம் என்று பொதுக் குழு பதிலளித்தது. இம்முடிவு நியாயமானதென்று கருதிய இக்கிளை அகிலத்தில் சேர்ந்தது.

2) லியோனில் 1865ம் வருடக் கிளைக்கும் சமீபத்தில் அமைக்கப்பட்ட கிளைக்கும் (அதில் நேர்மையான தொழிலாளர்களைத் தவிர கூட்டணியைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்த அல்பேர் ரிஷார் மற்றும் காஸ்பார் பிளாங் ஆகியோர் இருந்தார்கள்) இடையில் பிளவு ஏற்பட்டது. முன்பு இம்மாதிரியான உதாரணங்களில் இருந்ததைப் போல, ஸ்விட்சர்லாந்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட மத்தியஸ்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை. 1870 பிப்ரவரி 15ந் தேதியன்று புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கிளை பாசெல் காங்கிரசின் தீர்மானம், எண் VII பிரகாரம் இந்தத் தகராறைப் பற்றி முடிவு செய்ய வேண்டுமென்று பொதுக் குழுவைக் கேட்டுக்

கொண்டதுடன் 1865ம் வருடக் கிளையின் உறுப்பினர் களைக் கண்டனம் செய்து அகிலத்திலிருந்து விலக்கி கொள்ள வேண்டும் என்று முன்னரே எழுதப்பட்ட தீர்மானத்தையும் அனுப்பியது; அதில் பொதுக் குழு கையொப்பமிட்டு மறு தபாலில் அனுப்பி வைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டது. இது முன்னெப்போதும் இல்லாத நடைமுறை என்று பொதுக் குழு அதைக் கண்டனம் செய்ததுடன் அவசியமான ஆவணங்களைக் காட்ட வேண்டுமென்றும் கோரியது. இதே வேண்டுகோளைப் பெற்ற 1865ம் வருடக் கிளை, அல்பேர் ரிஷார் மீது குற்றம் சாட்டுகின்ற ஆவணங்கள் மத்தியஸ்த நீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பப்பட்டதாயும், அவை பக்கூனிசிடம் மாட்டிக் கொண்டதாயும், அவர் அவற்றை ஒப்படைக்க மறுப்பதால் பொதுக் குழுவின் விருப்பத்தை முழுமையாக நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்றும் தெரிவித்தது. இந்த விவகாரத்தைப் பற்றி பொதுக் குழு மார்ச் 8ந் தேதியன்று செய்த முடிவுக்கு இரு தரப்பிலிருந்தும் ஆட்சேபணை கிடையாது.

3) லண்டனிலிருந்த பிரெஞ்சுக் கிளை மிகவும் சந்தேகப்பட வேண்டிய நபர்களைச் சேர்த்து திரு. ஃபெலீக்ஸ் பியாவால் முற்றிலும் ஆட்டுவிக்கப்படுகின்ற பங்குதார அமைப்பாகப் படிப்படியாக மாற்றப்பட்டிருந்தது. லுயீ போனப் பார்ட்டைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்றெல்லாம் கோருகின்ற, நெருக்கடி உண்டாக்குகின்ற ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்துவதற்கும் தன்னுடைய முட்டாள்தனமான அறிக்கைகளை அகிலத்தின் பெயரில் பிரான்சில் பரப்புவதற்கும் அவர் அக்கிளையை உபயோகப்படுத்தி வந்தார். திரு. பியா அகிலத்தின் உறுப்பினர் அல்ல, அவருடைய நடவடிக்கைகளுக்கு அகிலம் பொறுப்பாகாது என்ற அறிவிப்பை மட்டும் பொதுக் குழு அகிலத்தின் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டது. பிரெஞ்சுக் கிளை உடனே பொதுக் குழுவையோ, காங்கிரசுகளையோ இனிமேல் அங்கீகரிக்கவில்லை என்று அறிவித்தது; தன்னைத் தவிர அகிலம் என்பது ஒரு எதிர்ப்புரட்சிச் சங்கம் என்று அறிவிக்கின்ற சுவரொட்டிகளை லண்டன் முழுவதிலும் ஒட்டியது. அகிலத்தின் பிரெஞ்சு

உறுப்பினர்கள் சதி செய்தார்கள் என்ற பொய்யான குற்றச் சாட்டின் பேரில்—உண்மையில் சதி செய்தது போலீசே, சதி நடைபெற்றிருக்கும் என்று நம்புவதற்கு பியாவின் அறிக் கைகள் உதவின—பொது வாக்கெடுப்பு¹²⁵ நடைபெறவிருந்த தருணத்தில் கைது செய்யப்பட்டார்கள். இதனால் பொதுக் குழு, 1870 மே 10ந் தேதியன்று நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தை *Marseillaise* மற்றும் *Réveil* பத்திரிகைகளில் வெளியிடும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டது; பிரெஞ்சுக் கிளை என்று சொல்லப்படுவது இரண்டு வருடக் காலமாக அகிலத்துக்கு உட்பட்டிருக்கவில்லை, அதன் கிளர்ச்சி போலீஸ் ஏஜண்டுகளின் வேலை என்று இத்தீர்மானத்தில் அறிவிக்கப்பட்டது. அதே பத்திரிகைகளில் வெளியிடப்பட்ட பாரிஸ் பெடரல் கமிட்டியின் அறிக்கை மற்றும் நீதிமன்ற விசாரணையின் போது அகிலத்தின் பாரிஸ் உறுப்பினர்கள் வெளியிட்ட அறிக்கை—இரண்டு அறிக்கைகளும் பொதுக் குழுவின் தீர்மானத்தைச் சுட்டிக் காட்டின—இந்த நடவடிக்கையின் அவசியத்தை நிரூபித்தன. யுத்தம் தொடங்கியதும் பிரெஞ்சுக் கிளை மறைந்து விட்டது; ஆனால் ஸ்விட்சர்லாந்தில் கூட்டணியைப் போல அது லண்டனில் புதிய கூட்டாளிகளுடன் புதிய பெயரில் தோன்றியது.

மாநாட்டின் இறுதி நாட்களின் போது கம்யூன் அகதிகள் மத்தியிலிருந்து சுமார் 35 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட 1871ம் வருட பிரெஞ்சுக் கிளை லண்டனில் அமைக்கப்பட்டது. பொதுக் குழு முதல் “எதேச்சாதிகார” நடவடிக்கையாக இக்கிளையின் செயலாளரான குஸ்தாவ் டியூரான் பிரெஞ்சுப் போலீசின் ஒற்றன் என்று பகிரங்கமாகக் கண்டனம் செய்தது. முதலில் டியூரான் மாநாட்டில் கலந்து கொள்வதற்கும் பிறகு பொதுக் குழுவுக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதற்கும் வகை செய்வதற்குப் போலீஸ் உத்தேசித்தது என்பதை நிரூபிக்கின்ற ஆவணங்கள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. புதிய கிளையின் விதிமுறைகள் “கிளையின் மூலம் பொதுக் குழுவுக்கு அனுப்பப்படுவதைத் தவிர வேறு முறையிலான தேர்வை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது” என்று உறுப்பினர்களைக் கட்டுப்படுத்தியபடியால் குடிமகன்கள்

தெஸ் மற்றும் பஸ்தெலிக்கா பொதுக் குழுவினருந்து விலகிக் கொண்டார்கள்.

இக்கிளை அக்டோபர் 17ந் தேதியன்று தன் உறுப்பினர்களில் இருவரை திட்டவட்டமான ஆணைகளுடன் பொதுக் குழுவுக்கு அனுப்பியது. அவர்களில் ஒருவர் பீரங்கிப் படைக் கமிட்டியின் முன்னாள் உறுப்பினரான திரு. ஷொத்தார். 1871ம் வருடக் கிளையின் விதிமுறைகளைப் பற்றி ஒரு முடிவிற்கு வருமுன் அவர்களை உறுப்பினர்களாக ஏற்றுக் கொள்ள பொதுக் குழு மறுத்தது.* இந்த விதிமுறைகளால் ஏற்பட்ட விவாதத்தின் முக்கியமான அம்சங்களை மட்டும் சுட்டிக் காட்டுவதே போதுமானதாகும்.

2வது ஷரத்து பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“ஒரு நபர் கிளையில் உறுப்பினராக அனுமதிக்கப்படுவதற்கு அவருடைய வாழ்க்கை வருமானம், நன்னடத்தைக்குரிய உத்தரவாதங்கள், இதரவற்றைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டும்”.

பொதுக் குழு 1871 அக்டோபர் 17ந் தேதிய தீர்மானத்தில் “வாழ்க்கை வருமானத்தைப் பற்றிய விவரங்களைத் தெரிவிக்க வேண்டும்” என்ற வாக்கியத்தை நீக்க முன்மொழிந்தது.

“சந்தேகத்திற்கிடமான விஷயங்களில் ஒரு கிளை ‘நன்னடத்தைக்குரிய உத்தரவாதமாக’ வாழ்க்கை வருமான முறையைப் பற்றிய விவரங்களைக் கேட்கலாம்; ஆனால் மற்ற சில உதாரணங்களில்—அகதிகள், வேலை நிறுத்தம் செய்த தொழிலாளர்கள், இதரரைப் பொறுத்த வரை—வாழ்க்கை நடத்த வழி இல்லாதிருப்பதே நன்னடத்தைக்கு முழு உத்தரவாதமாக இருக்கும். ஆனால் அகிலத்தில் சேர்த்துக்

* சிறிது காலத்துக்குப் பிறகு, பொதுக் குழுவின் தலையில் கட்டப்படவிருந்த அதே ஷொத்தார், தியேரின் போலீஸ் ஏஜெண்டு என்று தன் கிளையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார். பொதுக் குழுவில் தங்கள் பிரதிநிதியாக இருப்பதற்கு மற்றவர்களைக் காட்டிலும் ஷொத்தாருக்கு அதிகமான தகுதி இருப்பதாகக் கருதிய அதே நபர்களால் அவர் அம்பலப்படுத்தப்பட்டார்.

கொள்ளப்படுவதற்கு ஒரு நபரின் வாழ்க்கைக்குரிய வருமான வழியைப் பற்றித் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று பொதுவான நிபந்தனை விதிப்பது அகிலத்தின் பொது விதிமுறைகளின் உணர்ச்சிக்கும் அர்த்தத்துக்கும் முரணான முதலாளித்துவப் புதுமையாகும்” என்று பொதுக் குழு கூறியது. கிளை பின்வருமாறு பதிலளித்தது:

“பொது விதிமுறைகள் உறுப்பினர்களின் நன்னடத்தைக்குக் கிளைகளைப் பொறுப்பாக்குகின்றன, ஆகவே கிளைகள் அவசியம் எனக் கருதுகின்ற உத்தரவாதங்களைக் கோருகின்ற உரிமையை அங்கீகரிக்கின்றன.”

இதற்கு பொதுக் குழு நவம்பர் 7ந் தேதியன்று பின்வருமாறு பதிலளித்தது:

“இந்த வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டால் teetotalers (மதுவை அறவே விலக்கியவர்களால்) நிறுவப்பட்ட அகிலத்தின் கிளை இம்மாதிரியான ஒரு ஷரத்தைத் தன்னுடைய விதிமுறைகளில் சேர்த்துக் கொள்ள முடியும்: ‘கிளையில் உறுப்பினராக விரும்பும் நபர் எந்தவிதமான மதுபானங்களையும் குடிப்பதில்லை என்று உறுதியளிக்க வேண்டும்’. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால், ஒருவர் அகிலத்தில் உறுப்பினராவதற்குக் கிளைகள் தமது ஸ்தல விதிமுறைகளில் மிகவும் முட்டாள்தனமான மிகவும் பல்வேறான நிபந்தனைகளை விதிக்க முடியும்; உறுப்பினர்களின் நன்னடத்தை யைப் பற்றி உத்தரவாதம் பெறுவதற்குத்தான் இந்த நிபந்தனைகள் என்ற சாக்கையும் கூற முடியும்.... ‘வேலை நிறுத்தம் செய்திருப்பவர்களுக்கு வாழ்க்கை நடத்தும் வழியாக வேலை நிறுத்த நிதி இருக்கிறது’ என்று 1871ம் வருட பிரெஞ்சுக் கிளை சேர்த்துக் கூறுகிறது. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இதற்குப் பின்வருமாறு பதிலளிக்க முடியும்: இந்த நிதி பெரும்பாலும் போலியானதாய்தான் இருக்கிறது.... மேலும் ஆங்கிலத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள்... வேலை நிறுத்தங்கள் அல்லது வேலையில்லாத திண்டாட்டம், குறைவான ஊதியங்கள் அல்லது பலவற்றிற்குப் பணம் செலுத்தும் கெடு வரும் போது, மற்றும்

இதர பல காரணங்களால் தொடர்ச்சியாகத் தங்கள் உடைமைகளை அடமானம் வைக்கவும் கடன் வாங்கவும் நிர்ப்பந்திக்கப்படுகின்றனர் என்று இங்கிலாந்தின் அதிகார பூர்வமான ஆராய்ச்சிகள் நிரூபிக்கின்றன. இவையும் வாழ்க்கை நடத்துகின்ற வழிமுறைகள்தான். ஆனால் ஒரு நபருடைய சொந்த வாழ்க்கையில் அளவுக்கு மீறித் தலையிடாமல் இவற்றைப் பற்றி ஒருவர் விவரங்களைக் கேட்க முடியாது. ஆகவே இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன: வாழ்க்கை சாதனங்களைப் பற்றிய விவரங்களைக் கோருவதன் மூலமாக கிளை நன்னடத்தைக்கு மட்டுமேயான உத்தரவாதத்தைப் பெற முயலுகிறது. இதற்கு பொதுக் குழுவின் பிரேரணையே பொருத்தமானது.... அல்லது கிளை தன் விதிமுறைகளின் 2வது ஷரத்தில் வேண்டுமென்றே கூறுவதைப் போல, கிளையின் உறுப்பினராவதற்கு நிபந்தனையாக—நன்னடத்தைக்குரிய உத்தரவாதங்களைக் காட்டிலும் கூடுதலாக—வாழ்க்கை சாதனங்களைப் பற்றிய தகவல்களைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.... அப்படியானால் அது பொது விதிமுறைகளின் அர்த்தத்துக்கும் உணர்ச்சிக்கும் முரணான முதலாளித்துவப் புதுமை என்று பொதுக் குழு வலியுறுத்துகிறது.’*

கிளையின் விதிமுறைகளின் 11வது ஷரத்து பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“பொதுக் குழுவுக்கு ஒரு பிரதிநிதி அல்லது சில பிரதிநிதிகள் அனுப்பப்படுவார்கள்.”

இந்த ஷரத்தை நீக்க வேண்டும் என்று பொதுக் குழு கோரியது; “ஏனென்றால் கிளைகள் பொதுக் குழுவுக்குப் பிரதிநிதிகளை அனுப்புகின்ற எவ்விதமான உரிமையையும் அகிலத்தின் பொது விதிமுறைகள் அங்கீகரிக்கவில்லை”. “பொது விதிமுறைகள் பொதுக் குழுவுக்கு உறுப்பினர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கு இரண்டு வழிகளை மட்டுமே அங்கீகரிக்கின்றன: அவர்கள் காங்கிரசில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் அல்லது அவர்கள் பொதுக் குழுவினால்

* கா. மார்க்ஸ், 1871ம் வருட பிரெஞ்சுக் கிளையைப் பற்றி பொதுக் குழுவின் தீர்மானத்தின் நகல்.—ப-ர்.

இணைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்...’’ என்றும் கூறியது. லண்டனிலுள்ள பல்வேறு கிளைகளும் ஒரு காலத்தில் பொதுக் குழுவுக்குப் பிரதிநிதிகளை அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டன என்பது உண்மையே. இங்கும் கூட பொது விதிமுறைகள் மீறப்பட்டு விடக் கூடாது என்பதற்காகப் பொதுக் குழு எப்பொழுதும் பின்வரும் முறையைப் பின்பற்றி வந்திருக்கிறது: ஒவ்வொரு கிளையும் அனுப்ப வேண்டிய பிரதிநிதிகளின் எண்ணிக்கையை அது பூர்வாங்கமாக நிர்ணயிக்கிறது; அவர்களுக்குத் தரப்படக் கூடிய பொதுத் தலைமைப் பணிகளை நிறைவேற்றுகின்ற தகுதி அவர்களிடம் இருக்கிறதா என்பதைப் பற்றிப் பொது குழுவின் கருத்தின் அடிப்படையில் அவர்களுடைய நியமனத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கோ, நிராகரிப்பதற்கோ உரிமையைத் தனக்கு ஒதுக்கிக் கொள்கிறது. இப்பிரதிநிதிகள் கிளைகளால் நியமனம் செய்யப்பட்டதன் விளைவாகப் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர்களாகி விடவில்லை, பொதுக் குழு புதிய உறுப்பினர்களை இணைத்துக் கொள்ள அனுமதிக்கின்ற பொது விதிமுறைகளின்படியே அவர்கள் உறுப்பினர்களானார்கள். கடந்த மாநாட்டில் முடிவு செய்யப்படுகின்ற வரை லண்டன் கவுன்சில் சர்வதேச சங்கத்தின் பொதுக் குழுவாகவும் இங்கிலாந்துக்குரிய மத்தியக் கவுன்சிலாகவும் செயலாற்றியபடியால் அது தானே நேரடியாக சேர்த்த உறுப்பினர்களைத் தவிர வெவ்வேறு கிளைகளால் நியமிக்கப்படுகின்ற பிரதிநிதிகளையும் சேர்த்துக் கொள்வது உசிதம் என்று கருதியது. பொதுக் குழுவின் தேர்தல் முறையும் பாரிஸ் பெடரல் கவுன்சிலின் தேர்தல் முறையும் ஒன்றே என்று நினைப்பது மோசமான தவறாகும். பாரிஸ் பெடரல் கவுன்சில் (உதாரணமாக, பிரஸ்ஸல்ஸ் பெடரல் கவுன்சில் அல்லது மாட்ரிட் பெடரல் கவுன்சிலைப் போலன்றி) தேசியக் காங்கிரசினால் நியமிக்கப்பட்ட தேசியக் கவுன்சில் என்று கூடச் சொல்ல முடியாது. அது பாரிஸ் கிளைகளின் பிரதிநிதிகளைத் கொண்ட அமைப்புதான்.... பொதுக் குழுவுக்குத் தேர்தல் முறை பொது விதிமுறைகளில் வரையறுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பொது விதிமுறைகள் மற்றும் வரையறை விதிகளைத் தவிர

வேறு கறாரான ஆணைகள் எதுவும் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர்களைப் பொறுத்த மட்டில் நிலவவில்லை.... 11வது ஷரத்துக்கு முந்திய ஷரத்தின் கருத்தைக் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டால், 11வது ஷரத்தின் பொருள், பொதுக் குழுவின் கட்டமைப்பை முற்றிலும் மாற்றி பொது விதிமுறைகளின் 3வது ஷரத்துக்கு மாறான முறையில் அதை லண்டன் கிளைகளின் பிரதிநிதிகளின் அமைப்பாக மாற்றுவதாகும். அவ்வமைப்பில் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கம் முழுவதன் செல்வாக்கிற்குப் பதிலாக ஸ்தல கோஷ்டிகளின் செல்வாக்கு ஓங்கும். கடைசியாக, காங்கிரசுகளின் தீர்மானங்களை நிறைவேற்றுவதை முதல் கடமையாகக் கொண்ட பொதுக் குழு (ஜிஸீவா காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்ட ஸ்தாபன வரையறை விதிகளின் 1வது ஷரத்தைப் பார்க்க), "1871ம் வருட பிரெஞ்சுக் கிளை பொதுக் குழுவின் கட்டமைப்பைப் பற்றிய பொது விதிமுறைகளின் ஷரத்துக்களைத் தீவிரமாக மாற்றுவதைப் பற்றித் தெரிவித்திருக்கும் கருத்துக்களுக்கும் பொதுக் குழு விவாதிக்கவிருக்கும் விவகாரத்துக்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை..." என்று தெரிவித்தது.

இருந்தாலும் லண்டன் கிளைகளுக்கு விதிக்கப்படுகின்ற அதே நிபந்தனைகளின் பேரில் இந்தக் கிளையின் இரண்டு பிரதிநிதிகளையும் உறுப்பினர்களாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியும் என்று பொதுக் குழு தெரிவித்தது.

1871ம் வருடக் கிளை இந்தப் பதிலைக் கொண்டு திருப்தி அடையவில்லை; டிசம்பர் 14ந் தேதியன்று புதிய செயலாளர் உள்பட எல்லா உறுப்பினர்களும் கையெழுத்திட்ட ஒரு அறிக்கையை இது வெளியிட்டது (அந்தப் புதிய செயலாளர் வெகு சீக்கிரத்திலேயே போக்கிரி என்று வெளியேற்றப்பட்டார்). பொதுக் குழு சட்டமியற்றும் அதிகாரங்களை அபகரிக்க மறுத்ததன் மூலம் "சமூகக் கருத்தை மோசமாகத் திரித்தது" என்று இந்த அறிக்கை குற்றஞ்சாட்டியது.

இந்த ஆவணத்தைத் தயாரிக்கும் போது காணப்பட்ட நல்லெண்ணத்துக்கு இதோ சில உதாரணங்கள்:

யுத்தத்தின் போது ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் நடந்து கொண்ட முறையை லண்டன் மாநாடு அங்கீகரித்திருந்தது.¹²⁶ இத்தீர்மானம் ஒரு ஸ்விஸ் பிரதிநிதியால்* முன்மொழியப் பட்டு, பெல்ஜிய நாட்டுப் பிரதிநிதியால் வழிமொழியப் பட்டு ஒருமனதாக நிறைவேற்றப்பட்டது. யுத்தத்தின் போது தேசிய வெறியை எதிர்த்ததற்காக சிறையில் அடைக்கப்பட்ட—இன்னும் தண்டனையை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற—அகிலத்தின் ஜெர்மானிய உறுப்பினர்களின் நடத்தையை மட்டுமே அத்தீர்மானம் கவனத்தில் கொண்டது என்பது வெளிப்படையாகும். மேலும், தீர்மானத்தைப் பற்றி எவ்விதமான தவறான விளக்கத்தையும் தவிர்ப்பதற்காக பொதுக் குழுவின் பிரான்சின் செயலாளர்** அதன் உண்மையான கருத்தை விளக்கி எழுதிய கடிதம் *Qui Vive!*,¹²⁷ *Constitution, Radical, Emancipation, Europe* மற்றும் இதர பத்திரிகைகளில் அப்போதுதான் வெளியிடப்பட்டது. எனினும் ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு, 1871 நவம்பர் 20ந் தேதி 1871ம் வருட பிரெஞ்சுக் கிளையின் பதினைந்து உறுப்பினர்கள் *Qui Vive!* பத்திரிகையில் ஜெர்மானிய தொழிலாளர்களை முழுக்க முழுக்கத் திட்டிய ஒரு “மறுப்பை” வெளியிட்டு பொதுக் குழுவில் “பான்ஜெர்மன்வாதக் கருத்து” ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்கு மாநாட்டுத் தீர்மானம் மறுக்க முடியாத சான்று என்று தெரிவித்தார்கள். ஜெர்மனியின் நிலப்பிரபுத்துவ, மிதவாத மற்றும் போலீஸ் பத்திரிகைகள் அனைத்தும் தம் பங்கிற்கு ஜெர்மானிய தொழிலாளர்களின் சர்வதேசியவாத நம்பிக்கைகள் எப்படி வீணானவை என்பதை அவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்கு இந்தச் சம்பவத்தை உற்சாகத்துடன் பயன்படுத்திக் கொண்டன. இறுதியில் 1871ம் வருடக் கிளை முழுவதும் நவம்பர் 20ந் தேதிய மறுப்பை டிசம்பர் 14ந் தேதிய தனது பிரகடனத்தில் சேர்த்து மொத்தத்தில் அதற்கு ஆதரவளித்தது.

“பொதுக் குழு எதேச்சாதிகாரம் என்ற ஆபத்தான

* —நி. உத்தீன்.—ப-ர்.

** —ஓ. ஸெராய்யே.—ப-ர்.

சரிவில் எப்படி வழக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது” என்பதை எடுத்துக் காட்டுவதற்கு அப்பிரகடனம் “பொதுக் குழு தானே பொது விதிமுறைகளை மறு பரிசீலனை செய்து அதிகார பூர்வமான பதிப்பை வெளியிட்டதைச்” சுட்டிக் காட்டியது.

விதிமுறைகளின் ஒவ்வொரு ஷரத்துக்கும் அதன் மூல ஆதாரத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்ற குறிப்பு பிற்சேர்க்கையில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்குப் புதிய பதிப்பை ஒரு பார்வை பார்த்தால் கூடப் போதும்! “அதிகார பூர்வமான பதிப்பு” என்னும் சொற்களைப் பொறுத்த மட்டில் “பொது விதிமுறைகள் மற்றும் வரையறை விதிகளின் அதிகார பூர்வமான மற்றும் கடப்பாடாகவுள்ள வாசகத்தைப் பொதுக் குழு வெளியிடும்” என்று அகிலத்தின் முதல் காங்கிரஸ் முடிவு செய்தது (ஜினீவாவில் 1866 செப்டெம்பர் 3 முதல் 8 வரை நடைபெற்ற சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் நடப்புக் காங்கிரஸ், பக்கம் 27இல் உள்ள குறிப்பைப் பார்க்க).

1871ம் வருடக் கிளை ஜினீவாவிலும் நெவ்ஷடேலிலும் இருந்த பிரிவினைவாதிகளுடன் தொடர்ச்சியாக உறவு வைத்துக் கொண்டிருந்தது தெரிந்ததே. அதன் உறுப்பினர்களில் ஒருவரான ஷலேன் கம்யூனை ஆதரிப்பதில் என்றும் காட்டாத தீவிரத்தை பொதுக் குழுவைத் தாக்குவதில் காட்டினார்; பொதுக் குழுவின் ஓர் உறுப்பினருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் சமீபத்தில் அவர் மீது மிகவும் மோசமான குற்றச் சாட்டுகளைக் கூறிய பி. மலோன் முற்றிலும் எதிர் பாராத முறையில் அவரை மன்னித்தார். எனினும் 1871ம் வருட பிரெஞ்சுக் கிளை தன்னுடைய பிரகடனத்தை வெளியிட்டவுடன் அதன் உறுப்பினர்கள் மத்தியில் உள்நாட்டு யுத்தம் தொடங்கியது. முதலில் அதிலிருந்து தெஸ், ஆவ்ரியாள் மற்றும் காமெலினா விலகினார்கள். பின்னர் இந்தக் கிளை சில சிறு கோஷ்டிகளாகச் சிதறியது. வர்லேன் மற்றும் சிலரை அவதூறு செய்ததற்காகப் பொதுக் குழுவிருந்து வெளியேற்றப்பட்டு, பின்னர் 1868ம் வருட பிரஸ் ஸல்ஸ் காங்கிரசில் நியமிக்கப்பட்ட பெல்ஜியக் கமிஷனாள்

அகிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட திரு. பியேர் வெளி
னியே இவற்றில் ஒரு கோஷ்டிக்குத் தலைமை வகித்தார்.
மற்றொரு கோஷ்டியை பெ. லண்டேக் நிறுவினார். போலீஸ்
தலைமை ஆணையாளரான பியெத்ரீ செப்டெம்பர் 4 தேதி
திடீரென்று ஓடி விட்டதால்தான் அவர் தான் தந்த உறுதி
மொழியிலிருந்து விடுபட முடிந்தது:

“அவர் இதன்படி நேர்மையாக நடந்தார், அதாவது
இனிமேல் பிரான்சில் அரசியல் விவகாரங்களில் அல்லது அகிலத்
தின் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட மாட்டேன் என்பதுதான்
அந்த உறுதி மொழி” (பாரிசில் நடைபெற்ற சர்வதேசத்
தொழிலாளர் சங்கத்தின் மூன்றாவது விசாரணை, 1870,
பக்கம் 4ஐப் பார்க்க).

மறு பக்கத்தில் லண்டனிலுள்ள பிரெஞ்சு அகதிகளில்
பெரும்பான்மையானவர்கள் பொதுக் குழுவுடன் முழுமை
யான இணக்கத்துடன் செயலாற்றுகின்ற கிளையை அமைத்
திருக்கிறார்கள்.

IV

கூட்டணியைச் சேர்ந்த கனவான்கள் நெவ்ஷ்டேல் பெட்
ரல் கமிட்டிக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டு இன்னும்
பெரிய அளவில் அகிலத்தைச் சீர்குலைப்பதற்கு இன்னும்
மொரு முறை முயற்சி செய்ய உறுதி கொண்டவர்களாக
1871 நவம்பர் 12இல் தங்கள் கிளைகளின் காங்கிரசை
ஸோன்விலியேயில் கூட்டினார்கள். ஜூலை மாதத்திலேயே
அருந்தகை கில்யோம் தன்னுடைய நண்பர் ரொபேனுக்கு
எழுதிய இரண்டு கடிதங்களில் “ஜினீவா கொள்ளைக்காரர்
களைப் பொறுத்த மட்டில்” தம் தரப்பு நியாயமானது
என்பதைப் பொதுக் குழு அங்கீகரிக்காவிட்டால் பெரும்
இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்படும் என்று எச்சரித்தார்.

ஸோன்விலியே காங்கிரசில் பதினாறு பிரதிநிதிகள்
கலந்து கொண்டார்கள்; ஜினீவாவின் புதிய “பிரச்சார
மற்றும் புரட்சிகர சோஷலிச நடவடிக்கைக் கிளை”
உட்பட ஒன்பது கிளைகளை அவர்கள் பிரதிநிதித்துவம்
செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டது.

பதினாறு பிரதிநிதிகளும் முதல் நடவடிக்கையாக ரொமான்ஸ் சம்மேளனத்தைக் கலைப்பதாக தெரிவித்த அராஜகவாத ஆணையை வெளியிட்டார்கள்; சம்மேளனம் இதற்குப் பதில் நடவடிக்கையாக எல்லாக் கிளைகளிலிருந்தும் கூட்டணி உறுப்பினர்களை வெளியேற்றி அவர்களின் “சுயாட்சி உரிமையைத்” திருப்பிக் கொடுத்தது. எனினும் அவர்களுக்கு ஞானோதயம் வந்து ஜூரா சம்மேளனம் என்னும் பெயரை வைத்துக் கொண்டார்கள் என்பதைப் பொதுக் குழு அங்கீகரிக்கத்தான் வேண்டும். லண்டன் மாநாடு கொடுத்த பெயர் இதுதானே.

அதற்குப் பிறகு மாநாட்டுக்கும் பொதுக் குழுவுக்கும் எதிராக சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் எல்லா சம்மேளனங்களுக்கும் பதினாறு நபர்களைக் கொண்ட காங்கிரஸ் சுற்றறிக்கையை வெளியிட்டு “அகிலத்தைத் திருத்தியமைக்கத்” தொடங்கியது.

இச்சுற்றறிக்கைக்குப் பொறுப்பானவர்கள் பொதுக் குழு 1871ல் காங்கிரசைக் கூட்டுவதற்குப் பதிலாக மாநாட்டைக் கூட்டியிருக்கிறது என்று பிரதானமாகக் குற்றம் சாட்டினார்கள். இத்தாக்குதல்கள் நேரடியாக அகிலம் முழுவதையும் நோக்கி தொடுக்கப்பட்டவை என்பதை முந்திய விளக்கங்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன; அகிலமே மாநாட்டைக் கூட்டுவதென்று ஒருமனதாக முடிவு செய்தது, அதோடு கூட, அதில் குடிமகன்கள் ரொபேனும் பஸ்தெலிக்காவும் கூட்டணியின் சார்பில் கலந்து கொண்டார்கள்.

பொதுக் குழு ஒவ்வொரு காங்கிரசுக்கும் பிரதிநிதிகளை அனுப்பியிருக்கிறது; உதாரணமாக, பாசெல் காங்கிரசுக்கு ஆறு பிரதிநிதிகளை அனுப்பியது. ஆனால் அந்தப் பதினாறு நபர்கள் பின்வருமாறு கூறுகிறார்கள்:

“வாக்களிக்கும் உரிமையை உடைய பொதுக் குழுவின் ஆறு பிரதிநிதிகளை அனுமதித்ததன் மூலம் மாநாட்டில் பெரும்பான்மைக்கு முன்னதாகவே மோசடியான முறையில் உத்தரவாதம் செய்யப்பட்டது”.

உண்மை என்னவென்றால் மாநாட்டில் பொதுக் குழுவின் பிரதிநிதிகளாகக் கலந்து கொண்டவர்களில் பிரெஞ்சு

அகதிகள் பாரிஸ் கம்யூனிள் பிரதிநிதிகளைத் தவிர வேறு யாரும்ல்ல; அதன் ஆங்கில மற்றும் ஸ்விஸ் உறுப்பினர் களோ அபூர்வமான சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே கூட்டங்களில் கலந்து கொண்டார்கள்; அடுத்த காங்கிரசில் சமர்ப்பிக்கப் படப் போகின்ற நடவடிக்கைக் குறிப்புகள் இதை நிரூபிக்கும். பொதுக் குழுவின் ஒரு பிரதிநிதிக்கு ஒரு தேசிய சம்மேளனம் அத்தாட்சிப் பத்திரத்தைக் கொடுத்திருந்தது. மற்றொரு பிரதிநிதி மரணமடைந்த செய்தி பத்திரிகைகளில் வெளியானபடியால் அவருக்குக் கொடுத்திருந்த அதிகாரத்தை விலக்கிக் கொள்வதாக அந்த தேசிய சம்மேளனம் மாநாட்டுக்குக் கடிதம் மூலம் தெரிவித்தது.* இனி ஒரு பிரதிநிதிதான் எஞ்சி நிற்கிறார். இவ்வாறாக, பெல்ஜியத்தின் பிரதிநிதிகள் மட்டுமே பொதுக் குழுவின் பிரதிநிதிகளைக் காட்டிலும் ஆறு மடங்கு அதிக எண்ணிக்கையில் இருந்தார்கள்.

குஸ்தாவ் டியூரான் மாநாட்டிற்கு அனுமதிக்கப்படாததால் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட சர்வதேச போலீஸ் “இரகசிய” மாநாட்டைக் கூட்டியதனால் பொது விதிமுறைகள் மீறப் பட்டிருக்கின்றன என்று தீவிரமாகப் புகார் செய்தது. நம் முடைய பொது வரையறை விதிகளைப் பற்றி அதற்குப் போதுமான அளவு தெரியாதபடியால் ஸ்தாபனப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய காங்கிரசுகளின் அமர்வுகள் கட்டாயமாக மூடிய அமர்வுகளாக நடைபெறும் என்பதை அது அறியவில்லை.

இருந்தாலும், அதன் புகார்கள் ஸோன்விலியேயில் பதினாறு நபர்களிடம் அனுதாபமாக எதிரொலித்து, அவர்கள் பின்வருமாறு கதறினார்கள்:

“எல்லாவற்றுக்கும் சிகரமாக, அடுத்த காங்கிரசை அல்லது அதனிடத்தில் மாநாட்டைக் கூட்டுகின்ற காலம் மற்றும் இடத்தைப் பொதுக் குழு தானே முடிவு செய்யும் என்று இந்த மாநாடு தீர்மானித்திருக்கிறது. ஆகவே அகிலத்தின்

* இங்கே மார்க்சைப் பற்றி குறிப்பிடப்படுகிறது.—ப-ர்.

மாபெரும் பகிரங்கக் கூட்டங்களான பொது காங்கிரசுகள் ஒழிக்கப்படுகின்ற ஆபத்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

எத்தகைய அடக்குமுறை நடவடிக்கைகளையும் பொருட்படுத்தாது அகிலம் தன்னுடைய பொதுக் கூட்டங்களை எப்படியாவது நடத்தியே தீரும் என்று எல்லா அரசாங்கங்களுக்கும் எடுத்துக் காட்டுவதற்குத்தான் இந்த முடிவெடுக்கப்பட்டது என்பதை அந்தப் பதினாறு நபர்கள் பார்க்கத் தவறினார்கள்.

1871 டிசம்பர் 2ந் தேதியன்று ஜினீவா கிளைகளின் பேரவைக் கூட்டம் நடைபெற்ற பொழுது குடிமகன்கள் மலோன் மற்றும் லெஃப்ரன்ஸே மோசமாக வரவேற்கப்பட்டார்கள்; இவர்கள்தான் ஸோன்விலியேயில் பதினாறு நபர்களினால் நிறைவேற்றப்பட்ட முடிவுகளை அங்கீகரிக்குமாறும் பொதுக் குழுவைக் கண்டனம் செய்யுமாறும் மாநாட்டை ஒப்புக்கொள்ள மறுக்குமாறும் ஒரு பிரேரணையை முன்வைத்தார்கள். “வெளியிடுவது உசிதமென்று கருதப்படாத மாநாட்டுத் தீர்மானங்களைப் பொதுக் குழுவின் தொடர்புச் செயலாளர்கள் அந்தந்த நாடுகளின் பெடரல் கவுன்சில்களுக்குத் தெரிவிப்பார்கள்” என்று மாநாடு முடிவு செய்தது.

பொது விதிமுறைகளுக்கும் வரையறை விதிகளுக்கும் முற்றிலும் ஒத்திருக்கின்ற இந்த முடிவை பி. மலோனும் அவருடைய நண்பர்களும் பின்வருமாறு திரித்துரைத்தார்கள்:

“மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட சில தீர்மானங்கள் பெடரல் கவுன்சில்களுக்கும் தொடர்புச் செயலாளர்களுக்கும் மட்டுமே தெரிவிக்கப்படும்”.

அகிலம் தடை செய்யப்பட்டிருக்கின்ற நாடுகளில் அதைத் திருத்தியமைக்கின்ற ஒரே நோக்கத்துக்காக நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களை “விளம்பரம் செய்வதன் மூலம்” போலீசிடம் கொடுக்க மறுத்ததற்காக பொதுக் குழு ‘நேர்மைக் கோப்பாட்டை மீறி விட்டது’ என்று அவர்கள் மேலும் குற்றம் சாட்டுகிறார்கள்.

குடிமகன்கள் மலோன் மற்றும் லெஃப்ரன்ஸே மேலும் புகார் செய்கிறார்கள்:

“கிளைகள் மற்றும் சம்மேளனங்களின் பத்திரிகைகள் அகிலத்துக்கு ஆதாரமான கோட்பாடுகளை அல்லது அந்தக் கிளைகள் மற்றும் சம்மேளனங்களின் பரஸ்பர நலன்களை அல்லது முடிவாக அகிலம் முழுமைக்கும் பொதுவான நலன்களைப் பற்றி விவாதம் நடத்துமானால் அவற்றை அம்பலப் படுத்தி, ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் உரிமையைப் பொதுக் குழுவுக்கு அளித்ததன் மூலம் யோசிக்கவும் மற்றும் யோசனையை வெளியிடவும் உள்ள சுதந்திரத்துக்கு... மாநாடு ஆபத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது (Égalité பத்திரிகையின் அக்டோபர் 21 இதழைப் பார்க்க)”.

Égalité பத்திரிகையின் அக்டோபர் 21 இதழில் வெளியிடப்பட்டிருப்பது என்ன? “அகிலத்தின் வெளியீடுகள் என்று தம்மை அழைத்து கொள்கின்ற எல்லாப் பத்திரிகைகளும் Progrès மற்றும் Solidaritéன் உதாரணங்களைப் பின்பற்றி தமது பக்கங்களில் ஸ்தல அல்லது பெடரல் கமிட்டிகள் மற்றும் பொதுக் குழுவுக்கு மட்டுமே உரிய விஷயங்களை, பெடரல் அல்லது பொதுக் காங்கிரசுகளின் ஸ்தாபனப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய மூடிய அமர்வுகளுக்கு மட்டுமே உரிய விஷயங்களைப் பற்றி முதலாளி வர்க்கத்தன்மையுடைய மக்களுக்கு முன்பாக விவாதித்தால் பொதுக் குழு அவற்றைப் பகிரங்கமாக அம்பலப்படுத்தி ஒப்புக்கொள்ள மறுக்கும் என்ற எச்சரிக்கை அடங்கிய” மாநாட்டுத் தீர்மானம் அதில் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

சில பத்திரிகையாளர்கள் அகிலத்தின் பொறுப்புள்ள கமிட்டிகளுக்குப் பதிலாகத் தம்மை நியமித்துக் கொண்டு முதலாளித்துவ உலகில் பத்திரிகையாளர்களில் ஒரு பிரிவினர் வகிக்கும் கட்டற்ற பாத்திரத்தை அகிலத்தில் தாங்கள் வகிப்பதற்குச் செய்த முயற்சிகளுக்கு இத்தீர்மானம் என்றென்றைக்குமாக ஒரு முடிவு கட்டியது என்பதை நாம் நினைவிலிறுத்திக் கொண்டால் பி. மலோனின் புளிப்பும் இனிப்புமான புலம்பல்களை சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும். அத்தகைய ஒரு முயற்சியின் விளைவாகவே

கூட்டணியின் உறுப்பினர்கள் ரொமான்ஸ் சம்மேளனத்தின் அதிகார பூர்வமான பத்திரிகையான *Égalité* அந்த சம்மேளனத்துக்கு முற்றிலும் விரோதமான முறையில் நடத்தினார்கள். இது ஜினீவா பெடரல் கமிட்டிக்குத் தெரிந்ததே.

இருந்தாலும், பத்திரிகைகளைத் தவறான முறையில் உபயோகிப்பதைப் “பகிரங்கமாக அம்பலப்படுத்தி, ஒப்புக் கொள்ள மறுப்பதற்கு” பொதுக் குழுவுக்கு லண்டன் மாநாட்டின் உதவி அவசியமல்ல; ஏனென்றால் பாசெல் காங்கிரஸ் பின்வரும் தீர்மானத்தை (எண் 2) நிறைவேற்றியிருக்கிறது:

“அகிலத்தின் மீதான தாக்குதல்களைக் கொண்ட எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் கிளைகள் உடனடியாக பொதுக் குழுவுக்கு அனுப்ப வேண்டும்.”

“அகிலத்தைத் தாக்குகின்ற பத்திரிகைகளைப் பொதுக் குழு தொகுப்பதற்காக இந்த ஷரத்து நிறைவேற்றப்படவில்லை, அத்தாக்குதல்களுக்குப் பதிலளிப்பதற்கு, அவசியம் ஏற்படும் பொழுது அவதூறு மற்றும் கெடு நோக்குடைய பழியுரைகளின் ஆபத்தான விளைவுகளை நீக்குவதற்கே இந்த ஷரத்து நிறைவேற்றப்பட்டது என்பது வெளிப்படையாகும். மேலும், இந்த ஷரத்து பொதுவாக எல்லா விதமான பத்திரிகைகளையும் குறிக்கிறது, நாம் முதலாளி வர்க்கப் பத்திரிகைகளின் தாக்குதல்களுக்குப் பதிலளிக்காமல் இருக்க விரும்பவில்லை என்றால் அகிலத்தின் பெயருக்குள் மறைந்து கொண்டு நம்மைத் தாக்குகின்ற பத்திரிகைகளை நம்முடைய மத்திய பிரதிநிதித்துவ உறுப்பாகிய பொதுக் குழுவின் மூலம் ஒப்புக்கொள்ள மறுப்பது அவசியம் என்பது இன்னும் வெளிப்படையாகும்” என்று ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டி 1871 டிசம்பர் 20ந் தேதிய பிரகடனத்தில் (*Égalité*, டிசம்பர் 24 இதழ்) கூறியது.

முதலாளித்துவப் பத்திரிகையுலக முதலையாகிய *Times*, மிதவாத முதலாளி வர்க்கத்தின் பத்திரிகையாகிய (லியோனைச் சேர்ந்த) *Progrès*, மற்றும் அதிதீவிரப் பிற்போக்குவாதப் பத்திரிகையான *Journal de Genève*¹²⁸ ஆகியவை மாநாட்டுக்கு எதிராக, குடிமகன்கள் மலோனும் லெஃப்ரன்ஸேயும் கூறிய இதே குற்றச் சாட்டுகளைக் கூறியிருக்கின்றன, அவர்கள்

பயன்படுத்திய அதே சொற்களை உபயோகித்திருக்கின்றன என்பதையும் இங்கே நினைவுபடுத்திக் கொள்வோம்.

பதினாறு நபர்களின் சுற்றறிக்கை முதலில் மாநாட்டைக் கூட்டியதையும், பிறகு அதன் உள்ளடக்கத்தையும் அதன் இரகசியமான தன்மை என்று சொல்லப்படுவதையும் ஆட்சேபித்த பிறகு மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களை எதிர்க்கிறது.

பாசெல் காங்கிரஸ் தன்னுடைய உரிமைகளைக் கைவிட்டு,

“அகிலத்தின் கிளைகளை அனுமதிப்பதற்கு அல்லது அனுமதி மறுப்பதற்கு அல்லது தற்காலிகமாக விலக்கி வைப்பதற்கு பொதுக் குழுவுக்கு அதிகாரம் கொடுத்தது”

என்று சுற்றறிக்கை முதலில் கூறிய பிறகு மாநாடு பின்வரும் பாவத்தைச் செய்ததாக குற்றம் சாட்டுகிறது:

“இம்மாநாடு... தீர்மானங்களை... நிறைவேற்றியது; சுயாட்சியுள்ள கிளைகளின் சுதந்திரமான சம்மேளனமாகிய அகிலத்தை கட்டுப்பாடான கிளைகளின் படிவரிசை அமைப்பைக் கொண்ட எதேச்சாதிகார ஸ்தாபனமாக மாற்றுவது தான் இவற்றின் நோக்கமாகும்; கிளைகள் பொதுக் குழுவுக்குப் பரிபூரணமாக கீழ்ப்படுத்தப்படும், இது தன் விருப்பப் படி இக்கிளைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ள மறுக்கலாம், இவற்றின் நடவடிக்கையைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கலாம்!!”

பின்னர் இச்சுற்றறிக்கை, ஏதோ “பொதுக் குழுவின் பணிகளைத் திரித்ததாகக்” கூறப்படும் பாசெல் காங்கிரசின் பணி பற்றிய பிரச்சினையை மறுபடியும் எடுத்துக் கொள்கிறது.

பதினாறு நபர்களின் சுற்றறிக்கையிலுள்ள முரண்பாடுகளைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கலாம்: 1869ம் ஆண்டின் பாசெல் காங்கிரஸ் தீர்மானங்களுக்கு 1871ம் ஆண்டின் மாநாடு பொறுப்பாகும்; காங்கிரசுகளின் தீர்மானங்களை அமுலாக்க வேண்டும் என்னும் விதிமுறைகளைப் பொதுக் குழு பின்பற்றியது தவறு.

எனினும் மாநாட்டின் மீது இத்தாக்குதல்கள் அனைத்

துக்கும் உண்மையான காரணம் இன்னும் ஆழமானதாகும். முதலாவதாக, மாநாடு தன்னுடைய தீர்மானங்களின் மூலம் ஸ்விட்சர்லாந்தில் கூட்டணி நபர்களின் சூழ்ச்சிகளை முறியடித்தது. மேலும், கூட்டணியின் தலைவர்கள் இத்தாலியிலும் ஸ்பெயினிலும் ஸ்விட்சர்லாந்தின் சில பகுதிகளிலும் பெல்ஜியத்திலும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் செயல்திட்டத்துக்கும் அவசரமாக, மோசடியான முறையில் தயாரிக்கப்பட்ட பக்கூணினுடைய செயல்திட்டத்துக்கும் இடையில் வேண்டுமென்றே குழப்பத்தை உருவாக்கி மிகவும் விடாப் பிடியாக வலியுறுத்தி வந்தார்கள்.

மாநாடு பாட்டாளி வர்க்கக் கொள்கை மற்றும் குறுங்குழுவாதக் கிளைகளைப் பற்றிய தனது இரண்டு தீர்மானங்களில் இத்திட்டமிட்ட தப்புப் பிரச்சாரத்தைச் சுட்டிக் காட்டியது. பக்கூணினுடைய செயல்திட்டம் போதிக்கின்ற அரசியல் தலையிடாமைக்கு அடியோடு முடிவு கட்டும் முதல் தீர்மானம் தனது அறிமுகப் பகுதியில் முழுமையாக ஆதாரப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறது; இப்பகுதி பொது விதிமுறைகள், லொசான் காங்கிரசின் முடிவு மற்றும் இதர முன்னுதாரணங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது.*

* தொழிலாளி வர்க்கத்தின் அரசியல் நடவடிக்கையைப் பற்றி மாநாட்டில் பின்வரும் தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது: “மூல விதிமுறைகளின் முன்னுரையிலுள்ள பின்வரும் பகுதியைக் கருத்தில் கொண்டு: ‘தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பொருளாதார விடுதலை என்ற மாபெரும் இலட்சியத்துக்கு ஒரு சாதனம் என்ற முறையில் ஒவ்வொரு அரசியல் இயக்கமும் கீழ்ப்படுத்துதப்பட வேண்டும்’;

சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் தொடக்க அறிக்கை (1864) பின்வருமாறு குறிப்பிடுவதைக் கருத்தில் கொண்டு: ‘நிலத்தின் பிரபுக்களும் மூலதனத்தின் பிரபுக்களும் தங்களுடைய பொருளாதார ஏகபோகங்களைக் காப்பதற்கும் நிரந்தரமாக்குவதற்குமே தங்களுடைய அரசியல் தனி உரிமைகளை எப்போதும் உபயோகிப்பார்கள். ஆகவே உழைப்பின் விடுதலையை ஊக்குவிப்பதற்கு பதில் அதன் பாதையில் சாத்தியமான ஒவ்வொரு தடையையும் ஏற்படுத்துவதை அவர்கள் தொடர்ந்து செய்வார்கள்.... ஆகவே அரசியல் அதிகாரத்தை வென்றெடுப்பதே தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மாபெரும் கடமையாகிவிட்டது’;

நாம் இப்பொழுது குறுங்குழுவாதத்தில் சிக்கியுள்ள பிரிவுகளைப் பற்றி எழுதுவோம்:

லொசான் காங்கிரஸ் (1867) பின்வரும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியதை நினைவில் கொண்டு: 'தொழிலாளர்களின் சமூக விடுதலை அவர்களின் அரசியல் விடுதலையிலிருந்து பிரிக்க முடியாதது';

பொது வாக்கெடுப்பின் முற்பொழுதில் (1870) அகிலத்தின் பிரெஞ்சு உறுப்பினர்களின் கற்பிதமான சதியைப் பற்றிப் பொதுக் குழுவின் பிரகடனத்தில் பின்வருமாறு கூறியதைக் கருத்தில் கொண்டு: 'இங்கிலாந்திலும் ஐரோப்பாக்கண்டத்திலும் அமெரிக்காவிலும் நம்முடைய எல்லாக் கிளைகளும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போர்க் குணமிக்க அமைப்பின் மையங்களாகப் பயன்படுவது மட்டுமல்லாமல், தம்முடைய நாடுகளில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பொருளாதார விடுதலை என்ற நம்முடைய இறுதியான இலட்சிய வெற்றிக்கு உதவக் கூடிய ஒவ்வொரு அரசியல் இயக்கத்தையும் ஆதரிக்கின்ற விசேஷமான கடமையை தம்முடைய அமைப்பு விதிமுறைகளின்படி நிச்சயமாகக் கொண்டிருக்கின்றன';

மூல விதிமுறைகளின் தவறான மொழிபெயர்ப்புகள் வெவ்வேறு விளக்கங்களுக்கு இடமளித்து சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் வளர்ச்சியிலும் நடவடிக்கையிலும் சேட்டைகளைச் செய்திருக்கின்றன என்பதை நினைவில் கொண்டு;

தொழிலாளர்கள் தங்கள் விடுதலைக்குச் செய்கின்ற ஒவ்வொரு முயற்சியையும் கடிவாளம் போடப்படாத பிற்போக்குவாதம் வன்முறையால் நசுக்கும் பொழுது, வர்க்கங்கள் என்ற பிரிவினையையும் அதிலிருந்து ஏற்படுகின்ற சொத்துடைமை உள்ள வர்க்கத்தினருடைய அரசியல் ஆதிகத்தையும் மிருகத்தனமான பலத்தின் மூலம் தக்கவைப்பதற்கு முயற்சி செய்யும் பொழுது;

சொத்துடைமை உள்ள வர்க்கங்களின் இந்தக் கூட்டுச் சக்திக்கு எதிராகத் தொழிலாளி வர்க்கம் சொத்துடைமை உள்ள வர்க்கங்களினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பழைய கட்சிகள் எல்லாவற்றிலிருந்தும் வேறுபட்ட, எதிராக உள்ள ஒரு அரசியல் கட்சியாகத் தன்னை அமைத்துக் கொள்ளாமல் ஒரு வர்க்கம் என்ற முறையில் செயல்பட முடியாது என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு;

சமூகப் புரட்சியையும் அதன் இறுதி இலட்சியமான வர்க்கங்களை ஒழிப்பதையும் வெற்றிகரமாக நிறைவேற்று

முதலாளி வர்க்கத்துக்கு எதிராகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்தின் முதல் கட்டம் குறுங்குழுவாத இயக்கத்தைக் குறியடையாளமாகக் கொண்டிருக்கிறது. பாட்டாளி வர்க்கம் ஒரு வர்க்கம் என்ற முறையில் செயல்படுவதற்கு இன்னும் போதுமான வளர்ச்சியடையாத சமயத்தில் அது தர்க்க ரீதியானதே. சில சிந்தனையாளர்கள் சமூக முரண்பாடுகளைக் குறை கூறி அவற்றுக்கு அதிசயமான தீர்வுகளைச் சொல்கிறார்கள்; அவற்றை ஏற்றுக் கொள்வதும் போதனை செய்வதும் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வருவதும் பெருந்திரளான தொழிலாளர்களிடம் விடப்படுகிறது. இப்படிப்பட்ட ஆரம்பகர்த்தாக்கள் அமைத்த குறுங்குழுக்கள் இயல்பாகவே விலகி நிற்பவையாக, அதாவது எல்லா உண்மையான நடவடிக்கை, அரசியல், வேலைநிறுத்தங்கள், கூட்டு ஸ்தாபனங்கள் அல்லது சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் எல்லாவிதமான ஐக்கிய இயக்கத்துக்கும் அந்நியமானவையாக இருந்தன. பாட்டாளி வர்க்கப் பெருந்திரளினர் எப்பொழுதுமே அவற்றின் பிரச்சாரத்தைப் பற்றி அலட்சியமாக—விரோதமாகக் கூட—இருந்திருக்கிறார்கள். சார்ட்டிஸ்டுகளும் ஆங்கிலத் தொழிற்சங்கவாதிகளும் ஓவன்வாதிகளை விரும்பவில்லை; அதே அளவுக்குப் பாரிஸ் மற்றும் லியோன் தொழிலாளர்களும் சான்-சிமோன்வாதிகளையும் ஃபூரியேவாதிகளையும் இகாரியன்களையும்¹²⁹ விரும்பவில்லை. இக்குறுங்குழுக்கள் ஆரம்பத்தில் இயக்கத்துக்கு நெம்புகோல்களைப் போல இருக்கின்றன. ஆனால்

வதை உறுதிப்படுத்தத் தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னை ஒரு அரசியல் கட்சியாக அமைத்துக் கொள்வது அத்தியாவசியம் என்பதால்;

தொழிலாளி வர்க்கம் தன்னுடைய பொருளாதாரப் போராட்டங்களால் ஏற்கெனவே ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் சக்திகளின் இணைப்பு அதே சமயத்தில் நிலப்பிரபுக்கள் மற்றும் முதலாளிகளின் அரசியல் சக்திக்கு எதிரான அதன் போராட்டங்களுக்கு நெம்புகோலாகப் பயன்படவேண்டும் என்பதால்—

இந்த மாநாடு அகிலத்தின் உறுப்பினர்களுக்குப் பின்வருமாறு வலியுறுத்துகிறது:

இயக்கம் அவற்றை மீறி வளர்ச்சி அடைந்த உடனே அவை தடையாக மாறி விடுகின்றன; அதன் பிறகு அவை பிற போக்காகவும் மாறி விடுகின்றன. பிரான்சிலும் இங்கிலாந்திலும் உள்ள குறுங்குழுக்கள் மற்றும் சமீப காலத்தில் ஜெர்மனியின் லஸ்ஸால்வாதிகள்—இவர்கள் பாட்டாளி வர்க்கஸ்தாபனத்துக்குப் பல வருடங்களாகத் தீமைகளைச் செய்து விட்டுக் கடைசியில் போலீஸ் இலாகாவின் சாதாரணக் கருவிகளாக முடிவடைந்திருக்கின்றனர்—இதற்குச் சான்றாகும். சோதிடமும் இரசவாதமும் விஞ்ஞானத்தின் குழந்தைப் பருவமாக இருப்பதைப் போல இதுவும் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் குழந்தைப் பருவம் என்று நாம் தொகுத்துரைக்கலாம். அகிலம் நிறுவப்பட வேண்டுமென்றால் பாட்டாளி வர்க்கம் இந்தக் கட்டத்தைக் கடந்து வர வேண்டியது அவசியமே.

எண்ணக் கோளாறுகளையும் போட்டிகளையும் கொண்ட குறுங்குழுவாத ஸ்தாபனங்களுக்கு மாறாக அகிலம் எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த பாட்டாளி வர்க்கத்தின் உண்மையான, போர்க் குணமிக்க ஸ்தாபனம்; முதலாளிகளுக்கும் நிலவுடைமையாளர்களுக்கும் எதிராக, அரசு என்ற அமைப்பில் திரட்டப்பட்டிருக்கின்ற அவர்களுடைய வர்க்கச் சக்திக்கு எதிராகப் பொதுப் போராட்டத்தில் பாட்டாளி வர்க்கத்தினர் ஒன்றுபட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அகிலத்தின் விதிமுறைகள் சாதாரணமாக “தொழிலாளர்கள் சங்கங்கள்” என்று மட்டுமே பேசுகின்றன; இவை ஒரே செயல்திட்டத்தை ஏற்றுக் கொண்டு ஒரே குறிக்கோளுக்காகப் பாடுபடுகின்றன. அந்தச் செயல்திட்டம் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் பொதுவான உருவரையைத் தருகிறது; அதைத் தத்துவ ரீதியில் விரித்துரைப்பதை நடைமுறைப் போராட்டத்தின் தேவைகளும் கிளைகளில் கருத்துப் பரிவர்த்தனையும்—இவை தமது பத்திரிகைகளிலும் காங்கிரசுகளிலும்

தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்டத்தில் அதன் பொருளாதார இயக்கமும் அரசியல் நடவடிக்கையும் பிரிக்க முடியாதபடி இணைந்திருக்கின்றன.”

எல்லாவிதமான சோஷலிஸ்டு இலட்சியத்தைக் கொண்டவர்களையும் தடையின்றி ஏற்றுக் கொள்ளும்—வழிகாட்டும் படி விட்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு புதிய வரலாற்றுக் கட்டத்திலும் பழைய தவறுகள் தோன்றிவிட்டு உடனே மறைவதைப் போல அகிலத்திலும் குறுங்குழுவாதப் பிரிவுகள்—சற்று வெளித் தெரியாத வடிவத்தில்—புத்துயிர் பெற்றன.

இந்தக் குறுங்குழுக்கள் புத்துயிர் பெற்றிருப்பது முன்னோக்கி வைக்கப்பட்ட மாபெரும் காலடி என்று கூட்டணி கருதினாலும் கூட அவற்றின் காலம் முடிந்து விட்டது என்பதற்கு அதுவே முடிவான நிரூபணமாகும். ஏனென்றால் ஆரம்பத்தில் அவை முன்னேற்றத்தின் கூறுகளைக் கொண்டிருந்தாலும் “குரான் இல்லாத முகமது நபியினால்”¹³⁰ இழுத்துச் செல்லப்படும் கூட்டணிச் செயல்திட்டம், நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே செத்துப் போய்விட்ட கருத்துக்களின் குவியல் என்பதைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை. இந்தக் கருத்துக்கள் கொண்ட ஆர்ப்பாட்டமான சொற்கள் முதலாளி வர்க்க முட்டாள்களை மட்டுமே பயமுறுத்தக் கூடியவை அல்லது போனப்பார்ட்டிஸ்ட் அல்லது இதர குற்றஞ்சாட்டுவோர் அகிலத்தின் உறுப்பினர்களுக்கு எதிராக உபயோகிப்பதற்குரிய சான்றுகள் மட்டும்தான்.*

எல்லாவிதமான சோஷலிசப் போக்குகளும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்ட மாநாடு குறுங்குழுவாதக் கிளைகளுக்கு எதிரான தீர்மானத்தை—அகிலத்தின் உண்மையான தன்மையை மறுபடியும் வலியுறுத்துகின்ற இந்தத் தீர்மானம்

* அகிலத்தைப் பற்றி போலீஸ் துறையின் சமீபத்திய வெளியீடுகளில் (அந்நிய அரசுகளுக்கு மூல் ஃபாவரின் சுற்றறிக்கை மற்றும் டியூஃபோர் திட்டத்தைப் பற்றி நிலவுடைமையாளர் சபையின் உறுப்பினரான சகாசின் அறிக்கை உட்பட) கூட்டணியின் ஆர்ப்பாட்டமான அறிக்கைகளிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்கள் நிறைந்திருக்கின்றன.¹³¹ இந்தக் குறுங்குழுவாதிகளின் தீவிரவாதம் முற்றிலும் வார்த்தையளவில் முடிந்து விடும்; ஆனால் அவர்களின் சொற்றொடர்கள் பிற்போக்காளர்களின் நோக்கங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு மிகவும் பயன்படுகின்றன.

அதன் வளர்ச்சியில் ஒரு புதிய கட்டத்தைக் குறிக்கும் என்ற முழு நம்பிக்கையோடு—ஏகமனதாக நிறைவேற்றியது. இந்தத் தீர்மானம் கூட்டணியின் ஆதரவாளர்களுக்கு மரண அடி கொடுத்தது; அவர்கள் இதை அகிலத்தின் மீது பொதுக் குழுவின் வெற்றி என்று மட்டுமே புரிந்து கொண்டார்கள்; அவர்களின் சுற்றறிக்கை கூறியபடி அந்த வெற்றியின் மூலம் பொதுக் குழு அதன் உறுப்பினர்கள் சிலருடைய “விசேஷமான செயல்திட்டத்தின் ஆதிக்கத்தை”, “அவர்களுடைய தனிப்பட்ட கோட்பாட்டின்”, “மரபு வழுவாத கோட்பாட்டின்”, “அதிகார பூர்வமான மற்றும் அகிலத்துக்குள் அனுமதிக்கப்படுகின்ற ஒரே தத்துவத்தின்” ஆதிக்கத்தை உறுதிப்படுத்தியது. இது கூட அந்த உறுப்பினர்கள் சிலருடைய தவறு அல்ல, அவர்கள் பொதுக் குழுவில் உறுப்பினர்கள் என்ற மெய்விவரத்தின் அவசியமான விளைவு, “தீங்கான விளைவு” ஆகும். ஏனென்றால்

“மற்றவர்களின் மீது அதிகார உரிமையைப் பெற்றிருக்கின்ற ஒருவர்” (!) “நன்னடத்தை உடையவராக முற்றிலும் இருக்க முடியாது. பொதுக் குழு சூழ்ச்சிகளின் பிறப்பிடமாக மாறிக் கொண்டிருக்கிறது”.

பொதுக் குழு புதிய உறுப்பினர்களை இணைத்துக் கொள்ள உரிமையளித்ததற்காகவே அகிலத்தின் பொது விதிமுறைகளைக் கண்டிக்க வேண்டும் என்பது பதினாறு நபர்களுடைய கருத்தாகும். அவர்கள் கூறியபடி இந்த அதிகாரத்தைப் பெற்று கொண்ட பொதுக் குழு

“பிற்காலத்தில், தன்னுடைய பெரும்பான்மையை மற்றும் தன்னுடைய போக்குகளை முழுமையாக மாற்றக் கூடிய அளவுக்கு அதிக எண்ணிக்கையுள்ள கோஷ்டியை இணைத்துக் கொள்ள முடியும்”.

பொதுக் குழுவின் உறுப்பினராக இருப்பதே ஒரு நபருடைய ஒழுக்கத்தை மட்டுமின்றி அவருடைய பொது அறிவையும் அழிப்பதற்குப் போதுமானது என்று அவர்கள் சிந்திப்பதாகத் தோன்றுகிறது. ஒரு பெரும்பான்மை தன்னுடைய முடிவின் பேரில் உறுப்பினர்களை இணைத்து

தன்னைச் சிறுபான்மையாக மாற்றிக் கொள்ளும் என்று ஒருவர் எப்படிச் கற்பனை செய்ய முடியும்?

எனினும், பதினாறு நபர்களும் இதைப் பற்றி மிகவும் உறுதியோடிருப்பதாகத் தோன்றவில்லை, ஏனென்றால் அவர்கள் புகார் செய்கிறார்கள்: பொதுக் குழு

“கடந்த ஐந்து வருடங்களாக தொடர்ச்சியாக மறுபடியும் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகின்ற அதே நபர்களைக் கொண்டிருந்தது”.

அதற்குப் பிறகு உடனே அவர்கள் பின்வருமாறு சொல் கிறார்கள்:

“அவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் ஒரு காங்கிரசில் தேர்ந்தெடுக்கப்படாதபடியால் முறைப்படியான அதிகாரத்தைக் கொண்டவர்கள் அல்ல”.

உண்மை என்னவென்றால், அகிலத்தை நிறுவிய உறுப் பினர்களில் சிலர்—பெல்ஜிய, ரொமான்ஸ், இதர பெட் ரல் கவுன்சில்களில் இருந்ததைப் போல—நீடித்த போதி லும் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர்கள் தொடர்ச்சியாக மாறிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பொதுக் குழு தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்பு களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றால் மூன்று முக்கியமான நிபந்தனைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். முதலாவதாக, அதன் பல்வேறு பணிகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் போதிய உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; இரண்டா வதாக, “சர்வதேச சங்கத்தில் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்பட் டிருக்கின்ற வெவ்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த தொழி லாளர்கள்” அதில் உறுப்பினர்களாக இருக்க வேண்டும்; கடைசியாக அதில் தொழிலாளர்கள் தலைமையான பகுதி யாக இருக்க வேண்டும். ஒரு தொழிலாளியின் வேலையின் நெருக்கடிகள் பொதுக் குழுவில் இடைவிடாத மாற்றங்களை ஏற்படுத்துகின்றபடியால், உறுப்பினர்களை இணைத்துக் கொள்கின்ற அதிகாரமில்லாமல் இந்த அவசியமான நிபந்தனைகள் அனைத்தையும் அது எப்படி நிறைவேற்ற முடியும்? எனினும் பொதுக் குழு சென்ற மாநாட்டில் கூட்டிக் காட்டியதைப் போல, இந்த அதிகாரத்தை இன்

னும் துல்லியமாக வரையறுப்பது அவசியம் என்று கருதுகிறது.

பொதுக் குழுவின் முதல் உறுப்பினர்கள் அடுத்தடுத்து நடைபெற்ற மாநாடுகளில்—இம்மாநாடுகளில் இங்கிலாந்து குறைவான பிரதிநிதித்துவத்தைக் கொண்டிருந்தது என்பது நிச்சயமான விஷயம்—திரும்பத் திரும்பத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருப்பது, தன்னிடமுள்ள சாத்தியப்பாடுகளின் வரையறைகளுக்கு உட்பட்டு அது தன்னுடைய கடமையை நிறைவேற்றியிருப்பதை நிரூபிப்பதாகத் தோன்றும். ஆனால் பதினாறு நபர்கள் இது “இக்காங்கிரசுகளின் குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கையை” நிரூபிப்பதாக மட்டுமே கருதுகிறார்கள், அந்த நம்பிக்கை பாசெல் காங்கிரசில்

“பொதுக் குழுவுக்குச் சாதகமான முறையில் தானாகவே அதிகாரத்தை ஒப்படைக்கின்ற அளவுக்குச் சென்றது”.

பொதுக் குழுவின் “வாடிக்கையான பாத்திரம்” “சாதாரணமான கடிதத் தொடர்பு மற்றும் புள்ளிவிவரக் காரியாலயமாக” இருக்க வேண்டும் என்பது அவர்களுடைய கருத்து. அவர்கள் விதிமுறைகளின் தவறான மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து பிரித்தெடுக்கப்பட்ட சில ஷரத்துக்களைச் சுட்டிக் காட்டி இந்த வரையறுப்பை நியாயப்படுத்துகிறார்கள்.

எல்லா முதலாளித்துவ சங்கங்களின் விதிமுறைகளுக்கும் மாறாக அகிலத்தின் பொது விதிமுறைகள் அதன் ஸ்தாபன கட்டமைப்பைப் பற்றி லேசாக மட்டுமே குறிப்பிடுகின்றன; ஸ்தாபன கட்டமைப்பின் வளர்ச்சியை நடைமுறைக்கும் அதை முறைப்படுத்துவதை எதிர்காலக் காங்கிரசுகளுக்கும் விட்டுவிடுகின்றன. எனினும் பல்வேறு நாடுகளைச் சேர்ந்த கிளைகளின் ஒருமைப்பாடு மற்றும் நடவடிக்கையின் ஒற்றுமை மட்டுமே அவற்றுக்கு உண்மையான சர்வதேசியவாதத் தன்மையைக் கொடுக்கும் என்பதால் விதிமுறைகள் அகிலத்தின் மற்ற உறுப்புகளைக் காட்டிலும் பொதுக் குழுவின் மீது அதிகமான கவனம் செலுத்துகின்றன.

மூல விதிமுறைகளின்¹³² 5வது ஷரத்து பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“பொதுக் குழு வெவ்வேறு தேசிய மற்றும் ஸ்தலக் குழுக்களுக்கு இடையில் சர்வதேச அமைப்பாக இருக்கும்”.

பிறகு இது, பொதுக் குழு எப்படிப் பணியாற்ற வேண்டும் என்பதற்குச் சில உதாரணங்களையும் தருகிறது. இவற்றில் பொதுக் குழு பின்வருமாறு செயல்பட வேண்டுமென்ற ஓர் உத்தரவு இருக்கிறது:

“உடனடியான, செய்முறை நடவடிக்கைகள் அவசியப் படுகின்ற பொழுது, உதாரணமாக, சர்வதேசத் தகராறுகள் ஏற்படும் பொழுது, அகிலத்தில் இணைந்துள்ள சங்கங்களின் நடவடிக்கைகள் ஒரே சமயத்தில் நடைபெற வேண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்புடையவையாக இருக்க வேண்டும்”.

மேலும் இந்த ஷரத்து கூறுகிறது:

“பொதுக் குழு பொருத்தமான எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும் வெவ்வேறு தேசிய அல்லது ஸ்தல சங்கங்களிடம் பிரேரணைகளை சமர்ப்பிக்கின்ற முன்முயற்சியைச் செய்ய வேண்டும்”.

அது மட்டுமின்றி, விதிமுறைகள் காங்கிரசுகளுக்கான தயாரிப்புகளைச் செய்வதிலும் இவற்றை நடத்துவதிலும் பொதுக் குழுவின் பாத்திரத்தை வரையறுத்து குறிப்பிட்ட பிரச்சினைகளைப் பற்றி அறிக்கைகளைத் தயாரித்து காங்கிரசுகளில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்று அதற்குப் பொறுப்பளிக்கின்றன. மூல விதிமுறைகள் பல்வேறு குழுக்களின் சுதந்திரமான நடவடிக்கைக்கும் அகிலம் முழுவதன் கூட்டு நடவடிக்கைக்கும் இடையில் சிறிது கூட வேறுபடுத்தவில்லை என்பதால் ரீவது ஷரத்து பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“ஒவ்வொரு நாட்டிலும் தொழிலாளர் இயக்கம் ஒற்றுமைப் பலம் மற்றும் ஒழுங்கமைப்பின் மூலமாகவே வெற்றிபெற முடியும் என்பதால், மறு பக்கத்தில் பொதுக் குழுவின் நடவடிக்கை மேலும் செயலுரமிக்கதாக இருக்கும் என்பதால்... அகிலத்தின் உறுப்பினர்கள், ஒவ்வொரு நாட்டிலும், தனித்தனியாக இருக்கின்ற தொழிலாளர் சங்கங்களை மத்திய தேசிய உறுப்புகளால் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படுகின்ற தேசிய ஸ்தாபனங்களாக ஒன்றுபடுத்துவதற்கு இயன்றதனைத்தையும் செய்ய வேண்டும்.”

ஸ்தாபனப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி ஜினீவா காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்ட முதல் தீர்மானம் (ஷரத்து 1) பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“காங்கிரசுகளின் தீர்மானங்களைச் செயல்படுத்துவது பொதுக் குழுவின் பொறுப்பு ஆகும்”.

பொதுக் குழு ஆரம்பத்திலிருந்தே வகித்து வந்திருக்கின்ற நிலைக்கு, அதாவது அகிலத்தின் நிர்வாக உறுப்பு என்னும் தகுதிக்கு இத்தீர்மானம் சட்ட வடிவத்தைக் கொடுத்தது. “தன்னிச்சையாக அங்கீகரிக்கப்பட்ட வேறு அதிகாரம்” இல்லாத பொழுது, தார்மீக “அதிகாரமும்” இல்லாமல் உத்தரவுகளை நிறைவேற்றுவது கடினமே. ஜினீவா காங்கிரஸ் அதே சமயத்தில் “விதிமுறைகளின் அதிகார பூர்வமான மற்றும் கடப்பாடாகவுள்ள வாசகத்தை” வெளியிடும்படி பொதுக் குழுவைப் பணித்தது.

அதே காங்கிரஸ் பின்வரும் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது (ஸ்தாபனப் பிரச்சினைகளைப் பற்றி ஜினீவா காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம், ஷரத்து 14):

“ஒவ்வொரு கிளையும் ஸ்தல நிலைமைகளுக்கும் அந்தந்த நாட்டின் சட்டங்களுக்கும் ஏற்ற முறையில் தனக் கென்று ஸ்தல விதிமுறைகளையும் வரையறை விதிகளையும் வகுத்துக் கொள்வதற்கு உரிமை கொண்டிருக்கிறது; ஆனால் பொது விதிமுறைகளுக்கும் வரையறை விதிகளுக்கும் மாறாக எந்த ஷரத்தும் அவற்றில் இடம் பெறக் கூடாது”.

முதலாவதாக, விசேஷமான கோட்பாட்டுப் பிரகடனங்கள் அல்லது அகிலத்தின் எல்லாக் குழுக்களும் பின்பற்றுகின்ற பொதுவான இலட்சியத்திலிருந்து தனியாக ஏதாவதொரு கிளை வைத்துக் கொள்கின்ற விசேஷமான கடமைகள் இங்கே சிறிதும் குறிப்பிடப்படவில்லை என்பதைக் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். பொது விதிமுறைகளையும் வரையறை விதிகளையும் “ஸ்தல நிலைமைகளுக்கும் அந்தந்த நாட்டின் சட்டங்களுக்கும்” ஏற்றவையாகச் செய்

வதற்குக் கிளைகளுக்கு உள்ள உரிமைகளைப் பற்றி மட்டுமே இங்கே பேசப்படுகிறது.

இரண்டாவதாக, குறிப்பிட்ட ஸ்தல விதிமுறைகள் பொது விதிமுறைகளுடன் பொருந்துகின்றனவா, இல்லையா என்பதை முடிவு செய்ய வேண்டியது யார்? இந்தப் பொறுப்பை நிறைவேற்றுகின்ற “அதிகாரத்தைக்” கொண்ட உறுப்பு இல்லையென்றால் இத்தீர்மானம் செல்லாது என்பது வெளிப்படையாகும். அப்பொழுது போலீஸ் கிளைகள் அல்லது விரோதக் கிளைகள் அமைக்கப்படக் கூடும் என்பது மட்டுமின்றி, வர்க்கத் தன்மையை இழந்த குறுங்குழுவாதி களும் முதலாளி வர்க்கப் பரோபகாரிகளும் அகிலத்துக்குள் நுழைந்து, அதன் தன்மையை மாற்றவும் கூடும், இவர்கள் தமது எண்ணிக்கைப் பலத்தைக் கொண்டு காங்கிரசுகளில் தொழிலாளர்களை நசுக்கி விட முடியும்.

தேசிய மற்றும் ஸ்தல சம்மேளனங்கள் அவை தோன்றிய காலத்திலிருந்து அந்தந்த நாடுகளில் புதிய கிளைகளின் விதிமுறைகள் பொது விதிமுறைகளுடன் பொருந்துகின்றனவா, இல்லையா என்பதை அடிப்படையாகக் கொண்டு அப்புதிய கிளைகளைச் சேர்த்துக் கொள்கின்ற அல்லது மறுக்கின்ற உரிமையை நிறைவேற்றி வந்திருக்கின்றன. அதே பொறுப்பைப் பொதுக் குழு நிறைவேற்றுவதற்குப் பொது விதிமுறைகளின் வேது ஷரத்து அதிகாரம் தருகிறது; மேலும் அந்த ஷரத்து சுதந்திரமான ஸ்தலச் சங்கங்களுக்கு, அதாவது ஒரு நாட்டில் சம்மேளனத்துக்கு வெளியே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சங்கங்களுக்கு பொதுக் குழுவுடன் நேரடியான தொடர்புகளை வைத்துக் கொள்வதற்கு உரிமை அளிக்கிறது. பாசெல் காங்கிரசிற்கு தனது பிரதிநிதிகள் அனுமதிக்கப்படுவதற்குரிய நிபந்தனைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு இந்த உரிமையை உபயோகிப்பதற்கு கூட்டணி தயங்கவில்லை.

சில நாடுகளில் தேசிய சம்மேளனங்கள் அமைக்கப்படுவதற்கு சட்ட ரீதியான தடைகள் இருக்கும் போது அங்கே பொதுக் குழு பெடரல் கவுன்சிலாக செயலாற்ற வேண்டுமென விதிமுறைகளின் வேது ஷரத்து கூறுகிறது (லொசான் காங்கிர

சின் நடவடிக்கைக் குறிப்புகள், இதரவை, 1867, பக்கம் 13ஐப் பார்க்க¹³³).

கம்யூன் வீழ்ச்சியுற்றதிலிருந்து, பல்வேறு நாடுகளிலும் இச்சட்ட ரீதியான தடைகள் மேன்மேலும் அதிகரித்து வருகின்றபடியால், சந்தேகத்துக்குரிய நபர்களை அகிலத்திலிருந்து விலக்கி வைப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட பொதுக் குழுவின் நடவடிக்கைகள் அங்கே மேன்மேலும் அவசியமாகி வருகின்றன. அதனால்தான் சில பிரெஞ்சுக் கமிட்டிகள் தமக்கிடையிலுள்ள போலீஸ் உளவாளிகளைக் களையெடுப்பதற்குப் பொதுக் குழு தலையிட வேண்டுமென்று சமீபத்தில் கோரின; அதனால்தான் மற்றொரு பெரிய நாட்டில்* அகிலத்தின் உறுப்பினர்கள் பொதுக் குழுவின் நேரடியான பிரதிநிதிகளால் அல்லது தம்மால் அமைக்கப்படாத எந்தக் கிளையையும் பொதுக் குழு அங்கீகரிக்க வேண்டாம் என்று கோரினார்கள். போலீஸ் உளவாளிகளின் கொழுந்து விட்டு எரிகின்ற உற்சாகம் ஒப்புவமை இல்லாத தீவிரவாதக் கிளைகள் அதிவேகமாக அமைக்கப்பட்டதில் வெளிப்பட்டது; அவர்களைக் களையெடுக்க வேண்டிய அவசியமே இந்த வேண்டுகோளுக்குக் காரணம். மறு பக்கத்தில் எதேச்சாதிகார எதிர்ப்புக் கிளைகள் என்று சொல்லப்படுபவை தங்கள் மத்தியில் தகராறு ஏற்பட்ட தருணத்திலேயே பொதுக் குழுவுக்கு முறையிடுவதற்குத் தயங்குவதில்லை; லியோன் தகராறில் நடைபெற்றதைப் போல, தம்முடைய எதிரிகளைக் கடுமையாக தண்டிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்வதற்கும் தயங்குவதில்லை. கடந்த மாநாட்டுக்குப் பிறகு, மிகவும் சமீபத்தில்தான் துரீனைச் சேர்ந்த தொழிலாளர் சம்மேளனம் தன்னை அகிலத்தின் கிளை என்று அறிவிக்க முடிவு செய்தது. அதைத் தொடர்ந்து அதில் ஏற்பட்ட பிளவுக்குப் பிறகு சிறுபான்மையினர் பாட்டாளி விடுதலைச் சங்கத்தை¹³⁴ நிறுவினார்கள். அது அகிலத்தில் சேர்ந்தது; தனது முதல் நடவடிக்கையாக, ஜூரா சம்மேளனத்தை ஆதரித்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

* —ஆஸ்திரியா.—ப-ர்.

அதன் பத்திரிகையான *Proletario*ல் எல்லாவித எதேச்சாதி காரத்தைப் பற்றியும் கண்டனங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன. அதன் செயலாளர்* சங்கத்தின் சந்தாத் தொகைகளை அனுப்புகின்ற பொழுது பழைய சம்மேளனமும் அநேகமாக சந்தாத் தொகைகளை அனுப்பும் என்று பொதுக் குழுவை எச்சரித்தார். பின்னர் அவர் பின்வருமாறு எழுதியிருக்கிறார்:

“பாட்டாளி விடுதலைச் சங்கம்... தொழிலாளர்கள் என்னும் முகமுடிக்கு பின்னால் தொழிலாளர் சம்மேளனத்தை அமைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற முதலாளி வர்க்கத்துடன் எல்லாவிதமான ஒருமைப்பாட்டையும் நிராகரிக்கிறது என்று... அறிவித்திருப்பதை *Proletario* பத்திரிகையில் நீங்கள் படித்திருக்கலாம்”.

மேலும் அவர் பொதுக் குழுவைப் பின்வருமாறு கேட்டுக் கொள்கிறார்:

“இத்தீர்மானத்தை எல்லாக் கிளைகளுக்கும் தெரிவிக்க வேண்டும், பத்து சென்ட்டிம் சந்தா அனுப்பப்படுமானால் அவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது”.*

அகிலத்தின் ஸ்தாபனங்கள் அனைத்தையும் போல பொதுக் குழு பிரச்சாரம் செய்யும்படி பணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது தன்னுடைய அறிக்கைகள் மற்றும் பிரதிநிதி

* —கார்டலொ தெர்த்தலாகி.—ப-ர்.

** அந்தச் சமயத்தில் பாட்டாளி விடுதலைச் சங்கத்தின் கருத்துக்கள் இப்படிப்பட்டவையாகத்தான் தோன்றின. தொடர்புச் செயலாளரும் பக்கூனிஸின் நண்பருமாக இருந்தவர்தான் இச்சங்கத்தின் பிரதிநிதியாக இருந்தார். உண்மையில் இக்கிளையின் நோக்குகள் முற்றிலும் வேறுவிதமாக இருந்தன. இந்த இரட்டை துரோகி பணத்தைக் கையாடல் செய்ததற்காகவும் துரீன் போலீஸ் இலாகாவின் தலைவருடன் நட்புக் கொண்டிருந்ததற்காகவும் வெளியேற்றப்பட்டான். பின்னர் சங்கம் அளித்த விளக்கத்தை அடுத்து அதற்கும் பொதுக் குழுவுக்கும் இடையில் உள்ள தப்பெண்ணங்கள் அனைத்தும் மறைந்தன.

களின் மூலம் இதைக் செய்திருக்கிறது. இந்தப் பிரதிநிதிகள் வட அமெரிக்காவில், ஜெர்மனியில், பிரான்சின் பல நகரங்களில் அகிலத்தின் முதல் ஸ்தாபனங்களுக்கு அடிப்படையை அமைத்தார்கள்.

பொதுக் குழுவின் இன்னொரு கடமை வேலை நிறுத்தம் செய்த தொழிலாளர்களுக்கு உதவி செய்வதும் அகிலம் முழுவதிலுமிருந்து அவர்களுக்கு ஆதரவு திரட்டுவதுமாகும் (பல்வேறு காங்கிரசுகளுக்குப் பொதுக் குழு சமர்ப்பித்த அறிக்கைகளைப் பார்க்க). வேலை நிறுத்த போராட்டத்தில் அதன் தலையீடு எவ்வளவு முக்கியமானதாக இருந்தது என்பதை மற்றவற்றுடன் பின்வரும் உதாரணம் சிறப்பாக எடுத்துக் காட்டும். ஆங்கில வார்ப்புத் தொழிலாளர்களின் எதிர்ப்புச் சங்கம் ஒரு சர்வதேசத் தொழிற்சங்கம்: அதற்கு மற்ற நாடுகளில், குறிப்பாக அமெரிக்காவில், கிளைகள் இருக்கின்றன. எனினும் அமெரிக்காவில் வார்ப்புத் தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்த பொழுது, ஆங்கில வார்ப்புத் தொழிலாளர்களை அமெரிக்காவுக்குக் கூட்டிச் செல்வதைத் தடுப்பதற்குப் பொதுக் குழுவின் ஆதரவைக் கோர வேண்டும் என்று கருதினார்கள்.

அகிலத்தின் வளர்ச்சியின் காரணமாக பொதுக் குழுவும் பெடரல் கவுன்சில்களும் மத்தியஸ்த பணியைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது.

பிரஸ்ஸல்ஸ் காங்கிரஸ் பின்வருமாறு முடிவு செய்திருந்தது:

“பெடரல் கவுன்சில்கள் ஒவ்வொரு கால் வருடப் பகுதிக்கும் தம் கீழ் உள்ள கிளைகளின் ஸ்தாபனப் பணி மற்றும் நிதி நிலைமை பற்றிப் பொதுக் குழுவுக்கு அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டும்” (ஸ்தாபனப் பிரச்சினைகளைப் பற்றிய 3வது தீர்மானம்).

கடைசியாக, இப்பதினாறு நபர்களுக்கு எரிச்சலுண்டாக்குகின்ற பாசெல் காங்கிரஸ், அகிலத்தின் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியின் போது ஸ்தாபனப் பணியில் உருவாகியுள்ள உறவுமுறைகளை ஒழுங்குபடுத்துவதன் மீது மட்டுமே

தன்னுடைய முழு கவனத்தையும் செலுத்தியது. அது பொதுக் குழுவின் அதிகாரங்களை அசாதாரணமாக மிகைப்படுத்தியது என்றால் அது யாருடைய தவறு? இம்முடிவைச் செய்வதில் மிகவும் அக்கறை காட்டிய பக்கூனின், ஷ்வித்ஸ்கே பெல், ஃபி. ரொபேர், கில்யோம் மற்றும் கூட்டணியின் இதர பிரதிநிதிகளுடைய தவறுதானே அது? அல்லது லண்டன் பொதுக் குழுவின் மீது நாங்கள் “குருட்டுத்தனமான நம்பிக்கை” வைத்திருந்தோம் என்று அவர்கள் தங்களையே குற்றம் சாட்டிக் கொள்வார்களா?

பாசெல் காங்கிரசின் இரண்டு தீர்மானங்களைக் கீழே தருகிறோம்:

“IV. புதிதாக அமைக்கப்பட்டு, அகிலத்தில் சேர விரும்புகின்ற ஒவ்வொரு கிளை அல்லது சங்கமும் தான் சேர விரும்புவதைப் பற்றி உடனடியாகப் பொதுக் குழுவுக்குத் தெரிவிக்க வேண்டும்,”

மற்றும் “V. புதிய சங்கம் அல்லது குழு அகிலத்தில் இணைவதற்குச் செய்கின்ற மனுவை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு அல்லது நிராகரிப்பதற்கு பொதுக் குழுவுக்கு உரிமை உண்டு; அம்முடிவை எதிர்த்து அடுத்த காங்கிரசுக்கு முறையீடு செய்யலாம்”.

பெடரல் ஸ்தாபனத்துக்கு வெளியே ஸ்தல அளவில் அமைக்கப்படுகின்ற சுதந்திரமான சங்கங்களைப் பொறுத்த மட்டில் இந்த ஷரத்துக்கள் அகிலம் தோன்றிய காலத்திலிருந்து வழக்கத்தில் இருந்து வந்திருக்கின்ற நடைமுறையை உறுதிப்படுத்துகின்றன; அதை நிலைக்க வைப்பது அகிலத்தின் ஜீவமரணப் பிரச்சினையாகும். ஆனால் சில நபர்கள் இந்த நடைமுறையை விரிவுப்படுத்தி புதிதாகத் தோன்றிய ஒவ்வொரு கிளை அல்லது சங்கத்துக்கும் வேறுபாடு இல்லாமல் அதைக் கடைப்பிடிப்பது என்பது எல்லை மீறிய செயலாகும். இந்த ஷரத்துக்கள் பொதுக் குழு சம்மேளனங்களின் உள்விவகாரங்களில் தலையிடுவதற்கு அதிகாரமளிக்கின்றன என்பது உண்மையே; ஆயினும் பொதுக் குழு இந்த அர்த்தத்தில் அவற்றை ஒருபோதும் பயன்படுத்தவில்லை. ஏற்கெனவே இருக்கின்ற குழுக்கள் அல்லது சம்மேளனங்களுடன் இணைவதற்கு விரும்பிய புதிய கிளை

களின் விவகாரங்களில் பொதுக் குழு தலையிட்டதாக ஓர் உதாரணத்தைக் கூட பதினாறு நபர்களால் காட்ட முடியாது என்று பொதுக் குழு வலியுறுத்திக் கூறுகிறது.

நாம் மேலே சுட்டிக் காட்டிய ஷரத்துக்கள் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட கிளைகளைப் பற்றியவை; ஏற்கெனவே அங்கீகரிக்கப்பட்ட கிளைகளைப் பற்றிய தீர்மானங்களைக் கீழே தருகிறோம்:

“VI. அகிலத்தின் எந்த ஒரு கிளையையும் அடுத்த காங்கிரஸ் வரை தற்காலிகமாக விலக்குவதற்கும் பொதுக் குழுவுக்கு உரிமை உண்டு”.

“VII. — ஒரு தேசிய இனக் குழுவைச் சேர்ந்த சங்கங்களுக்கு அல்லது கிளைகளுக்கு இடையில் அல்லது வெவ்வேறு தேசிய இனங்களைச் சேர்ந்த குழுக்களுக்கு இடையில் தகராறுகள் ஏற்படுகின்ற பொழுது அத்தகராறைப் பற்றி முடிவு செய்வதற்குப் பொதுக் குழுவுக்கு உரிமை உண்டு; அடுத்த காங்கிரசில் முறையீடு செய்வதற்கு அனுமதியுண்டு; அக்காங்கிரஸ் இறுதியான முடிவை எடுக்கும்”.

இந்த இரண்டு ஷரத்துக்களும் மிகவும் மோசமான உதாரணங்களைப் பொறுத்த வரை அவசியமாக இருக்கின்றன. பொதுக் குழு இந்த ஷரத்துக்களை இதுவரை பயன்படுத்தவில்லை. பொதுக் குழு எந்தக் கிளையையும் ஒருபோதும் தற்காலிகமாக விலக்கவில்லை மற்றும் தகராறு ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளில் இரு தரப்பினரும் கேட்டுக் கொண்ட பொழுது மட்டுமே மத்தியஸ்தராகச் செயலாற்றியிருக்கிறது என்பதை மேலே தரப்பட்ட வரலாற்று விவரங்கள் விளக்குகின்றன.

கடைசியாக, போராட்டத்தின் தேவைகளினால் பொதுக் குழுவின் மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கின்ற கடமைக்கு நாம் வருகிறோம். கூட்டணியின் ஆதரவாளர்களுக்கு இது எவ்வளவு அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தாலும், பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் எல்லா எதிரிகளும் பொதுக் குழுவை இடைவிடாமல் கடுமையாகத் தாக்கி வருவதால்தான் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்திற்கு ஆதரவாக போராடுபவர்கள் அனைவரின் தலைமையில் அது நிற்கிறது என்பது சந்தேகத்திற்கிடமற்ற உண்மை.

V

பதினாறு நபர்களும் இன்றைக்கிருக்கின்ற அகிலத்தைத் தாக்கிய பிறகு அது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று எடுத்துக் கூறுகிறார்கள்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, பொதுக் குழு வெறும் கடிதத் தொடர்பு மற்றும் புள்ளிவிவரக் காரியாலயமாக இருக்க வேண்டும். அதன் ஸ்தாபனப் பணிகள் நின்ற பிறகு அதன் கடிதத் தொடர்புகள் அகிலத்தின் பத்திரிகைகளில் ஏற்கெனவே வெளியிடப்பட்ட செய்திகளை மறுபதிப்புச் செய்வதாக மட்டுமே இருக்கும். ஆகவே கடிதத் தொடர்புக் காரியாலயத்திற்கு அவசியமில்லை. புள்ளி விவரத்தைப் பொறுத்த மட்டில் வலிமையான ஸ்தாபனம், குறிப்பாக,— இது மூல விதிமுறைகளில் விசேஷமாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது—பொது நிர்வாகம் இருந்தால்தான் அந்த வேலை சாத்தியம். ஆனால் இவை எல்லாவற்றிலும் “எதேச்சாதி காரம்” மிகவும் அதிகமாக இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் என்பதால் வெறும் காரியாலயம் இருக்கும், நிச்சயமாகப் புள்ளிவிவரம் எதுவும் இருக்காது. சுருக்கமாகச் சொல்வதென்றால் பொதுக் குழு மறைந்து விடும். அதே தர்க்கத்தின்படி பெடரல் கவுன்சில்கள், ஸ்தல கமிட்டிகள் மற்றும் இதர “எதேச்சாதிகார” மையங்களும் அகற்றப்பட்டு விடும். சுயாட்சி பெற்ற கிளைகள் மட்டுமே இருக்கும்.

சுதந்திரமாக இணைந்திருக்கின்ற, எல்லா விதமான அதிகாரத்திலிருந்தும் — “தொழிலாளர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, அமைக்கப்பட்ட அதிகாரத்திலிருந்து கூட”—அதிருஷ்டவசமாக விடுதலையடைந்த இந்த “சுயாட்சி பெற்ற கிளைகளின்” நோக்கம் என்னவாக இருக்கும் என்று ஒருவர் கேட்கலாம்.

இங்கே சுற்றறிக்கையுடன் பதினாறு நபர்களின் காங்கிரசில் ஜுரா பெடரல் கமிட்டி சமர்ப்பித்த அறிக்கையை யும் சேர்த்துக் கொள்வது அவசியம்.

“மனிதகுலத்தின் புதிய நலன்களின் உண்மையான

பிரதிநிதியாகத் தொழிலாளி வர்க்கத்தை ஆக்க வேண்டுமென்றால்” அதன் ஸ்தாபனம் “வெற்றியடையப் போகின்ற கருத்தினால் வழிநடத்தப்பட வேண்டும். இந்தக் கருத்தை நம் சகாப்தத்தின் தேவைகளிலிருந்து, மனிதகுலத்தின் ஜீவாதாரமான விருப்பார்வங்களிலிருந்து சமூக வாழ்க்கையின் புலப்பாடுகளைப் பற்றிய முரணில்லாத ஆராய்ச்சியின் மூலம் உருவாக்கி, பிறகு இக்கருத்தை நமது தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்களுக்கு எடுத்துச் செல்வது—இதுவே நம்முடைய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும், இதரவை.” கடைசியாக “நம்முடைய தொழிலாளர்கள் மத்தியில் உண்மையான புரட்சிகர சோஷலிசப் பள்ளியை” ஏற்படுத்த வேண்டும்.

இவ்வாறாக, சுயாட்சி பெற்ற தொழிலாளர்களின் கிளைகள் திடீரென்று பள்ளிக் கூடங்களாக மாற்றப்படும்; கூட்டணியைச் சேர்ந்த இக்கனவான்கள் அதன் போதகர்களாக இருப்பார்கள். அவர்கள் சுவடுகளை அறவே விட்டுச் செல்லாத “முரணில்லாத ஆராய்ச்சியின்” மூலம் கருத்தை உருவாக்குவார்கள்; பிறகு அவர்கள் இதை “நமது தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்களுக்கு எடுத்துச் செல்வார்கள்”. அவர்களுக்குத் தொழிலாளி வர்க்கம் வெறும் மூலப்பொருள், குழப்பம் மட்டுமே; அவர்கள் தம்முடைய புனித ஆன்மாவைச் செலுத்தி அதற்கு வடிவம் கொடுப்பார்கள்.

இவை அனைத்தும் கூட்டணியின் பழைய செயல்திட்டத்தின் மறுபதிப்பே. அது பின்வரும் சொற்களுடன் தொடங்குகிறது:

“சமாதானம் மற்றும் சுதந்திரக் கழகத்தின் சோஷலிஸ்டு சிறுபான்மையினர் அக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறி சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் புதிய கூட்டணியை” நிறுவ முடிவு செய்துள்ளனர்.... “அரசியல் மற்றும் தத்துவஞானப் பிரச்சினைகளை ஆராய்வது என்னும் விசேஷமான பணியைக் கொண்டுள்ளனர்....”

அதிலிருந்து “உருவாக்கப்படுகின்ற” கருத்து இதுவே!

“அத்தகைய முயற்சி... ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் உள்ள நேர்மையான சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகவாதிகள் புரிந்து கொள்ளப்படுவதற்கும் தம்முடைய கருத்துக்களை

உறுதிப்படுத்துவதற்கும் உரிய சாதனத்தைக் கொடுக்கும்.’’*

இவ்வாறாக, ஒரு முதலாளித்துவ சங்கத்தைச் சேர்ந்த சிறுபான்மையினர்—அவர்களுடைய சொந்த ஒப்புதலின்படி—பாசெல் காங்கிரசுக்குச் சற்று முன்பாக அகிலத்திற்குள் ஊடுருவினார்கள்; அவர்களின் ஒரே நோக்கம் பெருந்திரளான தொழிலாளர்களுக்கு முன் ஓர் இரகசிய விஞ்ஞானத்தின்—இது நான்கு வாக்கியங்களில் விளக்கப்படக் கூடியது, “வர்க்கங்களைப் பொருளாதார மற்றும் சமூக ரீதியாக சமநிலைப்படுத்துவது” என்பதுதான் இதன் இறுதி நோக்கமாகும் — போதகர்களாக நிற்பதற்கு ஒரு சாதனமாக அகிலத்தை உபயோகிப்பதுதான்.

அகிலத்துக்கு முன்மொழியப்பட்ட புதிய ஸ்தாபனத்திற்கு “இத்தத்துவப் பணியைத்” தவிர செய்முறை அம்சமும் இருக்கிறது.

“எதிர்கால சமூகம் என்பது அகிலம் தனக்கென்று அமைத்துக் கொள்ளப் போகின்ற ஸ்தாபனத்தை முழுமையாகப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர வேறு விதமாக இருக்காது. எனவே இந்த ஸ்தாபனம் நம்முடைய இலட்சியத்துக்கு இயன்ற அளவுக்கு மிகவும் ஒட்டி வருமாறு நாம் செய்ய வேண்டும்” என்று பதினாறு நபர்களின் சுற்றறிக்கை கூறுகிறது.

* அகிலத்தின் பகிரங்க காங்கிரசைக் கூட்டுவது துரோகத்தின் அல்லது முட்டாள்தனத்தின் சிகரமாக இருந்திருக்கக் கூடிய சமயத்தில் பொதுக் குழு மூடிய மாநாட்டைக் கூட்டியதற்காக அதை இடைவிடாமல் கண்டனம் செய்கின்ற கூட்டணிக் கனவான்கள், கூச்சலையும் விளம்பரத்தையும் முழுமையாக ஆதரிக்கின்ற இவர்கள் நம்முடைய விதிமுறைகளை மீறி அகிலத்துக்குள் அகிலத்துக்கே விரோதமான—அதன் கிளைகளை, அவற்றுக்கே தெரியாமல் தலைமை புரோகிதரான பக்கூனிஸ்டைய ஆட்சிக்கு உட்படுத்துகின்ற நோக்கமுடைய — உண்மையான இரகசியச் சங்கத்தை அமைத்தார்கள்.

சில நாடுகளில், உதாரணமாக ஸ்பெயினில், இந்த இரகசிய ஸ்தாபனம் மற்றும் அதை அமைத்தவர்களின் நடவடிக்கையைப் பற்றி விசாரணை நடத்த வேண்டுமென்று பொதுக் குழு அடுத்த காங்கிரசில் கோருவதற்கு உத்தேசிக்கிறது.

“சமத்துவம் மற்றும் சுதந்திரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமூகம் ஒரு எதேச்சாதிகார ஸ்தாபனத்திலிருந்து வளர்ச்சியடையும் என்று ஒருவர் எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? அது நடைபெற முடியாது. எதிர்கால மனித சமூகத்தின் கருவான அகிலம் சுதந்திரம் மற்றும் கூட்டாட்சி என்னும் நம்முடைய கோட்பாடுகளின் உண்மையான பிம்பமாக இப்பொழுது முதலே இருக்க வேண்டும்.”

வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், மத்திய காலத்தின் துறவி மடங்கள் விண்ணக வாழ்க்கையின் பிம்பத்தைக் காட்டியதைப் போல அகிலம் புதிய எருசலேமின் பிம்பமாக இருக்க வேண்டும்—அதன் “கருவைக்” கூட்டணி தன்னுள் சுமந்து கொண்டிருக்கிறது. கம்யூன் “எதிர்கால மனித சமூகத்தின் கரு” என்பதைக் பாரிஸ் கம்யூன் வாதிகள் புரிந்து கொண்டு, எல்லாவிதமான கட்டுப்பாடுகளையும் எல்லா ஆயுதங்களையும், அதாவது இனிமேல் யுத்தங்கள் இல்லாத வருங்காலத்தில் மட்டுமே மறைய வேண்டியவற்றை வீசியெறிந்திருந்தால் அவர்கள் நிச்சயமாகவே தோல்வியடைந்திருக்க மாட்டார்கள்!

இப்பதினாறு நபர்களும் “முரணில்லாத ஆராய்ச்சியை” மேற்கொண்ட போதிலும் அகிலம் உயிருக்காகப் போராடிக் கொண்டிருந்த பொழுது அதைச் சீர்குலைத்து ஆயுதக்கலைப் பிற்கு உள்ளாக்கும் இந்த அழகிய திட்டத்தைத் தயாரித்தது அவர்கள் அல்ல என்று சிறப்பான முறையில் எடுத்துக் காட்டுவதற்காக பக்கூனின் அகிலத்தின் ஸ்தாபனத்தைப் பற்றிய தன்னுடைய அறிக்கையில் அத்திட்டத்தின் மூல வாசகத்தைச் சமீபத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறார் (*Almanach du Peuple pour 1872, Genève* என்ற வெளியீட்டைப் பார்க்க).

VI

பதினாறு நபர்களின் காங்கிரசில் ஜூரா கமிட்டி சமர்ப்பித்த அறிக்கையை இப்பொழுது எடுத்துக் கொள்வோம்.

“இந்த அறிக்கையைப் படிப்பது ஜூரா சம்மேளனத்தின் உறுப்பினர்களிடம் நாம் எந்த அளவில் விசுவாசத்தையும் நடைமுறை ஞானத்தையும் எதிர்பார்க்க முடியும் என்பதைத் துல்லியமான முறையில் எடுத்துக் காட்டுகிறது”

என்று அவர்களுடைய அதிகார பூர்வமான பத்திரிகையான *Révolution Sociale* (நவம்பர் 16 இதழில்) எழுதியது.

“இந்தப் பயங்கரமான நிகழ்ச்சிகள்” —பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தம் மற்றும் பிரான்சில் நடைபெற்ற உள் நாட்டுப் போர்—“அகிலத்தின் கிளைகளில் உள்ள நிலைமையின் மீது... ஓரளவுக்கு மனச்சோர்வளிக்கின்ற தாக்கம்” செலுத்துவதாக கூறி அறிக்கை தொடங்குகிறது.

பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தம் ஏராளமான தொழிலாளர்களை இரண்டு இராணுவங்களிலுமாக அணிதிரட்டிச் சென்று அகிலத்தின் கிளைகள் கலைந்து போக வழி வகுத்திருக்க வேண்டும் என்பது உண்மை என்றால், பேரரசின் வீழ்ச்சியும் நாடு பிடிக்கும் போரை பிஸ்மார்க் பகிரங்கமாகப் பிரகடனம் செய்ததும் ஜெர்மனியிலும் இங்கிலாந்திலும் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் (அது பிரஷ்யர்கள் தரப்பில் சேர்ந்து கொண்டது) பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் (அது தனது சர்வதேசியவாத உணர்ச்சிகளை முன்னெப்போதையும் காட்டிலும் அதிகமாகக் காட்டியது) இடையில் கடும் போராட்டத்தை மூட்டின என்பது அதற்குச் சற்றும் குறையாத அளவிற்கு உண்மையாகும். அகிலத்தின் செல்வாக்கு இந்த இரண்டு நாடுகளிலும் பலம்பெறுவதற்கு இது ஒன்றே போதுமானதாக இருந்திருக்க வேண்டும். அமெரிக்காவில் இந்த நிகழ்ச்சிகள், ஜெர்மனியிலிருந்து அதிகமான எண்ணிக்கையில் குடிபெயர்ந்த தொழிலாளர்கள் மத்தியில் பிளவை ஏற்படுத்தின, அவர்களில் சர்வதேசியவாதப் பகுதியினர் தேசிய வெறிப் பகுதியினரிடமிருந்து திட்டவாட்டமாகத் தம்மைப் பிரித்துக் கொண்டனர்.

மறு புறம், பாரிஸ் கம்யூன் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட தானது அகிலத்தின் பரவலான வளர்ச்சிக்கும் அதன் கோட்பாடுகளுக்கு எல்லா தேசியக் கிளைகளும் (ஐராக் கிளைகளைத் தவிர) தீவிர ஆதரவளிப்பதற்கும் முன்னெப்போது மில்லாத அளவில் உந்து சக்தியாக விளங்கியது. ஐராக் கிளைகளின் அறிக்கையில் பின்வருமாறு எழுதப்பட்டிருந்தது: “மாபெரும் போராட்டத்தின் தொடக்கம் மக்களை

சிந்திக்கும்படி செய்திருக்கிறது.... சிலர் தங்களுடைய பல வீனத்தை மறைப்பதற்காக விலகிப் போகிறார்கள்.... பலருக்கு” (தங்களுடைய உறுப்பினர்களிடம்) “ஏற்பட்ட நிலைமை கலைப்பின் அறிகுறியாகும்”, ஆனால் “அதற்கு மாறாக... இந்த நிலைமை அகிலத்தை” தங்களுடைய மாதிரி யின்படி “முழுமையாக மாற்றியமைக்கக் கூடியது”.... இவ்வளவு சாதகமான இந்த நிலைமையை அதிக ஆழமான முறையில் ஆராய்ச்சி செய்தால் இந்த அடக்கமான விருப்பத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

கலைக்கப்பட்ட கூட்டணியை—அதற்குப் பதிலாக பிறகு மலோன் கிளை ஏற்பட்டிருக்கிறது—ஒதுக்கிவிட்டால், இருபது கிளைகளில் உள்ள நிலைமையைப் பற்றி கமிட்டி அறிக்கை தந்திருக்க வேண்டும். அவற்றில் ஏழு கிளைகள் இக்கமிட்டியை அப்படியே நிராகரித்து விட்டன. அதைப் பற்றி அறிக்கை பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“பியேனில் உள்ள பெட்டி தயாரிப்பவர்களின் கிளை, உலோகச் செதுக்கு வேலை செய்பவர்கள் மற்றும் வரைவாளர்களின் கிளை நம்முடைய வேண்டுகோள்களில் எவற்றுக்கும் ஒரு போதும் பதிலளிக்கவில்லை.”

“நெவ்ஷுடேலின் தொழில் ரீதியான கிளைகள்—தச்சு வேலை செய்பவர்கள், பெட்டி தயாரிப்பவர்கள், உலோகச் செதுக்கு வேலை செய்பவர்கள் மற்றும் வரைவாளர்கள்—பெடரல் கமிட்டிக்கு ஒருபோதும் எந்தப் பதிலையும் அளிக்கவில்லை.”

“வால்-டெ-ரூஸ் கிளையிலிருந்து நமக்கு எவ்விதமான தகவலும் கிடைக்கவில்லை.”

“லோக்கலில் உள்ள உலோகச் செதுக்கு வேலை செய்பவர்கள் மற்றும் வரைவாளர்களின் கிளை பெடரல் கமிட்டியின் வேண்டுகோளுக்கு எந்தவித பதிலும் எழுதவில்லை”.

இதைத்தான் அவர்கள் சுயாட்சி பெற்ற கிளைகளுக்கும் அவற்றின் பெடரல் கமிட்டிக்கும் இடையில் சுதந்திரமான இடையுறவு என்று வர்ணிக்கிறார்கள்.

மற்றொரு கிளை, அதாவது

“கூர்டெலாரி மாவட்டத்தில் உள்ள உலோகச் செதுக்கு வேலை செய்பவர்கள் மற்றும் வரைவாளர்களின் கிளை மூன்று வருடக் கால விடாமுயற்சிக்குப் பிறகு... தற்பொழுது... எதிர்ப்புச் சங்கம் அமைத்திருக்கிறது”.—

இது அகிலத்திற்கு வெளியே இருக்கின்ற சங்கம்; ஆனால் பதினாறு நபர்களின் காங்கிரசுக்கு இரண்டு பிரதிநிதிகளை அனுப்புவதற்கு அது சிறிதும் தயங்கவில்லை.

அடுத்தபடியாக முற்றிலும் செயலற்றுப் போய் விட்ட நான்கு கிளைகள்:

“பியேனின் மத்தியக் கிளை தற்பொழுது கலைக்கப்பட்டு விட்டது; ஆனால் பியேனில் அகிலத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுப்பதைப் பற்றி எல்லா நம்பிக்கையும் போய் விடவில்லை என்று அதன் விசுவாசமுள்ள உறுப்பினர்களில் ஒருவர் சமீபத்தில் நமக்கு எழுதினார்.”

“ஸான் பிலேசில் உள்ள கிளை கலைக்கப்பட்டு விட்டது.”

“கடெபாவில் உள்ள கிளை சிறந்த முறையில் செயலாற்றிய பிறகு, இந்த வீரமான” (!) “கிளையைக் கலைப்பதற்கு இம்மாவட்டத்தின் ஆட்சியாளர்கள்” (!) “செய்த சூழ்ச்சிகளினால் விலகும்படி நேர்ந்தது.”

“கடைசியாக, கார்ஜெமோனில் உள்ள கிளையும் ஆட்சியாளர்களின் சூழ்ச்சிகளுக்குப் பலியாகி விட்டது.”

அடுத்தபடியாக கூர்டெலாரி மாவட்டத்தின் மத்தியக் கிளை இருக்கிறது; இக்கிளை

“தன்னுடைய நடவடிக்கையைத் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைக்கின்ற புத்திசாலித்தனமான முடிவைச் செய்தது.”—

ஆனால் பதினாறு நபர்களின் காங்கிரசுக்கு இரண்டு பிரதிநிதிகளை அனுப்புவதற்கு அது தயங்கவில்லை.

அடுத்தபடியாக இருப்பது அதிக அளவு சந்தேகத்திற்குரிய நான்கு கிளைகள்தான்.

“கிரான்ஜ் கிளை சோஷலிஸ்டு தொழிலாளர்களைக் கொண்ட சிறு கருவாகச் சுருங்கிவிட்டது.... உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை மிகவும் குறைந்து விட்டபடியால் அக்கிளையின் ஸ்தல நடவடிக்கை ஸ்தம்பித்து விட்டது.”

“நெஷ்டேலில் உள்ள மத்தியக் கிளை சம்பவங்களினால் கணிசமான அளவுக்கு பாதிக்கப்பட்டு விட்டது; அதன் சில உறுப்பினர்களுடைய விசுவாசமும் நடவடிக்கையும் இல்லையென்றால் அது தவிர்க்க முடியாத விதத்தில் கலைக்கப்பட்டிருக்கும்.”

“லோக்கலில் உள்ள மத்தியக் கிளை சில மாதங்களாக ஜீவனுக்கும் அழிவுக்கும் இடையில் ஊசலாடிய பிறகு கடைசியில் கலைக்கப்பட்டு விட்டது. மிகவும் சமீபத்தில் அது மீண்டும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.”—

பதினாறு நபர்களின், காங்கிரசுக்கு இரண்டு பிரதிநிதிகளை அனுப்புவது என்ற ஒரே நோக்கத்திற்காக அது மீண்டும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது வெளிப்படையாகும்.

“ஷோ-டெ-ஃபோனில் உள்ள சோஷலிசப் பிரச்சாரத்தின் கிளை நெருக்கடியான நிலையில் இருக்கிறது.... அதன் நிலை அபிவிருத்தியடைவதற்குப் பதிலாக சீர்கேடைய முற்படுகிறது.”

அடுத்தபடியாக இரு கிளைகள்—செயின்ட் இமியே மற்றும் ஸோன்விலியேயின் அறிவொளிக் குழுக்கள்—போகிற போக்கில் மட்டுமே குறிப்பிடப்படுகின்றன, அவற்றின் நிலையைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை கூடச் சொல்லப்படவில்லை.

கடைசியாக இருப்பது முன்மாதிரியான ஒரு கிளை; அதற்கு மத்தியக் கிளை என்று பெயரிடப்பட்டிருப்பதிலிருந்து, மறைந்து விட்ட மற்ற கிளைகளின் மிச்சத்தைத் தவிர அது வேறு ஒன்றுமில்லை என்று முடிவு செய்ய வேண்டும்.

“முட்டியேயில் உள்ள மத்தியக் கிளை மற்றவற்றைக் காட்டிலும் குறைவாகப் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது உறுதி.... அதன் கமிட்டி பெடரல் கமிட்டியுடன் தொடர்ச்சியாகத் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்தது.... கிளைகள் இன்னும் அமைக்கப்படவில்லை....”

அதைப் பின்வருமாறு விளக்கலாம்:

“முட்டியேயில் உள்ள கிளையின் நடவடிக்கைக்கு... மரபு வழிப்பட்ட பழக்கங்களில் தோய்ந்திருக்கின்ற தொழிலாளர்களின் அதிகரிப்பான அணுகுமுறை குறிப்பிடத் தக்க விதத்தில் சாதகமாக இருந்தது. இந்த மாவட்டத்தில் தொழி

லாளி வர்க்கம் அரசியல் சக்திகளிடமிருந்து இன்னும் அதிகமாக ஒதுங்கியிருப்பதைப் பார்க்க நாம் விரும்புகிறோம்.”

உண்மையில் இந்த அறிக்கை

“ஐரா சம்மேளனத்தின் உறுப்பினர்களிடம் நாம் எந்த அளவில் விசுவாசத்தையும் நடைமுறை ஞானத்தையும் எதிர்பார்க்க முடியும் என்பதைத் துல்லியமான முறையில் எடுத்துக் காட்டுகிறது.”

தங்கள் கமிட்டியின் முதல் தலைமையிடமாகிய ஷோ-டெ-ஃபோனின் தொழிலாளர்கள் தங்களுடன் எத்தகைய தொடர்பையும் வைத்துக் கொள்வதற்கு எப்பொழுதும் மறுத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் சேர்த்து எழுதி விட்டு அவர்கள் இந்த அறிக்கையை முடித்திருக்கலாம். மிகவும் சமீபத்தில், 1872 ஜனவரி 18ல் நடைபெற்ற பேரவைக் கூட்டத்தில் லண்டன் மாநாட்டுத் தீர்மானங்களையும் 1871 மே மாத ரொமான்ஸ் காங்கிரசின் முடிவையும் இந்தத் தொழிலாளர்கள் ஏகமனதாக வலியுறுத்தியிருப்பதன் மூலம் பதினாறு நபர்களுடைய சுற்றறிக்கைக்குப் பதிலளித்தார்கள். ரொமான்ஸ் காங்கிரசின் முடிவு பின்வருமாறு கூறுகிறது:

“அகிலத்திலிருந்து பக்கூனின், கில்யோம் மற்றும் அவர்களுடைய ஆதரவாளர்களை நிரந்தரமாக வெளியேற்ற வேண்டும்”.

ஸோன்விலியே காங்கிரஸ் என்று சொல்லப்படுவதை “அகிலத்துக்குள் யுத்தத்தை, பகிரங்கமான யுத்தத்தை ஆரம்பித்ததாக” அதன் பிரதிநிதிகள் வர்ணிக்கிறார்கள்; இந்தக் காங்கிரசின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றி இன்னும் அதிகம் எழுத வேண்டுமா?

இந்த நபர்கள் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அற்பமான தன்மையைக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதிகமான கூச்சல் எழுப்பியுள்ளார்கள். அவர்கள் பெரும் வெற்றியடைந்திருப்பது நிச்சயமே. மிதவாத மற்றும் போலீஸ் பத்திரிகைகள் அனைத்தும் அவர்களைப் பகிரங்கமாக ஆதரித்தன. பொதுக் குழுவைப் பற்றி அவர்கள் கூறிய அவதூறுகளையும் அகிலத்தின் மீது அவர்களுடைய

கூர்மையற்ற தாக்குதல்களையும் எல்லா நாடுகளையும் சேர்ந்த போலிச் சீர்திருத்தவாதிகளும் ஆதரித்தார்கள். இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த முதலாளித்துவக் குடியரசுவாதிகளும்—இவர்களுடைய சூழ்ச்சிகளைப் பொதுக் குழு அம் பலப்படுத்தியது,—இத்தாலியைச் சேர்ந்த சுதந்திர சிந்தனையுடைய வறட்டுக் கோட்பாடுவாதிகளும் — இவர்கள் ஸ்டெபனோனியின் தலைமையின் கீழ், ரோமில் நிரந்தரமான தலைமையிடத்தைக் கொண்ட “உலகப் பகுத்தறிவாளர் சங்கம்” என்ற “எதேச்சாதிகாரமான”, “படிவரிசை அமைப்புடைய” ஸ்தாபனத்தை (நாத்திகத் துறவிகளுக்கும் பெண் துறவிகளுக்கும் மடங்களை) சமீபத்தில் அமைத்திருக்கிறார்கள், பத்தாயிரம் பிராங்குகள் நன்கொடை அளிக்கின்ற ஒவ்வொரு முதலாளிக்கும் காங்கிரஸ் ஹாலில் சலவைக்கல்லில் சிலை அமைப்பதற்கு இவர்களின் விதிமுறைகள் இடமளிக்கின்றன¹³⁵—அவர்களை ஆதரித்தார்கள்; கடைசியாக, ஜெர்மனியைச் சேர்ந்த பிஸ்மார்க் சோஷலிஸ்டுகளும்—இவர்கள் வெளியிட்ட *Neuer Social-Demokrat*¹³⁶ போலீஸ் பத்திரிகையைப் பற்றி கூறுவது அவசியமில்லை; இவர்கள் பிரஷ்ய-ஜெர்மானிய பேரரசுக்கு “வெள்ளைச் சட்டையினரது”¹³⁷ பாத்திரத்தையும் வகிக்கின்றனர்—அவர்களை ஆதரித்தார்கள்.

ஸோன்விஸியே தனிக் கூட்டம் அகிலத்தின் எல்லாக்கிளைகளுக்கும் விடுத்த ஆர்வமுள்ள வேண்டுகோள் “லண்டன் குழுவின் தொடர்ச்சியான அத்துமீறல்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு” உடனடியாக ஒரு காங்கிரசைக் கூட்ட வேண்டிய அவசியத்தை வற்புறுத்தியதாகக் குடிமகன்கள் மலோனும் லெஃப்ரன்ஸேயும் கூறிய போதிலும் அது உண்மையில் அகிலத்திற்குப் பதிலாகக் கூட்டணியை நிறுவுவதற்கு விடுக்கப்பட்ட வேண்டுகோளே. அதற்குக் கிடைத்த உற்சாகமான மறுமொழிகளின் விளைவாக அவர்கள் உடனே கடந்த பெல்ஜியக் காங்கிரசில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானத்தைக் கள்ள முறையில் திருத்தியெழுத வேண்டியிருந்தது. அவர்களுடைய அதிகார பூர்வமான பத்திரிகை (*Revo-*

lution Sociale, 1872 ஜனவரி 4 இதழில்) பின்வருமாறு எழுதியது:

“கடைசியாக, இன்னும் முக்கியம் என்னவென்றால், பெல்ஜியத்தைச் சேர்ந்த கிளைகள் டிசம்பர் 24 மற்றும் 25 தேதிகளில் பிரஸ்ஸல்சில் கூடி, பொதுக் காங்கிரசைக் கூட்ட வேண்டிய அவசரத்தைப் பற்றி, ஸோன்விலியே காங்கிரசின் தீர்மானத்தை ஒத்திருக்கின்ற தீர்மானத்தை] ஏகமனதாக நிறைவேற்றின.”

பெல்ஜிய காங்கிரஸ் இதற்கு முற்றிலும் எதிரான தீர்மானத்தை நிறைவேற்றியது என்பதைக் குறித்துக் கொள்வது முக்கியமாகும். அகிலத்தின் அடுத்த காங்கிரசில் சமர்ப்பிப்பதற்குப் புதிய பொது விதிமுறைகளின் நகலைத் தயாரிக்கும்படி அடுத்த பெல்ஜிய காங்கிரசுக்கு—அடுத்த ஜூன் மாதத்திற்கு முன்பு அது நடைபெறாது—அது பொறுப்பளித்தது.

அகிலத்தின் மிகப் பெரும்பான்மையான உறுப்பினர்களின் சம்மதத்துடன் பொதுக் குழு வருடாந்தரக் காங்கிரசை 1872 செப்டெம்பர் மாதத்தில்தான் கூட்டவிருக்கிறது.

VII

மாநாடு முடிவடைந்து சில வாரங்களுக்குப் பிறகு கூட்டணியில் அதிகமான செல்வாக்குள்ள தீவிரமான உறுப்பினர்களான திருவாளர்கள் அல்பேர் ரிஷார் மற்றும் காஸ்பார் பிளாங் லண்டனுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் பிரெஞ்சு அகதிகள் மத்தியில் பேரரசை மறுபடியும் ஏற்படுத்துவதற்குப் பாடுபடக் கூடிய நபர்களைத் திரட்டுவதற்காக வந்தார்கள். தியேரை ஒழிப்பதற்கும் தாங்கள் அனாதரவாக விடப்படுவதிலிருந்து தப்புவதற்கும் அதுதான் ஒரே வழி என்று அவர்கள் கருதினார்கள். பொதுக் குழு அவர்களுடைய போனப்பார்ட்டிஸ்ட் சதிகளைப் பற்றி பிரஸ்ஸல்ஸ் பெட

ரல் கவுன்சில் உட்பட சம்பந்தப்பட்ட நபர்களை எச்சரிக்கை செய்தது.

அவர்கள் 1872 ஜனவரியில் முகமூடிகளைக் கழற்றி விட்டு, பேரரசும் புதிய பிரான்சும். பிரெஞ்சுக் காரர்களின் மனச்சாட்சிக்கு மக்கள் மற்றும் இளைஞர்களுடைய அறை கூவல், ஆசிரியர்கள்: அல்பேர் ரிஷார் மற்றும் காஸ்பார் பிளாங், பிரஸ்ஸல்ஸ், 1872 என்ற பிரசுரத்தை வெளியிட்டார்கள்.

கூட்டணியைச் சேர்ந்த பகட்டர்களுக்கே உரிய அடக் கத்துடன் அவர்கள் பின்வரும் பொய்யுரையை எழுதியிருக்கிறார்கள்:

“பிரெஞ்சுப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மாபெரும் சேனையை அமைத்தவர்களாகிய நாங்கள்... பிரான்சில் அகிலத்தின் மிகவும் செல்வாக்குள்ள தலைவர்களாகிய நாங்கள்,* நல்ல வேளையாக நாங்கள் இன்னும் சுட்டுக் கொல்லப்படவில்லை; அவர்களுடைய (அகங்காரமான நாடாளுமன்றவாதிகள், சுயநிர்ப்பந்த உடைய குடியரசுவாதிகள், எல்லா ரகங்களையும் சேர்ந்த போலி ஜனநாயகவாதிகளின்) முகங்களுக்கு முன்

* *Égalité* (ஜினீவா) 1872 பிப்ரவரி 15ந் தேதிய இதழில் “தண்டனைக் கட்டையில் அடிப்போம்” என்ற தலைப்பில் பின்வருமாறு எழுதியது: “பிரான்சின் தெற்குப் பகுதியில் கம்யூனிக்கான இயக்கம் தோல்வியடைந்த கதையைச் சொல்வதற்கு இன்னும் நேரம் வரவில்லை; ஆனால் ஏப்ரல் 30ல் லியோன் எழுச்சி வேதனையளிக்கத் தக்க முறையில் தோல்வியடைந்ததை நேரில் கண்ட எங்களில் பெரும்பான்மையினர், திரைக்குப் பின்னாலிருந்த அ. ரிஷாரின் உத்தரவுகளை நிறைவேற்றி எல்லா இடங்களிலும் தலையிட்டுக் கொண்டிருந்த கா. பிளாங்கின் கோழைத்தனம், துரோகம் மற்றும் திருட்டுத்தனம் எழுச்சி தோல்வியடைந்ததற்கான காரணங்களில் அடங்கும் என்பதை இன்றும் கூட கூற முடியும்.

கவனமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட இந்தக் கயவர்களின் தந்திரங்கள் புரட்சிக் கமிட்டிகளின் தயாரிப்பு வேலைகளில் பங்கெடுத்தவர்கள் பலருடைய பெயரை வேண்டுமென்றே கெடுத்தன.

மேலும், இந்த துரோகிகள் லியோனில் அகிலத்தின் பெயரை அதிகமான அளவுக்குக் கேவலப்படுத்தியிருந்தபடியால் பாரிஸ் புரட்சி நடைபெற்ற சமயத்தில் லியோனைச்

னால் நம் போராட்டப் பதாகையைக் காட்டி இடிப்பதற்கும் எத்தகைய அவதூறுகள், பயமுறுத்தல்கள், தாக்குதல்கள் நம்மை எதிர்நோக்கிய போதிலும் திகைத்து நிற்கின்ற ஐரோப்பாவின் மீது நம்முடைய மனச்சாட்சியின் ஆழத்திலிருந்து வருகின்ற, இனி வெகு சீக்கிரத்தில் எல்லாப் பிரெஞ்சுக்காரர்களின் இதயங்களிலும் ஒலிக்கப் போகின்ற 'சக்கரவர்த்தி நீழே வாழ்க!' என்னும் முழக்கத்தை வீசுவதற்கும் நாங்கள் வந்து விட்டோம்.

அவமதிக்கப்பட்டு, இழிவுபடுத்தப்பட்ட மூன்றாம் நெப்போலியனுக்கு இழந்த உரிமைகளை மிகவும் சிறப்பான முறையில் திருப்பிக் கொடுப்பது அவசியமாகும்.''

ஆகவே அவருக்கு இழந்த உரிமைகளைத் திருப்பிக் கொடுக்கும் விசேஷ பொறுப்பு மூன்றாவது படையெடுப்பின் இரகசிய நிதிகளிலிருந்து கூலி வாங்கிக் கொண்டிருக்கின்ற திருவாளர்கள் அல்பேர் ரிஷார் மற்றும் காஸ்பார் பிளாங்கிற்கு அளிக்கப்பட்டுள்ளது.

இருந்தாலும், அவர்கள் பின்வருமாறு ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்:

“எங்களுடைய கருத்துக்களின் சகஜமான பரிணாமமே எங்களைப் பேரரசின் ஆதரவாளர்களாக்கி இருக்கிறது”.

இந்த ஒப்புதல் கூட்டணியைச் சேர்ந்த அவர்களுடைய சக சமயவாதிகளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தர வேண்டும். *Solidarité*

சேர்ந்த தொழிலாளர்கள் அகிலத்தைப் பற்றி அதிகமான அவநம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள். ஆகவே அமைப்பு ரீதியான நடவடிக்கைகள் முற்றிலும் இல்லாதிருந்தன, ஆகவே தான் எழுச்சி முறியடிக்கப்பட்டது; இத்தோல்வியினால் கம்யூன் தன்னுடைய சொந்த சக்திகளைச் சார்ந்து நிற்க வேண்டியிருந்தபடியால் அது தோல்வியடையும்படி விதிக்கப்பட்டது. இந்த இரத்தக் கிளறியான பாடத்தைக் கற்ற பிறகுதான் அகிலத்தின் கொடியைச் சுற்றி லியோன் தொழிலாளர்களைத் திரட்டுவதற்கு எங்கள் பிரச்சாரத்தினால் முடிந்தது.

அல்பேர் ரிஷார் பக்கூனின் மற்றும் அவருடைய கும்பலின் செல்லப்பிள்ளையாக, தீர்க்கதரிசியாக இருந்தார்.',

பத்திரிகை உச்ச கட்டத்திலிருந்து பொழுது செய்ததைப் போல அ. ரிஷாரும் கா. பிளாங்கும் “அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பதைப்” பற்றிய தமது பழைய சொற்றொடர்களை மறுபடியும் பறைசாற்றுகிறார்கள். அது “சகஜமான பரிணாம” விவரங்களின்படி மிக எதேச்சாதிகாரமான ஆட்சியில் மட்டுமே மெய்யாக நிறைவேற முடியும்; அந்த ஆட்சியில் தொழிலாளர்கள் அரசியலில் பங்கேற்பதிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பார்கள்; சிறைக் கைதி சூரிய வெளிச்சத்தில் நடப்பதிலிருந்து ஒதுங்கியிருப்பதைப் போல அது இருக்கும்.

“புரட்சிவீரர்களின் காலம் முடிந்து விட்டது.... கம்யூனிசம் ஜெர்மனி மற்றும் இங்கிலாந்துக்குள், குறிப்பாக ஜெர்மனிக்குள் அடைக்கப்பட்டு விட்டது. மேலும், பிற்காலத்தில் அகிலம் முழுவதிலும் பரவுவதற்காக அங்கே தான் அது நெடுங்காலமாக அக்கறையுடன் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அகிலத்தில் ஜெர்மானியர்களின் செல்வாக்கு கலவரமளிக்கின்ற விதத்தில் விஸ்தரிக்கப்பட்டது அதன் வளர்ச்சியைக் குறைப்பதற்கு அல்லது சரியாகச் சொன்னால், மத்திய மற்றும் தெற்கு பிரான்சின் கிளைகளில்—அவற்றுக்கு எந்த ஜெர்மானியரும் ஒரு கோஷத்தைக் கூடத் தரவில்லை—அதற்குப் புதிய போக்கை வகுத்துக் கொடுப்பதற்குச் செய்திருக்கின்ற பங்கு சிறிதல்ல” என்று அவர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள்.

ஒருவேளை இது அந்த மாபெரும் புரோகிதருடைய* குரலாக இருக்கலாமா? அவர் கூட்டணி நிறுவப்பட்ட காலந் தொட்டு ருஷ்யர் என்ற முறையில் இலத்தீன் இனங்களைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்கின்ற விசேஷமான பொறுப்பை மேற்கொண்டிருக்கிறார். அல்லது இங்கே *Révolution Sociale* பத்திரிகையின் (1871 நவம்பர் 2 இதழ்) “உண்மையான திருத்த தொண்டர்களின்” குரல் ஒலிக்கவில்லையா? அவர்கள்

“அகிலத்தின் மீது ஜெர்மானிய மற்றும் பிஸ்மார்க்கின் மனோபாவமுடைய சிந்தனையாளர்கள் திணிப்பதற்கு முயற்சி செய்கின்ற பின்னால் போகின்ற அணிவகுப்பைப் பற்றி” பறைசாற்றுகிறார்கள்.

* —மி. பக்கூனின்.—ப-ர்.

எனினும் அதிர்ஷ்டவசமாக அகிலத்தின் உண்மையான மரபுகள் நிலைத்து விட்டன; திருவாளர்கள் அல்பேர் ரிஷார் மற்றும் காஸ்பார் பிளாங் சுட்டுக் கொல்லப்படவில்லை! ஆகவே மத்திய மற்றும் தெற்கு பிரான்சில் அகிலத்துக்குப் “புதிய போக்கை வகுத்துக் கொடுப்பதில்” அவர்களுடைய சொந்த “வேலை” போனப்பார்ட்டிஸ்ட் கிளைகளை நிறுவுவதற்கு முயற்சி செய்வதாகும்—அக்கிளைகள் அது காரணமாகவே அடிப்படையில் “சுயாட்சி” பெற்றிருக்கும்.

பாட்டாளி வர்க்கம் தன்னை ஒரு அரசியல் கட்சியாக அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற லண்டன் மாநாட்டின் சிபாரிசைப் பொறுத்த மட்டில், “பேரரசு மறுபடியும் ஏற்படுத்தப்பட்ட பிறகு நாங்கள்”—ரிஷார் மற்றும் பிளாங்—

“சோஷலிசத் தத்துவங்களுக்கு மட்டுமின்றி பெருந்திரளான மக்களைப் புரட்சிகரமான முறையில் அமைப்பதன் மூலம் அவற்றை அமுல்நடத்துவதற்குச் செய்கின்ற எந்த முயற்சிகளுக்கும் முடிவு கட்டுவோம்”. சுருக்கமாகக் கூறுவதென்றால், “...குறிப்பாக, இலத்தீன் இனத்தைச் சேர்ந்த நாடுகளில்... அகிலத்தின் உண்மையான பலமாக இருக்கின்ற” “கிளைகளின் சுயாட்சி” என்ற மாபெரும் கோட்பாட்டைப் பயன்படுத்தி... (*Révolution Sociale*, ஜனவரி 4)—

இந்தக் கனவான்கள் அகிலத்திற்குள் அராஜகத்தை ஏற்படுத்துவதில் நம்பிக்கை வைத்திருக்கின்றனர்.

அவர்களுடைய போதகரான பக்கூனினுடைய போர்க்குதிரை அராஜகவாதமே; அவர் சோஷலிசத் தத்துவங்களிடமிருந்து வெறும் கோஷங்களைக் கொண்ட தொகுதியைத் தவிர வேறொன்றையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. அராஜகவாதம் என்பதை எல்லா சோஷலிஸ்டுகளுமே பின்வரும் விதத்தில்தான் புரிந்து கொள்கிறார்கள்: பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் குறிக்கோளாகிய வர்க்கங்களை ஒழிப்பது நிறைவேற்றப்பட்டவுடன் சமுதாயத்தின் மிகப் பெரும் பான்மையாக இருந்த உற்பத்தியாளர்களை எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்த சுரண்டும் சிறுபான்மையினருடைய நுகர்த்தடியின் கீழ் வைத்திருப்பதற்காக நிலவுகின்ற அரசின்

ஆட்சியதிகாரம் மறைகிறது; அரசாங்கத்தின் செயல்கள் வெறும் நிர்வாகச் செயல்களாக மாறுகின்றன. கூட்டணி இதைத் தலைகீழாக மாற்றிக் கூறுகிறது. சுரண்டல்காரர்களிடம் சக்தி வாய்ந்த முறையில் குவிக்கப்பட்டிருக்கும் சமூக மற்றும் அரசியல் சக்திகளை நொறுக்குவதற்கு மிகவும் நிச்சயமான வழியாக அது பாட்டாளி வர்க்கத்தின் அணிகளில் அராஜகவாதத்தைப் பிரகடனம் செய்கிறது. இதைச் சாக்காகக் கொண்டு அது, பழைய உலகம் அகிலத்தை நசுக்குவதற்குப் பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற இந்தத் தருணத்தில் ஸ்தாபனத்துக்குப் பதிலாக அராஜகவாதத்தை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று அகிலத்தைக் கோருகிறது. தியேரின் குடியரசை சக்கரவர்த்தியின் போர்வையில் மூடி அதை நிரந்தரப்படுத்துவதற்கு சர்வதேசப் போலீசுக்கு இதைக் காட்டிலும் சிறப்பாக வேறென்ன வேண்டும்?*

லண்டன், மார்ச் 5, 1872

33, ராட்போன் பிளேஸ், வெஸ்ட் மார்க்ஸ் மற்றும் எங்கெல்சினால் 1872 ஜனவரி நடுப்பகுதிக்கும் மார்ச் 5ந் தேதிக்கும் இடையில் எழுதப்பட்டது

பிரசுர வாசகப்படி அச்சிடப்பட்டது பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்டது

ஜினீவாவில் 1872ல்

பிரசுரமாக வெளியிடப்பட்டது

(*Les Prétendues scissions*

dans l' Internationale,

Genève, 1872)

* நிலவுடைமையாளர் சபையின் பிரதிநிதியான சகாஸ் டியூஃபோரின் சட்டத்தைப் பற்றிய தன்னுடைய அறிக்கையில் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் அகிலத்தின் “ஸ்தாபனத்தையே” தாக்குகிறார். அவர் அந்த ஸ்தாபனத்தை உறுதியாக வெறுக்கிறார். “இந்த அச்சுறுத்தும் சங்கத்தின் முன்னேற்றப் போக்கை” வற்புறுத்திய பிறகு அவர் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: “இச்சங்கம் அதற்கு முன்னாலிருந்த குறுங்குழுக்களின் இரகசிய நடவடிக்கைகளை... நிராகரிக்கிறது. அதன் ஸ்தாபனம் முற்றிலும் பகிரங்கமாக ஏற்படுத்தப்பட்டு, மாற்றப்பட்டது. இந்த ஸ்தாபனத்தின்

பலத்தினால்... அதன் நடவடிக்கை களமும் செல்வாக்கும் தொடர்ச்சியாக விரிவடைந்திருக்கின்றன. அது உலக முழுவதிலும் விரிவடைந்து கொண்டிருக்கிறது.” பிறகு சகாஸ் அந்த ஸ்தாபனத்தைச் “சுருக்கமாக வர்ணிக்கிறார்”; முடிவாக, “தனது அறிவார்ந்த ஒற்றுமையில் இந்தப் பரந்த ஸ்தாபனத்தின் திட்டம் இப்படிப்பட்டதாகும். இந்த ஸ்தாபனத்தின் கருத்துருவாக்கத்தில்தான் அதன் பலம் இருக்கிறது. பொது நடவடிக்கையின் மூலம் இணைக்கப்பட்டிருக்கின்ற அதன் எண்ணற்ற ஆதரவாளர்களிடம், கடைசியாக, அவர்களை நடவடிக்கைக்குத் தூண்டுகின்ற வெல்லற்கரிய உணர்ச்சியில் அதன் பலம் இருக்கிறது” என்று கூறுகிறார்.

கா. மார்க்ஸ்

ஹன்னோவரிலிருந்த லுட்விக் கூகல்மனுக்கு எழுதிய கடிதம்

லண்டன், ஏப்ரல் 12, 1871

...நான் எழுதிய பதினெட்டாம் புருமேர்* புத்தகத்தின் கடைசி அத்தியாயத்தை நீங்கள் படித்தால் இதற்கு முன்பு நடைபெற்று வந்த முறையில் அதிகார வர்க்க இராணுவ இயந்திரத்தை ஒருவரிடமிருந்து அடுத்தவருக்கு மாற்றிக் கொடுப்பதாக இல்லாமல், அதை நொறுக்குவதாகவே பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் அடுத்த முயற்சி இருக்கும், ஐரோப்பாக்கண்டத்தில் ஒவ்வொரு உண்மையான மக்கள் புரட்சிக்கும் இதுவே பூர்வாங்க நிபந்தனை என்று நான் எழுதியிருப்பதை நீங்கள் பார்க்க முடியும். பாரிசில் நம்முடைய வீரமிக்க தோழர்கள் இதைத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஓ, இந்தப் பாரிஸ் மக்களிடம் உள்ள நெகிழ்ச்சி, வரலாற்று முன்முயற்சி, தியாக வேட்கை ஏராளம்! அந்நிய எதிரியைக் காட்டிலும் கூட அதிக அளவுக்கு உள்நாட்டின் துரோகத்தினால் ஏற்பட்ட ஆறு மாத காலப் பட்டினி, அழிவுக்குப் பிறகு பிரான்சுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையில் ஒரு யுத்தம் ஒருபோதும் நடைபெறாததைப் போல, எதிரி பாரிஸ் கதவுகளுக்குப் பக்கத்தில் இன்னும் இல்லாததைப் போல அவர்கள் பிரஷ்யர்களின் சூப்பாக்கி ஈட்டிகளை எதிர்த்து எழுகிறார்கள்! இப்படிப்பட்ட மாவீரத்துக்கு வரலாற்றில் வேறு உதாரணமே கிடையாது. அவர்கள் முறியடிக்கப்படுவார்களேயானால் அதற்கு அவர்களுடைய “நற்பண்பே” காரணமாக இருக்கும். முதலில், வினுவாவும் பிறகு பாரிஸ் தேசியக்

* இப்பதிப்பு, தொகுதி 4 பார்க்க.—ப-ர்.

காவற்படையின் பிற்போக்குப் பிரிவும் பின்வாங்கிய பொழுதே அவர்கள் உடனடியாக வெர்சேய் மீது படையெடுத்திருக்க வேண்டும். அவர்கள் மனச்சாட்சியின் காரணமாக அந்த சந்தர்ப்பத்தைத் தவறவிட்டார்கள், அவர்கள் உள்நாட்டுப் போரை ஆரம்பிக்க விரும்பாமலிருந்தது தவறு— அந்த விஷமத்தனமான அரைப்பிறவி தியேர் பாரிஸ் மக்களை ஆயுதக் கலைப்பிற்கு உள்ளாக்குவதற்கு முயற்சித்ததன் மூலம் ஏற்கெனவே அந்த உள்நாட்டுப் போரைத் துவக்கவில்லையா! இரண்டாவது தவறு: கம்யூனுக்குத் தன் இடத்தை விடுவதற்கு மத்தியக் கமிட்டி தன்னுடைய அதிகாரத்தை மிகவும் சீக்கிரமாகவே ஒப்படைத்து விட்டது. இதுவும் அதிக “கௌரவமான” மனச்சாட்சியினால்தான்! அது எப்படியிருந்தாலும் பாரிசில் இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் எழுச்சி—பழைய சமூகத்தின் ஓநாய்களும் பன்றிகளும் இழிவான நாய்களும் அதை நசுக்கி விட்டால் கூட—பாரிசில் சென்ற ஜூன் மாத எழுச்சிக்குப் பிறகு நம் கட்சியின் மிக அற்புதமான சாதனையாகும். விண்ணை முட்டத் தயாராயிருக்கும் பாரிஸ் மக்களை படைவீரர் பாசறைகள், திருச்சபை, முட்டகோசு ஜங்கர்கள் மற்றும் எல்லாவற்றுக்கும் அதிகமாக அற்பவாதிகளின் நாற்றமடிக்கின்ற, பழையதாகி விட்ட முகமூடி நடனங்களைக் கொண்ட ஜெர்மன்-பிரஷ்ய புனித ரோமானியப் பேரரசின் விண்ணக அடிமைகளுடன் ஒப்பிடுங்கள்.

இங்கே ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். லுயீ போனப் பார்ட்டின் கஜானாவிலிருந்து நேரடியாகத் தரப்பட்ட உதவித் தொகைகளைப் பற்றிய அதிகார பூர்வமான ஆவணங்களில், 1859 ஆகஸ்டில் ஃபோக்ட் 40,000 பிராங்குகளைப் பெற்றார் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கொண்டு பயன்படுத்துவதற்காக நான் இதை லீப்க்னெஹ்ட்டிற்குத் தெரியப்படுத்தினேன்.

ஹாக்ஸ்த்காவுசனின் நூலை¹³⁸ நீங்கள் எனக்கு அனுப்பலாம், ஏனெனில் சமீப காலமாக நான் பல்வேறு துண்டு பிரசுரங்கள் போன்றவற்றைப் பத்திரமான நிலையில் ஜெர்மனியிலிருந்து மட்டுமின்றி டீட்டர்ஸ்பர்க்கிலிருந்தும் பெறுகிறேன்.

பல்வேறு பத்திரிகைகளை அனுப்பியதற்கு நன்றி (இவற்றை அதிகமாக அனுப்பும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன், ஏனெனில் ஜெர்மனி, ரைஹ்ஸ்டாக் போன்றவற்றைப் பற்றி நான் சிறிது எழுத விரும்புகிறேன்).

Sozialistische Auslandpolitik,
எண் 18, 1918ல் முதலில்
வெளியிடப்பட்டது

ஜெர்மன் மொழியில்
எழுதப்பட்டது

கா. மார்க்ஸ்

ஹன்னோவரிலிருந்த லுட்விக் கூகல்மனுக்கு எழுதிய கடிதம்

[லண்டன்], ஏப்ரல் 17, 1871

உங்களது கடிதம் கிடைத்தது. இப்போது எனக்கு ஏராளமான வேலைகள் உள்ளன. எனவே ஒரு சில வார்த்தைகள் மட்டும் கூறுகிறேன். பாரிசில் இன்று நடைபெறுகின்ற போராட்டத்துடன் à la 1849 ஜூன் 13¹⁸⁹ மற்றும் இதர குட்டி முதலாளி வர்க்க ஆர்ப்பாட்டங்களை நீங்கள் எப்படி ஒப்பிடுகிறீர்கள் என்பது எனக்கு முற்றிலும் புரியவில்லை.

தோல்வியடைய முடியாத சாதகமான சந்தர்ப்பங்களில் மட்டுமே போராட்டத்தை நடத்துவது என்ற நிபந்தனையைக் கடைப்பிடிப்பதென்றால் உலக வரலாற்றை உருவாக்குவது மிகச் சலபம் என்பது உண்மையே. மறு பக்கத்தில் “தற்செயலான நிகழ்வுகளுக்குப்” பாத்திரமில்லை என்றால் வரலாறு மிகவும் மாயத்தன்மை கொண்டதாகவே இருக்கும். இத்தற்செயலான நிகழ்வுகள் இயற்கையாகவே வளர்ச்சியின் பொதுவான போக்கில் ஒரு பகுதியாக இருக்கின்றன, பிற தற்செயலான நிகழ்வுகளால் அவை குறை நிரப்பப்படுகின்றன. ஆனால் விரைவுபடுத்துவதும் தாமதமும் அந்த இயக்கத்துக்கு முதலில் தலைமை தாங்குகின்றவர்களின் தன்மை என்ற “தற்செயலான நிகழ்வு” உட்பட இத்தகைய “தற்செயலான நிகழ்வுகளையே” மிகவும் அதிகமாகச் சார்ந்திருக்கின்றன.

தீர்மானமான, பாதகமான “தற்செயலான நிகழ்வை” இந்தச் சமயத்தில் பிரெஞ்சு சமூகத்தின் பொதுவான நிலைமைகளில் தேடக் கூடாது—மாறாக, பிரான்சில் பிரஷ்யர்கள் இருந்தது மற்றும் பாரிசுக்கு முன்பாக அவர்கள்

நிற்கும் நிலைமையில் அதைத் தேட வேண்டும். இதைப் பாரிஸ் மக்கள் நன்றாக உணர்ந்திருந்தார்கள். ஆனால் வெர்சேயி லிருந்த இழிந்த முதலாளி வர்க்க கூட்டமும் இதை நன் றாகவே உணர்ந்திருந்தது. போராட்டத்தைத் தொடர்வது அல்லது போராட்டமின்றிச் சரணடைவது என்ற இரண்டில் ஒரு வாய்ப்பை அவர்கள் பாரிஸ் மக்களுக்குக் கொடுத்தது துல்லியமாக இந்தக் காரணத்தினால்தான். இரண்டாவது வாய்ப்பைப் பின்பற்றி இருக்குமானால் தொழிலாளி வர்க் கம் மனச்சோர்வடைவது ஏராளமான “தலைவர்களின்” அழிவைக் காட்டிலும் மிகப் பெரிய துர்ப்பாக்கியமாக இருந்திருக்கும். முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் அதன் அரசுக்கும் எதிரான தொழிலாளி வர்க்கத்தின் போராட்டம் பாரிஸ் கம்யூனுடன் ஒரு புதிய கட்டத்தை அடைந்து விட்டது. உடனடியான விளைவு எப்படியிருந்தாலும் உலக வரலாற்று முக்கியத்துவமுடைய ஒரு திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தி விட்டோம்.

Die Neue Zeit,
தொகுதி 2, எண் 23,
1901—1902ல் முதலில்
வெளியிடப்பட்டது

ஜெர்மன் மொழியில்
எழுதப்பட்டது

பதிப்பாளர் குறிப்புகள்

- 1 பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்—மிக முக்கிய விஞ்ஞானக் கம்ப்யூனிசப் படைப்புகளில் ஒன்று. இதில் பாரிஸ் கம்யூன் அனுபவத்தின் அடிப்படையில், வர்க்கப் போராட்டம், அரசு, புரட்சி மற்றும் பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரம் பற்றிய மார்க்சிய போதனையின் அடிப்படைக் கருத்துநிலைகள் மேற்கொண்டு வளர்ச்சி பெற்றன. ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் உள்ள சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் எல்லா உறுப்பினர்களுக்கும் முதலாம் அகில பொதுக் குழுவின் அறிக்கையாக அது எழுதப்பட்டது. இதன் நோக்கம், எல்லா நாடுகளிலும் உள்ள தொழிலாளர்களுக்கு கம்யூன் வீரர்களின் வீரஞ்செறிந்த போராட்டத்தின் முக்கியத்துவத்தையும் சாரத்தையும் விளக்குவதும் இந்தப் போராட்டத்தின் உலக வரலாற்று அனுபவம் எல்லா பாட்டாளிகளுக்கும் கிட்டுமாறு செய்வதும் ஆகும்.

முதலாளித்துவ அரசு இயந்திரத்தை உடைக்க வேண்டியது பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கு எவ்வளவு அவசியமானது என்பது பற்றி “லுயீ போனப்பார்ட்டின் பதினெட்டாம் புருமேர்” என்ற நூலில் (இப்பதிப்பு, தொகுதி 4 பார்க்க)—மார்க்ஸ் வெளியிட்ட கருத்து இந்நூலில் மேலும் ஊர்ஜிதப்படுத்தப்பட்டு, வளர்க்கப்பட்டது. “ஏற்கெனவே இருந்து வருகின்ற அரசு இயந்திரத்தைத் தொழிலாளி வர்க்கம் அப்படியே எடுத்துக் கொண்டு அதைத் தன்னுடைய சொந்த நோக்கங்களுக்கு உபயோகிக்க முடியாது” என்ற முடிவிற்கு மார்க்ஸ் வருகிறார் (இத்தொகுதி பக்கம் 80 பார்க்க). தொழிலாளி வர்க்கம் இந்த இயந்திரத்தை உடைத்து அதற்குப் பதில் பாரிஸ் கம்யூன் போன்ற அரசை நிலைநாட்ட வேண்டும், பாட்டாளி வர்க்க சர்வாதிகாரத்தின் அரசு

வடிவம் என்ற வகையில் பாரிஸ் கம்யூனைப் போன்ற புதிய வகையான அரசைப் பற்றிய மார்க்சின் இந்த முடிவுதான் புரட்சித் தத்துவத்தில் மார்க்ஸ் சேர்த்த புதிய அம்சமாகும்.

“பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்” எனும் மார்க்சின் நூல் நன்கு பிரபலமாயிற்று. 1871—1872இல் இது சில மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பல்வேறு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அமெரிக்காவிலும் வெளியிடப்பட்டது. —7.

- 2 1891ம் ஆண்டில் பாரிஸ் கம்யூனிடைய 20வது ஆண்டு விழாவினை ஒட்டி வெளியிடப்பட்ட “பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்” என்ற மார்க்சின் புத்தகத்தின் மூன்றாவது ஜெர்மன் பதிப்புக்காக எங்கெல்ஸ் இந்த அறிமுகத்தை எழுதினார். பாரிஸ் கம்யூனிடைய அனுபவம் மற்றும் “பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போரில்” மார்க்ஸ் அதைத் தத்துவ ரீதியில் பொதுமைப்படுத்தியதன் வரலாற்று ரீதியான முக்கியத்துவத்தை எங்கெல்ஸ் வலியுறுத்தினார்; பாரிஸ் கம்யூனிடைய வரலாற்றைப் பற்றி, சிறப்பாக அதன் பிளாங்கிவாத மற்றும் புரூதோன்வாத உறுப்பினர்களுடைய நடவடிக்கைகளைப் பற்றி அவர் கூடுதலான தகவல்களைத் தெரிவித்தார். இந்தப் பதிப்பில் எங்கெல்ஸ், பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தம் பற்றிய சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பொதுக் குழுவின் முதல் மற்றும் இரண்டாம் அறிக்கைகளை (இவை மார்க்ஸால் எழுதப்பட்டவை) சேர்த்தார். இவை பிந்தைய தனிப் பதிப்புகளில் பல்வேறு மொழிகளில் சாதாரணமாக “பிரான்சில் உள்நாட்டுப் போர்” என்ற நூலோடு சேர்ந்து வெளியிடப்பட்டன.—7.

- 3 நெப்போலியனிடைய ஆதிக்கத்தை எதிர்த்து ஜெர்மானிய மக்கள் நடத்திய தேசிய விடுதலைப் போர் (1813—1814) இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—8.

- 4 19ம் நூற்றாண்டின் 20ம் ஆண்டுகளில் ஜெர்மனியில் அறிவுத்துறையினரின் மத்தியில் இருந்த எதிர்ப்பு இயக்கத்தினர் பேச்சாளர்கள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் ஜெர்மானிய அரசுகளின் பிற்போக்கு அமைப்பிற்கு எதிராகப் போராடினர், ஜெர்மனியை இணைக்க வேண்டுமென கோரினர். ஜெர்மானிய ஆட்சியாளர்கள் இவர்களைக் கடுமையான அடக்குமுறைகளுக்கு உள்ளாக்கினர்.—8.

- ⁵ சோஷலிஸ்டுகளுக்கு எதிரான அசாதாரணச் சட்டம் 1878 அக்டோபர் 21ல் ஜெர்மனியில் அமுலாக்கப்பட்டது. அது சமூக-ஜனநாயகக் கட்சியின் எல்லா அமைப்புகளையும் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் வெகுஜன ஸ்தாபனங்களையும் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் பத்திரிகைகளையும் தடை செய்தது; சோஷலிசப் பிரசுரங்கள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன, சமூக-ஜனநாயகவாதிகள் அடக்குமுறைக்கு ஆளாயினர். பரவலான தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தின் நிர்ப்பந்தத்தினால் இச்சட்டம் 1890 அக்டோபர் 1ந் தேதியிலிருந்து ரத்துச் செய்யப்பட்டது.—8.
- ⁶ 1830இல் பிரான்சில் நடந்த ஜூலை முதலாளித்துவ-ஜனநாயகப் புரட்சியைப் பற்றி இங்கு பேசப்படுகிறது.—11.
- ⁷ 1848 ஜூன் 23—26ந் தேதிகளில் நடைபெற்ற பாரிஸ் தொழிலாளர்களின் புரட்சிகர எழுச்சி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த எழுச்சியை பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்கம் மூர்க்கத்தனமாக நசுக்கியது. வரலாற்றில் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் இடையில் நடைபெற்ற முதல் மாபெரும் உள்நாட்டுப் போர் இதுவே.—11.
- ⁸ கி. மு. 44 முதல் 27 வரை நடைபெற்று ரோமானிய பேரரசு நிலைநாட்டப்பட்டதில் முடிவுற்ற உள்நாட்டு யுத்தங்கள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன.—11.
- ⁹ ஆர்லியான்வாதிகள், முறைமைவாதிகள் மற்றும் போனப்பார்ட்டிஸ்டுகள் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றனர்.

ஆர்லியான்வாதிகள் — புர்போன்களின் மரபின் இளைய பிரிவாகிய ஆர்லியான் டியூக்குகளின் ஆதரவாளர்கள். 1830 ஜூலை புரட்சிக்குப் பிறகு இவர்கள் பதவி வகித்தார்கள்; 1848 புரட்சியில் இவர்கள் தூக்கியெறியப்பட்டார்கள். இவர்கள் நிதிப் பிரபுக்கள் மற்றும் பெரிய முதலாளி வர்க்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவம் செய்தார்கள்.

முறைமைவாதிகள்—1792ல் பிரான்சில் தூக்கியெறியப்பட்ட புர்போன்களின் மரபின் ஆதரவாளர்களுடைய கட்சி. இது பெரிய நிலப்பிரபுக்களையும் திருச்சபையில் உயர் பதவிகளில் இருந்த மதகுருக்களையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்தது. புர்போன்களின் மரபு இரண்டாவது

முறையாகத் தூக்கியெறியப்பட்ட பிறகு, 1830ல் இது ஒரு கட்சியாக அமைந்தது. முறைமைவாதிகள் 1871ல் தான் சுறுசுறுப்பான நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டார்கள்; அப்பொழுது பாரிஸ் கம்யூன் மீது எதிர்ப்புரட்சி நடத்திய பொதுத் தாக்குதலில் பங்கெடுத்தார்கள்.—12.

- 10 1851 டிசம்பர் 2ல் லுயீ போனப்பார்ட்டால் நடத்தப் பட்ட அரசுக் கவிழ்ப்பு இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது இது இரண்டாவது பேரரசின் போனப்பார்ட் ஆட்சிமுறை நிலவ வழிகோலியது.—12.
- 11 முதலாவது குடியரசு 1792ல், 18ம் நூற்றாண்டின் மாபெரும் பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ புரட்சியின் போது பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது, பின்னர் இது 1799ல் காண் சல் அமைப்பாலும், பின்னர் முதலாம் நெப்போலியன் போனப்பார்ட்டின் முதலாவது பேரரசாலும் (1804—1814) மாற்றப்பட்டது. இக்காலகட்டத்தில் பிரான்ஸ் ஏராளமான யுத்தங்களை நடத்தியது, இவற்றால் அரசு எல்லைகள் கணிசமாக விரிவுபடுத்தப்பட்டன.—13.
- 12 ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யப் போர் (1866) பிரஷ்யாவிற்கும் ஆஸ்திரியாவிற்கும் இடையே ஜெர்மனியில் தலைமைப் பாத்திரத்திற்காக நடைபெற்ற நீண்ட காலப் போராட்டத்தை முடித்து வைத்தது, பிரஷ்யாவின் தலைமையின் கீழ் ஜெர்மனி ஒன்றிணைவதில் முக்கியக் கட்டமாக இருந்தது; இப்போர் ஆஸ்திரியாவின் தோல்வியில் முடிந்தது, இது ஜெர்மன் அரசுகளின் மத்தியில் தன் செல்வாக்கை இழந்தது.—13.
- 13 பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தத்தின் முக்கியமான சண்டைகளில் ஒன்று ஸ்டாடானில் 1870 செப்டெம்பர் 1—2ந் தேதிகளில் நடைபெற்றது; பிரெஞ்சு இராணுவம் படு தோல்வி அடைந்தது. இது சக்கரவர்த்தியோடு சேர்ந்து சிறைபிடிக்கப்பட்டது. 1870 செப்டெம்பர் 5 முதல் 1871 மார்ச் 19 வரை சக்கரவர்த்தியும் தலைமை இராணுவ அதிகாரிகளும் வில்ஹெல்ம்ஸ்ஹோயெ என்ற பிரஷ்ய அரசர்களின் கோட்டையில் (கேசெல் அருகே) சிறை வைக்கப்பட்டிருந்தனர். ஸ்டாடானில் ஏற்பட்ட படுதோல்வி இரண்டாவது பேரரசின் வீழ்ச்சியைத் துரிதப்படுத்தியது; 1870 செப்டெம்பர் 4ந் தேதியன்று பிரான்சில் குடியரசு பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. “தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கம்” என்றழைக்கப்பட்ட புதிய அரசாங்கம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது.—13.

- 14 பிரான்சுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் இடையில் ஒரு தரப்பில் தியேரும் மூல் ஃபாவரும் மறு தரப்பில் பிஸ்மார்க்கும் 1871 பிப்ரவரி 26ல் வெர்சேயில் கையெழுத்திட்ட பூர்வாங்கமான சமாதான உடன்படிக்கை இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. அதன்படி பிரான்ஸ் அல்சாஸ் மற்றும் கிழக்கு லோரைன் பிரதேசங்களை ஜெர்மனிக்குக் கொடுத்தது, 5,000 மில்லியன் பிராங்குகளை நட்ட ஈடாகக் கொடுத்தது. இறுதி சமாதான உடன்படிக்கை 1871 மே 10ந் தேதியன்று மாயின் கரையிலுள்ள பிராங்க்பர்ட்டில் கையெழுத்திடப்பட்டது.—15.
- 15 சாத்தியவாதிகள்—பிரெஞ்சு சோஷலிச இயக்கத்தில் புரூஸ், மலோன் மற்றும் சிலர் தலைமை தாங்கிய சந்தர்ப்பவாதப் போக்கு. இவர்கள் பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் கட்சியில் 1882ல் பிளவை ஏற்படுத்தினார்கள். இந்தப் போக்கின் தலைவர்கள் “சாத்தியமானவை” (“possible”) என்று கருதியவற்றுக்காக மட்டுமே பாடுபடவேண்டும் என்ற சீர்திருத்தவாதக் கோட்பாட்டைப் பிரகடனம் செய்தார்கள். அதன்படி இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.—24.
- 16 பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தம் பற்றிய அகிலத்தின் கருத்து குறித்த முதல் அறிக்கையும் (யுத்தம் தொடங்கியவுடனேயே மார்க்ஸ் இதைப் பொதுக் குழுவின் கட்டளைக் கேற்ப எழுதினார்) 1870 செப்டெம்பரில் இவர் எழுதிய இரண்டாம் அறிக்கையும் இராணுவ வெறி, யுத்தம் பற்றிய தொழிலாளி வர்க்கத்தின் கருத்தையும், ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களுக்கு எதிரான மார்க்ஸ், எங்கெல்சின் போராட்டத்தையும், பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியவாதக் கோட்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்கான போராட்டத்தையும் பிரதிபலிக்கின்றன. ஆதிக்கம் செலுத்தும் வர்க்கங்களின் தன்னல நோக்கங்களுக்காக கட்டவிழ்த்து விடப்படும் ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களின் சமூக காரணங்களைப் பற்றிய மார்க்சிய போதனையின் முக்கிய கருத்து நிலைகளை ஆணித்தரமாக ஊர்ஜிதப்படுத்திய மார்க்ஸ், பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி இயக்கத்தை ஒடுக்குவதும் இத்தகைய ஆக்கிரமிப்பு யுத்தங்களின் நோக்கமாகும் என்று காட்டுகிறார். ஜெர்மன் மற்றும் பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர்களின் நலன்களுடைய ஒற்றுமையைக் குறிப்பாக கோடிட்டுக் காட்டும் இவர், இரு நாடுகளிலும் உள்ள ஆளும் வர்க்கங்களின் ஆக்கிரமிப்புக் கொள்

கைக்கு எதிராக கூட்டாகப் போராடுமாறு அறைகூவல் விடுக்கிறார்.—29.

- 17 பொது வாக்கெடுப்பு ஏதோ பேரரசைப் பற்றிய மக்கள் திரளினரின் கருத்தை அறிவதற்காக 1870 மே மாதம் மூன்றாம் நெப்போலியனால் நடத்தப்பட்டது. சகலவித ஜனநாயக சீர்திருத்தங்களுக்கும் எதிராக குரல் எழுப்பாமல் இரண்டாவது பேரரசின் கொள்கைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்க முடியாத வகையில் வாக்கெடுப்பின் முன் பிரச்சினைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பிரான்சில் இருந்த முதலாம் அகிலத்தின் கிளைகள் இந்த முகஸ்துதி தந்திரத்தை அம்பலப்படுத்தின, வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ள வேண்டாமென தன் உறுப்பினர்களுக்கு ஆலோசனை கூறின. பொது வாக்கெடுப்பு நடக்க விருந்த தருணத்தில், பாரிஸ் சம்மேளனத்தின் உறுப்பினர்கள் மீது மூன்றாம் நெப்போலியனைக் கொல்ல சதி செய்ததாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டது, இவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர்; இந்தக் குற்றச்சாட்டைப் பயன்படுத்தி அரசாங்கம் பல்வேறு பிரெஞ்சு நகரங்களில் அகில உறுப்பினர்கள் மீது பரவலான அடக்கு முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. 1870 ஜூன் 22 முதல் ஜூலை 5 வரை நடந்த நீதி விசாரணையில், சதியில் பாரிஸ் கிளை உறுப்பினர்களின் பங்கு பற்றிய குற்றச்சாட்டு முழுக்க முழுக்கப் பொய்யானது என்பது தெளிவாயிற்று; ஆனால் அகிலத்தின் ஒருசில உறுப்பினர்கள் சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்ததற்காக மட்டுமே சிறைத் தண்டனைக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர். பிரான்சில் அகிலம் ஒடுக்குமுறைகளுக்கு ஆளாக்கப்பட்டதானது தொழிலாளர் வர்க்கத்தினரிடமிருந்து பெரும் எதிர்ப்புகளை ஏற்படுத்தியது.—29.

- 18 1870 ஜூலை 19ந் தேதியன்று பிரெஞ்சு-பிரஷ்ய யுத்தம் வெடித்தது.—30.

- 19 *Le Réveil* ("விழிப்பு")—பிரெஞ்சு இதழ், இடது சாரிக் குடியரசுவாதிகளின் பத்திரிகை; 1868 ஜூலை முதல் 1871 ஜனவரி வரை பாரிசில் ஷா. டெலெக்லூசை பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்தது. இது அகிலத்தின் ஆவணங்களையும் தொழிலாளர் இயக்கம் பற்றிய விவரங்களையும் பிரசுரித்தது.—31.

- 20 *La Marseillaise*—பிரெஞ்சு தினசரி, இடதுசாரிக் குடியரசு வாதிகளின் பத்திரிகை; 1869 டிசம்பர் முதல் 1870 செப்டெம்பர் முடிய பாரிசிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது; அகிலம் மற்றும் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தைப் பற்றிய செய்திகளை வெளியிட்டது.—32.
- 21 டிசம்பர் 10ந் தேதிச் சங்கத்தைப் பற்றி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த இரகசிய போனப்பார்ட்டிஸ்ட் சங்கம் பிரதானமாக வர்க்க தன்மை இழந்த நபர்களையும் அரசியல் துர்ச்சாகசவாதிகளையும் இராணுவ கோஷ்டிகளைச் சேர்ந்தவர்களையும் உறுப்பினர்களாகக் கொண்டிருந்தது. இச்சங்கத்தின் புரவலரான லுயீ போனப்பார்ட் 1848 டிசம்பர் 10ல் பிரெஞ்சுக் குடியரசின் ஜனாதிபதியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டபடியால் இச்சங்கம் இப்பெயரை அடைந்தது.—32.
- 22 ஸடோவா சண்டை 1866 ஜூலை 3ந் தேதியன்று செக்கில் நடைபெற்றது; இச்சண்டை ஆஸ்திரிய-பிரஷ்ய யுத்தத்தின் (1866) முடிவை நிர்ணயித்தது. அந்த யுத்தத்தில் பிரஷ்யா ஆஸ்திரியாவைத் தோற்கடித்தது.—33.
- 23 1806 ஆகஸ்ட் வரை ஜெர்மனி ஜெர்மன் தேசிய இனத்தின் புனித ரோமானிய பேரரசின் ஒரு பகுதியாக இருந்தது. இப்பேரரசு 10ம் நூற்றாண்டில் நிலப்பிரபுத்துவ இராஜ்யங்களையும் சுதந்திரமான நகரங்களையும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டது. இவை சக்கரவர்த்தியின் தலைமையான அதிகாரத்தை அங்கீகரித்தன.—39.
- 24 1618ல் பிராண்டன்பர்க் எலெக்டரேட் பிரஷ்ய இராஜ்யத்துடன் (கிழக்கு பிரஷ்யா) இணைக்கப்பட்டிருந்தது. பிரஷ்ய இராஜ்யம் டியூட்டானிக் அமைப்புக்கு உட்பட்ட பிரதேசங்களில் 16ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டு போலந்துக்கு உட்பட்ட பகுதியாக இருந்தது. பிராண்டன்பர்க் எலெக்டர் பிரஷ்யாவின் கோமகன் என்ற பட்டத்துடன் 1657 வரை போலந்துக்கு உட்பட்ட சிற்றரசராக இருந்தார். அவர் 1657ல் போலந்து ஸ்வீடனுடன் யுத்தத்தில் அனுபவித்த கஷ்டங்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தன்னுடைய பிரஷ்யப் பிரதேசங்களுக்கு உரிமையைப் பெற்று கொண்டார்.—40.

- 25 முதல் பிரெஞ்சு எதிர்ப்புக் கூட்டணியைச் சேர்ந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில் ஒன்றாகிய பிரஷ்யா 1795 ஏப்ரல் 5ந் தேதி பிரெஞ்சுக் குடியரசுடன் தனியாகச் செய்து கொண்ட பாசெல் சமாதான ஒப்பந்தம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—41.
- 26 டில்லீட் ஒப்பந்தம் நெப்போலியனுடைய பிரான்சுக்கும் யுத்தத்தில் முறியடிக்கப்பட்ட நான்காம் பிரெஞ்சு எதிர்ப்புக் கூட்டணியின் உறுப்பினர்களான ருஷ்யா மற்றும் பிரஷ்யாவுக்கும் இடையில் 1807 ஜூலை 7—9ந் தேதிகளில் கையெழுத்திடப்பட்டது. ஒப்பந்தத்தின் படி பிரஷ்யா தன்னுடைய பிரதேசத்தில் கணிசமான பகுதியை இழந்தது.—42.
- 27 பிரஷ்யாவின் தலைமையில் வடக்கு மற்றும் மத்திய ஜெர்மனியின் 19 அரசுகளையும் 3 சுதந்திரமான நகரங்களையும் கொண்ட வடக்கு ஜெர்மன் கூட்டமைப்பு பிஸ்மார்க் யோசனையின்படி 1867ல் அமைக்கப்பட்டது. இது பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஜெர்மனி இணைவதன் ஒரு கட்டமாக இருந்தது. 1871 ஜனவரியில் ஜெர்மன் பேரரசு அமைக்கப்பட்டதும் இக்கூட்டமைப்புகலைக்கப்பட்டது.—44.
- 28 நெப்போலியன் ஆதிக்கத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஜெர்மனியில் நிலப்பிரபுத்துவப் பிற்போக்குவாதம் ஓங்கியது இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. ஜெர்மனியில் நிலப்பிரபுத்துவப் பிரிவினைகள் நீடித்தன, ஜெர்மன் அரசுகளில் நிலப்பிரபுத்துவ எதேச்சாதிகார அமைப்பு பலப்படுத்தப்பட்டது, மேற்குடியினரின் எல்லா சலுகைகளும் நீடிக்கப்பட்டு விவசாயிகளைப் பண்ணையடிமை முறையில் சுரண்டுதல் தீவிரமடைந்தது.—46.
- 29 பாரிசில் மூன்றாம் நெப்போலியன் வசித்த டியூயிலீர் அரண்மனை இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—47.
- 30 1870 செப்டெம்பர் 4ல் நிறுவப்பட்ட பிரெஞ்சுக் குடியரசை அங்கீகரிப்பதற்கான ஆங்கில தொழிலாளர்களின் இயக்கம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. செப்டெம்பர் 5 முதல் லண்டன் மற்றும் இதர பெரிய நகரங்களில் பொதுக் கூட்டங்களும் ஆர்ப்பாட்டங்களும் நடைபெற்றன. இவற்றில் பங்கெடுத்தவர்கள் பிரெஞ்சுக் குடியரசை இங்கிலாந்து அரசாங்கம் உடனடியாக அங்கீகரிக்க

வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகின்ற தீர்மானங்களை நிறைவேற்றினார்கள். பிரெஞ்சுக் குடியரசை அங்கீகரிப்பதற்கான இந்த இயக்கத்தை நடத்துவதில் முதலாம் அகிலத்தின் பொதுக் குழு நேரடியாகப் பங்கெடுத்தது. —48.

- 31 நிலப்பிரபுத்துவ-முடியாட்சி அரசுகளின் கூட்டணியைத் தோற்றுவித்ததில் பிரிட்டனின் தீவிர பங்கேற்பை மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இந்த அரசுகள் 1792ல் புரட்சிகர பிரான்சிற்கு எதிராக யுத்தத்தை துவக்கின. மேலும், 1851 டிசம்பர் 2ல் லூயீ போனப்பார்ட் நடத்திய அரசுக் கவிழ்ப்பின் விளைவாக பிரான்சில் தோன்றிய போனப்பார்ட்டிஸ்ட் ஆட்சியை பிரிட்டிஷ் ஆளும் மேல்மட்டம் ஐரோப்பாவிலேயே முதலாவதாக அங்கீகரித்ததையும் மார்க்ஸ் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.—49.
- 32 அமெரிக்காவில் தொழில்துறை வடக்கிற்கும் தோட்ட, அடிமையுடைமைத் தெற்கிற்கும் இடையே நடந்த உள் நாட்டு யுத்தத்தில் (1861—1865) பிரிட்டிஷ் பூர்ஷ்வாப் பத்திரிகைகள் தெற்கின் தரப்பில் நின்றன.—49.
- 33 *Journal Officiel de la République Française* (“பிரெஞ்சுக் குடியரசின் அதிகார பூர்வமான பத்திரிகை”) 1871 மார்ச் 20 முதல் மே 24 வரை வெளிவந்தது, பாரிஸ் கம்யூனின் அதிகார பூர்வமான பத்திரிகையாகத் திகழ்ந்தது. பாரிசில் 1870 செப்டெம்பர் 5 முதல் பிரெஞ்சுக் குடியரசின் அரசாங்கத்தின் அதிகார பூர்வமான பத்திரிகை இப்பெயரிலேயே வெளிவந்தது (பாரிஸ் கம்யூன் நிலவிய போது வெர்சேயில் இதே பெயரில் தியேர் அரசாங்கப் பத்திரிகை வெளிவந்தது). மார்ச் 30ந் தேதி பத்திரிகை *Journal Officiel de la Commune de Paris* (“பாரிஸ் கம்யூனின் அதிகார பூர்வமான பத்திரிகை”) எனும் பெயரில் வந்தது. ஸிமோன் குவியோவின் கடிதம் 1871 ஏப்ரல் 25ல் பத்திரிகையில் வெளியானது.—53.
- 34 1871 ஜனவரி 28ல் பிஸ்மார்க்கும் தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் பிரதிநிதியான ஃபாவ்ரும் “போர்நிறுத்தம் மற்றும் பாரிசின் சரணாகதி உடன்படிக்கையில்” கையெழுத்திட்டனர். இந்த உடன்படிக்கை பிரான்சின் தேசிய நலன்களுக்கு மிகவும் வெட்கக்கேடான முறையில் துரோகம் செய்தது. இரண்டு வாரக் காலத்திற்குள் யுத்த நட்ட ஈடாக 200 மில்லியன் பிராங்கு

- களைத் தருதல், பாரிஸ் கோட்டைகளில் பெரும்பான்மை யின் சரணாகதி மற்றும் பாரிஸ் இராணுவத்தின் பீரங்கிகள், வெடிமருந்துகளை ஒப்படைத்தல் முதலிய பிரஷ்யர்களின் இழிவான கோரிக்கைகளை ஃபாவர் ஏற்றுக் கொண்டார்.—53.
- 35 Capitulars (சரணாகதிவாதிகள்) —1870 — 1871ல் முற்றுகையின் போது பாரிஸ் சரணடைவதை ஆதரித்தவர்களைக் குறிப்பிடும் இகழ்ச்சியான சொல். இது பிறகு தப்பியோட விரும்பும் எல்லா ரகத்தினரையும் குறிப்பிடுவதற்கு பிரான்சில் உபயோகிக்கப்பட்டது.—53.
- 36 *L'Étendard* (“கொடி”)—பாரிசில் 1866 முதல் 1868 வரை வெளியிடப்பட்ட போனப்பார்ட்டிஸ்ட் போக்குடைய பத்திரிகை. அதை நடத்துவதற்குச் செய்யப்பட்ட பணமோசடி கண்டுபிடிக்கப்பட்ட பிறகு இப்பத்திரிகை நிறுத்தப்பட்டது.—54.
- 37 *Société Générale du Crédit Mobilier*—இரண்டாவது பேரரசுக் காலத்தின் போது அரசாங்க வட்டாரங்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருந்த ஒரு பெரிய பிரெஞ்சு வங்கி, 1852ல் நிறுவப்பட்டது; இந்த வங்கியினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கூட்டுப் பங்குக் கம்பனிகள் வெளியிட்ட பத்திரங்களின் மீது ஊகவாணிகம் செய்ததன் மூலம் அதற்கு லாபம் கிடைத்தது; 1867ல் அது திவாலாயிற்று, 1871ல் வங்கி கலைக்கப்பட்டது.—55.
- 38 *L'Électeur libre* (“சுதந்திரமான வாக்காளர்”) — பிரெஞ்சு இதழ், வலதுசாரிக் குடியரசுவாதிகளின் பத்திரிகை, 1868 முதல் 1871 வரை பாரிசிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது, 1870 மற்றும் 1871ல் இப்பத்திரிகை தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் நிதித் துறை அமைச்சகத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தது.—55.
- 39 பாரிசில் 1831 பிப்ரவரி 14 மற்றும் 15ந் தேதிகளில் பெர் கோமகனின் இறுதிச் சடங்கின் போது முறைமைவாத ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றதை ஆட்சேபித்து மக்கள் ஸான் ஜெர்மேன் லொசெருவா மாதாகோவிலையும் முறைமைவாதத்தின் ஆதரவாளரான ஆர்ச்சிஷ்ப்பு கெலேனுடைய மாளிகையையும் தாக்கினார்கள். மாதா

கோவிலும் ஆர்ச் பிஷ்பின் மாளிகையும் தாக்கப்பட்ட பொழுது அங்கே இருந்த தியேர், மக்களைத் தடுக்க வேண்டாம் என்று தேசியக் காவற்படையினரைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

பிரெஞ்சு அரியணைக்கு முறைமைவாதிகளின் சார்பில் உரிமை கொண்டாடிய ஷம்போர் பிரபுவின் தாயா ரான பெர் கோமகள் அப்பொழுது உள்நாட்டிலாகா அமைச்சராக இருந்த தியேரின் உத்தரவின் பேரில் 1832ல் கைது செய்யப்பட்டாள்; அவளுடைய இரகசியத் திருமணத்தை அம்பலப்படுத்தி அரசியல் ரீதியில் அவ ளுக்கு நெருக்கடி ஏற்படுத்துகின்ற உள்நோக்கத்துடன் அவமானகரமான மருத்துவ சோதனைக்கு அவள் உட்படுத்தப்பட்டாள்.—56.

- 40 ஜூலை முடியாட்சிக்கு எதிராக 1834 ஏப்ரல் 13—14ந் தேதிகளில் பாரிசில் நடைபெற்ற மக்கள் திரளினரின் புரட்சிகர ஆர்ப்பாட்டத்தை நசுக்குவதில் தியேர் (அவர் அப்பொழுது உள்நாட்டிலாகா அமைச்சராக இருந்தார்) வகித்த அருவருப்பான பாத்திரம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. எழுச்சியை நசுக்கிய பொழுது இராணுவத்தினர் பல அட்டகாசங்களில் ஈடுபட்டனர்; டிரான்ஸ்னேன் வீதியில் ஒரு வீட்டிற்குள் புகுந்து அங்கே வசித்தவர்களைப் படுகொலை செய்ததும் அவற்றில் ஒன்றாகும்.

செப்டெம்பர் சட்டங்கள்—பிரெஞ்சு அரசாங்கம் பத்திரிகைகளுக்கு எதிராக 1835 செப்டெம்பரில் வெளியிட்ட பிற்போக்கான சட்டங்கள். சொத்துடைமைக்கும் இருக்கின்ற அரசு அமைப்புக்கும் எதிரான அறிக்கைகளுக்கு சிறைத் தண்டனை, பெரிய அபராதம் விதித்தல் முதலியவை இச்சட்டங்களில் இடம் பெற்றிருந்தன.—57.

- 41 தியேர் 1841 ஜனவரியில் பாரிசைச் சுற்றிலும் கோட்டைகளைக் கட்டுகின்ற திட்டத்தைப் பிரதிநிதிகள் சபையில் தெரிவித்தார். அது மக்களியக்கத்தை நசுக்குவதற்குச் செய்யப்படுகின்ற தயாரிப்பு என்று புரட்சிகர ஜனநாயக வட்டாரங்கள் கருதின. தியேரின் திட்டம் தொழிலாளர்கள் வசிக்கின்ற வட்டங்களின் அருகில் அதிகமான கோட்டைகளைக் கட்ட வேண்டுமென்று முன்னனுமானித்தது.—57.

- 42 பிரெஞ்சு முதலாளித்துவ அரசாங்கம் 1849 ஏப்ரலில்

- ஆஸ்திரியா மற்றும் நேபிள்ஸ் ராஜ்யத்துடன் சேர்ந்து ரோம் குடியரசை ஒழித்துவிட்டு போப்பாண்டவரின் அதிகாரத்தை மீண்டும் ஏற்படுத்துவதற்காக அக்குடியரசின் மீது படையெடுத்தது. ரோம் நகரம் முற்றுகையிடப்பட்டது. பிரெஞ்சுப் படைகள் மூர்க்கத்தனமாக குண்டு வீச்சு நடத்தின. ரோம் குடியரசு வீரத்தோடு போராடியது என்றாலும் முடிவில் தோல்வியடைந்தது; பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் ரோம் நகரத்தை ஆக்கிரமித்தன.—58.
- 43 1848ம் ஆண்டின் புரட்சி இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—58.
- 44 ஒழுங்குமுறைக் கட்சி—முறைமைவாதிகள், ஆர்வியான் வாதிகள் (குறிப்பு 9ஐப் பார்க்க) என்ற பிரான்சின் இரண்டு முடியரசுவாதக் கோஷ்டிகள் 1848ல் கூட்டணியில் சேர்ந்து இக்கட்சியை உருவாக்கின. இது பழமைவாதப் பெரு முதலாளி வர்க்கத்தை ஆதரிக்கும் கட்சி. 1849 முதல் 1851 டிசம்பர் 2 வரை (அதாவது திடீர்ப்புரட்சி வரை) இக்கட்சி இரண்டாவது குடியரசின் சட்ட சபையில் தலைமையான இடத்தைப் பெற்றிருந்தது.—59.
- 45 1840 ஜூலை 15ல் பிரிட்டன், ருஷ்யா, பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா மற்றும் துருக்கி லண்டனில் கூடி எகிப்திய அரசர் முகம்மது அலிக்கு எதிராகத் துருக்கியின் சுல்தானுக்கு உதவியளிப்பதென்று உடன்படிக்கை செய்து கொண்டன. எகிப்திய அரசரை பிரான்ஸ் ஆதரித்தபடியால் பிரான்சுக்கும் ஐரோப்பிய அரசுகளின் கூட்டணிக்கும் இடையில் யுத்தம் நடைபெறக் கூடிய அபாயம் ஏற்பட்டது. ஆனால் பிரெஞ்சு அரசரான லூயி ஃபிலீப் யுத்தத்தில் ஈடுபடத் தயாராக இல்லை, எனவே முகம்மது அலிக்குக் கொடுத்த ஆதரவைக் கைவிட்டார்.—60.
- 46 புரட்சிகர பாரிசை ஒடுக்குவதற்காக வெர்சேய் இராணுவத்தைப் பலப்படுத்த விரும்பிய தியேர், பிரெஞ்சு போர்க்கைதிகளைக் கொண்டு (பிரதானமாக ஸெடானிலும் மெட்சிலும் சரண்டைந்த படையினரைக் கொண்டு) துருப்புகளின் எண்ணிக்கையை அதிகரிக்க அனுமதிக்கு மாறு பிஸ்மார்க்கிடம் வேண்டினான்.—60.
- 47 1871ல் போர்டோவில் பிரான்சின் தேசிய சபை கூடியது.—61.

- 48 “Chambre introuvable” (“இணையற்ற சபை”)—1815—1816ம் வருடங்களின் போது (புர்போன்கள் மரபின் மறுவருகையின் ஆரம்ப வருடங்கள்) இருந்த பிரான்சின் பிரதிநிதிகள் சபை; அதில் மிகத் தீவிரமான பிற்போக்காளர்கள் இடம் பெற்றிருந்தார்கள்.—64.
- 49 “நிலவுடைமையாளர் சபை”, “கிராமத்தார் கூட்டம்”—1871ல் போர்டோவில் கூடிய தேசிய சபைக்குத் தரப்பட்ட இகழ்ச்சியான பெயர். அதில் பெரும்பாலும் நாட்டுப்புற நிலவுடைமையாளர்கள், அரசு ஊழியர்கள், கூப்பன் திருடர்கள், வர்த்தகர்கள் முதலிய பிற்போக்கான முடியாட்சி ஆதரவாளர்களே இடம் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் நாட்டுப்புறத் தொகுதிகளிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்கள். இச்சபையின் 630 பிரதிநிதிகளில் சுமார் 430 முடியரசுவாதிகளானார்கள்.—64.
- 60 1871 மார்ச் 10ந் தேதியன்று தேசிய சபை “கொடுக்கப்பட வேண்டிய கடன் தவணைத் தள்ளிவைப்பைப் பற்றி” ஒரு சட்டத்தை நிறைவேற்றியது. 1870 ஆகஸ்ட் 13 முதல் நவம்பர் 12 முடிய வாங்கப்பட்ட கடன்கள் சம்பந்தமாக ஏழு மாதங்களுக்குக் கடன் தவணை அனுமதிக்கப்பட்டது. நவம்பர் 12க்குப் பிறகு வாங்கப்பட்ட கடன்களுக்குத் தவணை கொடுக்கப்படவில்லை. எனவே கடன் சுமையில் சிக்கியிருந்த மிகப் பெரும்பான்மையினருக்கு இந்தச் சட்டத்தினால் பலனில்லை. மேலும் தொழிலாளி வர்க்கம் மற்றும் ஏழை மக்களுக்கு இச்சட்டம் பலத்த அடியாக இருந்தது, சிறுதரமான முதலாளிகள் மற்றும் வர்த்தகர்களில் பலர் ஓட்டாண்டிகளாவதற்கும் இச்சட்டம் காரணமாக இருந்தது.—65.
- 61 Décebriseur—1851 டிசம்பர் 2ந் தேதியன்று நடைபெற்ற போனப்பார்ட்டிஸ்ட் திடர்ப்புரட்சியின் ஆதரவாளர், அந்தத் திடர்ப்புரட்சியின் தன்மையை ஓட்டிச் செயலாற்றியவர்.—65.
- 62 தியேர் அரசாங்கம் உள்நாட்டில் வகுலிக்க உத்தேசித்த கடன் தொகையில் தியேருக்கும் மற்ற அமைச்சர்களுக்கும் 300 மில்லியனுக்கும் அதிகமான பிராங்குகள் “கமிஷன்” கிடைக்குமென்று பத்திரிகைகள் எழுதின. வெர்சேய் துருப்புகள் பாரிஸ் கம்யூனை நசுக்கிய பிறகு 1871 ஜூன் 20ந் தேதியன்று கடன் மசோதா நிறைவேற்றப்பட்டது.—66.

- 53 கையேன்—பிரெஞ்சு கயானாவில் (தென் அமெரிக்கா) உள்ள நகரம்; தண்டிக்கப்பட்ட அரசியல் குற்றவாளிகளும் நாடு கடத்தப்பட்டவர்களும் இங்கே அனுப்பி வைக்கப்பட்டார்கள்.—68.
- 54 *Le National* (“தேசிய பத்திரிகை”)—பிரெஞ்சுத் தினசரி, 1830 முதல் 1851 வரை பாரிசிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது, மிதவாத முதலாளி வர்க்கக் குடியரசு வாதிகளின் பத்திரிகை.—71.
- 55 1848 ஜூனில் பாரிஸ் தொழிலாளர்களின் எழுச்சி கடுமையாக ஒடுக்கப்பட்டது இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—71.
- 56 தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கம் பிரஷ்யர்களுடன் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்த முடிவு செய்தது என்ற செய்திகளைக் கேள்விப்பட்ட பாரிஸ் தொழிலாளர்களும் தேசியக் காவற்படையின் புரட்சிகரமான பகுதியும் 1870 அக்டோபர் 31ந் தேதியன்று புரட்சி செய்து நகர மண்டபத்தைக் கைப்பற்றினார்கள், அங்கே புரட்சிகர அதிகாரத்தின் உறுப்பாகிய பொதுப் பாதுகாப்புக் கமிட்டியை பிளாங்கி தலைமையில் நிறுவினார்கள். தொழிலாளர்களுடைய நிர்ப்பந்தத்தினால் தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கம் பதவியிலிருந்து விலகுவதற்கும் நவம்பர் முதல் தேதிக்குள் கம்யூன் தேர்தல்களை நடத்துவதற்கும் ஒத்துக்கொண்டது. ஆனால் பாரிசில் புரட்சிகர சக்திகளின் ஸ்தாபன பலவீனத்தையும் எழுச்சிக்குத் தலைமை தாங்கிய பிளாங்கிவாதிகளுக்கும் குட்டி முதலாளித்துவ ஜனநாயக ஜாக்கொபின்வாதிகளுக்கும் இடையில் தோன்றிய கருத்து வேறுபாடுகளையும் அரசாங்கம் உபயோகித்துக் கொண்டது, தேசியக் காவற்படையின் விசுவாசமான பிரிவுகளை அனுப்பி நகர மண்டபத்தைக் கைப்பற்றி தனது அதிகாரத்தை மீண்டும் ஏற்படுத்தியது.—72.
- 57 பிரெட்டோன்கள்—பாரிசில் புரட்சிகர இயக்கத்தை நசுக்குவதற்கு த்ரொஷூ உபயோகித்த பிரெட்டோன் நகரும் படை.
கார்சிக்கன்கள்—இரண்டாவது பேரரசின் கீழ் கார்சிக்கன்கள் காவலாளி படையில் பெரும் பகுதியாக இருந்தனர்.—72.

- 58 1871 ஜனவரி 22ந் தேதியன்று பிளாங்கிவாதிகளின் முன் முயற்சியால் பாரிஸ் பாட்டாளி வர்க்கம் மற்றும் தேசியக் காவற்படையின் புரட்சிகர ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தைத் தூக்கியெறிய வேண்டும், கம்யூனை நிறுவ வேண்டும் என்று ஆர்ப்பாட்டத்தினர் கோரினார்கள். நகர மண்டபத்தைக் காவற்காத்துக் கொண்டிருந்த பிரெட்டோன்கள் தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் உத்தரவின் பேரில் அவர்கள் மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்தார்கள். அரசாங்கம் பயங்கரவாதத்தின் மூலம் புரட்சிகர இயக்கத்தை நசுக்கியதும் பாரிசின் சரணாகதிக்குத் தயாரித்தது.—73.
- 59 Somnations (கலைந்து போகக் கோரும் பூர்வாங்க கோரிக்கை)—ஒரு சில முதலாளித்துவ அரசுகளின் சட்டத்தால் அமல்படுத்தப்பட்ட விதி; இதன்படி கூட்டத்தினரை நோக்கி, கலைந்து போகும்படி மூன்று முறை கூறப்படும், அதன் பின் பலாத்காரம் பயன்படுத்தப்படலாம்.
கலகச் சட்டம் (Riot act) 1715ல் பிரிட்டனில் அமலுக்கு வந்தது; இது 12 பேருக்கு மேற்பட்டோர் அடங்கிய எந்த ஒரு “கிளர்ச்சி கூட்டத்தையும்” தடை செய்தது; இச்சட்டம் மீறப்பட்டால் ஆட்சியாளர்களின் பிரதிநிதிகள் ஒரு விசேஷ எச்சரிக்கையைப் படித்து விட்டு, கூடியிருந்தோர் ஒரு மணி நேரத்தில் கலைந்து செல்லாவிடில் பலாத்காரத்தைப் பயன்படுத்தலாம்.—74.
- 60 பைபிளின்படி, பண்டைய பாலஸ்தீன நகராகிய ஜெரிக் கோவின் சுவர்கள் யூதர்களின் புனித ஊதுகுழல்களின் ஒலியால் கீழே விழுந்தன. உருவகச் சிறப்போடு சொன்னால்—விரைவாகக் கீழே விழும் உறுதியான அமைப்பு.—74.
- 61 அக்டோபர் 31ந் தேதிய சம்பவங்களின் போது (குறிப்பு 56ஐப் பார்க்க) தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர்களைச் சுட்டுக் கொல்ல வேண்டும் என்று புரட்சியாளர்களில் ஒருவர் கோரிய சமயத்தில் ஃப்லுரான்ஸ் அதைத் தடுத்து அவர்களைக் காப்பாற்றினார்.—77.
- 62 இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்ற பணயக் கைதிகளைப் பற்றிய அரசாணையைக் கம்யூன் 1871 ஏப்ரல் 5ந் தேதி

யன்று நிறைவேற்றியது (மார்க்ஸ் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளின் தகவலைப் பின்பற்றி இத்தேதியைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்). வெர்சேய் அரசாங்கத்துடன் தொடர்பு வைத்துக் கொண்டிருப்பதாக குற்றஞ்சாட்டப்பட்டு நிரூபிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் பணயக் கைதிகள் என்று இந்த ஆணை அறிவித்தது. இதன் மூலம் வெர்சேய் ஆட்கள் கம்யூன்வாதிகளைச் சுடுவதைத் தடுப்பதற்கு பாரிஸ் கம்யூன் முயற்சி செய்தது.—77.

- 63 1851 டிசம்பர் 2ல் நடந்த அரசுக் கவிழ்ப்பு இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—78.
- 64 *The Times* (“காலங்கள்”)—மிகப் பெரிய ஆங்கில தினசரி, பழமைவாதப் போக்குடையது; 1785 முதல் லண்டனிலிருந்து வெளியிடப்படுகிறது.—79.
- 65 Investiture—பதவி வரிசையில் மேலே இருப்பவர்களைக் கீழே இருப்பவர்கள் முற்றிலும் சார்ந்திருப்பதைக் கொண்ட பதவி நியமன முறை.—88.
- 66 ஜிரோந்தவாதிகள்—18ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஏற்பட்ட பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது பெரிய முதலாளி வர்க்கத்தின் கட்சி. ஜிரோந்தா வட்டாரத்திலிருந்து இந்தப் பெயர் ஏற்பட்டது. இது வட்டாரங்களின் சுயாட்சியையும் கூட்டாட்சியையும் கோரியது.—88.
- 67 *Kladderadatsch*—1848ம் வருடத்திலிருந்து பெர்லினில் வெளியிடப்படுகின்ற, படங்களைக் கொண்ட நகைச்சுவை வார சஞ்சிகை.—90.
- 68 *Punch*—1841ம் வருடத்திலிருந்து லண்டனில் வெளியிடப்பட்ட *Punch, or the London Charivari* என்ற ஆங்கில நகைச்சுவை வார இதழின் சுருக்கமான பெயர். அது மிதவாத முதலாளித்துவப் போக்கைச் சேர்ந்தது.—90.
- 69 எல்லாக் கடன் பத்திரங்களுக்கும் மூன்று வருடத் தவணை கொடுத்தும் அவற்றின் மீது வட்டிகளை ரத்துச் செய்தும் பாரிஸ் கம்யூன் 1871 ஏப்ரல் 16ந் தேதியன்று பிறப்பித்த அரசாணை இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—94.
- 70 கடன்காரர்களுக்குத் தவணை கொடுக்கின்ற “இணக்கமான உடன்படிக்கைகளைப்” பற்றிய மசோதாவை அரசியல் நிர்ணய சபை 1848 ஆகஸ்ட் 22ந் தேதியன்று

நிராகரித்தது இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. இந்த நிராகரிப்பினால் குட்டி முதலாளி வர்க்கத்தில் பெரும் பகுதி நாசமடைந்தது, பெரிய முதலாளி வர்க்கக் கடன்காரர்களிடம் சிக்கியது.—94.

- 71 Frères ignorantins (“அறிவீனமான சகோதரர்கள்”) —1680ம் வருடத்தில் ரைம்சில் நிறுவப்பட்ட மத அமைப்பின் பெயர்; அதன் உறுப்பினர்கள் ஏழைக் குழந்தைகளுக்குக் கல்வி கற்பிப்பதற்குத் தமது வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தார்கள். அவர்கள் நடத்திய பள்ளிகளில் சமய போதனை முக்கியமாக இருந்தது, மற்ற பாடங்கள் மிகவும் குறைவாகவே கற்பிக்கப்பட்டன.—94.
- 72 வட்டாரங்களின் குடியரசு யூனியன்—பிரான்சின் பல் வேறு பிராந்தியங்களிலிருந்து வந்து பாரிசில் வசித்த குட்டி முதலாளித்துவ வர்க்கத்தினரின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட அரசியல் ஸ்தாபனம். அது பாரிஸ் கம்யூனை ஆதரித்தது, வெர்சேய் அரசாங்கத்துக்கும் முடியரசு வாத தேசிய சபைக்கும் எதிராகப் போராடும்படி அறை கூவல் விடுத்தது, கம்யூனுக்கு ஆதரவளிக்கும்படி எல்லா வட்டாரங்களையும் கேட்டுக் கொண்டது.—95.
- 73 1825 ஏப்ரல் 27ந் தேதியன்று நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது; அதன்படி பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது நாடு துறந்தவர்களிடமிருந்து பறிமுதல் செய்யப்பட்ட பண்ணைகளுக்கு நட்ட ஈடு கொடுக்கப்பட்டது.—95.
- 74 வெண்டோம் ஸ்தூபி முதலாம் நெப்போலியனுடைய வெற்றிகளைக் கொண்டாடுவதற்காக 1806—1810ம் வருடங்களின் போது பாரிசில் வெண்டோம் சதுக்கத்தில் நிறுவப்பட்டது; எதிரிகளின் பீரங்கிகளை உருக்கி அந்த வெண்கலத்தால் அது செய்யப்பட்டது, உச்சியில் முதலாம் நெப்போலியனின் சிலை வைக்கப்பட்டது. பாரிஸ் கம்யூன் செய்த முடிவன்படி 1871 மே 16ந் தேதியன்று அந்த ஸ்தூபி தகர்க்கப்பட்டது.—99.
- 75 பிக்புஸ் கன்னித்துறவியர் இல்லத்தில் சோதனை நடைபெற்ற பொழுது பல கன்னித்துறவிகள் பல வருடங்கள் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்தது தெரிய வந்தது; அங்கே சித்திரவதைக் கருவிகளும் அகப்பட்டன. செயின்ட் லோரென்ட் மாதாகோயிலில் இரகசியக் கல்

லறை கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. பல கொலைகள் நடைபெற்றிருப்பதை இது எடுத்துக்காட்டியது. பாரிஸ் கம்யூன் *Mot d'Ordre* ("அடையாளச் சொல்") என்ற பத்திரிகையில் 1871 மே 5ந் தேதியன்று இந்த விவரங்களை வெளியிட்டது.—101.

76 வில்ஹெல்ம்ஸ்ஹோயெவில் (குறிப்பு 13ஐப் பார்க்க) பிரெஞ்சுப் போர்க்கைதிகளின் முக்கிய வேலை சொந்தத் தேவைக்கான சிகரெட்டுகளைத் தயாரிப்பதாகும்.—101.

77 Absenteeists—பெரிய நிலவுடைமையாளர்கள், இவர்கள் சாதாரணமாக தங்களுடைய பண்ணைகளில் வசிக்கவில்லை. இவர்களுடைய பண்ணைகளை ஏஜெண்டுகள் நிர்வகித்தார்கள் அல்லது இடைத்தரகர்களிடம் குத்தகைக்கு விட்டார்கள், அவர்கள் தம் பங்கிற்கு கடுமையான நிபந்தனைகளுக்கு விவசாயிகளிடம் அவற்றைக் குத்தகைக்கு விட்டார்கள்.—103.

78 1789 ஜூலை 9ல் பிரான்சின் தேசிய சபை தன்னை அரசியல் நிர்ணய சபையாக அறிவித்து எதேச்சாதிகாரத்திற்கு எதிரான, நிலப்பிரபுத்துவத்திற்கு எதிரான முதல் மாற்றங்களை நிறைவேற்றியது.—104.

79 *Francs-fileurs* (நேரடியான அர்த்தத்தில் "சுதந்திரமான ஓடுகாலிகள்")—பாரிஸ் நகரம் முற்றுகையிடப்பட்டிருந்த பொழுது அங்கிருந்து தப்பி ஓடிய பாரிஸ் முதலாளி வர்க்கத்தினருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஏளனமான பெயர். பிரஷ்யர்களுக்கு எதிராக தீவிரமாகப் போராடிய பிரெஞ்சுக் கொரில்லா வீரர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட *francs-tireurs* ("சுதந்திரமான சுடுபவர்கள்") என்ற பெயருடன் இப்பெயரை ஒப்பிடும் பொழுது சிலேடையும் காணப்படும்.—105.

80 கோப்லென்ஸ்—ஜெர்மனியில் உள்ள நகரம், 18ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது நாட்டைத் துறந்து வந்த முடியாட்சிக்கு ஆதரவான பிரபுக்கள் வசித்த இடம், புரட்சிகரமான பிரான்சை எதிர்த்து படையெடுப்பு தயாரிக்கப்படும் இடம். இங்கே அமைக்கப்பட்ட அகதிகள் அரசாங்கத்துக்குப் பதினாறாம் லுயீயின் முன்னாள் அமைச்சரும் தீவிர பிற்போக்காளருமான டெ காலோன் தலைமை தாங்கினார்.—106.

- 81 ஷுவான்கள் — பிரெட்டனியிலிருந்து திரட்டப்பட்ட வெர்சேய் இராணுவத்தின் முடியாட்சி ஆதரவுப் பிரிவினருக்கு கம்யூன்வாதிகளால் கொடுக்கப்பட்ட பெயர். 18ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் நடைபெற்ற பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது வடமேற்கு பிரான்சில் வெடித்த எதிர்ப்புரட்சிக் கலகத்தில் கலந்து கொண்டவர்களுடன் ஒப்புமை மூலம் இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டது.—107.
- 82 1871 மார்ச் 18ல் பாரிசில் ஏற்பட்ட பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சி பாரிஸ் கம்யூனை நிறுவுவதற்கு இட்டுச் சென்றது. அதன் தாக்கத்தில் வியோன், மார்சேய் மற்றும் இதர பிரெஞ்சு நகரங்களிலும் கம்யூனைப் பிரகடனம் செய்வதற்காக புரட்சிகள் வெடித்தன. ஆனால் மக்கள் திரளினரின் கிளர்ச்சிகள் அரசாங்கத் துருப்பு களால் கொடூரமாக ஒடுக்கப்பட்டன.—109.
- 83 இராணுவ நீதிமன்றங்களின் நடைமுறை பற்றிய சட்டத்தின்படி (இது டியூஃபோரால் தேசிய சபையில் கொண்டு வரப்பட்டது) எந்தவொரு வழக்கும் 48 மணி நேரத்திற்குள்ளாக விசாரிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது, தீர்ப்பு நிறைவேற்றப்பட வேண்டியிருந்தது.—110.
- 84 பிரிட்டனும் பிரான்சும் 1860 ஜனவரி 23ல் கையெழுத்திட்ட வர்த்தக ஒப்பந்தம் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. அதன்படி பிரான்ஸ் அதற்கு முன்னர் பின்பற்றிய தடுப்பு சுங்கக் கொள்கையைக் கைவிட்டது. சுங்க வரிகளைக் கொண்டு வந்தது; இதன் விளைவாக பிரிட்டிஷ் சரக்குகள் பிரெஞ்சுச் சந்தைகளில் ஏராளமாகக் குவிந்தன, பிரான்சின் உள்நாட்டுச் சந்தைகளில் போட்டி அதிகரித்தது; இது பிரெஞ்சுத் தொழிலதிபர்கள் மத்தியில் அதிருப்தியை ஏற்படுத்தியது.—113.
- 85 அடிமைகளைக் கொண்ட ரோமானிய குடியரசில் கி. மு. முதல் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட நெருக்கடியின் வெவ்வேறு கட்டங்களின் போது நடைபெற்ற பயங்கர ஆட்சியும் இரத்தக் கிளறியும் இங்கே குறிப்பிடப்படுகின்றன. ஸூல்லாவின் சர்வாதிகாரம் (கி.மு. 82—79). முதலாவது மற்றும் இரண்டாவது ரோம் நகரத்தின் மும் மூர்த்திகள் (ரோமானிய தளபதிகளின் சர்வாதிகாரம்) —பாம்பி, சீசர், கிராஸ்ஸஸ் (கி.மு. 60—53) மற்றும்

- ஆக்டவியனஸ், அன்டோனி, லெப்பிடஸ் (கி.மு. 43—36).—117.
- 86 *Journal de Paris* (“பாரிஸ் பத்திரிகை”)—முடியாட்சி-ஆர்வியான்வாத ஆதரவு வார இதழ்; 1867 முதல் பாரிசிலிருந்து வெளியிடப்பட்டது.—118.
- 87 பிரிட்டனுக்கும் அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிற்கும் இடையே யுத்தம் நடைபெற்ற பொழுது, 1814 ஆகஸ்டில் பிரிட்டிஷ் துருப்புகள் வாஷிங்டனைக் கைப்பற்றி கப்பி தோலியம், வெள்ளை மாளிகை மற்றும் இதர கட்டிடங் களைக் கொளுத்தின.
- 1860 அக்டோபரில் பிரிட்டனும் பிரான்சும் சீனா வுக்கு எதிராக நடத்திய காலனியாதிக்க யுத்தத்தின் போது ஆங்கில மற்றும் பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் பீகிங் போக்குப் பக்கத்திலிருந்த, சீனக் கலைச் செல்வங்கள் நிறைந்த கோடைக்கால அரண்மனையைக் கொள்ளையடித்து விட்டுப் பிறகு அதைக் கொளுத்தின.—120.
- 88 பிரிட்டோரியன்கள்—பண்டைக்கால ரோம் நகரத்தில் சக்கரவர்த்தி அல்லது தளபதியின் மெய்க் காவற்படையினருக்குப் பெயர். இவர்கள் உள்நாட்டுக் கலவரங்களில் அடிக்கடி பங்கெடுத்தனர், சில சமயங்களில் தாங்கள் விரும்பியவர்களை ஆட்சி பீடத்தில் வைப்பதும் உண்டு. கூலிக்காக உழைக்கின்ற இராணுவ கோஷ்டிகளின் அத்துமீறல்களையும் சர்வாதிகாரத்தையும் குறிப்பதற்கு இச்சொல் பயன்படுகிறது.—123.
- 89 1849 ஜனவரி—பிப்ரவரியின் போது தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரஷ்ய பிரதிநிதிகள் சபைக்கு மார்க்ஸ் பிரெஞ்சு உதாரணத்தை (குறிப்பு 48ஐப் பார்க்க) பின்பற்றி “chambre introuvable” என்ற பெயரைத் தருகிறார். அதில் உயர்குடியினரான, சலுகை பெற்ற “கனவான்களின் சபையும்” இரண்டாவதாக ஒரு சபையும் இருந்தன. இரண்டாவது சபைக்கு இரண்டு கட்டங்களில் தேர்தல்கள் நடைபெறும், அவற்றில் “சுதந்திரமான பிரஷ்யர்கள்” என்று சொல்லப்படுபவர்கள் மட்டுமே பங்கெடுக்க முடியும். இரண்டாவது சபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிஸ்மார்க் ஜன்கர்களின் அதிதீவிர வலதுசாரிக் கோஷ்டிக்குத் தலைவராக இருந்தார்.—124.

- 90 1871 மே 28ந் தேதி விட்ரூயிற்றுக் கிழமை என்ற கிறிஸ்துவப் பண்டிகை நாளாயிருந்தது.—126.
- 91 *The Daily News* (“தினசரி செய்திகள்”)—ஆங்கில மிதவாதப் பத்திரிகை, தொழில்துறை முதலாளி வர்க்கத்தின் கருத்துக்களை வெளியிட்டது; இப்பெயரில் 1846 முதல் 1930 வரை லண்டனில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.—130.
- 92 *Le Temps* (“காலம்”)—பிரெஞ்சுப் பழமைவாதத் தினசரி, பெரிய முதலாளி வர்க்கத்தின் பத்திரிகை, 1861 முதல் 1943 வரை பாரிசில் பிரசுரிக்கப்பட்டது.—130.
- 93 *The Evening Standard* (“மாலைக் கொடி”)—*The Standard* என்ற ஆங்கில பழமைவாதத் தினசரியின் மாலைப் பதிப்பு, 1857 முதல் 1905 வரை லண்டனில் வெளியிடப்பட்டது.—130.
- 94 இது கா. மார்க்சும் பி. எங்கெல்சும் எழுதிய கடிதமாகும்.—130.
- 95 *The Spectator* (“பார்வையாளன்”)—பிரிட்டிஷ் மிதவாதவாரப் பத்திரிகை, 1828 முதல் லண்டனில் வெளிவந்தது.—133.
- 96 அகிலத்தில் கற்பனையான பிளவுகள்—சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் (முதலாம் அகிலம்) பொதுக் குழுவின் இரகசிய சுற்றறிக்கை. இதன் முக்கிய கருத்து நிலைகளை கா. மார்க்ஸ் 1872 மார்ச் 5இல் பொதுக் குழுவின் அமர்வில் வெளியிட்டார். இதில் மார்க்சும் எங்கெல்சும் பக்கனின்வாதத்தை, வெகுஜன தொழிலாளர் இயக்கத்திற்கு விரோதமான குறுங்குழுவாதப் போக்குகளில் ஒன்றாக அம்பலப்படுத்தினார்கள் (தத்துவார்த்த ரீதியாகப் பின் தங்கிய நிலை, வெகுஜன புரட்சிகர இயக்கத்திலிருந்து விலகி நிற்பது, வறட்டுத்தனம் மற்றும் “புரட்சிகர” அதிகாரசுவாதம் முதலியன இதன் தன்மைகளாகும்), குறுங்குழுவாதத்தின் சமூக வேர்களை வெளிப்படுத்தினார்கள்; தொழிலாளி வர்க்கத்தின் மீதான குட்டி முதலாளித்துவ சூழலின் தாக்கம்தான் இந்த வேர்களின் அடிப்படையாகும். குறுங்குழுக்களுக்கு மாறாக தொழிலாளி வர்க்கம் தன் வெகுஜன புரட்சிகரஸ்தாபனத்தைப் பெற்றிருக்க வேண்டுமென மார்க்சும் எங்கெல்சும் கோடிட்டுக் காட்டினார்கள். எல்லா நாடு

களிலும் உள்ள பாட்டாளிகளின் உண்மையான, வீரஞ் செறிந்த ஸ்தாபனமாகிய அகிலம்தான் இத்தகைய ஸ்தாபனமாகும். பக்கூனின்வாதிகள் கோரியபடி பொதுக் குழுவின் பணிகளை வெறுமனே கடிதத் தொடர்பு மற்றும் புள்ளிவிவரக் காரியாலயமாக மாற்றுவது என்பது, சித்தாந்த ரீதியாக ஒற்றுமையான, கண்டிப்பான ஒழுங்குடன் கூடிய தன் ஸ்தாபனத்தை அமைப்பதைப் பாட்டாளி வர்க்கம் கைவிடுவதற்கு ஒப்பாகும். பொதுக் குழுவின் பணிகளைப் பற்றிய பிரச்சினை குறித்து மார்க்சும் எங்கெல்சும் நடத்திய போராட்டம் சாராம்சத்தில் பாட்டாளி வர்க்க கட்சியின் ஸ்தாபனக் கோட்பாடுகளுக்கான போராட்டமாகும். பொதுக் குழுவின் ஏகோபித்த முடிவிற்கேற்ப சுற்றறிக்கை 1872 மே இறுதியில் பிரெஞ்சு மொழியில் வெளியிடப்பட்டது.—134.

97 1850க்களின் இறுதியிலிருந்து பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர்களின் முக்கிய கோரிக்கைகளில் ஒன்று ஒன்பது மணி நேர வேலை நாளை அமல்படுத்த வேண்டும் எனும் கோரிக்கையாக இருந்தது. 1871 மேயில் நியூகேசலில் கட்டுமான மற்றும் இயந்திர நிர்மாணத் தொழிலாளர்களின் பெரும் வேலைநிறுத்தம் துவங்கியது; ஒன்பது மணி வேலை நேரக் கழகம் இதற்குத் தலைமை தாங்கியது; இது தொழிற்சங்கங்களில் சேராத தொழிலாளர்களை முதன்முதலாக போராட்டத்தில் ஈடுபடுத்தியது. பிரிட்டனுக்குள் கருங்காலிகள் கொண்டு வரப்படாமல் தடுக்க உதவுமாறு இக்கழகத்தின் தலைவர் பார்னெட் அகிலத்தின் பொதுக் குழுவுக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அகிலத்தின் பொதுக் குழு அளித்த தீவிர ஆதரவின் பயனாய் கருங்காலிகளை அழைத்து வரும் முயற்சி குலைக்கப்பட்டது. 1871 அக்டோபரில் நியூகேசல் வேலை நிறுத்தம் தொழிலாளர்களின் வெற்றியில் முடிந்தது: 54 மணி நேர வேலை வாரம் அமல்படுத்தப்பட்டது.—136.

98 1871 செப்டெம்பரில் லண்டனில் அகிலத்தின் மூடிய மாநாட்டை நடத்த வேண்டுமென்ற எங்கெல்சின் ஆலோசனையை 1871 ஜூலை 25ல் பொதுக் குழு ஏற்றது. இது முதல் மார்க்சும் எங்கெல்சும் மாநாட்டிற்கான ஸ்தாபன மற்றும் தத்துவார்த்த தயாரிப்புப் பணியில் பெரிதும் ஈடுபட்டனர். இவர்கள் நிகழ்ச்சி நிரல்களையும் தீர்மான நகல்களையும் தயாரித்தனர்; இவை

பொதுக் குழுவின் அமர்வுகளில் விவாதிக்கப்பட்டு, பின் லண்டன் மாநாட்டின் முன் வைக்கப்பட்டன.—137.

- 99 முதலாம் அகிலத்தின் யாசெல் காங்கிரஸ் 1869 செப்டெம்பர் 6—11ல் நடந்தது. தேசிய மற்றும் சர்வதேச அளவில் தொழில்துறை சங்கங்களை ஒன்றிணைப்பது, அகிலத்தை ஸ்தாபன ரீதியாக வலுப்படுத்துவது, பொதுக் குழுவின் அதிகாரங்களை விரிவுபடுத்துவது சம்பந்தமான முடிவுகள் இதில் எடுக்கப்பட்டன. அடுத்த காங்கிரஸ் 1870ல் பாரிசில் நடைபெற வேண்டியிருந்தது.—137.
- 100 1865 செப்டெம்பர் 25—29ல் நடந்த லண்டன் மாநாடு இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது.—137.
- 101 1871 மே 20ந் தேதியிடப்பட்ட மூல் ஃபாவ்ரின் சுற்றறிக்கையில், பிரான்சிலிருந்து வெளியே சென்ற கம்யூன்வாதிகளை சாதாரண குற்றவாளிகளாக கைது செய்து திருப்பியனுப்புமாறு ஐரோப்பிய அரசாங்கங்களிடம் கோருமாறு அயல்நாடுகளிலிருந்த பிரெஞ்சு ராஜதந்திரத் தூதுவர்களுக்கு கூறப்பட்டிருந்தது. பிரெஞ்சு தேசிய சபையின் விசேஷ கமிஷனால் உருவாக்கப்பட்டு 1872 மார்ச் 14ல் ஏற்கப்பட்ட சட்ட நகல் டியூஃபோரால் முன்மொழியப்பட்டது. சட்டப்படி, அகிலத்தில் சேர்ந்திருந்தவர்களை சிறைத் தண்டனை எதிர்நோக்கி காத்திருந்தது.—138.
- 102 தொழிலாளர் இயக்கத்திற்கு எதிராக கூட்டாகப் போராடுவதற்காக பிஸ்மார்க்கும் ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரிய சான்ஸலர் பேஸ்டும் 1871 கோடைகாலத்தில் கூட்டு நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டனர். 1871 ஜூன் 17ல் பேஸ்டிற்கு அனுப்பிய நினைவுக் குறிப்பில் பிஸ்மார்க், ஜெர்மனியிலும் பிரான்சிலும் அகிலத்தின் நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட நடவடிக்கைகளைப் பற்றி அறிவித்திருந்தார். 1871 ஆகஸ்டில் காஷ்டைனில் நடந்த ஜெர்மன் மற்றும் ஆஸ்திரியச் சக்கரவர்த்திகளின் சந்திப்பிலும் பின் 1871 செப்டெம்பரில் ஸால்த்ஸ்பர்கிலும், அகிலத்திற்கு எதிரான கூட்டுப் போராட்ட நடவடிக்கைகளைப் பற்றிய பிரச்சினை விசேஷ விவாதத்திற்காக முன்வைக்கப்பட்டது. இத்தாலிய அரசாங்கம் அகிலத்திற்கு எதிரான பொதுத் தாக்குதலில் இறங்கியது. 1871 ஆகஸ்டில் நேபிள்ஸ் கிளை உடைக்கப்பட்டதிலும் அகிலத்தின்

உறுப்பினர்களை, குறிப்பாக தி. கூனோவை வேட்டையாடுவதிலும் இது வெளிப்பட்டது.

1871 வசந்தத்திலும் கோடையிலும் ஸ்பானிஷ் அரசாங்கம் தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்கள் மற்றும் அகிலத்தின் கிளைகளுக்கு எதிராக அடக்குமுறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது; இதனால் ஸ்பானிஷ் பெடரல் கவுன்சிலின் உறுப்பினர்கள் மோரா, மொராகோ, லொரேன்த்தோ ஆகியோர் லிஸ்பனுக்கு வெளியேறும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டார்கள்.—138.

- 103 லண்டன் மாநாடு மார்க்சின் முன்மொழிவின்படி, இங்கிலாந்துக்கான பெடரல் கவுன்சிலை ஏற்படுத்தும்படி பொதுக் குழுவுக்கு கட்டளையிட்டது, ஏனெனில் 1871 இலையுதிர்க்காலம் வரை பொதுக் குழுவே இத்தகைய கவுன்சிலின் பணியை நிறைவேற்றி வந்தது. 1871 அக்டோபரில் அகிலத்தின் பிரிட்டிஷ் கிளைகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டு பிரிட்டிஷ் பெடரல் கவுன்சில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் ஆரம்பம் முதலே சீர்திருத்தவாதிகளின் குழு ஒன்று இதன் தலைமையில் இடம் பிடித்தது; ஹைல்ஸ் தலைமையிலான இக்குழு பொதுக் குழுவுக்கு எதிராயும், அயர்லாந்து பிரச்சினையில் இது கடைபிடிக்கும் பாட்டாளி வர்க்க சர்வதேசியவாதக் கொள்கைக்கு எதிராயும் போராடியது. தமது போராட்டத்தில் ஹைலகும் மற்றவர்களும் ஸ்விட்சர்லாந்தின் அராஜகவாதிகள், அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டிலிருந்த முதலாளித்துவ-சீர்திருத்தவாதச் சக்திகள் போன்றவர்களுடன் கூட்டு சேர்ந்தனர். ஹேக் காங்கிரசிற்குப் பின் பிரிட்டிஷ் பெடரல் கவுன்சிலின் சீர்திருத்தவாதப் பிரிவு காங்கிரசின் முடிவுகளை ஏற்க மறுத்து, பக்கூனின்வாதிகளுடன் சேர்ந்து பொதுக் குழு மற்றும் மார்க்சிற்கு எதிராக அவதூறு பிரச்சாரத்தைக் கட்டவிழ்த்து விட்டது. பிரிட்டிஷ் கவுன்சிலின் மற்றொரு பகுதி மார்க்சையும் எங்கெல்சையும் தீவிரமாக ஆதரித்து மேற்கூறியவர்களுக்கு எதிராகப் போராடியது. 1872 டிசம்பரின் ஆரம்பத்தில் பிரிட்டிஷ் பெடரல் கவுன்சிலில் பிளவேற்பட்டது; ஹேக் காங்கிரசின் முடிவுகளை ஏற்றுக் கொண்ட பகுதி பிரிட்டிஷ் பெடரல் கவுன்சிலாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது, இது பொதுக் குழுவுடன் (இதன் இருப்பிடம் நியூயார்க்கிற்கு மாற்றப்பட்டது) நேரடித் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டது. அகிலத்தின் பிரிட்டிஷ் சம்மேளனத்தைத்

நவாதிக்கள் செயல்
 டைமுறையில் 1874
 அகிலம் தன் நடவடிக்கை
 பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர்
 தற்காலிகமாக வெற்றி
 தன் நடவடிக்கையை நிறுத்த

தன் லண்டன் மாநாட்டின் 2 வது
 (முதல்) கவுன்சில்களின் பெயர்களைப்
 பகுமுவாதக் குறிப்பிடப்படுகிறது. இது
 விதித்தது.—140.

எல்லா ஸ்லாவ் நண்பர்
 பிப்ரவரி 15ல் "கோலக்
 குஷ்ய, போலந்து மற்றும் எல்லை இங்கு குறிப்
 களுக்கும்" என்ற பக்கனின் அறிக்கை
 பிடப்படுகிறது. இது 1862 பிப்ரவரி 15ல் "கோலக்
 கலில்" பிற்சேர்க்கையாக வெளியிடப்பட்டது.
 கோலக்கல் ("மணி") குஷ்ய புரட்சிகர-ஜன
 நாயகப் பத்திரிகை; 1857—1867ல் அ. இ. ஹெர்த்ஸன்,
 நி. பி. ஓகரியோவால் குஷ்ய மொழியில் வெளியிடப்
 பட்டது; 1868—1869ல் பிரெஞ்சு மொழியில் குஷ்ய பிற்
 சேர்க்கைகளுடனும் வெளிவந்தது; 1865 வரை லண்ட
 னிலும் பின் ஜிளீவாலும் வெளிவந்தது.—141.

106 சமாதானம் மற்றும் கழகம்—முதலாளித்துவ-
 அமைதிவாத ஸ்தாபனம்; இது 1867ல் ஸ்விட்சர்லாந்
 தில் சில குட்டி முதலாளித்துவ மற்றும் முதலாளித்துவக்
 குடியரசுகளாலும் வெளிவந்தது; 1865 வரை லண்ட
 னிலும் பின் ஜிளீவாலும் வெளிவந்தது.—141.

107 முதலாம் அகிலத்தின் பிரஸ்ஸல்ஸ் காங்கிரஸ் 1868 செப்
 டெம்பர் 6—13ல் நடைபெற்றது. இருப்புப் பாதைகள்,
 இயற்கை செல்வங்கள், சுரங்கங்கள், காடுகள் மற்றும்
 உழும் நிலம் ஆகியவற்றை கொத்துக் கொத்தாகும் உ
 சியம் பற்றிய முக்கிய தீர்மானம் இதில் நிறைவேற்
 பட்டது. 8 மணி நேர வேலை நாள், இயந்திரங்க
 பயன்படுத்துதல், சமாதானம் மற்றும் சுதந்திரக்
 தின் 1868ம் ஆண்டு பெர்ன் காங்கிரஸின்
 உறவுமுறை ஆகியவற்றைப் பற்றிய தீர்மான
 காங்கிரஸ் ஏற்றது.—141.

* குறிப்பி

தாய்...
 குறிப்பிடப்படு
 க்குள் நிராக
 திவிருந்து
 வதேசக்

பப்

1868 செப்டெம்பரில் கழக குழுபுற
மற்றும் சுதந்திரக் குழுபுற
தான் உருவாக்கிய சமநிலைப்படுத்த
திட்டத்தை ("வர்க்கங்களை
தார ரீதியாக சமநிலைப்படுத்த
சரிமையையும் ஒழித்துக் கட்டு
வேற்ற பெரும்பாலான வாக்குகள்
கிறது. பெரும்பாலான வாக்குகள்
ரிக்கப்பட்ட பின் பக்கின சமாதான
வெளியேறி நிறுவினார்.—141.

109 முதலாம் அகிலத்தின் ஜிவா காங்கிரஸ்
டெம்பர் 3—8ல் நடந்தது. இதுதான் சர்வதே
வாளர் சங்கத்தின் கொண்டனர். மார்க்சா
பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர். மாத்ர
ரிக்கப்பட்ட "தற்காலிக மத்திய கவுன்சில்
களுக்கு தனிப்பட்ட பொதுக் குழுவின் அதிகார
கட்டளைகள் வாக்கப்பட்டது; இதன் பெரும்பாலான
அறிக்கையாக காங்கிரசின் தீர்மானங்களாக ஊர்ஜித
அம்சங்கள் காங்கிரசின் விதிமுறைகள் மற்றும் தொழி
படுத்தப்பட்டன. ஜிவா காங்கிரஸ் சர்வதேசத் தொழி
வாளர் சங்கத்தின் நிறைவேற்றியது.—143.

110 1867 செப்டெம்பர் 2—8ல் நடைபெற்ற முதலாம் அறிக்கை
அகிலத்தின் லொசான் காங்கிரஸ் பொதுக் குழுவின் அறிக்கையையும்
கேட்டது; இவை தனிப்பட்ட நாடுகளில் தம் நிகழ்ச்சி
ஸ்தாபனங்கள் வலுவடைந்ததற்குச் சான்று பகர்ந்தன.
பொதுக் குழுவை மீறி புகுதோன்வாதிகள் உமையிலேயே
நிரலைதிணித்தனர்; கூட்டுறவு, பெண்கள் உழைப்புகளால்
பற்றிய பிரச்சினைகளும் மற்ற சில தனிப் பிரச்சினை
களும் இரண்டாம் குழு முறையாக விவாதிக்கப்பட்டன;
இவை பொதுக் குழு முனைகளைப் பற்றிய விவாதத்தி
முக்கியமான பிரச்சினைகளைப் புகுதோன்வாதிகளால்
விடுத்து காங்கிரசின் கவனத்தை ஆனால் இவர்களால் அகிலத்
தீர்மானங்களில் ஒருசிலவற்றை புரட்சிவாதிகள் கொள்ள
நிறைவேற்ற முடிந்தது. தம் கரங்களில் எடுத்துக் கொள்ள
தின் தலைமையைத் தம் கரங்களில் எடுத்துக் கொள்ளப்
முடியவில்லை. காங்கிரஸ் அதே உறுப்பினர்களைப்

பொதுக் குழுவுக்கு மீண்டும் தேர்ந்தெடுத்தது, லண்டனில் அதன் இருப்பிடமும் அப்படியே விட்டு வைக்கப்பட்டது.—143.

- 111 நெச்சாயெவ் வழக்கு இரகசிய புரட்சி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டதாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட மாணவர்களின் மீதான இவ்வழக்கு 1871 ஜூலை—ஆகஸ்டில் பீட்டர் ஸ்பர்கில் நடந்தது. 1869லேயே நெச்சாயெவ் பக்கூனினுடன் தொடர்பேற்படுத்திக் கொண்டார், சில ருஷ்ய நகரங்களில் “மக்கள் பழிவாங்கல்” என்ற சதி ஸ்தாபனத்தைத் தோற்றுவிக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்; இதில் “முழுமுதல் அழிவு” பற்றிய அராஜகவாதக் கருத்துக்கள் பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டன. புரட்சிகர மன நிலையைக் கொண்ட மாணவர்களும் பஸ்தோற்ற அறிவுத் துறையினரின் பிரதிநிதிகளும் நெச்சாயெவ் ஸ்தாபனம் ஜாரிச ஆட்சியைக் கடுமையாக விமரிசிப்பதாலும் இந்த ஆட்சிக்கு எதிரான கடும் போராட்ட அறைகூவல்களாலும் கவரப்பட்டு இந்த ஸ்தாபனத்தில் சேர்ந்தனர். பக்கூனிவிடமிருந்து பெற்ற “ஐரோப்பிய புரட்சி கர சங்கத்தின் பிரதிநிதி என்ற அத்தாட்சியைப் பயன்படுத்தி நெச்சாயெவ், தன்னை அகிலத்தின் பிரதிநிதியாகக் காட்டி, அதன் மூலம் தான் தோற்றுவித்த ஸ்தாபனத்தின் உறுப்பினர்களைக் குழப்பினார். 1871ல் நெச்சாயெவ் ஸ்தாபனம் கலைக்கப்பட்டது; நெச்சாயெவ் தன் லட்சியங்களை அடைவதற்காகப் பயன்படுத்திய அதிசாகச முறைகள் வழக்கின் போது அம்பலப்படுத்தப்பட்டன.

நெச்சாயெவ் வழக்கைப் பற்றி சுருக்கமான அறிக்கை தயாரிக்குமாறு லண்டன் மாநாடு உத்தீனுக்கு கட்டளையிட்டது. அறிக்கைக்குப் பதிலாக உத்தீன் 1872 ஆகஸ்டு இறுதியில், அகிலத்துக்கு விரோதமான பக்கூனின் மற்றும் நெச்சாயெவின் நடவடிக்கை பற்றிய இரகசிய விரிவுரையை அகிலத்தின் ஹேக் காங்கிரசிற்காக மார்க்சிற்கு அனுப்பினார்.—149.

- 112 *Le Progrès* (“முன்னேற்றம்”) — பக்கூனின்வாதப் பத்திரிகை, கில்யோமைப் பதிப்பாசிரியராகக் கொண்டு 1868 டிசம்பர் முதல் 1870 ஏப்ரல் வரை பிரெஞ்சு மொழியில் லோக்கலில் வெளிவந்தது.—149.

- 113 *L'Égalité* (“சமத்துவம்”) — ஸ்விட்சர்லாந்தின் வார இதழ்; அகிலத்தின் ரொமான்ஸ் சம்மேளனத்தின் பத்

- திரிகை; ஜினீவாவில் 1868 டிசம்பர் முதல் 1872 டிசம்பர் வரை பிரெஞ்சு மொழியில் வெளிவந்தது. சில காலம் பக்கூனினின் செல்வாக்கின் கீழிருந்தது. 1870 ஜனவரியில் பக்கூனின்வாதிகளைப் பதிப்பாசிரியர் குழுவினருந்து வெளியேற்றுவதில் ரொமான்ஸ் பெடரல் கவுன்சில் வெற்றி பெற்றது; இதற்குப் பின் இப்பத் திரிகை பொதுக் குழுவின் கொள்கையைப் பின்பற்ற ஆரம்பித்தது.—149.
- 114 *Le Travail* (“உழைப்பு”) — பிரெஞ்சு வார இதழ், அகிலத்தின் பாரிஸ் கிளைகளின் பத்திரிகை, 1869 அக்டோபர் 3 முதல் டிசம்பர் 12 வரை பாரிசில் வெளிவந்தது.—150.
- 115 பொது நலக் கழகம்—1464ம் ஆண்டின் இறுதியில் பிரான்சில் தோன்றிய நிலப்பிரபுத்துவ மேல்மட்டத்தினரின் கூட்டு, இக்கூட்டு பிரான்சை ஒரே மைய அரசாக இணைக்கும் கொள்கைக்கு (லுயீ பதினொன்றாவது இதைப் பின்பற்றினார்) எதிரானது. இக்கழகத்தின் உறுப்பினர்கள் பிரான்சின் “பொது நலத்திற்கான” போராட்ட வீரர்கள் எனும் பதாகையின் கீழ் போராடினார்கள்.—150.
- 116 *La Solidarité* (“ஒருமைப்பாடு”) — பக்கூனின்வாத வார இதழ்; 1870 ஏப்ரல்—செப்டெம்பரில் நெவ்ஷுடேலிலும் 1871 மார்ச்—மேயில் ஜினீவாவிலும் பிரெஞ்சு மொழியில் வெளிவந்தது.—152.
- 117 ஜினீவாவிலும் அதன் சுற்று வட்டங்களிலும் அக்காலத்தில் கடிகாரங்கள் மற்றும் ஆபரணங்களின் உற்பத்தி “பாக்டரி” (*La Fabrique*) என்று அழைக்கப்பட்டது; இது சிறிய மற்றும் பெரிய பட்டறைகளிலும் வீடுகளிலும் நடந்தது.—152.
- 118 1870 செப்டெம்பர் 5ல் உருவாக்கப்பட்ட “அகிலத்தின் கிளைகளுக்கு” என்ற வேண்டுகோள் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது. பக்கூனின்வாதிகள் ஜே. கில்யோம் மற்றும் கா. பிளாங்கால் தயாரிக்கப்பட்ட இது நெவ்ஷுடேலில் பத்திரிகையின் 22வது இதழின் பிற்சேர்க்கையாக வெளியானது.—154.
- 119 ஸெடான் அருகே ஏற்பட்ட தோல்வியைப் பற்றிய செய்தி கிடைத்ததும் லியோனில் எழுச்சி 1870 செப்டெம்பர் 4ல் ஆரம்பமானது. செப்டெம்பர் 15ம் தேதி

லியோனுக்கு வந்த பக்கூனின், இயக்கத் தலைமையைத் தன் கரங்களில் எடுத்துக் கொண்டு தன் அராஜகவாதச் செயல்திட்டத்தை நிறைவேற்ற முயன்றார். செப்டெம்பர் 28ல் அராஜகவாதிகள் ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை நிறைவேற்ற முயற்சித்தார்கள். குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைச் செயல்திட்டம் இல்லாததாலும் பக்கூனினுக்கும் மற்ற அராஜகவாதிகளுக்கும் தொழிலாளர்களுடன் தொடர்புகள் இல்லாததாலும் இம்முயற்சி தோல்வியுற்றது.—154.

- 120 ஷோ-டெ-ஃபோனில் நடந்த காங்கிரசில் அராஜகவாதிகளால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட பெடரல் கமிட்டியை ரொமான்ஸ் பெடரல் கமிட்டியாக அங்கீகரிக்குமாறு பக்கூனின்வாதியாகிய ரொபேன் 1870 ஏப்ரலில் பாரிஸ் பெடரல் கவுன்சிலிடம் வேண்டினார். ஸ்விட்சர்லாந்தில் நடைபெற்ற பிளவின் உட்பொருளைப் பொதுக் குழு பாரிஸ் பெடரல் கவுன்சிலின் உறுப்பினர்களுக்கு விளக்கிய பின், பொதுக் குழுவில் விவாதிக்கப்பட வேண்டிய இந்த விஷயத்தில் தலையிடத் தனக்கு உரிமையில்லை என்று பெடரல் கவுன்சில் தீர்மானித்தது.—156.
- 121 B. Malon, *La troisième défaite du prolétariat français*, Neuchâtel, 1871 (பி. மலோன், “பிரெஞ்சு பாட்டாளி வர்க்கத்தின் மூன்றாவது தோல்வி”, நெவ்ஷடேல், 1871).—157.
- 122 1871 ஆகஸ்டில் கலைக்கப்பட்ட சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் கூட்டணி என்ற ஜினீவா கிளைக்கு மாற்றாக பிரச்சார மற்றும் புரட்சிகர சோஷலிச நடவடிக்கைக் கிளை செப்டெம்பர் 6ல் தோன்றியது. இதை ஏற்படுத்த துவதில் இக்கிளையின் முன்னாள் உறுப்பினர்களாகிய ஜுக்கோவ்ஸ்கி, பெர்ரோன் முதலியவர்களோடு கூட ஒரு சில பிரெஞ்சு நாடுபெயர்ந்தோரும், உதாரணமாக ஜூ. கேத் மற்றும் பி. மலோன் பங்கேற்றனர்.—158.
- 123 *La Révolution Sociale* (“சமூகப் புரட்சி”)—வாரப் பத்திரிகை, 1871 அக்டோபர் முதல் 1872 ஜனவரி வரை பிரெஞ்சு மொழியில் ஜினீவாவில் வெளிவந்தது, 1871 நவம்பர் முதல்—அராஜகவாத ஜூரா சம்மேளனத்தின் அதிகார பூர்வமான பத்திரிகை.—158.
- 124 *Le Figaro* (“ஃபிகரோ”) — பிரெஞ்சு பிற்போக்குப் பத்திரிகை, 1854 முதல் பாரிசில் வெளிவருகிறது;

இரண்டாவது பேரரசின் அரசாங்கத்துடன் தொடர்புடைய தாயிருந்தது.

Le Gaulois ("கால்") — பழமைவாத-முடியாட்சிப் போக்குடைய தினசரி, பெரும் முதலாளி வர்க்கம் மற்றும் மேற்குடியினரின் பத்திரிகை, 1867 முதல் 1929 வரை பாரிசில் வெளிவந்தது.

Paris-Journal ("பாரிஸ் பத்திரிகை") — போலீசோடு தொடர்புடைய பிற்போக்குத் தினசரி; பாரிசில் 1868 முதல் 1874 வரை அன்ரீ டெ பேனால் வெளியிடப்பட்டது. அகிலம் மற்றும் பாரிஸ் கம்யூனைப் பற்றி அவதூறாக பிரச்சாரம் செய்தது.—159.

- 125 குறிப்பு 17ஐப் பார்க்க.
- 126 "மாநாட்டின் விசேஷ தீர்மானங்கள்" என்ற பிரிவின் 2வது தீர்மானம் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது; ஜெர்மன் தொழிலாளர்கள் தமது சர்வதேசியவாதக் கடமையை நிறைவேற்றினார்கள் என்று இது கூறுகிறது.—168.
- 127 *Qui Vive!* ("வருவது யார்!") 1871ல் லண்டனில் பிரெஞ்சு மொழியில் வெளிவந்த தினசரி; 1871ம் வருடப் பிரெஞ்சுக் கிளையின் பத்திரிகை.—168.
- 128 *Journal de Genève national, Politique et littéraire* ("ஜினீவா தேசிய, அரசியல் மற்றும் இலக்கியப் பத்திரிகை")—1826லிருந்து வெளியாகும் பழமைவாதப் பத்திரிகை.—175.
- 129 இகாரியன்கள் — "இகாரியாவுக்குப் பயணம்" எனும் நாவலை எழுதிய பிரெஞ்சுக் கற்பனாவாதக் கம்யூனிஸ்டான காபேயின் சீடர்கள்.—179.
- 130 மி. அ. பக்கூனின் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறார்.—181.
- 131 1871 ஜூன் 6ந் தேதி பிரெஞ்சு ராஜதந்திர பிரதிநிதிகளுக்கு அயல் விவகாரத் துறை அமைச்சர் அனுப்பிய சுற்றறிக்கை இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. இதில் மூல் ஃபாவர் அகிலத்திற்கு எதிராக கூட்டாகப் போராடுமாறு எல்லா அரசாங்கங்களுக்கும் அறைகூவல் விடுத்தார். டியூல்போரின் சட்ட நகலை (குறிப்பு 101ஐப் பார்க்க) பரிசீலித்த கமிஷன் சார்பாக 1872 பிப்ரவரி 5ல் சாகஸ் வெளியிட்ட அறிக்கையும் இங்கு குறிப்பிடப்படுகிறது.—181.

- 132 இங்கும் கீழும் மார்க்ஸ், ஜினீவா காங்கிரசால் ஏற்கப் பட்டு, லண்டனில் ஆங்கில மொழியில் வெளியான முதலாம் அகிலத்தின் விதிமுறைகளை மேற்கோள் காட்டுகிறார்.—184.
- 133 இது எழுத்துப் பிழை. பொது விதிமுறைகளின் 6வது ஷரத்து 1866ல் முதலாம் அகிலத்தின் ஜினீவா காங்கிரசில் ஏற்கப்பட்டது. பார்க்க: *Congrès ouvrier de l'Association Internationale des Travailleurs tenu à Genève du 3 au 8 septembre 1866*, Genève, 1866, pp. 13—14 ("1866 செப் டெம்பர் 3—8ல் ஜினீவாவில் நடந்த சர்வதேசத் தொழிலாளர் சங்கத்தின் நடப்புக் காங்கிரஸ்", ஜினீவா, 1866, பக்கங்கள் 13—14).—188.
- 134 தொழிலாளர் சம்மேளனம் 1871 இலையுதிர்க் காலத்தில் துரீனில் தோற்றுவிக்கப்பட்டு மாஜினீவா திகளின் செல்வாக்கின் கீழிருந்தது. 1872 ஜனவரியில் பாட்டாளி வர்க்கச் சக்திகள் இதிலிருந்து வெளியேறி பாட்டாளி விடுதலை சங்கத்தை ஏற்படுத்தின; இது பின்னர் அகிலத்தில் கிளையாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. 1872 பிப்ரவரி வரை இரகசிய போலீஸ் ஏஜெண்ட் தெர்த்தலாகி இந்தச் சங்கத்தின் தலைமைப் பதவியில் இருந்தான்.
- Il Proletario* ("பாட்டாளி")—1872 முதல் 1874 வரை துரீனில் வெளிவந்த இத்தாலிய பத்திரிகை; இது பொதுக் குழு மற்றும் லண்டன் மாநாட்டு முடிவுகளுக்கு எதிராக, பக்கனின்வாதிகளுக்கு ஆதரவாக எழுதியது.—188.
- 135 1871 நவம்பரில் முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதி ஸ்டெபனோனி "உலகப் புகுத்தறிவாளர் சங்கத்தை" தோற்றுவிக்கும் நகலை முன்மொழிந்தார்; இதன் செயல் திட்டம் முதலாளித்துவ ஜனநாயகக் கண்ணோட்டங்களும் குட்டி முதலாளித்துவ கற்பனாவாத சோஷலிசக் கருத்துக்களும் (சமூக பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக பயிர்த்தொழில் காலனிகளை ஏற்படுத்துவது, இன்ன பிற) கலந்த கலவையாக இருந்தது. தொழிலாளர்களின் கவனத்தை அகிலத்திலிருந்து திசை திருப்பி, இத்தாலியில் இதன் செல்வாக்கு பரவாமல் தடுப்பதுதான் இச் சங்கத்தின் லட்சியமாக இருந்தது; அதே சமயம் ஸ்டெபனோனி சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் கூட்டணிக்குத் தன் ஆதரவை வெளிப்படுத்தினார். மார்க்சம் எங்கெல்லாம் ஸ்டெபனோனியின் உண்மை நோக்கங்களையும்

அராஜகவாதிகளுக்கும் முதலாளித்துவ ஜனநாயகவாதிகளுக்கும் இடையிலான நேரடித் தொடர்புகளையும் அம்பலப்படுத்தியதும் இத்தாலிய தொழிலாளர் இயக்கத்தின் சில பிரமுகர்கள் ஸ்டெபனோனியின் திட்டத்தை எதிர்த்ததும் இத்தாலிய தொழிலாளர் இயக்கத்தை முதலாளி வர்க்க செல்வாக்கிற்கு உட்படுத்த ஸ்டெபனோனி செய்த முயற்சிகளைக் குலைத்தன.—202.

- 136 *Neuer Social-Demokrat* ("புதிய சமூக-ஜனநாயகவாதி") —1871 முதல் 1876 வரை பெர்லினில் வெளியான ஜெர்மன் பத்திரிகை; லஸ்ஸால்வாத சர்வபொது ஜெர்மன் தொழிலாளர் சங்கத்தின் பத்திரிகை; இது அகிலத்தின் மார்க்சியத் தலைமைக்கு எதிராயும் ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத் தொழிலாளர் கட்சிக்கு எதிராயும் போராடியது; பக்கூனின்வாதிகளையும் மற்ற பாட்டாளி வர்க்க எதிர்ப்புப் போக்குகளையும் ஆதரித்தது.—202.
- 137 இரண்டாவது பேரரசின் போலீஸ் தலைமையால் ஏற்படுத்தப்பட்ட குண்டர் கும்பல்கள் "வெள்ளைச் சட்டையினர்" எனப்பட்டனர். வர்க்கத் தன்மை இழந்த இக்குண்டர்கள் தம்மை தொழிலாளர்களென காட்டிக் கொண்டனர், ஆத்திரமூட்டும் போராட்டங்கள், ஆர்பாட்டங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தனர், உண்மையான தொழிலாளர் ஸ்தாபனங்கள் மீது அடக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட சாக்குபோக்குகளை ஏற்படுத்தினர்.—202.
- 138 அ. ஹாக்ஸ்த்காவுசனின் "*Veber den Ursprung und die Grundlagen der Verfassung in den ehemals slavischen Ländern Deutschlands im allgemeinen und des Herzogthums Pomern im besondern*" ("பொதுவாக முந்தைய ஸ்லாவ் பிரதேசங்களில், குறிப்பாக பொமரேனியா எனும் கோமகன் ஆட்சி எல்லையில் சமூக அமைப்பின் தோற்றம் மற்றும் அடிப்படைகளைப் பற்றி") என்ற நூல் இங்கே குறிப்பிடப்படுகிறது. இது 1842ல் பெர்லினில் வெளிவந்தது.—211.
- 139 இத்தாலியில் புரட்சியை ஒடுக்குவதற்காக பிரெஞ்சுத் துருப்புகள் அந்நாட்டிற்கு அனுப்பப்படுவதை எதிர்த்து 1849 ஜூன் 13ல் மலைக் கட்சி எனும் குட்டி முதலாளித்துவ கட்சி பாரிசில் அமைதியான எதிர்ப்பு ஆர்பாட்டத்தை நடத்தியது. இந்த ஆர்பாட்டம் துருப்புகளால் கலைக்கப்பட்டது. மலைக் கட்சியின் பல தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டனர், நாடு கடத்தப்பட்டனர் அல்லது தாமாகவே பிரான்சிலிருந்து வெளியேறும்படி கட்டாயப்படுத்தப்பட்டனர்.—213.

பெயர்க் குறிப்பகராதி

- அலெக்சாந்தர் (இரண்டாவது) (1818—1881)—ருஷ்யாவின் சக்கரவர்த்தி (1855—1881).—44.
- அலெக்சாந்திரா (1844—1925)—டென்மார்க்கின் அரசான ஒன்பதாவது கிறிஸ்டியனுடைய மகள், 1863ல் வேல்ஸ் இளவரசரைத் திருமணம் செய்து கொண்டாள் (அவர் 1901ல் ஏழாம் எட்வார்டு என்ற பட்டத்துடன் இங்கிலாந்தின் அரசரானார்).—73.
- ஆஃபர் [Affre], டெனீ ஒசுஸ்ட் (1793—1848)—பாரிஸ் மாநகர ஆர்ச்ச்பிஷ்ப்பு (1840—1848), 1848 ஜூனில் நடைபெற்ற புரட்சியின் போது அரசாங்கத் துருப்புகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். — 123.
- ஆர்லியான்கள்—பிரான்சில் அரச மரபு (1830—1848).—48, 100, 109.
- ஆவ்ரியாள் [Avrial], ஒசுஸ்டேன் (1840—1904)—பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் இயக்கப் பிரமுகர், இடதுசாரி புரூதோன்வாதி, அகிலத்தின் உறுப்பினர், பாரிஸ் கம்யூன் பிரமுகர், பின் நாடு துறந்தவர்.—169.
- உத்தீன், நிக்கலாய் இசாக்கவிச் (1845—1883)—ருஷ்யப் புரட்சியாளர், மாணவர் இயக்கத்தில் பங்கேற்றவர், நாடு பெயர்ந்தவர், அகிலத்தின் ருஷ்யக் கிளையை ஏற்படுத்தியவர்களில் ஒருவர், “நரோத்தநயே தியேலொ” (“மக்கள் லட்சியம்”) சஞ்சிகையின் பதிப்பாசிரியர்களில் ஒருவர் (1868—1870), பக்கூனின்வாதிகளுக்கு எதிராகப் போராடினார்; 1870க்களின் நடுப்பகுதியில் புரட்சி இயக்கத்திலிருந்து விலகினார்.—168.

- எக்கெரேன் [Heeckeren] ழோர்ழ் ஷார்ல் டாண்டே, பிரடி டெ (1812—1895)—பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, ருஷ்ய கவிஞரான அ.செ. பூஷ்கினைக் கொலை செய்தவர்; 1848ம் வருடத் திலிருந்து போனப்பார்ட்டிஸ்ட்; 1871 மார்ச் 22ந் தேதி பாரிசில் நடைபெற்ற எதிர்ப்புரட்சி நடவடிக்கை களை ஏற்பாடு செய்தவர்களில் ஒருவர்.—74.
- எர்வே [Hervé], எட்வார் (1835—1899)—பிரெஞ்சுக் கட்டுரை யாளர், *Journal de Paris* பத்திரிகையை நிறுவியவர்களில் ஒருவர், அதன் பிரதம ஆசிரியர், முதலாளி வர்க்க மிதவாதி, இரண்டாவது பேரரசின் வீழ்ச்சிக்குப் பிறகு ஆர்லியான்வாதி.—118.
- எஸ்பர்டேரொ [Espartero], பால்டொமேரொ (1793—1879)— ஸ்பானிஷ் ஜெனரல், இராஜியவாதி, முற்போக்குவாதி களின் கட்சித் தலைவர், ஸ்பெயின் பொறுப்பு அரசர் (1841-43), அரசாங்கத் தலைவர் (1854—1856).— 58.
- ஓரேல் டெ பலடின் [Aurelle de Paladines], லுயீ ழான் படல்ட் டெ (1804—1877)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், சமயபோதகர், 1871 மார்ச்சில் பாரிஸ் தேசியக் காவற்படையின் தலை மைத் தளபதி, 1871 தேசிய சபையின் உறுப்பினர்.— 60, 67, 70.
- ஓஸ்மான் [Hausmann], ழோர்ழ் எழேன் (1809—1891)— பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, போனப்பார்ட்டிஸ்ட், லேன் வட்டாரத்தின் தலைமை அதிகாரி (1853-70), பாரிஸ் நகரச் சீரமைப்பு வேலையை இயக்கினார்.—100, 121, 122.
- ஓவன் [Owen], ராயர்ட் (1771—1858)—மாபெரும் பிரிட்டிஷ் கற்பனாவாத சோஷலிஸ்டு.—179.
- ஓஜர் [Odger], ஜார்ஜ் (1820—1877)—பிரிட்டிஷ் தொழிற்சங் கங்களின் சீர்திருத்தவாதத் தலைவர்களில் ஒருவர், காலணிகள் தயாரிக்கும் தொழிலாளி, அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் (1864—1871) மற்றும் தலைவர் (1864—1867), 1871ல் பாரிஸ் கம்யூனை எதிர்த்தார், பொதுக் குழுவினருந்து விலகினார், பொதுக் குழு அவரை துரோகி என்று கண்டனம் செய் தது.—135, 145.
- ஃபாவர் [Favre], ழூல் (1809—1880)—பிரெஞ்சு வழக்குரை

ரூர், அரசியல்வாதி, மிதவாத முதலாளி வர்க்க குடியரசுவாதிகளின் தலைவர்களில் ஒருவர், வெளிநாட்டு அமைச்சராக இருந்த பொழுது (1870—1871) பாரிஸ் சரணாகதிக்கும் ஜெர்மனியுடன் சமாதான உடன்படிக்கைக்கும் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தினார், பாரிஸ் கம்யூனின் கொளையாளி, அகிலத்துக்கு எதிரான போராட்டத்தைத் தூண்டியவர்களில் ஒருவர்.—30, 51—55, 61, 66, 71, 76, 102, 112, 113, 131—133, 137, 181.

ஃபூரியே [Fourier], ஷார்ல் (1772—1837)—மாபெரும் பிரெஞ்சு கற்பனாவாத சோஷலிஸ்டு.—179.

ஃபெர்டினாண்டு (இரண்டாவது) (1810—1859) — நேபிளசின் அரசர் (1830-59), 1848ல் மெஸ்ஸினாவைக் குண்டு வீசித் தாக்கியதனால் பொம்பா அரசர் என்ற இகழ்ச்சியான பெயரைப் பெற்றார்.—57.

ஃபெர்ரீ [Ferry], மூல் பிரான்சுவா கமீல் (1832—1893)—பிரெஞ்சு வழக்குரைஞர், கட்டுரையாளர் மற்றும் அரசியல்வாதி, மிதவாத முதலாளி வர்க்க குடியரசுவாதிகளின் தலைவர்களில் ஒருவர், தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர், பாரிஸ் மாநகர மேயர் (1870—1871) புரட்சிகர இயக்கத்திற்கு எதிராக தீவிரமாகப் போராடினார், அமைச்சரவைத் தலைவர் (1880—1881 மற்றும் 1883—1885), காலனியாதிக்கைப்பற்றல் கொள்கையை நிறைவேற்றினார்.—55.

ஃபெர்ரே [Ferré], தியோஃபீல் ஷார்ல் (1845—1871)—பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர், பிளாங்கிவாதி, பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், பொதுப் பாதுகாப்பு கமிஷனின் உறுப்பினர், பின் தலைவர், கம்யூனின் உதவி பிராகி கியூட்டர், வெர்சேய் ஆட்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—159.

ஃபோக்ட் [Vogt], கார்ல் (1817—1895)—ஜெர்மன் இயற்கையியல் விஞ்ஞானி, கொச்சையான பொருள்முதல்வாதி, குட்டி முதலாளி வர்க்க ஜனநாயகவாதி; 1848—1849ல் ஜெர்மனியின் புரட்சியில் பங்கெடுத்தார்; 1850க்களிலும் 1860க்களிலும் நாடு பெயர்ந்து, லுயீ போனப்பார்ட்டிடம் கூலி வாங்கிக் கொண்டு அவருடைய இரகசிய ஏஜெண்டாக இருந்தார்.—211.

ஃபோக்ட் [Vogt], குஸ்தாவ் (1829—1901)—ஸ்விட்சர்லாந்தைச் சேர்ந்த பொருளாதார நிபுணர், முதலாளி வர்க்க

அமைதிவாதி; சமாதானம் மற்றும் சுதந்திரக் கழகத்தைத் தோற்றுவித்தவர்களில் ஒருவர்; கார்ல் ஃபோக்டின் சகோதரர்.—141.

ஃப்லூரான்ஸ் [Flourens], குஸ்தாவ் (1838—1871)—பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர், இயற்கையியல் விஞ்ஞானி, பிளாங்கி வாதி, 1870 அக்டோபர் 31 மற்றும் 1871 ஜனவரி 22 பாரிஸ் எழுச்சிகளின் தலைவர், பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், 1871 ஏப்ரலில் வெர்சேய் ஆட்களால் கொலை செய்யப்பட்டார்.—65, 72, 77.

கவெனியாக் [Cavaignac], லூயி் எழேன் (1802—1857)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், அரசியல்வாதி, மிதவாத முதலாளி வர்க்க குடியரசுவாதி, யுத்த அமைச்சர் (1848 மே—ஜூன்), பாரிஸ் தொழிலாளர்களின் ஜூன் மாத எழுச்சியை மிகக் கொடூரமான முறையில் ஒடுக்கியவர்; நிர்வாக அதிகாரத்தின் தலைவர் (1848 ஜூன் — டிசம்பர்).—123.

கனெஸ்கோ [GanESCO], கிரெகொரி (உத்தேசமாக 1830—1877)—பிரெஞ்சுப் பத்திரிகையாளர், ருமேனியாவில் பிறந்தவர், இரண்டாவது பேரரசின் போது போனப் பார்ட் ஆதரவாளர், பிறகு தியேர் அரசாங்கத்தை ஆதரித்தார்.—98.

காபே [Cabet], எத்தியேன் (1788—1856)—பிரெஞ்சுக் கட்டுரையாளர், சமாதான, கற்பனாவாதக் கம்யூனிசத்தின் முக்கியமான பிரதிநிதி, “இகாரியாவுக்குப் பயணம்” என்ற நூலை எழுதினார்.—131.

காமெலினா [Camélinat], லெஃபிரேன் (1840—1932)—பிரெஞ்சுத் தொழிலாளர் மற்றும் சோஷலிச இயக்கத்தின் பிரபல பிரமுகர், அகிலத்தின் பாரிஸ் கிளைகளின் தலைவர்களில் ஒருவர், பாரிஸ் கம்யூனில் பங்கேற்றவர்; 1920 முதல் பிரான்சின் கம்யூனிஸ்டுக் கட்சியின் உறுப்பினர்.—169.

காம்பெட்டா [Gambetta], லியோன் (1838—1882)—பிரெஞ்சு இராஜியவாதி, முதலாளி வர்க்கக் குடியரசுவாதி, தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் உறுப்பினர் (1870-71).—52.

காலிஃபே [Galliffet], காஸ்தோன் அலெக்சாந்தர் ஒகூஸ்ட்,

மாக்கிஸ் டெ (1830—1909)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், பாரிஸ் கம்யூனின் கொலையாளிகளில் ஒருவர்.—76, 78, 128—130.

காலியோஸ்ட்ரொ [Cagliostro], அலெசாந்திரோ (உண்மைப் பெயர் ஜூசேப்பே பல்சாமோ) (1743—1795)— இத் தாலிய அதிசாகசவாதி.—148.

காலோன் [Calonne], ஷார்ல் அலெக்சாந்தர் டெ (1734—1802) —பிரெஞ்சு இராஜியவாதி, 18ம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் ஏற்பட்ட பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது நாடுதுறந்த எதிர்ப்புரட்சி தலைவர்களில் ஒருவர்.—106.

கியோம் [Guillaume], ஜேம்ஸ் (1844—1916)—ஸ்விட்சர்லாந்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர், அகிலத்தின் உறுப்பினர், அதன் சில காங்கிரசுகளில் பங்கெடுத்தார்; பக்கூனின்வாதி; பிரிவினைவாத நடவடிக்கைக்காக அவர் ஹேக் காங்கிரசில் (1872) அகிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.—152, 154, 170, 191, 201.

கிஸோ [Guizot], பிரான்சுவா பியேர் கியோம் (1787—1874)—பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்க வரலாற்றாசிரியர் மற்றும் இராஜியவாதி, 1840 முதல் 1848 வரை நடைமுறையில் பிரான்சின் உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டுக் கொள்கையை உருவாக்கியவர்.—58, 59.

குவியோ [Guïod], அடோல்ப் ஸிமோன் (பிறப்பு 1805)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், 1870—1871ம் ஆண்டுகளில் பாரிஸ் முற்றுகையின் போது பீரங்கிப் படைப் பிரிவின் தலைவர்.—53.

குஸான்-மொன்தபான் [Cousin-Montauban], ஷார்ல் கியோம் மர் அபொலினேர் அன்டுவான், பிரபு டெ பலிகவோ (1796—1878)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், போனப்பார்ட்டிஸ்ட், 1860ல் சீனா மீது படையெடுத்த ஆங்கில-பிரெஞ்சுப் படைகளின் தளபதி, யுத்த அமைச்சர் மற்றும் அரசாங்கத் தலைவர் (1870 ஆகஸ்ட்—செப்டெம்பர்).—65.

கூகல்மன் [Kugelmann], லூட்விக் (1830—1902)—ஜெர்மன் மருத்துவர், 1848—1849ம் ஆண்டுகளின் ஜெர்மன் புரட்சியில் பங்கெடுத்தவர்; அகிலத்தின் உறுப்பினர், அதன் சில காங்கிரசுகளின் பிரதிநிதியாக இருந்தார்; மார்க்ஸ் குடும்பத்தின் நண்பர்.—210, 212—214.

கெட்லொகோன் [Coëtlogon], லூயீ ஷார்ல் எமனுவேயல், பிரபு டெ (1814—1886)—பிரெஞ்சு அதிகாரி, போனப்பார்ட்டி டிஸ்ட், 1871 மார்ச் 22ல் பாரிசில் எதிர்ப்புரட்சி நடவடிக்கையை ஏற்பாடு செய்தவர்களில் ஒருவர்.—74.

கொர்ச்சகோவ், அலெக்சாந்தர் மிஹாய்லவிச், இளவரசர் (1798—1883)—ருஷ்ய அரசியல்வாதி, இராஜியவாதி, வியன்னாவில் ருஷ்யாவின் அரசாங்கத் தூதர் வெளிநாட்டு அமைச்சர் (1856—1882).—44.

கொர்போன் [Corbon], குலோட் அன்தீம் (1808—1891)—பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, குடியரசுவாதி; அரசியல் நிர்ணய சபையின் உறுப்பினர் (1848—1849); பின் பாரிஸ் நகரத்தில் ஒரு வட்டத்தின் மேயர், தேசிய சபையின் உறுப்பினர்.—52.

சாகஸ் [Sacase], பிரான்சுவா (1808—1884)—பிரெஞ்சு அதிகாரி, முடியரசுவாதி, 1871 முதல் தேசிய சபையின் உறுப்பினர்.—181, 208.

சான்-சிமோன் [Saint-Simon], அன்ரீ (1760—1825)—மாபெரும் பிரெஞ்சு கற்பனாவாத சோஷலிஸ்டு.—148, 179.

சிமோன் [Simon], டூல் (1814—1896)—பிரெஞ்சு இராஜியவாதி, மிதவாத முதலாளி வர்க்க குடியரசுவாதி, பொதுக் கல்வி அமைச்சர் (1870—1873), பாரிஸ் கம்யூனாக்கு எதிரான போராட்டத்தைத் தூண்டியவர்களில் ஒருவர்; அமைச்சரவைத் தலைவர் (1876—1877).—66.

டம்ப்ரோவ்ஸ்கி [Dombrowski], யரஸ்லாவ் (1836—1871)—போலந்தைச் சேர்ந்த புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி, 1860க்களில் போலிஷ் தேசிய விடுதலை இயக்கத்தில் பங்கெடுத்தவர்; பாரிஸ் கம்யூனின் ஜெனரல், 1871 மே மாதத் தொடக்கத்திலிருந்து கம்யூன் படைகள் அனைத்தின் தலைமைத் தளபதி, தடையரண் சண்டைகளின் போது கொல்லப்பட்டார்.—99.

டர்புவா [Darbov], டோர்ழ் (1813—1871)—பிரெஞ்சு இறையியலாளர், 1863 முதல் பாரிஸ் மாநகரத்தின் ஆர்ச் பிஷ்ப்பு, 1871 மே மாதத்தில் பணயக் கைதியாக கம்யூன்வாதிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—19, 123.

டிபூஃபோர் [Dufaure], மூல் அர்மான் ஸ்தனிஸ்லா (1798—1881) —பிரெஞ்சு வழக்குரைஞர், இராஜியவாதி, ஆர்லியான் வாதி, உள்நாட்டுத் துறை (1848—1849), நீதித் துறை (1871—1873, 1875—1876 மற்றும் 1877—1879) ஆகியவற்றில் அமைச்சராகப் பணியாற்றினார், பாரிஸ் கம்யூனின் கொலையாளிகளில் ஒருவர், அமைச்சரவைத் தலைவர் (1876, 1877—1879).—65, 75, 108, 110, 111, 138, 181, 208.

டிபுரான் [Durand], குஸ்தாப் (பிறப்பு 1835)—பிரெஞ்சு பொற் கொல்லர், போலீஸ் ஒற்றர், 1871 அக்டோபரில் அம் பலப்படுத்தப்பட்டு அகிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப் பட்டார்.—162, 172.

டிபுவால் [Duval], எமீல் விக்தோர் (1841—1871) பிரெஞ்சுக் கரு மான், பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்தவர், முதலாம் அகிலத்தின் உறுப்பினர், தேசியக் காவற்படையின் மத்தியக் கமிட்டியிலும் பாரிஸ் கம்யூனிலும் உறுப்பினர், கம்யூன் தேசியக் காவற்படையின் ஜெனரல், 1871 ஏப்ரல் 4ல் வெர்சேய் துருப்புகளினால் கைது செய்யப்பட்டு பிறகு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—76.

டூவேய் [Douay], ஃபெலீக்ஸ் (1816—1879)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், ஸ்டோன் சண்டையின் போது கைது செய்யப்பட்டார், பாரிஸ் கம்யூனின் கொலையாளிகளில் ஒருவர், வெர்சேய் இராணுவத்தின் தளகர்த்தர்களில் ஒருவர்.—115.

டெமரே [Desmarest], — பிரெஞ்சுக் காவலாளி அதிகாரி, குஸ்தாப் ஃப்லுரான்சைக் கொன்ற நபர்.—77.

தமிஸியே [Tamisier], பிரான்சுவா லொரான் அல்ஃபோன்ஸ் (1809—1880)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், அரசியல்வாதி, குடியரசு வாதி; பாரிஸ் தேசியக் காவற்படையின் தளகர்த்தர் (செப்டெம்பர்—நவம்பர் 1870), 1871 தேசிய சபையின் உறுப்பினர்.—72.

தயஃபேர் [Taillefer] — போனப்பார்ட்டிஸ்ட் பத்திரிகையான *Étendard*ஐப் பிரசுரிப்பது சம்பந்தமான மோசடிகளில் பங்கெடுத்தவர்.—54.

தாசி்டஸ் [Tacitus], பப்ளியஸ் கர்னீலியஸ் (உத்தேசமாக கி.பி. 55—120)—பெரும் ரோமானிய வரலாற்றாசிரியர்;

“ஜெர்மனி”, “வரலாறு”, “ஆனல்ஸ்” எனும் நூல்களின் ஆசிரியர்.—118.

தியேர் [Thiers], அடோல்ப் (1797—1877)—பிரெஞ்சு முதலாளி வர்க்க வரலாற்றாசிரியர், இராஜியவாதி, ஆர்லியான்வாதி, நிர்வாக அதிகாரத் தலைவர், அமைச்சரவைத் தலைவர் (1871), குடியரசின் ஜனாதிபதி (1871—1873); பாரிஸ் கம்யூனின் கொலையாளிகளில் ஒருவர்.—15, 19, 20, 31, 50—52, 56, 58—60, 62—70, 73, 75—79, 82, 84, 95, 98, 101, 104—115, 118, 120, 122, 123, 127, 163, 203, 211.

தெர்த்ஸாகி [Terzaghi], கார்லொ (உத்தேசமாக, பிறப்பு 1845)—இத்தாலிய வழக்குரைஞர், துரீனில் “பாட்டாளி விடுதலை” என்ற தொழிலாளர் சங்கத்தின் செயலாளர், 1872ல் போலீஸ் ஒற்றரானார்.—188.

தெஸ் [Theisz], அல்பேர் (1839—1880)—பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி, புருதோன்வாதி, பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், நாடு பெயர்ந்தவர், பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர், இதன் பொருளாளர் (1872).—163, 169.

தைழர் (தமெர்லான்) (1336—1405)—மத்திய ஆசியாவைச் சேர்ந்த தளகர்த்தர், நாடுபிடித்தவர், கிழக்கே பரவலான அரசை ஏற்படுத்தியவர்.—77.

தொமா [Thomas], கிலெமான் (1809—1871)—பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, ஜெனரல், மிதவாத முதலாளி வர்க்க குடியரசு வாதி; பாரிசில் 1848 ஜூன் எழுச்சியை நசுக்குவதில் பங்கெடுத்தார்; பாரிஸ் தேசியக் காவற்படையின் தளகர்த்தர் (1870 நவம்பர்—1871 பிப்ரவரி), நகரத்தின் தற்காப்பைத் துரோகமான முறையில் சீர்குலைத்தார், 1871 மார்ச் 18ந் தேதியன்று எழுச்சியில் இறங்கிய படைவீரர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—70—73, 79, 110, 112, 114.

தொலேன் [Tolain], அன்ரீ லூயீ (1828—1897)—பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி, உலோகச் செதுக்குத் தொழிலாளி, வலது சாரிப் புருதோன்வாதி, அகிலத்தின் பாரிஸ் கிளையின் தலைவர்களில் ஒருவர், அகிலத்தின் லண்டன் மாநாடு (1865) மற்றும் சில காங்கிரசுகளின் பிரதிநிதி, 1871 தேசிய சபையின் உறுப்பினர்; பாரிஸ் கம்யூனின் போது வெர்சேயின் தரப்புக்கு மாறியபடியால் அகிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.—78.

த்ரொஷூ [Trochu], லுயீ மூல் (1815—1896)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், அரசியல்வாதி, ஆர்லியான்வாதி, தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தின் தலைவர், பாரிஸ் இராணுவத்தின் தலைமைத் தளபதி (செப்டெம்பர் 1870—ஜனவரி 1871), பாரிசின் தற்காப்பைத் துரோகமான முறையில் சீர்குலைத்தார்; 1871 தேசிய சபையின் உறுப்பினர்.—51—53, 62, 69, 72, 121.

நெச்சாயெய், செர்கேய் கினாதியெவிச் (1847—1882)—ருஷ்யப் புரட்சியாளர்-சதிகாரர்; 1868—1869ல் பீட்டர்ஸ்பர்க்கில் மாணவர் இயக்கத்தில் கலந்து கொண்டவர், 1869—1871ல் பக்கூனினுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தார், “மக்கள் பழிவாங்கல்” என்ற இரகசிய ஸ்தாபனத்தைத் தோற்றுவித்தார் (1869), 1872ல் ஸ்விட்சர்லாந்தின் ஆட்சியாளர்களால் ருஷ்ய அரசாங்கத்தின் வசம் ஒப்படைக்கப்பட்டார், பீத்தரபால் லவ்ஸ்க் கோட்டையில் மாண்டார்.—148, 149.

நெப்போலியன் முதலாவது (போனப்பார்ட்) (1769—1821)—பிரெஞ்சு சக்கரவர்த்தி (1804—1814 மற்றும் 1815).—17, 24, 42, 43, 46, 64.

நெப்போலியன் மூன்றாவது (லுயீ-நெப்போலியன் போனப்பார்ட்) (1808—1873)—முதலாம் நெப்போலியனுடைய மருமகன், இரண்டாவது குடியரசின் ஜனாதிபதி (1848—1851), பிரெஞ்சு சக்கரவர்த்தி (1852—1870).—7, 8, 12, 13, 29, 32, 33, 37, 39, 44, 49, 50, 53, 59—61, 68, 69, 72, 82, 83, 89, 97, 99, 100, 104, 110, 111, 153, 161, 211.

பக்கூனின், மிஷ்யூல் அலெக்சாந்திரவிச் (1814—1876)—ருஷ்யப் புரட்சியாளர், கட்டுரையாளர், ஜெர்மனியில் 1848—1849ம் ஆண்டுகளின் புரட்சியில் பங்கெடுத்தவர், அராஜகவாதத்தின் சித்தாந்திகளில் ஒருவர், முதலாம் அகிலத்தில் மார்க்சியத்தின் பரமவிரோதியாக நடந்து கொண்டார்; ஹேக் காங்கிரசில் (1872) பிளவு நடவடிக்கைகளுக்காக அகிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.—140—142, 147—149, 151, 153, 154, 161, 177, 189, 190, 195, 196, 201, 204, 206, 207.

பலிகவோ — குலான்-மொன்தபான் என்ற குறிப்பைப் பார்க்க.

பஸ்தெலிக்கா [Bastelica], அன்றே (1845—1884)—பிரெஞ்சு மற்றும் ஸ்பானிஷ் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்தவர், அகிலத்தின் உறுப்பினர், பக்கூனின்வாதி.—152, 154, 163, 171.

பிகார் [Picard], எர்னேஸ்ட் (1821—1877)—பிரெஞ்சு வழக்குரைஞர், அரசியல்வாதி, மிதவாத முதலாளி வர்க்க குடியரசுவாதி, தேசியப் பாதுகாப்பு அரசாங்கத்தில் நிதி அமைச்சர் (1870—1871), தியேர் அரசாங்கத்தில் உள் நாட்டு அமைச்சர் (1871), பாரிஸ் கம்யூனின் கொலையாளிகளில் ஒருவர்.—55, 66, 76, 127.

பிகார் [Picard], எழேன் அர்த்தூர் (பிறப்பு 1825)—பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, பங்குச் சந்தைத் தரகர், மிதவாத முதலாளி வர்க்க குடியரசுவாதி, எர்னேஸ்ட் பிகாரின் சகோதரர்.—55.

பியா [Pyat], ஃபெலீக்ஸ் (1810—1889)—பிரெஞ்சுக் கட்டுரையாளர், குட்டி முதலாளி வர்க்க ஜனநாயகவாதி, 1848 புரட்சியில் பங்கெடுத்தார், 1849ம் ஆண்டிலிருந்து நாடு பெயர்ந்தவர்; மார்க்சையும் அகிலத்தையும் எதிர்த்து அவதூறு இயக்கத்தைப் பல வருட காலம் நடத்தினார், அதற்காக லண்டனில் உள்ள பிரெஞ்சுக் கிளையைப் பயன்படுத்தினார்; பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர்.—161, 162.

பியெத்ரி [Pietri], மொஸேப் மரி (1820—1902)—பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, போனப்பார்ட்டிஸ்ட், பாரிஸ் நகரப் போலீஸ் தலைமை அதிகாரி (1866—1870).—32, 107, 170.

பிராங்கெல் [Frankel], லேவோ (1844—1896)—ஹங்கேரிய மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் முக்கிய பிரமுகர், பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், உழைப்பு மற்றும் பரிவர்த்தனைக் கமிஷனின் தலைவர், முதலாம் அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் (1871—1872), ஹங்கேரிய பொது தொழிலாளர் கட்சியை நிறுவியவர்களில் ஒருவர், மார்க்ஸ், எங்கெல்சின் சகா.—98.

பிருனேல் [Brunel], அன்ட்வான் மக்லுவார் (பிறப்பு 1830)—பிரெஞ்சு இராணுவ அதிகாரி, பிளாங்கிவாதி, தேசியக் காவற்படையின் மத்தியக் கமிட்டியிலும் பாரிஸ் கம்யூனிலும் உறுப்பினர், 1871 மே மாதத்தில் வெர்சேய்

ஆட்களால் மோசமாகக் காயப்படுத்தப்பட்டார்.—
130.

பிரெடெரிக் இரண்டாவது (புனைப் பெயர் “மகத்தானவர்”)
(1712—1786)—பிரஷ்ய மன்னர் (1740—1786).—
133.

பிளன்ஷே [Blanchet], ஸ்தனிஸ்லா (புரீல் என்பது உண்மை
யான பெயர்) (பிறப்பு 1833)—பிரெஞ்சு சமயத்துறவி,
போலீஸ் ஒற்றர், பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினராகத்
தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், 1871 மே மாதத்தில் உண்மை
அம்பலமானதும் கைது செய்யப்பட்டார்.—101.

பிளாங் [Blanc], காஸ்பார்—பிரெஞ்சு சாலை நிபுணர், பக்கூ
னின்வாதி, 1870ல் வியோனில் நடந்த கிளர்ச்சியில் பங்
கேற்றவர்.—151, 152, 154, 160, 204—207.

பிளாங்கி [Blanqui], லூயி ஓசுஸ்ட் (1805—1881)—பிரெஞ்சுப்
புரட்சிக்காரர், கற்பனாவாதக் கம்யூனிஸ்டு, சில இரக
சியச் சங்கங்களை அமைத்தவர், சில சதித் திட்டங்
களைத் தீட்டியவர், 1830 மற்றும் 1848ம் ஆண்டுகளில்
ஏற்பட்ட புரட்சிகளில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்தவர்,
பிரெஞ்சுப் பாட்டாளி வர்க்க இயக்கத்தின் முக்கிய
மான தலைவர், பல முறை சிறையில் அடைக்கப்பட்டி
ருந்தார்.—19, 21, 65, 72, 123.

பிஸ்மார்க் [Bismarck], ஓட்டோ, இளவரசர் (1815—1898)—
பிரஷ்ய மற்றும் ஜெர்மன் இராஜியவாதி, பிரஷ்ய ஜங்
கர் நிலப்பிரபுக்களின் பிரதிநிதி, பிரஷ்யாவின் அமைச்சர்-
ஜனாதிபதி (1862—1871), ஜெர்மானிய பேரரசின்
சான்சலர் (1871—1890).—8, 13, 33, 44, 53, 56,
57, 60, 63, 66, 67, 90, 102, 106, 107, 112, 113,
124, 126, 132, 138, 159, 197, 202, 206.

பீக் [Pic], ழூல் —பிரெஞ்சுப் பத்திரிகையாளர், போனப்பார்
ட்டிஸ்ட், *L'Étandard* என்ற பத்திரிகையின் தலைமை
ஆசிரியர்.—54.

புயேர்-கெர்தியே [Pouyer-Quertier], ஓசுஸ்தேன் தொமா (1820
—1891) —பிரெஞ்சு பெருந் தொழிலதிபர், அரசியல்
வாதி, நிதி அமைச்சர் (1871—1872).—65, 66, 112.

புருதோன் [Proudhon], பியேர் மொஸேப் (1809—1865)—
பிரெஞ்சுக் கட்டுரையாளர், பொருளியலாளர், சமூக

வியலாளர், குட்டி முதலாளி வர்க்க சித்தாந்தி, அராஜக வாதத்தை நிறுவியவர்களில் ஒருவர்.—22, 23.

பெரீ [Berry], மரீ கரோலின் ஃபெர்டினாண்டு லுயீஸா, கோம கள் (1798—1870) — முறைமைவாதிகளின் சார்பில் பிரெஞ்சு அரியணைக்கு உரிமை கொண்ட ஷம்போர் கவுன்டின் தாயார், 1832ல் லுயீ ஃபிலீப்பைத் தூக்கி யெறிவதற்கு வாந்தேயில் எழுச்சியைத் தூண்டினார்.—56.

பெர்மெரே [Bergeret], மூல் விக்தோர் (1839—1905)— பாரிஸ் கம்யூனின் பிரமுகர், தேசியக் காவற்படையின் ஜெனரல், கம்யூன் நசுக்கப்பட்ட பிறகு பிரான்சை விட்டு வெளியேறி இங்கிலாந்துக்கும் பிறகு அமெரிக்காவுக்கும் சென்றார்.—74.

பெலே [Beslay], ஷார்ல் (1795—1878)—பிரெஞ்சுத் தொழில் முனைவர், அரசியல்வாதி, அகிலத்தின் உறுப்பினர், புரு தோன்வாதி, பாரிஸ் கம்யூனில் நிதிக் கமிஷனின் உறுப் பினர், பாங்க் ஆப் பிரான்சின் நிர்வாக ஆணையராக நியமிக்கப்பட்ட பொழுது அதன் அன்றாடப் பணிகளில் குறுக்கிடாத, அதை தேசியமயமாக்காத கொள்கையைப் பின்பற்றியவர்.—62.

பேன் [Pène], அன்ரீ டெ (1830—1888)—பிரெஞ்சுப் பத்திரி கையாளர், முடியரசுவாதி, 1871 மார்ச் 22ல் பாரிசில் நடைபெற்ற எதிர்ப்புரட்சி நடவடிக்கையை அமைத்த வர்களில் ஒருவர்.—74.

பேஸ்ட் [Beust], பிரெடெரிக், கவுண்ட் (1809—1886)—சாக்ச னிய மற்றும் ஆஸ்திரிய அரசுப் பிரமுகர், பிற்போக்கு வாதி, அயல்நாட்டுத் துறை அமைச்சர் (1866—1871), ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியின் சான்ஸலர் (1867—1871).—138.

மர்கோவ்ஸ்கி — பிரான்சில் ஜாரிஸ்ட் அரசாங்கத்தின் ஏஜெண்ட், 1871ல் தியேருக்குச் சேவை செய்தவர்.— 98.

மலோன் [Malon], பெனுவா (1841—1893)—பிரெஞ்சு சோஷ லிஸ்டு, அகிலம் மற்றும் பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், பின் நாடுதுறந்தார், அராஜகவாதிகளுடன் நெருங்கி வந்தார், பின் சாத்தியவாதிகளின் தலைவர்களில் ஒரு வரானார்.—157, 158, 169, 173, 174, 175, 198, 202.

மாக்மாஹோன் [Mac-Mahon], மரீ எட்ம் பட்ரீஸ் மொரீஸ் (1808—1893)—பிரெஞ்சு பிற்போக்கு இராணுவவாதி, அரசியல் வாதி, போனப்பார்ட்டிஸ்ட், ஸ்டான் சண்டையின் போது கைது செய்யப்பட்டார்; பாரிஸ் கம்யூனின் கொலையாளிகளில் ஒருவர், வெர்சேய் இராணுவத்தின் தலைமைத் தளபதி, மூன்றாவது குடியரசின் ஜனாதிபதி (1873—1879).—115, 123, 124.

மாண்டெஸ்கியே [Montesquieu], ஷார்ல் (1689—1755)—தலை சிறந்த பிரெஞ்சு சமூகவியலாளர், பொருளியலாளர், எழுத்தாளர், 18ம் நூற்றாண்டின் அறிவியல்க்கத்தின் பிரதிநிதி, அரசியலமைப்புச் சட்ட முடியாட்சியின் தத்துவாசிரியர்.—88.

மாலூ [Malou], மூல் (1810—1886)—பெல்ஜிய அரசுப் பிரமுகர், நிதியமைச்சர் (1844—1847, 1870—1878), பிரதமர் (1871—1878), சுத்தோலிக்க கட்சியைச் சேர்ந்தவர்.—138.

மிரபோ [Mirabeau], ஒனோரே கப்ரியேல் (1749—1791)—18ம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் ஏற்பட்ட பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியில் முக்கியமான பங்கெடுத்தவர், பெரிய முதலாளி வர்க்கத்தினர் மற்றும் முதலாளி வர்க்க வாழ்க்கை முறையை மேற்கொண்ட பிரபுக்களின் நலன்களை வெளியிட்டவர், “மாபெரும் பிரெடெரிக்கின் கீழிருந்த பிரஷ்ய முடியாட்சி” எனும் நூலின் ஆசிரியர்.—58.

மில்லியேர் [Millière], மூன் படிஸ்ட் (1817—1871)—பிரெஞ்சுப் பத்திரிகையாளர், இடதுசாரிப் புருதோன்வாதி, 1871 மே மாதத்தில் வெர்சேய் ஆட்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—54, 133.

மீல்லெர் [Miller], ஜோசப் (ஜோ) (1684—1738)—பிரபலமான ஆங்கில நகைச்சுவை நடிகர்.—55.

யோட் [Eudes], எமீல் டெஸிரே பிரான்சுவா (1843—1888)—பிரெஞ்சுப் புரட்சியாளர், பிளாங்கிவாதி, தேசியக் காவற்படையின் ஜெனரல், பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், பாரிஸ் கம்யூன் நசுக்கப்பட்ட பிறகு பிரான்சை விட்டு வெளியேறி ஸ்வீட்சர்லாந்துக்கும் பிறகு இங்கிலாந்துக்கும் சென்றவர்; 1880ம் வருடப் பொது மன்னிப்பிற்குப் பிறகு பிரான்சுக்குத் திரும்பியதும் பிளாங்கி

- வாதிகளின் மத்தியப் புரட்சிக் கமிட்டியின் அமைப்பாளர் களில் ஒருவராக இருந்தார்.—19.
- ரிகோ [Rigault], ராஷல் (1846—1871)—பிரெஞ்சுப் புரட்சி யாளர், பிளாங்கிவாதி, பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், பொதுப் பாதுகாப்புக் கமிஷனின் உறுப்பினர், ஏப்ரல் 26 முதல் கம்யூனின் பிராசிகியுட்டர்; மே 24ந் தேதி வெர்சேய் ஆட்களால் பிடிக்கப்பட்டு விசாரணையின்றியே சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—159.
- ரிஷார் [Richard], அல்பேர் (1846—1895)—பிரெஞ்சுப் பத்திரிகையாளர், அகிலத்தின் லியோன் கிளையின் தலைவர்களில் ஒருவர், இரகசியக் கூட்டணியின் உறுப்பினர், 1870 லியோன் எழுச்சியில் கலந்து கொண்டவர்; பாரிஸ் கம்யூன் ஓடுக்கப்பட்ட பின் போனப்பார்ட்டிஸ்டாக இருந்தார்.—151, 152, 154, 160, 161, 204—207.
- ரொபினே [Robinet], ழான் பிராண்கவா எழேன் (1825—1899)—பிரெஞ்சு வரலாற்றாசிரியர், நேர்க்காட்சிவாதி, 1870—1871ல் பாரிஸ் முற்றுகையிடப்பட்டிருந்த பொழுது பாரிசில் ஒரு வட்டத்தின் மேயர்.—127.
- ரொபேர் [Robert], ஃபிரிதஸ்—ஸ்விட்சர்லாந்தைச் சேர்ந்த ஆசிரியர், அகிலத்தின் உறுப்பினர், பக்கூனின்வாதி.—153, 191.
- ரொபேன் [Robin], போல் (பிறப்பு 1837)—பிரெஞ்சு ஆசிரியர், பக்கூனின்வாதி, சோஷலிஸ்டு ஜனநாயகத்தின் கூட்டணியின் தலைவர்களில் ஒருவர், பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் (1870—1871), அகிலத்தின் பாசெல் காங்கிரஸ் (1869) மற்றும் லண்டன் மாநாட்டின் (1871) பிரதிநிதி.—155, 170, 171.
- லஸ்ஸால் [Lassalle], ஃபெர்டினாண்டு (1825—1864)—ஜெர்மன் குட்டி முதலாளி வர்க்க கட்டுரையாளர், வழக்குரைஞர், 1848—1849ல் ரைன் பிரதேசத்தில் ஜனநாயக இயக்கத்தில் பங்கேற்றவர்; 1860ம் ஆண்டுகளின் துவக்கத்தில் தொழிலாளர் இயக்கத்தை நெருங்கி வந்தார், சர்வபொது ஜெர்மன் தொழிலாளர் சங்கத்தைத் தோற்று வித்தவர்களில் ஒருவர் (1863); பிரஷ்ய மேலாதிக்கத்தின் கீழ், “மேலிருந்து” ஜெர்மனியை இணைக்கும் கொள்கையை ஆதரித்தார்; ஜெர்மன் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் சந்தர்ப்பவாதப் போக்கின் துவக்கத்திற்கு வழிகோலினார்.—180.

லன்டேக் [Landeck], பெர்னார் (பிறப்பு 1832)—பிரெஞ்சுப் பொற்கொல்லர், அகிலம் மற்றும் 1871ம் வருடப் பிரெஞ்சுக் கிளையின் உறுப்பினர்.—170.

லாக்ராஃப்ட் [Lucraft], பென்ஜமென் (1809—1897) — ஆங்கில தொழிலாளி, தொழிற்சங்கங்களின் சீர்திருத்தவாதத் தலைவர்களில் ஒருவர், அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் (1864—1871), 1871ல் பாரிஸ் கம்யூனை எதிர்த்தார், அதன் காரணமாகப் பொதுக் குழுவினால் கண்டிக்கப்பட்டார், பின்னர் பொதுக் குழுவிலிருந்து விலகிவிட்டார்.—135.

லீப்க்னெஃஹ்ட் [Liebknecht], வில்ஹெல்ம் (1826—1900)—ஜெர்மானிய மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் முக்கிய பங்கு வகித்தவர், 1848—1849 புரட்சியில் பங்கெடுத்தவர், கம்யூனிஸ்டு சங்கத்தின் உறுப்பினர், முதலாம் அகிலத்தின் உறுப்பினர், ஜெர்மன் சமூக-ஜனநாயகத்தை நிறுவியவர்கள், அதன் தலைவர்களில் ஒருவர், மார்க்ஸ், எங்கெல்சின் நண்பர், சகா.—210.

லுயீ ஃபிலீப் (1773—1850)—ஆர்லியான் கோமகன், பிரான்சின் அரசர் (1830—1848).—11, 12, 56, 59, 61, 71, 89, 110.

லுயீ நெப்போலியன் — நெப்போலியன் மூன்றாவது என்ற குறிப்பைப் பார்க்க.

லுயீ பதினான்காவது (1638—1715) — பிரான்சின் அரசர் (1643—1715).—157.

லுயீ பதினாறாவது (1754—1793)—பிரான்சின் அரசர் (1774—1792), 18ம் நூற்றாண்டின் கடைசியில் ஏற்பட்ட பிரெஞ்சு முதலாளித்துவப் புரட்சியின் போது கில்லட்டினால் கொல்லப்பட்டார்.—18.

லுயீ போனப்பார்ட் — நெப்போலியன் மூன்றாவது என்ற குறிப்பைப் பார்க்க.

லெஃப்ரன்ஸே [Lefrancais], குஸ்தாவ் (1826—1901)—பிரெஞ்சு ஆசிரியர், அகிலம் மற்றும் பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், இடதுசாரி புரூதோன்வாதி, பிரான்சை விட்டு வெளியேறி ஸ்வீட்சர்லாந்துக்குச் சென்று அங்கே அராஜகவாதிகளை நெருங்கி வந்தார்.—173, 175, 202.

லெஃப்லோ [Le Flô], அடோல்ப் எமனுவேல் ஷார்ல் (1804—1887)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், அரசியல்வாதி; ஒழுங்கு முறைக் கட்சியின் பிரதிநிதி, இரண்டாவது பேரரசின் காலத்தில் அரசியல் நிர்ணய மற்றும் சட்டமியற்றும் சபைகளின் உறுப்பினர்.—72, 78, 79.

லெகோன்ட் [Lecomte], குலோட் மாந்தேன் (1817—1871)—பிரெஞ்சு ஜெனரல்; தியேர் அரசாங்கம் தேசியக் காவற்படையின் பீரங்கிகளைக் கைப்பற்ற முயற்சி செய்து தோல்வியடைந்த பொழுது எழுச்சியில் இறங்கிய படை வீரர்களால் 1871 மார்ச் 18ல் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—70, 71, 79, 110, 112, 114.

லெவோ [Leo], அன்றே (உண்மைப் பெயர் லெவோனி ஷாம்ப்சே) (1829—1900)—பிரெஞ்சு எழுத்தாளர், பாரிஸ் கம்யூனில் பங்கேற்ற பெண்மணி, பின் நாடு துறந்தார், பக்கூனின்வாதிசை ஆதரித்தார்.—158.

வரிலேன் [Varlin], லூயீ எழேன் (1839—1871)—பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தில் முக்கியமான பங்கெடுத்தவர், இடதுசாரிப் புரூதோன்வாதி, அகிலத்தின் பிரெஞ்சுக் கிளைகளின் தலைவர்களில் ஒருவர், தேசியக் காவற்படையின் மத்தியக் கமிட்டி மற்றும் பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், வெர்சேய் ஆட்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.—169.

வலன்தேன் [Valentin], லூயீ எர்னேஸ்ட்—பிரெஞ்சு ஜெனரல், போனப்பார்ட்டிஸ்ட், 1871 மார்ச் 18ந் தேதிப் புரட்சியின் முற்பொழுதில் பாரிசில் போலீஸ் துறையின் பொறுப்பு ஆணையர்.—67, 107.

விக்தோர்-எமனுவேல் இரண்டாவது (1820—1878)—சர் டீனியாவின் அரசர் (1849—1861), இத்தாலிய அரசர் (1861—1878).—138.

வில்ஹெல்ம் முதலாவது (1797—1888)—பிரஷ்யாவின் அரசர் (1861—1888), ஜெர்மனியின் சக்கரவர்த்தி (1871—1888).—38, 114.

வினுவா [Vinoy], நொலேய் (1800—1880)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், போனப்பார்ட்டிஸ்ட், 1851 டிசம்பர் 2 திடீர்ப் புரட்சியில் பங்கெடுத்தவர், 1871 ஜனவரி 22 முதல் பாரிஸ் மாநகரத்தின் கவர்னர்; பாரிஸ் கம்யூனின் கொலையாளிகளில் ஒருவர், வெர்சேய் சேமப்படையின் தளகர்த்தர்.—69, 73, 74, 77.

வெஸினியே [Vésinier], பியேர் (1826—1902)—பிரெஞ்சு குட்டி முதலாளி வர்க்கக் கட்டுரையாளர், அகிலம் மற்றும் பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், மார்க்சையும் அகிலத்தின் பொதுக் குழுவையும் எதிர்த்தார்.—170.

வேல்ஸ் இளவரசி — அலெக்சாந்திரா என்ற குறிப்பைப் பார்க்க.

வையான் [Vaillant], எட்வார் மரீ (1840—1915)—பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டு, பிளாங்கிவாதி, பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், முதலாம் அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் (1871—1872), 1889ல் நடந்த சர்வதேச சோஷலிஸ்டு தொழிலாளர் காங்கிரசில் பங்கேற்றவர்; பிரெஞ்சு சோஷலிஸ்டுக் கட்சியை நிறுவியவர்களில் ஒருவர்.—22.

வொல்தேர் [Voltaire], பிரான்சுவா மரீ (உண்மையான பெயர் அருவே) (1694—1778) — பிரெஞ்சுத் தத்துவஞானி, அங்கத எழுத்தாளர், வரலாற்றாசிரியர், 18ம் நூற்றாண்டின் முதலாளித்துவ அறிவியக்கத்தின் தலைசிறந்த பிரதிநிதி.—77.

வ்ருப்லேவ்ஸ்கி [Vröblewski], வலேரி (1836—1908)—போலந்தின் புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி, பாரிஸ் கம்யூனின் ஜெனரல், அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் மற்றும் போலந்துக்குரிய செயலாளர்-நிருபர் (1871—1872), பக்கூனின்வாதிகளுக்கு எதிரான போராட்டத்தில் தீவிரமாகப் பங்கெடுத்தார்.—99.

ழகொமே [Jacquemet]—பிரெஞ்சுப் போதகர், 1848ல் பாரிஸ் ஆர்ச்சிஷப்பின் விக்கார்-ஜெனரல்.—124.

ஜொபேர் [Jaubert], இப்பலீத் பிரான்சுவா, கவுண்ட் (1798—1874)—பிரெஞ்சு அரசியல்வாதி, முடியரசுவாதி, பொதுப் பணித் துறை அமைச்சர் (1840), 1871 தேசிய சபையின் உறுப்பினர்.—127.

ஜூக்கோவ்ஸ்கி, நிக்கலாய் இவானவிச் (1833—1895)—ருஷ்ய அராஜகவாதி, நாடு துறந்தவர், இரகசியக் கூட்டணியின் தலைவர்களில் ஒருவர்.—157, 158.

ஷலேன் [Chalain], லூயீ டெனீ (பிறப்பு 1845)—பிரெஞ்சுத் தொழிலாளி, பாரிஸ் கம்யூன் மற்றும் அதன் கமிஷன்களின் உறுப்பினர், பின் நாடுதுறந்தவர், லண்ட

- னில் உள்ள 1871ம் வருடப் பிரெஞ்சுக் கிளையின் உறுப்பினர், பிறகு அராஜகவாதிகளுடன் சேர்ந்தார்.—169.
- ஷன்கர்னியே [Changarnier], நிக்கொலா ஆன் தெயொடூல் (1793—1877)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், முதலாளி வர்க்க அரசியல்வாதி, முடியரசுவாதி; 1848 ஜூன் எழுச்சிக்குப் பிறகு பாரிஸ் கோட்டைகள் மற்றும் தேசியக் காவற்படையின் தளகர்த்தர், 1849 ஜூன் 13ல் பாரிசில் நடைபெற்ற ஆர்ப்பாட்டத்தைக் கலைப்பதில் பங்கெடுத்தவர்.—75.
- ஷா [Shaw], ராய்ட் (1869ல் மாண்டார்)—பிரிட்டிஷ் தொழிலாளர் இயக்கப் பிரமுகர், அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் (1864—1869), இதன் பொருளாளர் (1867—1868), அமெரிக்காவிற்கான செயலாளர்-நிருபர் (1867—1869).—145.
- ஷெவலே [Chevalley], அன்ரீ—ஸ்விட்சர்லாந்தைச் சேர்ந்த தையல் தொழிலாளி, அராஜகவாதி.—153.
- ஷொத்தார் [Chautard],—பிரெஞ்சு ஒற்றர், லண்டனில் உள்ள 1871ம் வருடப் பிரெஞ்சுக் கிளையின் உறுப்பினர், அம்பலப்படுத்தப்பட்டு இக்கிளையிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.—163.
- ஷ்வித்ஸ்கேபெல் [Schwitzgubel], அதெமார் (1844—1895)—ஸ்விட்சர்லாந்தைச் சேர்ந்த செதுக்கு வேலைகாரர், அகிலத்தின் உறுப்பினர், இரகசியக் கூட்டணி மற்றும் ஜூரா சம்மேளனத்தின் தலைவர்களில் ஒருவர், அராஜகவாதி; 1873ல் அகிலத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.—191.
- ஸுஸான் [Susane], லூயீ (1810—1876)—பிரெஞ்சு ஜெனரல், யுத்த மந்திரி சபையில் பீரங்கிப் படைப் பிரிவின் தலைமை அதிகாரியாகப் பல வருடங்கள் பணியாற்றியவர், பிரெஞ்சு இராணுவத்தின் வரலாற்றைப் பற்றிப் பல நூல்கள் எழுதியவர்.—53.
- ஸூல்லா [Sulla], லூஸியஸ் கர்னேலியஸ் கி.மு. (138—78)—ரோமானிய தளகர்த்தர், இராஜியவாதி, காண்சல் (கி.மு. 88), சர்வாதிகாரி கி.மு. (82—79)—62, 116.
- ஸெராய்யே [Serrailier], ஓசுஸ்ட் (பிறப்பு 1840)—பிரெஞ்சு மற்றும் சர்வதேசத் தொழிலாளர் இயக்கத்தில் முக்கிய

மான பங்கு வகித்தவர், அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் (1869—1872); பெல்ஜியத்திற்கும் (1870) பிரான்சிற்கும் (1871—1872) உரிய செயலாளர்-நிருபர், பாரிஸ் கம்யூனின் உறுப்பினர், மார்க்சின் சகா.—168.

ஸெஸ்ஸே [Saisset], மூன் (1810—1879)—பிரெஞ்சு அட்மிரல், அரசியல்வாதி, முடியரசுவாதி; பாரிஸ் தேசியக் காவற்படையின் தளபதி (மார்ச் 20—25, 1871), மார்ச் 18ந் தேதிய பாட்டாளி வர்க்கப் புரட்சிக்கு எதிராகப் பாரிசின் பிற்போக்குச் சக்திகளை ஒன்றுசேர்க்கின்ற முயற்சியில் தோல்வியடைந்தார்; 1871 தேசிய சபையின் உறுப்பினர்.—75.

ஸ்டெபனோனி [Stefanoni], லூயீஜி (1842—1905)—இத்தாலிய எழுத்தாளர், குட்டி முதலாளி வர்க்க ஜனநாயகவாதி, பக்கூனின்வாதிகளை ஆதரித்தார்.—202.

ஹாக்ஸ்தகாவுசன் [Haxthausen], ஆவ்குஸ்ட் (1792—1866)—பிரஷ்ய அதிகாரி, எழுத்தாளர்; ருஷ்ய நில உறவுகளில் கூட்டு வாழ்க்கை குழும அமைப்பின் மிச்சசொச்சங்களைப் பற்றிய நூலை எழுதியவர்.—211.

ஹேர்த்ஸன், அலெக்சாந்தர் இவானவிச் (1812—1870)—மாபெரும் ருஷ்ய புரட்சிகர ஜனநாயகவாதி, பொருள் முதல்வாத தத்துவஞானி, கட்டுரையாளர், எழுத்தாளர்; 1847ல் அயல்நாட்டிற்குக் குடிபெயர்ந்தார், அங்கே “சுதந்திர ருஷ்ய அச்சகத்தைத்” தோற்றுவித்தார், “போலியார்னயா ஸ்வெஸ்தா” (“நட்சத்திரம்”) என்ற தொகுப்பு நூலையும் “கோலக்கல்” எனும் பத்திரிகையையும் வெளியிட்டார்.—140.

ஹைலஸ் [Hales], ஜான் (பிறப்பு 1839)—ஆங்கில தொழிற்சங்க இயக்கப் பிரமுகர், அகிலத்தின் பொதுக் குழுவின் உறுப்பினர் (1866—1872) மற்றும் அதன் செயலாளர்; சீர்திருத்தக் கழகத்தையும் நிலம் மற்றும் உழைப்புக் கழகத்தையும் சேர்ந்தவர்; 1872ம் ஆண்டின் தொடக்கத்திலிருந்து பிரிட்டிஷ் பெடரல் கவுன்சிலின் சீர்திருத்தவாத அணிக்குத் தலைமை தாங்கினார்; இங்கிலாந்தில் அகிலத்தின் ஸ்தாபனங்களின் தலைமையைக் கைப்பற்றும் நோக்கத்துடன் மார்க்சையும் அவரது

ஆதரவாளர்களையும் எதிர்த்துப் போராடினார்.—
133.

ஹோஹன்ஸோலர்ன்கள் — பிராண்டன்பர்க் எலெக்டர்கள்
(1415—1701), பிரஷ்ய அரசர்கள் (1701—1918)
மற்றும் ஜெர்மன் சக்கரவர்த்திகளின் (1871—1918)
மரபு.—33, 100.

இலக்கிய மற்றும் புராணப் பெயரகராதி

கிறிஸ்து (ஏசு கிறிஸ்து)—புராணக் கதைகளின்படி கிறிஸ்துவ சமயத்தை நிறுவியவர்.—107.

டமாக்ளஸ்—பண்டைய கிரேக்க கதையின்படி சிராகுஸ் அரசர்கள் தியோனிசியசின் (கி.மு. 4ம் நூற்றாண்டு) தற்பாரில் இருந்தவன். டமாக்ளசின் வாள் என்றால் எப்போதும் அருகில் இருக்கும் பெரும் ஆபத்து என்று பொருள்; புராணக் கதையின்படி தியோனிசியஸ் டமாக்ளசை விருந்திற்கு அழைத்தான்; அப்போது, தன்னைக் கண்டு பொறாமைப்பட்ட டமாக்ளசுக்கு, மனித நன்மையின் நிலையற்ற தன்மையை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டு தியோனிசியஸ் தன் சிம்மாசனத்தில் டமாக்ளசை அமரச் செய்து அவன் மேல் குதிரை முடியில் ஒரு கூர்மையான வாளைக் கட்டித் தொங்க விட்டான்.—9.

டான் கார்லொஸ் — ஸ்பெயின் அரசரான இரண்டாவது ஃபிலீப்பின் (1545—1568) மகன், தந்தையை எதிர்த்த தற்காக அடக்குமுறைக்கு உட்படுத்தப்பட்டு சிறையில் மரணமடைந்தார்; எழுத்தாளர்கள் இவரை மாதிரியாகக் கொண்டு இலக்கியப் பாத்திரங்களைப் படைத்திருக்கிறார்கள்.—59.

பிஸ்தோல்—ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய “நான்காம் ஹென்ரி”, “ஐந்தாம் ஹென்ரி” மற்றும் “விண்ட்சரின் ஆனந்தமான மனைவிகள்” என்ற நாடகங்களில் வருகின்ற பாத்திரம், கோழை, வாய்ச்சவடால் பேர்வழி, மோசடிக் காரன்.—130.

புர்சொனியாக்—மொலியேர் எழுதிய “திருவாளர் டெ புர்சொனியாக்” நாடகத்தில் வருகின்ற பாத்திரம், அசட்டுத் தனமான, அறிவில்லாத நாட்டுப்புறப் பிரபு.—64.

முகமது — இஸ்லாமைத் தோற்றுவித்தவராகக் கருதப்படுபவர்.—181.

மெகேரா (கிரேக்க புராணக் கதை)—பழிவாங்குதலின் மூன்று பெண் தெய்வங்களில் ஒன்று, ஆத்திரம், பொறாமையின் பிம்பம்; எரிச்சல்மிக்க பெண்ணைக் குறிப்பதற்கு உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.—119.

ஜோப் (விவிலிய நூல்)—நெடுங்காலமாகத் துன்பத்தில் வாடிய ஏழை; கடைசியில் அவன் பொறுமையையும் பணிவையும் பாராட்டிக் கடவுள் வெகுமதியளித்தார்.—61.

ஜோஷுவா—விவிலிய நூலில் இடம்பெற்றிருக்கின்ற பாத்திரம்; புனித தாரைகளின் முழக்கங்களும் அவரது வீரர்களின் கூக்குரல்களும் ஜெரிக்கோவின் சுவர்களை அழித்தன.—74.

ஷைலக்—ஷேக்ஸ்பியர் எழுதிய “வெனிஸ் வர்த்தகன்” என்ற நாடகத்தில் ஒரு பாத்திரம், பேராசை மிக்க வட்டிக்காரன்.—64.

ஹெக்கட்டா (கிரேக்க புராணக் கதை)—சந்திர ஒளிப் பெண் தெய்வம், மூன்று உடல்களும் மூன்று தலைகளும் கொண்ட உருவம், பாதாள உலகத்தின் அரக்கர்கள் மற்றும் பேய்களுடன் நட்புக் கொண்டவள், தீமை, மயக்குதலின் கடவுள்.—119.

ஹெர்க்குலஸ்—கிரேக்க புராணக் கதையில் வருகின்ற ஹெராக்லசின் ரோமானிய பெயர், மனித சக்தியை மீறிய சாதனைகளை நிறைவேற்றிய மாவீரன்.—48.

வாசகர்களுக்கு

இந்தப் புத்தகத்தைப் பற்றியும் இதன் தயாரிப்பைப் பற்றியும் தங்கள் கருத்தை அறியவும், அடுத்துவரும் வெளியீடுகள் சம்பந்தமாகத் தங்கள் ஆலோசனைகளை வரவேற்கவும் முன்னேற்றப் பதிப்பகம் மகிழ்ச்சியோடு காத்திருக்கிறது.

தங்கள் கடிதங்களை "Progress Publishers, 17, Zubovsky Boulevard, Moscow, USSR" என்ற முகவரிக்கு அனுப்புங்கள்.

விற்பனையாளர்கள்
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்

தலைமை அலுவலகம்

41—பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
சென்னை—600098

ஷோ-ரூம்

136, அண்ணாசாலை, சென்னை—600002

கிளைகள்

80, மேலக் கோபுர வீதி, மதுரை—625001
3—4, நேரு ஸ்டேடியம், கோயம்பத்தூர்—641018
42/7, சிங்காரத் தோப்பு, திருச்சிராப்பள்ளி—620008
செர்ரி ரோடு, சேலம்—636001

விற்பனை நிலையங்கள்

3—22—75—D, மதுரை சாலை;
திருநெல்வேலி ஜங்ஷன்—627001
66, கீழராஜ வீதி, தஞ்சாவூர்
சேரிங் கிராஸ், உதகமண்டலம்—643001
நகராட்சி அலுவலகம் எதிரில், திண்டுக்கல்—624001

